CHRIS KUZNESKI

SEMNUL CRUCII

CHRIS KUZNESKI

editura rao
SEMNUL CRUCII
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KUZNESKI, CHRIS
Semnul crucii / Chris Kuzneski;
trad.: Carmen-Iulia Bourceanu.
— Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978 – 606 – 8255 – 94 – 1
I. Bourceanu, Carmen-Iulia (trad.)
821.111 – 31 = 135.1
Editura RAO
Grupul Editorial RAO Str. Turda nr. 117 – 119, Bucureşti, România www. Raobooks. Com www. Rao. Ro
CHRIS KUZNESKI *Sign of the Cross* ©Chris Kuzneski, 2006 Toate drepturile rezervate.
Traducere din limba engleză CARMEN-IULIA BOURCEANU
©RAO International Publishing Company, 2007 pentru versiunea în limba română august 2011
ISBN 978 – 606 – 8255 – 94 – 1

„*Cunoaşterea este duşmanul credinţei*”
tradus de pe o inscripţie în piatră
descoperită în Orvieto, Italia,
datând cam de prin anul 37 d. Hr.

Europa Centrală

1

Luni, 10 iulie
Helsingor, Danemarca
(50 de kilometri nord de Copenhaga)

Erik Jansen urma să moară. Numai că nu ştia cum. Nici de ce.

După ce rosti o scurtă rugăciune în gând, îşi ridică privirea şi încercă să-şi dea seama unde se află, dar nu reuşi să vadă nimic. Apa sărată îi ardea ochii şi-i întuneca vederea. Voi să-şi şteargă faţa, dar avea mâinile prinse la spate cu o funie groasă răsucită de câteva ori şi legată de cadrul bărcii. Şi picioarele îi erau imobilizate la fel, legate mai strâns chiar decât mâinile, deci nu avea nicio şansă să se elibereze. Era la mila lor. Oricine ar fi fost *ei*.

Îl înşfăcaseră când ieşea din apartament şi-l vârâseră cu forţa într-o dubă. Totul se desfăşurase fără zgomot, profesionist. Nici nu avusese timp să ţipe. În câteva secunde, îl adormiseră cu un narcotic. Se trezise câteva ore mai târziu şi-şi dăduse seama că nu se mai aflau în oraşul aglomerat, ci undeva pe mare, în larg. Ziua se transformase în noapte deja. Era captiv şi nu mai avea mult de trăit.

Jansen era tentat să strige, dar ştia că aşa ar înrăutăţi lucrurile. Nu era genul de oameni care să facă greşeli. Îşi dădea seama de acest lucru. Dacă ar exista posibilitatea să-i ceară ajutor cuiva din apropiere, i-ar pune căluş. Sau i-ar tăia limba. Sau ambele. În niciun caz, n-ar risca să fie prinşi. Abia dacă avusese de-a face cu ei, dar intuia măcar atâta lucru. Erau profesionişti angajaţi să-l ucidă din cine ştie ce motiv. Şi asta urma să se întâmple cât de curând.

Când ajunseră la mal, Jansen simţi stâncile scrâşnind sub lemnul de pe fundul bărcii. Zgomotul sfâşie liniştea din jur ca un geamăt animalic, însă nimeni nu păru impresionat.

Era miezul nopţii, iar ţărmul era pustiu. Nimeni n-ar veni să alerge pe aici. Nimeni nu i-ar veni în ajutor. De acum, soarta lui era în mâinile lui Dumnezeu, ca întotdeauna.

Brusc, unul dintre bărbaţi sări în apa rece ca gheaţa. Apucă marginile bărcii cu amândouă mâinile şi o trase pe plaja îngustă, chiar în locul unde începea o cărare. Ceilalţi trei îl imitară şi, nu după multă vreme, barca fu ascunsă printre copacii care străjuiau porţiunea aceasta a insulei.

Parcurseseră mai bine de 1.000 de kilometri, dar abia acum se puneau pe treabă.

Fără să scoată vreun cuvânt, slăbiră frânghiile şi-l scoaseră pe Jansen din barcă ridicându-l pe umeri, pentru a-l duce pe insulă. Jansen simţi că asta ar putea fi ultima lui şansă să evadeze şi începu să se zbată ca un peşte agitat, vrând să scape din strânsoarea lor, dar nu reuşi decât să-i scoată din sărite. În replică, îl izbiră cu faţa de pietrele ascuţite, rupându-i nasul, spărgându-i dinţii şi lăsându-l inconştient. După care, îl ridicară iarăşi şi-l purtară pe umeri până la locul unde urma să moară.

Unul dintre indivizi îi tăie hainele în timp ce ceilalţi construiau crucea. Era lată de doi metri, înaltă de trei şi din stejar african. Lemnul fusese tăiat dinainte, aşa încât scândurile alunecau şi se îmbinau uşor. Când terminară, arăta ca un T uriaş, întins pe iarba proaspăt tunsă. Ştiau că majoritatea oamenilor vor fi puşi în încurcătură de formă, dar nu şi experţii. Ei vor şti că este autentică. Exact aşa cum trebuia. Aşa cum fusese înainte.

Îl târâră în linişte pe Jansen până la cruce, îi aşezară braţele pe *patibulum* – bârna orizontală – şi-i puseră picioarele pe *stipes* – lemnul vertical. După care, bărbatul cel mai masiv dintre ei, mulţumit de rezultat, apucă un mai şi bătu un piron de fier în încheietura mâinii drepte a lui Jansen. Sângele ţâşni ca un gheizer roşiatic, stropind faţa călăului, dar acesta nu se opri până ce cuiul nu atinse

pământul. Repetă procedeul şi cu încheietura mâinii stângi a lui Jansen, apoi trecu la picioare.

Pentru că Jansen era inconştient, putură să-i aşeze picioarele în poziţia corectă: laba stângă a piciorului peste cea dreaptă, cu degetele în jos, lucru care i-ar mulţumi peste măsură pe şefii lor. Se bătu un singur piron prin bolta ambelor tălpi, drept printre metatarsiene.

Perfect! Pur şi simplu, perfect! Exact aşa cum trebuia să fie.

De îndată ce Jansen fu aşezat în poziţia dorită, ieşi la iveală suliţa. O suliţă lungă, din lemn. Avea un vârf din fier prelucrat conform indicaţiilor. Bărbatul cel mai puternic dintre ei luă suliţa şi i-o înfipse lui Jansen în coaste. Fără milă. Fără niciun regret. De fapt, torţionarul începu să râdă când îi fractură coastele şi-i străpunse plămânul. Ceilalţi tipi îi urmară exemplul, râzând de muribund când sângele năvăli prin rana din trupul lui. Râdeau cum făcuseră romanii cu atâţia ani în urmă.

Şeful îşi cercetă ceasul şi zâmbi. Se încadrau în timp. În câteva minute, trebuiau să fie din nou în barcă, iar peste câteva ore urmau să se afle într-o altă ţară.

Nu mai aveau de făcut decât semnul. Un înscris de mână, care avea să fie bătut în cuie pe vârful crucii, deasupra capului victimei. Era modul lor de a revendica acţiunea, modul de a-şi anunţa intenţia. Era doar o expresie. Trei cuvinte cunoscute peste tot în lume. Trei cuvinte care aveau să zguduie creştinătatea şi să rescrie cuvântul Domnului.

„În numele Tatălui”.

2

El Presidio de Pamplona
(penitenciarul Pamplona)
Pamplona, Spania

Apa rece ca gheaţa îl izbi pe prizonier de zid şi-l ţintui locului, de parcă ar fi fost lipit cu aracet. Asta până când gardianul răsuci robinetul hidrantului şi-l urmări cum cade la pământ.

— *Hola*, *señor Payne*! *Buenos dias*!

— *Buenos dias* pe naiba!

Era închis în celulă de vineri, şi asta era a treia dimineaţă consecutivă în care fusese trezit cu un jet de apă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă gardianul vorbind cu un accent puternic. Nu arăţi bucuros să vezi la mine!

Jonathan Payne se ridică şi îşi îndreptă trupul înalt de 1,87 metri. Se ţinea bine pentru cei aproximativ 35 de ani, însă niciun fel de antrenament nu ar fi putut să oprească efectul trecerii vremii. Plus rănile vechi de glonţ, câteva accidentări de când juca fotbal şi faptul că trezitul din somn era pentru el partea cea mai neplăcută a zilei.

— A, nu-i vorba despre tine! *Sunt încântat* să-ţi văd cei doi dinţi în fiecare dimineaţă! Dar lucrul de care m-aş putea lipsi este felul tău de a da deşteptarea. Mă duc la culcare în Spania şi mă trezesc în cascada Niagara!

Gardianul clătină din cap. Era un tip subţire, cu vreo 25 de centimetri mai scund decât Payne, dar groasele zăbrele de fier ale celulei îi dădeau curaj.

— Vorbit ca un american răsfăţat! Mă dau peste cap să-ţi fac duş din pat şi nu faci decât să te plângi. Mâine, s-ar putea să las furtunul şi să te trezesc cu biciul.

— La naiba, Ricardo! Eşti un poliţai pervers!

— Ce înseamnă „pervers”?

Payne ignoră întrebarea şi veni în faţa celulei.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar şeful tău mi-a promis că dau un telefon astăzi! Asta înseamnă că tipii de la ambasadă vor fi aici cu mult înainte ca tu să apari cu biciul, asortat în tanga de piele.

— Da, sunt sigur că lasă totul şi vin să salveze la tine şi prietenul tău! hohoti gardianul pe când se îndepărta pe culoar. Arătând cu degetul spre un alt deţinut, zise: Hei, *hombre*! Tu *americano*, nu?

— Eu? întrebă prizonierul cu voce nazală. Da, dom'le! Sunt din Bullcock, Texas.

— Şi de ce tu în puşcărie? Bărbatul roşi uşor.

— M-au prins uşurându-mă pe o stradă.

— Aşa-i! Udătorul din Pamplona! Cum de uitat de tine? Râzând mai tare şi arătând cu degetul spre prohabul deţinutului, gardianul întrebă: Şi de când este tu şi amicul tău *señor* închişi aici?

— Cam de două săptămâni.

— Pentru urinat în public? urlă Payne. Şi ambasada încă nu te-a ajutat?

— Încă-i aştept s-apară! Ei sunt tocmai acolo, în Madrid, şi noi aici, în Pamplona. Mă gândesc că nu fac drumul ăsta prea des.

— Ticăloşii naibii! mormăi Payne.

Presupusese că el şi prietenul lui cel mai bun, David Jones, vor fi eliberaţi imediat după weekend. Sau că, măcar atâta lucru, cineva îi va explica de ce fuseseră arestaţi. Dar începea să nu mai fie aşa de sigur. Dacă texanul avea dreptate, Payne îşi dădu seama că va trebui să ia măsuri drastice ca să scape, pentru că, în niciun caz, nu avea de gând să mai putrezească într-o celulă. Mai ales din moment ce nu făcuse nimic rău.

Era de trei zile în închisoare şi încă nu-i fusese comunicată vreo acuzaţie. Trei zile nenorocite!

Totul începuse săptămâna trecută. Erau în Pamplona pentru *Fiesta de San Fermin*, eveniment cunoscut mai bine drept *Alergarea taurilor*. Se aflau în oraş de vreo două zile, se distrau bând şi vizitând împrejurimile, când s-au trezit înconjuraţi la hotel şi atacaţi.

Payne se pregătea să se îmbrace pentru cină când cineva a lovit cu piciorul în uşă. Erau poliţişti locali. Mulţi. Veniseră în grup să-l aresteze. Tot bombăneau într-o engleză stricată că este legat de ceva ce a făcut cu mulţi ani în urmă. Cu mult înainte de călătoria aceea. Nu a înţeles la ce se refereau până când, uitându-se pe hol, l-a zărit şi pe Jones în cătuşe. Atunci, şi-a dat seama că *sigur* incidentul era legat de slujbele lor anterioare din armată. Şi, dacă era aşa, înseamnă că erau pierduţi. Întâmplarea risca să devină un incident internaţional.

Cei doi conduseseră cândva trupele MANIAC, un grup de contrainsurgenţă de elită, format din cei mai buni soldaţi din rândul Puşcaşilor marini, Armată, Marina militară, Aviaţia militară şi Paza de coastă. Fie că era vorba despre recuperare de personal, forme de război neconvenţionale, sabotaj de contragherilă sau apărare internaţională, tipii respectivi văzuseră mai mult rahat decât un proctolog. Şi provocaseră la rândul lor multe nenorociri. Efectuaseră operaţiuni clandestine peste tot în lume. Misiuni pe care nimeni altcineva nu le putea îndeplini. Sau care nu se puteau încredinţa altcuiva.

Când primeau un ordin, venea direct de la gradele cele mai înalte. Direct de la Pentagon. Iar motivul era simplu: cu cât ştiau mai puţini de existenţa trupelor MANIAC, cu atât mai bine. Erau arma secretă a Guvernului. Un fel de „omul negru” a cărui existenţă Statele Unite nu o recunoşteau. *Nu puteau* s-o recunoască!

Şi asta îl îngrijora pe Payne. Dacă fusese arestat din cauza a ceva legat de trupele MANIAC, oare Pentagonul i-ar

veni în ajutor? Şi-ar permite oare să se confrunte cu publicitatea asta negativă?

Deocamdată, trecuseră trei zile şi nu apăruse nicio reacţie. Era nerăbdător...

3

Orvieto, Italia
(64 de kilometri nord-vest de Roma)

Doctorul Charles Boyd lăsă ciocanul din mână şi căută bidonul de apă. La 58 de ani, avea o condiţie fizică bună, însă căldura emanată de reflectoare era copleşitoare. Transpiraţia îi curgea de pe cap precum ploaia.

— Dumnezeule mare! mormăi el toropit.

Maria Pelati zâmbi auzindu-l, dar nu se opri din lucru. Fata avea jumătate din anii profesorului şi energie de două ori mai multă. În vreme ce acesta suferea de căldură îmbrăcat fiind în stilul tradiţional al arheologilor, cu pantaloni kaki gen militar, tricou de bumbac şi bocanci de drumeţii, fata era în tricou şi pantaloni scurţi.

De câteva zile, lucrau împreună scormonind în platoul înalt de mai bine de 270 de metri ce situa localitatea Orvieto cu mult peste nivelul podgoriilor din valea Paglia, o locaţie atât de greu accesibilă, încât era folosită ca un refugiu sigur de către papii din Evul Mediu. Documentele papale demonstrau că papii italieni transformaseră Orvieto într-un fel de „colonie de vacanţă” a Vaticanului, un fel de casă departe de casă în decursul celei mai tumultuoase perioade din istoria Bisericii Romano-Catolice. Din păcate, scribilor papali li s-a interzis să descrie exact coordonatele acestui loc, de teamă ca descrierile lor să nu fie folosite de inamici pentru a plănui un atac. Şi totuşi zvonurile au circulat.

Potrivit legendei, exista un oraş construit *sub* oraş – Catacombele din Orvieto -, care era folosit pentru a depozita documentele cele mai importante ale Bisericii şi a proteja artefactele lor cele mai scumpe. Majoritatea specialiştilor au considerat ideea existenţei catacombelor

ca fiind un basm, creaţia vreunui călugăr cherchelit din secolul al XIV-lea. Însă nu şi doctorul Boyd. Acesta nu doar credea în ea, dar îşi folosea tot timpul liber pentru a le găsi.

— *Professore*? Când eram mică, tata pomenea des despre catacombe, dar nu vorbea de ele ca despre ceva real, ci mai degrabă ca şi când ar fi fost un fel de Atlantida. Domnişoara Pelati inspiră adânc şi-şi îndepărtă părul de pe ochi, un gest pe care îl făcea când era emoţionată, apoi vorbi din nou: Ei bine, domnule, voiam să vă întreb cum de sunteţi sigur că ele există?

Bătrânul îi susţinu privirea câteva secunde, apoi risipi suspansul schiţând un zâmbet înainte de a-i răspunde:

— Crede-mă, draga mea, nu eşti prima persoană care mă întreabă asta! Adică, un om cu scaun la cap nu şi-ar pierde timpul căutând catacombele, nu? E ca şi când aş încerca să pescuiesc monstrul din Loch Ness.

Fata pufni în râs.

— Aşa, ca fapt divers, să ştiţi că lângă Loch Ness este mult mai răcoare.

— Şi tot ca fapt divers, să ştii că nu-s deloc nebun.

— N-am spus niciodată asta!

— Dar te-ai gândit că aş putea fi. E normal să-ţi fi părut la un moment dat.

Fata îşi îndepărtă din nou părul, apoi explică:

— Între geniu şi nebunie este o delimitare foarte fină, dar nu v-am văzut niciodată depăşind graniţa... Şi, evident, *sunteţi* foarte evaziv! încă nu mi-aţi zis nimic despre catacombe.

— A, da, catacombele! Spune-mi, draga mea, ce ştii despre Imperiul Roman?

— Imperiul Roman? repetă fata mirată. Ei bine, cred că ştiu destule.

Fără să comenteze, bărbatul scoase din borseta de la brâu un teanc de documente pe care i le întinse fetei, apoi

se aşează lângă perete, mai în spate, aşteptând în umbră reacţia care ştia că va urma.

— *Santa Maria*! ţipă fata. Astea sunt romane!

— De asta te-am şi întrebat de imperiu. Am crezut că faci legătura.

Tânăra Pelati negă dând din cap, apoi începu să studieze documentele. La prima vedere, acestea păreau să ilustreze un sistem elaborat de tunele ce erau ascunse pe sub străzile din Orvieto, însă nu hărţile sau ilustraţiile o nedumereau, ci mai degrabă scrierea. Documentul era scris de mână, într-o formă de latină pe care fata nu reuşea s-o traducă.

— E autentic? întrebă.

— Depinde de interpretarea ta. Ce vezi tu acum este o fotocopie a unui pergament pe care l-am găsit în Anglia. Fotocopia este, evident, un fals. Originalul însă e veritabil!

— În *Anglia*? Aţi găsit pergamentul în *Anglia*?

— De ce eşti aşa de surprinsă? Iulius Cezar a stat un timp acolo. La fel şi împăratul Claudius.

— Dar ce treabă are asta cu catacombele? Adică, papii au venit în Orvieto cam la o mie de ani după căderea Imperiului Roman. Cum ar putea să aibă legătură?

Pelati ştia că papa Grigorie al XI-lea murise din cauze naturale, în 1378, iar cel care i-a urmat în scaunul papal a fost Urban al VI-lea. Mulţi cardinali au pretins că alegerea s-a făcut într-un mod impropriu şi au cerut să se mai facă o dată. Pentru că al doilea rezultat a fost diferit, în Biserica Catolică s-au stârnit mari divergenţe, aceasta scinzându-se în două facţiuni ce-l susţinea fiecare pe un alt papă. Italia, Germania şi mare parte a Europei de Nord l-au recunoscut pe Urban al VI-lea, în vreme ce Franţa şi Spania – pe Clement al VII-lea.

Această rivalitate, cunoscută drept Marea Schismă Occidentală, a divizat catolicismul timp de aproape patruzeci de ani şi, în decursul acestei perioade, a expus

curţile papale unor pericole nu numai din partea străinilor, dar şi de la una la alta. Din acest motiv, papii italieni şi-au petrecut mare parte din timpul mandatelor în Orvieto, care era practic imposibil de atacat datorită poziţiei sale pe acel platou. Şi exact acolo, în adâncurile stâncilor calcaroase, se presupunea că au fost construite catacombele legendare.

Boyd zâmbi citind confuzia de pe faţa studentei sale. Fără a dori s-o lămurească prea uşor, o întrebă:

— Spune-mi, draga mea, ai vizitat vreodată ruinele romane de la Bath?

Fata mârâi a frustrare.

— Nu, domnule! De ce întrebaţi?

— Ah, oftă bătrânul amintindu-şi orăşelul pitoresc de pe râul Avon. Eşti în mijlocul Angliei rurale şi totuşi ai de jur-îm-prejur relicve din Roma antică. Pare aproape ireal. Şi ştii care-i amănuntul cel mai grozav? Băile încă funcţionează. Izvoarele cu apă caldă tot mai bolborosesc şi urcă din pământ, iar ahitectura rămasă în picioare este în continuare măreaţă. Stâlpii antici se înalţă parcă spre cer direct din apele subterane. Dacă stai să te gândeşti, este aproape incredibil.

Descrierea profesorului o încurcă şi mai tare pe Pelati, care, la fel de confuză, se strâmbă zicând:

— Nu vreau să par nepoliticoasă, domnule, dar unde vreţi să ajungeţi?

— Ia gândeşte-te, draga mea! Papii de la 1300 au folosit catacombele pentru apărare. Şi totuşi asta nu înseamnă că *ei* le-au construit. Locuitorii Romei antice erau cu mult mai evoluaţi decât timpurile lor, se ştie, corect? îmi închipui că, dacă au construit băile care funcţionează şi două mii de ani mai târziu, cu siguranţă, ar fi putut construi nişte tunele încă de acum şapte sute de ani.

— Staţi un pic! Atunci, de asta nu sunt însemnări despre construcţia lor. Vreţi să spuneţi că existau deja când papa a venit aici?

Bărbatul confirmă dând din cap, arătând cu degetul spre foile din mâna ei.

— Când am găsit pergamentul original, am presupus din start că este o păcăleală. Nu-mi venea să cred că ar putea fi adevărat. Apoi, l-am testat, iar rezultatele m-au convins. Pergamentul datează cu mai bine de o mie de ani dinaintea Schismei, dovedind categoric existenţa catacombelor. Mai mult decât atât, acestea *nu* au fost construite de papii din Evul Mediu, ci de romani.

— Când? ceru fata. Aveţi o dată exactă pentru pergament?

— După cum ştii, datarea cu carbon nu dă *un număr exact*. Cel mult, pot să stabilesc o eră. Boyd înghiţi o gură de apă, încercând să prelungească suspansul, apoi continuă: Potrivit testelor mele, Catacombele din Orvieto au fost construite în vremea lui Hristos.

4

Aproape 300.000 de turişti se adună în fiecare an la Castelul Kronborg, dar niciunul nu mai văzuse aşa ceva până atunci. Iar cei care erau acum spectatori şi-ar fi dorit nici să nu vadă vreodată.

În momentul când Erik Jansen a fost descoperit, bustul său ajunsese să fie gri-albicios, iar picioarele de un violet-deschis, nuanţe date de lividitatea instalată post-mortem. Păsările se ospătaseră în voie cu carnea lui.

Un grup de studenţi l-au remarcat pe Jansen şi au traversat curtea crezând că este un exponat istoric destinat publicului. Aşa că s-au apropiat, minunându-se de minuţiozitatea detaliilor deosebite, care îl făceau să pară viu – culoarea cărnii, groaza de pe chip, textura părului său castaniu-deschis, care se zburlea în vânt.

Tinerii s-au îngrămădit în jurul presupusului exponat, dornici să se fotografieze cu el. Asta până când unul dintre ei a simţit o picătură. Un singur strop. A fost de ajuns. Un singur strop de sânge şi s-a declanşat haosul. Copiii urlau sfâşietor. Părinţii ţipau. Profesorii s-au împrăştiat care încotro să ceară ajutor.

A fost anunţată poliţia să vină la faţa locului, dar erau depăşiţi de eveniment, obişnuiţi fiind cu accidente rutiere şi mici furtişaguri, nu crime şi, categoric, nu de gravitatea acesteia. Totuşi, aşa ceva era de aşteptat într-un loc liniştit ca Helsingor. Acesta se află pe coasta de nord-vest a insulei Sjaelland, vizavi de Hâlsingborg, în Suedia, peste strâmtoarea Qresund[1], la mare distanţă de viaţa oraşului Copenhaga. Ultima dată când cineva a fost ucis aici se întâmplase în 1944, crima fiind săvârşită de nazişti.

---

[1] Sau Sound strâmtoare care separă Danemarca de Suedia, în locul cel mai strâmt, având doar patru kilometri, între HelsingOr (Danemarca) şi Hâlsingborg (Suedia) (n. Red.)

Chiar şi aşa stând lucrurile, poliţiştii n-ar fi trebuit să facă greşelile pe care le-au făcut. Unele dintre ele impardonabile.

Primul echipaj a venit cu barca, acostând în acelaşi loc ca şi asasinii. Din moment ce plaja castelui era particulară, poliţia ar fi trebuit să împrejmuiască zona, protejând toate urmele care erau presărate la vedere. Indicii cu privire la crimă, numărul de atacatori, statura lor aproximativă şi momentul plecării. Toate acestea se vedeau pe nisip, aşteptând parcă nerăbdătoare să fie descoperite. Dar nu pentru mult timp, deoarece comandantul n-a prevăzut asta şi a traversat în fugă plaja, ca un soldat în Normandia, urmat la mică distanţă de oamenii lui.

Într-o clipă, dovezile au fost distruse.

Desigur, următoarea greşeală a fost şi mai gravă. Genul de confuzie care apare când lumea ţipă, sirenele urlă alarmant şi nu este timp de gândit.

Când poliţiştii au ajuns la cadavru, auzind despre sângele care a picurat, au presupus că Jansen este încă în viaţă. Temperatura corpului le-ar fi dovedit contrariul. La fel şi culoarea pielii. Dar aşa se face că au smuls crucea din pământ în speranţa că-l pot readuce la viaţă cu manevre de resuscitare, însă n-au reuşit decât să distrugă alte probe. Probe esenţiale, care ar fi putut să-i oprească pe criminali înainte să mai lovească o dată.

Ca o ironie crudă, efortul lor de a salva o viaţă *a garantat* că vor mai muri şi alţii.

Nick Dial era american, şi asta îl făcea foarte antipatic în anumite zone de pe glob, ca, de altfel, şi cariera lui. Conducea proaspăt formatul Departament de omucideri din Interpol (poliţia criminalistă internaţională), cea mai mare organizaţie internaţională de combatere a crimei din lume, ceea ce însemna că ancheta asemenea cazuri pe tot mapamondul.

Spus mai simplu, coordona schimbul de informaţii între departamentele de poliţie ori de câte ori anchetarea unei crime depăşea graniţele naţionale. Aşadar, coordona 179 de ţări – cu populaţie de miliarde şi zeci de limbi vorbite –, dar, cu toate astea, avea un buget considerat infim în comparaţie chiar şi cu acela al unei şcoli americane de cartier.

Una dintre cele mai greşite concepţii legate de Interpol este rolul lui în stoparea fenomenului criminalistic. Rar trimite agenţi să investigheze o crimă. În schimb, are birouri locale, numite Birouri centrale naţionale, în toate ţările membre, iar acestea îşi monitorizează teritoriul aferent şi raportează informaţii pertinente Sediului central al Interpolului din Lyon, Franţa. De acolo, detaliile exacte sunt introduse într-o bază de date centrală care poate fi accesată prin reţeaua de computere a Interpolului. Amprente, ADN, coordonate aduse la zi, stadiul operaţiunilor. Totul fiind disponibil non-stop.

Din păcate, asta nu era întotdeauna suficient. Uneori, şeful unei secţii (Narcotice, Falsuri, Terorism etc.) se vedea nevoit să sară într-un avion şi să preia un caz. Poate chiar să treacă peste etapele birocratice, să rezolve o dispută privind frontiera sau să se ocupe de presă. Toate aceste treburi îi displăceau lui Nick Dial. I se părea că, în profesia lui, singurul lucru care conta cu adevărat era *dreptatea*. Să îndrepţi un rău în cel mai corect mod posibil. Asta era mottoul lui, crezul după care se ghida în viaţă. Considera că, dacă face asta, atunci, prostiile celelalte se rezolvau de la sine.

Dial ajunse în Helsingor după-amiază târziu. Nu ştia multe despre caz – doar că fusese cineva crucificat, iar directorul Interpolului îl voia la faţa locului -, asta prefera şi el. Îi plăcea să tragă concluzii bazate pe observaţii personale, în loc să se bazeze pe informaţii obţinute indirect.

Majoritatea anchetatorilor s-ar fi grăbit să examineze cadavrul, dar Dial nu lucra aşa. Prefera să-şi facă o idee despre ce se află în jur înainte să se ocupe de crimă, mai ales când se afla într-o ţară necunoscută. Dacă omorul s-ar fi comis în Franţa, s-ar fi dus direct la cadavru, deoarece locuia acolo de zece ani şi cunoştea modul de gândire al francezilor.

Dar aici nu cunoştea bine specificul locului. Avea nevoie să înţeleagă Danemarca – pe danezi, în general – până să poată înţelege crima. Aşa că, în loc să studieze victima, Dial porni pe un coridor lung, căutând pe cineva cu care să vorbească. Nu să interogheze, ci pur şi simplu să stea de vorbă. Cineva care să-i explice cum stăteau lucrurile aici. Îi trebuiră trei încercări până reuşi să găsească pe cineva care vorbea engleza.

— Scuzaţi-mă! spuse el prezentându-şi scurt insigna de ofiţer Interpol. Pot să vă adresez câteva întrebări?

Bărbatul aprobă din cap, pe jumătate intimidat de funcţia lui Dial, pe jumătate de căutătura lui. Dial avea în jur de patruzeci de ani şi o figură care parcă fusese dăltuită în granit, cu trăsături ferme, pomeţi proeminenţi, ochi verzi şi păr scurt, puţin încărunţit. Nu era extrem de arătos, însă foarte masculin. Pe obraji îi mijeau ţepi negri, dar care nu-i mascau totuşi bărbia. O bărbie masivă, ca de vedetă de cinema, ce-l făcea să semene cu Kirk Douglas.

— Deci, cum fac rost şi eu de o cană cu cafea pe aici? Omul zâmbi şi-l conduse pe Dial într-un birou mic. Pe pereţi erau atârnate orare de lucru şi fotografii cu Kronborg. Într-un colţ se afla o masă de metal. Dial se aşeză pe un scaun de lângă uşă şi primi o cană cu cafea.

— Să înţeleg că lucrezi aici?

— De mai bine de 40 de ani. Sunt ghidul cel mai în vârstă! Dial rânji. Nimerise persoana cea potrivită.

— Ştii, am călătorit peste tot în lume, pe fiecare continent, dar n-am mai văzut o ţară ca Danemarca. E pur şi simplu superbă!

Localnicul nu-şi mai încăpea în piele de mândrie.

— Este secretul cel mai bine păstrat din Europa!

— Ei bine, dacă promit să nu suflu o vorbă, îmi povesteşti despre ea?

Conversaţia lor continuă preţ de vreo 10 minute, cu date şi cifre privind zona respectivă. Dial intervenea din când în când, ca să imprime direcţia pe care şi-o dorea, dar în mare parte rămase tăcut. La un moment dat, se interesă:

— De curiozitate, ce fel de turişti vin?

— Majoritatea au între 40 şi 60 de ani, femei şi bărbaţi în număr egal. Dar, în timpul şcolii, ne vin şi mulţi studenţi.

— Iar ca naţionalităţi? Majoritatea turiştilor sunt din Danemarca?

Bărbatul clătină din cap.

— Exact invers! Majoritatea sunt din ţările vecine. Suedia, Germania, Austria, Norvegia. Vin şi mulţi britanici datorită lui Shakespeare.

— Shakespeare? Ce legătură are?

— Nu ştii?

Dial negă dând din cap, deşi ştia *prea bine* legătura cu Shakespeare, dar nu voia să recunoască în faţa ghidului. Mai bine, făcea pe prostul şi auzea de la el.

— *Hamlet-ul* lui Shakespeare se petrece în castelul din Elsinore.

— Elsinore? Asta-i undeva pe aproape?

— Eşti *în* Elsinore! Elsinore *este* Helsingor! Aici e plasată acţiunea din *Hamlet*! Uneori, avem chiar reprezentaţii în curte. Ar trebui să stai să vezi una!

Dial se strâmbă.

— Mmm, nu prea sunt amator de teatru! mai degrabă, de evenimente sportive... dar, de dragul anchetei, te mai întreb ceva. Moare cineva în *Hamlet*?

— O, Doamne, da! Toată piesa este numai despre crimă şi răzbunare!

— Asta-i interesant într-un fel, având în vedere cele întâmplate recent. Oare o fi vreo legătură?

Bărbatul se uită panicat în jur, apoi şopti:

— Bineînţeles că este o legătură. *Trebuie* să fie! De ce-ar lăsa cineva un cadavru aici, dacă n-ar fi?

Dial se ridică în picioare, pregătit în sfârşit să examineze scena crimei.

— Asta trebuie să aflu!

5

Maria crezu că este vreo iluzie datorată semiîntunericului, însă, când atinse piatra, îşi dădu seama că nu se înşela. Textura acesteia era prea netedă ca să fie naturală.

— *Professore*? Veniţi un pic?

Boyd traversă pasajul, păşind peste cablurile electrice încâlcite şi uneltele prăfuite, răspândite pe jos. Maria se uita fix la perete, aşa că îşi îndreptă privirea în direcţia respectivă. Într-o clipă, simţi cum i se înmoaie genunchii, dându-şi seama la ce se uită.

Pe o rază de aproximativ un metru, peretele peşterii devenea din aspru neted şi iarăşi aspru, ca şi când cineva şlefuise o anumită porţiune cu glaspapir. Bătrânul întinse mâna cu teamă, neîndrăznind parcă să dea crezare ochilor obosiţi, care puteau să se amăgească la lumina lanternei. Suprafaţa fină la pipăit îi confirmă că nu era doar o impresie.

— Repede! Dă-mi *arma*! îi ceru el.

„Arma” era cuvântul cu care Boyd numea în glumă foh-nul, un dispozitiv arheologic mic, pe care îl folosea în timpul excavaţiilor. Avea aproximativ mărimea unui celular şi conţinea un mic cartuş de oxigen care sufla praful din

crăpături, fără să rişte să afecteze în vreun fel obiectul găsit, cum s-ar fi întâmplat în cazul folosirii uneltelor ascuţite. Boyd curăţă suprafaţa peretelui ţinând o pensulă într-o mână şi fohnul în cealaltă. Stârni mici nori de praf în jur, iar o miniavalanşă de fragmente de piatră îi căzu la picioare. Peste câteva minute, în mijlocul peretelui se conturase o suprafaţă de aproximativ un metru pătrat.

— Da, cred că am găsit ceva! Maria chiui de bucurie.

— Ştiam eu! Mi s-a părut că piatra aia arată diferit! După ce curăţă trei dintre şănţuleţele laterale – cel de sus, stânga şi dreapta -, Boyd reuşi să măsoare lespedea: avea aproximativ 94 pe 13 centimetri pătraţi. Maria apropie una dintre lanterne şi încercă să întrezărească oarece pe la colţuri, dar peretele peşterii forma o excrescenţă care acoperea golul.

— *Professore*, ce credeţi că poate fi? E prea mică să fie o uşă, nu?

Boyd tocmai termina de scris în carneţel.

— O fi vreun canal de scurgere? Poate un apeduct? O să ne dăm seama mai bine după ce vom vedea ce se află în spatele zidului. Boyd îi întinse o rangă şi adăugă: Din moment ce tu ai găsit piatra, cred că ţi se cuvine privilegiul de a o îndepărta!

— Mulţumesc, domnule! şopti fata, proptind ranga în şănţuleţul lateral. Apreciez gestul, simt că suntem într-adevăr o echipă!

— Ei, să nu te mire dacă o să ai nevoie de ajutorul meu! Lespezile astea sunt destul de greu de urnit. Îmi amintesc că odată, în Scoţia...

O bufnitură puternică răsună în pasaj în momentul când piatra uriaşă căzu. Luaţi prin surprindere, cei doi arheologi se uitară unul la altul, apoi la lespedea masivă care le căzuse la picioare.

— Dumnezeule mare! exclamă Boyd. Ai luat cumva steroizi? Bătrânul se lăsă pe genunchi şi, oarecum confuz,

începu să examineze piatra care practic sărise din perete. Încercă să răstoarne blocul de piatră pe lat, dar nu putu să-l clintească.

— Cum, Doamne, iartă-mă, ai reuşit? Chestia asta cântăreşte o tonă şi crede-mă că nu zic la modul figurat, draga mea, ci efectiv!

— Nu ştiu! Nici nu am apucat să apăs. Pur şi simplu, am vârât ranga şi... buf!

Boyd ştia că inginerii proiectanţi în Roma antică erau foarte înaintaţi pentru timpurile lor. Însă nu-şi dădea seama de ce ar construi un perete unde una dintre pietre să poată fi scoasă cu un efort minim. Se gândi că poate era un tunel de evadare.

— Mă scuzaţi, *professore*?

Bărbatul clipi, apoi se întoarse spre asistenta lui:

— Iartă-mă, draga mea! căzusem pe gânduri. Voiai să mă întrebi ceva?

Maria confirmă din cap.

— Voiam să ştiu dacă putem intra. Boyd se înroşi la faţă.

— O, Doamne, m-am prostit! Stau şi pierd timpul gândindu-mă ce ar putea fi lespedea asta, când suntem pe cale să... Trase adânc aer în piept şi adăugă: Da, evident, hai să intrăm!

Intrândul era îngust, abia lăsându-le loc să se strecoare. Boyd trecu primul, apoi o aşteptă pe Maria să-i dea echipamentul. Când braţul fetei apăru în sfârşit prin deschizătură, profesorul înşfăcă lanterna şi, cu mişcări febrile, încercă s-o aprindă. Fasciculul puternic de lumină străpunse bezna, inspectând ca un ochi curios sacralitatea acelui loc sfânt pentru prima dată după foarte mulţi ani, dezvăluind tavanul înalt, cu boltă şi picturi murale colorate ce decorau pereţii netezi.

— Dumnezeule! exclamă bătrânul înfiorat. Doamne Sfinte! în câteva secunde, Maria se strecură şi ea înăuntru cu o cameră de filmat. Nu ştia ce îl lăsase cu gura căscată

pe Boyd, dar era hotărâtă să înregistreze totul. Cel puţin, asta avea de gând, dar, în momentul când păşi dincolo de zid, lucrătura artistică o copleşi, astfel încât îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi uită de obiectivul camerei de filmat.

— *Santa Maria*!

Uimită, fata se învârti în loc, vrând să cuprindă totul cu privirea. Bolta galeriei era specifică tuturor construcţiilor din Roma antică, greutatea tavanului fiind susţinută de cei patru pereţi ai încăperii. În ciuda stilului clasic, încăperea mai avea ca ornamente arhitecturale şi patru coloane toscane, câte una în fiecare colţ.

Imediat sub tavanul arcuit, între fiecare două coloane se vedeau patru fresce religioase descriind câte o scenă diferită din *Biblie*. Dintre ele ieşea în evidenţă cea aflată pe peretele din dreapta, în spatele unui altar de piatră, mai mult ca sigur piesa de bază a grupului, fiind dublă ca mărime.

— Ce este locul ăsta? şopti fata.

Boyd continua să se uite prin jur, şocat la gândul că descoperise catacombele legendare.

— Designul de bază pare similar cu cel al multor edificii ridicate în timpul perioadei de glorie a Imperiului Roman, dar picturile de pe pereţi sunt mult mai recente – cam din secolele XV, XVI. Profesorul se opri şi studie atent frescele, apoi întrebă: Maria, ţi se par cunoscute?

Fata veni spre el, examinând din mers scenele colorate. Nu înţelesese prea bine întrebarea, dar căută să găsească elemente comune între picturi, apoi exclamă:

— O, Doamne! *Le-am mai văzut*! Frescele astea sunt ca acelea din Capela Sixtină!

— Exact! aplaudă Boyd. Adam şi Eva, potopul, arca lui Noe. Cele trei subiecte principale de pe tavanul lui Michelangelo. De fapt, aceste imagini pictate seamănă foarte mult cu ale lui.

Maria se uită de aproape la fiecare.

— *Chiar* că au tuşa lui, nu?

— Aproape că-mi pare rău să zic asta fără nicio dovadă palpabilă, dar... Mă întreb dacă nu cumva le-a făcut însuşi Michelangelo?

Fata făcu ochii mari.

— Glumiţi, nu? Realmente, credeţi că le-a pictat el? Boyd confirmă din cap.

— Ia gândeşte-te, Maria! Decenii la rând, acest loc a servit drept un al doilea Vatican. Când s-a întâmplat Marea Schismă, papii italieni au venit la Orvieto pentru a se proteja. La vremea aceea, Biserica era într-o asemenea dezordine, încât conciliul papal a luat în calcul ideea de a muta permanent Vaticanul aici. Aveau impresia că era singurul loc care le-ar oferi siguranţa dorită.

Maria zâmbi cu tristeţe.

— Şi, dacă Vaticanul ar fi fost mutat, papii, cu siguranţă, şi-ar fi dorit să aibă un decor adecvat în noul cămin al Bisericii Catolice.

— Exact! Iar dacă papa a vrut ca Michelangelo să se ocupe de decorare, atunci Michelangelo le-a făcut. Boyd pufni în râs amintindu-şi o ispravă pusă pe seama celebrului artist: Ştiai că Michelangelo n-a vrut să aibă nimic de-a face cu Capela Sixtină? Se spune că Iulius al II-lea, care era papă la vremea aceea, l-a silit să se ocupe de lucrare. O dată l-a bătut cu un baston şi altă dată l-a ameninţat că-l va omorî aruncându-l de pe schelă... Nu prea pare genul de comportament la care te-ai aştepta din partea unui papă, nu?

Fata clătină din cap.

— Credeţi că l-a forţat pe Michelangelo să le facă şi pe acestea?

Boyd cugetă un pic la întrebarea ei, apoi răspunse:

— Dacă mi-aduc bine aminte, ultimul papă care a stat aici a fost Clement al VII-lea, în timpul atacului Spaniei asupra Romei din 1527. Cred că Michelangelo pictase

Capela Sixtină cam cu 20 de ani înainte, adică a avut vreme suficientă să reproducă dublura scenelor respective pe aceste ziduri înainte să moară.

— Sau, improviză Maria, se poate să le fi executat cineva înainte, iar Michelangelo le-a copiat la Vatican.

Faţa lui Boyd se animă dintr-odată, acesta fiind vădit entuziasmat.

— Draga mea, ce idee grozavă ţi-a venit! Dacă astea au fost pictate înaintea celorlalte, înseamnă că faimoasa Capelă Sixtină nu este decât o simplă imitaţie. Măi să fie! îţi dai seama ce perdaf o să primim dacă demonstrăm că Michelangelo a fost un plagiator? Nu ne mai spală toată apa din lume!

Maria începu să râdă, închipuindu-şi că tatăl ei ar face infarct dacă ar afla că este implicată în aşa ceva.

— Chiar că am stârni o controversă de toată frumuseţea! Deşi supoziţia ei era foarte discutabilă, aceasta pălea în comparaţie cu ceea ce erau pe cale să descopere în adâncul catacombelor.

În timp ce Maria filma operele de artă, doctorul Boyd se apropie de cele trei trepte de piatră de pe latura stângă a încăperii. La baza lor se întoarse spre dreapta şi privi în întuneric.

Spre surprinderea lui, văzu un lung şir de morminte deschise – atât de multe, încât umpleau galeria până departe în beznă, unde le pierdea din vedere. Deasupra lui, tavanul avea o înălţime de peste 1,5 metri, iar pereţii aflaţi de o parte şi de alta erau plini de un sistem complicat de nişe, un osuar ca un fagure pentru osemintele morţilor. Aceste firide sau *loculi* erau tăiate în pereţii calcaroşi în rânduri drepte, fiecare dreptunghi măsurând 1,80 de centimetri în adâncime – destul ca să încapă un cadavru.

Bărbatul exclamă surprins:

— E uimitor, pur şi simplu, uimitor!

Maria veni repede lângă el şi îndreptă camera spre unul dintre mormintele neinscripţionate. Încercă să vadă pasajul din faţă mai bine, dar nu putea trece pe lângă Boyd, culoarul având mai puţin de un metru lăţime.

— Spune-mi, Maria, ce vezi? Fata zâmbi.

— Văd morţi!

Boyd nu sesiză aluzia la filmul *Al şaselea simţ*.

— Şi eu! Nu ţi se pare ciudat?

— Cum adică?

— De ce putem vedea cadavrele? Conform tradiţiei, aceste *loculi* erau în general zidite cu dale de ceramică şi mortar după ce morţii erau aşezaţi înăuntru. Alteori, erau închise cu o lespede de marmură. Dar aşa ceva n-am mai văzut. De ce să lase corpurile la vedere?

Fata se încruntă, gândindu-se la catacombele Sf. Callixtus din Roma. Fuseseră construite de creştini, la mijlocul secolului al II-lea şi acopereau o suprafaţă de 90 de acri, pe patru niveluri şi aproape 20 de kilometri de galerii.

Când avea 10 ani, a mers într-o excursie cu şcoala la nişte ruine, experienţă care i-a plăcut atât de mult, încât, la venirea acasă, le-a spus părinţilor că vrea să devină arheolog. Mama i-a zâmbit şi i-a zis că poate să se facă orice-şi doreşte câtă vreme va munci mult. Dar răspunsul nu i-a convenit tatălui ei. După ce s-a oprit din râs, a privit-o pe Maria fix în ochi şi extrem de serios i-a spus să renunţe la visuri şi să se concentreze asupra găsirii unui bărbat.

Momentul acela nu-l putea uita. Nici ierta.

— Ziceţi-mi dacă greşesc cumva, dar am impresia că mormintele creştine de la Sf. Callixtus sunt şi ele deschise, nu? îmi amintesc că am văzut multe găuri în pereţi.

— Ai văzut găuri, dar nu cadavre. În perioada timpurie a creştinismului, era obiceiul ca mortul să fie învelit într-un giulgiu înainte de a fi zidit în *loculi*. Găurile la care te referi erau destupate de tâlhari sau cercetători, dar nu e cazul aici. Dacă te uiţi...

Boyd se opri la mijlocul propoziţiei, atenţia fiindu-i brusc atrasă spre culoarul din faţă. Ceva nu era în regulă. Coridorul se întindea în întuneric, şerpuind prin piatră ca o viperă neagră. Încercă să-i distingă capătul, dar nu reuşi. În jurul lui jucau umbre formate din cauza mâinilor care atârnau din morminte de parcă se întindeau după lumină. Ca şi când prezenţa profesorului le tulburase oarecum din somnul adânc de secole. Într-o clipă de panică, bărbatul se trase în spate, lovind una dintre mâinile întinse şi-i simţi degetele reci ca gheaţa pe gambă. Groaza îi smulse de pe buze un urlet urmat ca un ecou de un ţipăt al Mariei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce-aţi păţit? Aţi văzut ceva? Boyd inspiră adânc şi râse jenat.

— Îmi cer scuze... M-am speriat singur, ca prostul! explică el roşind. N-am vrut să te sperii. Zău! Doar că-s cam nevricos, asta-i tot... Am atins o mână şi m-a speriat.

— O mână? Aţi atins o mână? Doamne sfinte, *professore*! Era să mor de frică.

— Ştiu! Crede-mă că asta am simţit şi eu.

Maria îşi duse mâna la piept şi închise ochii. Inima îi bătea cu putere, ca un ciocan pneumatic. Inspiră adânc şi căută să-şi domolească reacţia declanşată de valul de adrenalină.

— Sigur vă simţiţi bine? Bătrânul confirmă timid din cap.

— Da, draga mea, jur!

— Atunci, haideţi să mergem! Trebuie să-mi consum toată energia asta!

Porniră amândoi, trecând pe lângă mormintele anonime înşirate în pereţi, fără să se oprească să examineze cadavrele. Încă nu-şi reveniseră complet din sperietură. 30 de metri mai încolo, coridorul se bifurca. La stânga, ducea spre o scară care se unduia uşor în jos, în întuneric. Coridorul din dreapta continua să înainteze pe lângă sute de cadavre.

Boyd se întoarse către Maria.

— Doamnele aleg!

— Hai să mergem jos! Am auzit că este un minunat magazin de cadouri la subsol.

Bărbatul aprobă din cap şi începu să coboare treptele. Acestea aveau o lăţime de cel mult 15 centimetri – perfectă pentru pasul celor din timpuri străvechi, dar mică pentru călătorul din timpuri moderne -, ceea ce-l forţă pe Boyd să coboare pe lateral. Ca să se ajute la coborâre, se folosi de pietrele mai proeminente din ziduri ca de o balustradă.

La jumătatea drumului, se opri şi se întoarse spre cameră.

— Cred că ne aflăm sub culoarul de deasupra, la mai bine de şase metri adâncime. Ce realizare grozavă, să sapi atâta în piatră şi totuşi să ţii această lucrare ascunsă de ochii lumii. Pur şi simplu, remarcabil!

Fata întrebă:

— Credeţi că romanii au făcut treptele sau au fost săpate în epoca medievală?

Profesorul se opri, memorând parcă tot ce vedea – bolta arcuită, arcadele înalte, culorile, mirosurile, sunetele -, după care răspunse:

— Aş zice că romanii! Primul indiciu ar fi treptele înguste, apoi simplitatea. Sunt tipice celor din Antichitate.

Zâmbind, Boyd continuă să coboare cu grijă. În mod normal, ar fi alergat până la baza treptelor, dar căldura din galeria exterioară îl obosise. În combinaţie cu lipsa de hrană şi somn, zicea mersi că mai stătea în picioare.

— *Professore*? Ce credeţi că se află la subsol?

Se pregătea să-i răspundă când îi apăru în faţă coridorul, desfăşurându-se ca un pârâu înaintea lui. Fără cripte, morminte sau uşi. Era pur şi simplu un coridor gol cât vedeai cu ochii.

— Curios, mormăi el. Aici, simt că am păşit într-o altă lume. Maria confirmă din cap.

— Parcă ar fi decorat de cei din comunitatea Amish.

-Boyd ignoră comentariul ei şi înaintă pe hol, uitându-se după detalii care să-i transmită vreo informaţie. Patru metri mai încolo, observă o placă de piatră pe zidul de pe partea stângă. Avea aceeaşi nuanţă de maroniu ca şi restul pasajului, dar suprafaţa ei era foarte diferită. Fără niciun cuvânt, Boyd se îndreptă spre ea, lipindu-şi imediat palmele de suprafaţa rece. Apoi, ca un orb care citeşte, pipăi cu vârful degetelor fiecare şănţuleţ, cu atingeri uşoare, tandre.

Maria rămase în spate, derutată de purtarea lui ciudată. Voia să-l întrebe ce naiba se petrece, de ce se poartă aşa de straniu faţă de cum îl ştia, dar fu destul să-i arunce o singură privire ca să înţeleagă. Îi văzu căutătura şi pricepu că mentorul ei, singurul bărbat în care avea realmente încredere şi în care credea, îi ascundea ceva.

6

Mergând pe jos către malul din spatele domeniului castelului, Nick Dial îşi dădu seama că poliţia daneză nu ar rezolva niciodată cazul. Exceptând situaţia când, desigur, ar exista un martor despre care el nu aflase sau vreo cameră de supraveghere care a înregistrat pe neştiute crima. Altfel, modul de lucru al poliţiştilor fusese prea neprofesionist, de la bun început, pentru a putea să bată în cuie această anchetă. Fără vreun joc de cuvinte intenţionat. Nu numai că au mutat cadavrul, dar n-au făcut mai nimic ca să protejeze integritatea locului crimei.

În condiţii normale, ar fi trebuit să interzică accesul în zonă, să ridice bariere temporare care să-i ţină pe curioşi la distanţă şi totodată să protejeze solul de rafalele de vânt care bat dinspre Sound. În schimb, ofiţerii s-au plimbat pe plajă ca şi când erau în vacanţă, scormonind nisipul cu bocancii şi ignorând în mod flagrant normele privind conservarea probelor.

— Mă scuzaţi, sunteţi domnul Dial?

Dial se întoarse spre dreapta şi văzu o femeie îmbrăcată bine, care venea în direcţia lui. Femeia îşi scoase legitimaţia şi o ridică pentru ca el să o poată studia.

— Da, sunt Dial, confirmă el în cele din urmă.

— Sunt Annette Nielson de la Interpolul din Copenhaga. Sunt agentul care a sunat azi-dimineaţă, pentru raportul iniţial de anchetă.

Dial dădu mâna cu ea şi zâmbi pe jumătate surprins de faptul că biroul lor din teritoriu a trimis o femeie să se ocupe de un astfel de caz. Nu că avea ceva împotriva femeilor-detectiv, chiar nu, dar ştia că majoritatea directorilor de la Interpol erau cu mult mai plini de prejudecăţi decât el.

— Încântat de cunoştinţă, Annette! Spune-mi Nick, te rog! Femeia dădu din cap şi scoase un carneţel.

— Mă bucur că eşti aici! Am tot încercat să iau legătura cu inspectorul-şef local, dar mereu găseşte scuze ca să nu vorbim.

„Tipic”, îşi zise Dial în sinea lui.

— Ce poţi să-mi spui despre victimă?

— Bărbat caucazian, în jur de 35 de ani, fără tatuaje sau piercing. Decesul a survenit cândva în această dimineaţă, probabil în zori. Are răni prin înţepare în mâini, picioare şi cutia toracică. Leziuni grave la faţă şi gură. Ne fac să credem că a fost bătut până a fost lăsat inert.

— Numele i-l ştim? Femeia ridică din umeri.

— Poliţia locală i-a luat amprentele, dar nu ştiu dacă au rezultate încă.

— De unde au venit?

— Mai mult ca sigur, dinspre plajă. Partea din faţă a castelului este bine luminată şi păzită. La fel şi interiorul. Din păcate, de când am ajuns eu aici, poliţia locală a distrus orice urmă călcând peste ele.

— Numărul de atacatori?

— Câţiva. Crucea este prea grea pentru unul singur.

— Altceva?

— Au lăsat un bilet.

— Un ce? Arată-mi!

Îl duse la crucea întinsă pe gazon, aproape de locul unde începea nisipul. Cadavrul nu mai era acolo.

— Mesajul a fost pictat pe o plăcuţă de nuc, prinsă sus pe cruce, cu o ţeapă lungă, înfiptă vertical.

Dial citi cu voce tare:

— „în numele Tatălui”.

Îngenunche lângă plăcuţă, ca să se uite mai atent. Literele aveau 13 centimetri înălţime şi fuseseră pictate manual în roşu. Foarte frumos realizate. Ca şi când criminalul lua lecţii de caligrafie în timpul liber şi în aceeaşi

vreme urma un curs de nivel avansat în prelucrarea lemnului.

— Presupun că ăsta nu-i sânge.

— Vopsea roşie, confirmă femeia. Căutăm deja nuanţa de vopsea şi fabricantul. Mai ştii? S-ar putea să găsim o găleată cu vopsea din asta într-un tomberon din apropiere.

— Mă îndoiesc, răspunse Dial. Plăcuţa nu a fost făcută aici. Criminalii au adus-o.

— De ce spui asta?

Dial duse plăcuţa la nas şi adulmecă.

— Din trei motive! Unul, este uscată, ceea ce nu ar fi posibil dacă o pictau azi-dimineaţă. E prea multă umezeală pe ţărm ca să se usuce repede. Doi, dacă o pictau aici, ieşea o mizerie. Vântul ar fi suflat nisip încontinuu, care s-ar fi lipit de vopsea ca de un magnet. În niciun caz, nu au făcut-o aici. Este prea îngrijită.

— Şi trei?

Se ridică de pe vine şi se strâmbă având convingerea că victima respectivă era abia prima dintr-o serie care avea să urmeze.

— Mesajul este doar cireaşa de pe tort. Modul ucigaşului de a ne necăji. Capodopera lui e de fapt victima, felul în care l-a ucis pe tip. Asupra acestui aspect trebuie să ne concentrăm.

Din spate răsunară nişte aplauze urmate de o exclamaţie batjocoritoare:

— Bravo!

Dial respiră adânc şi se întoarse. Bănuia că era vorba despre şeful poliţiei locale, pentru că avusese de-a face cu acest gen de idiot de mai multe ori în viaţă şi erau mereu la fel. Îl tachinau pe Dial pentru că e marele boss de la Interpol, care intervenea „în parohia lor”. Apoi, după ce îi lăsa să-şi descarce frustrările, suna la superiorul lor direct şi, ulterior, erau nevoiţi să se dea bine pe lângă Dial – de

obicei, cu un public foarte numeros – şi să-i satisfacă orice capriciu tot restul săptămânii.

Dar astăzi pur şi simplu nu avea chef să mai suporte scena obişnuită. Mai ales nu faţă de un gogoman care nu ştia cum să se comporte la locul unei crime. Aşa că, în loc să-l lase să vorbească, Dial se răsuci rapid pe călcâie, atacându-l ca un rinocer furios.

— Unde dracu’ ai fost? Te caut de jumătate de oră, dar ţi-a fost prea frică să te arăţi.

— Pardon?

Dial îşi scoase insigna şi i-o vârî în ochi tipului care avea o faţă rotundă, buhăită.

— Dacă tu eşti şeful, atunci tu m-ai tot evitat.

— Nu mi-a spus nimeni…

— Ce? Că e implicat Interpolul în acest caz? Mi-e greu să cred, pentru că agentul Nielson a fost aici toată dimineaţa. Din spusele ei, personalul dumitale nu i-a fost deloc de ajutor.

Şeful se uită la Nielson, apoi din nou la Dial, încercând să se gândească la ceva inteligent de zis. Dar Dial nu-i dădu ocazia. Auzise tot felul de scuze şi nu mai voia să le asculte iarăşi. Timpul era prea preţios într-un caz ca acesta.

— Să nu cumva să mă iei cu rahaturi privind jurisdicţia voastră. Victima a fost adusă prin strâmtoarea Sound, iar jumătate din apele alea aparţin Suediei, cu alte cuvinte, este un caz internaţional. Internaţional înseamnă Interpol, iar Interpol însemn *eu*. Ai înţeles? Eu! Asta înseamnă că trebuie să te pui pe treabă şi să-mi spui tot ce am nevoie să ştiu sau jur pe Dumnezeu că-l voi suna pe fiecare reporter din Europa ca să-i zic că din cauza ta nu s-a rezolvat încă acest caz.

Omul clipi de câteva ori, uimit. Ca şi când nu mai fusese niciodată cel jumulit într-o discuţie.

— A, da! mai e ceva. După ce mă urc în avion şi plec din ţara asta uitată de lume, mă aştept ca dumneata şi

personalul dumitale să o trateze pe doamna agent Nielson cu cel mai mare respect. Lucrează pentru Interpol, adică este reprezentanta mea aici. Ai înţeles?

Şeful dădu din cap spre Nielson, apoi întoarse privirea către Dial.

— Zi-mi ce ştii, Slăbuţule? Am pierdut destul timp din cauza ta.

Proaspăt muştruluit şi cam şifonat, şeful încercă să se adune câteva secunde, căutând ceva de spus.

— Am aflat identitatea victimei. Numele lui este Erik Jansen, de 32 de ani, din Finlanda.

— Finlanda? Asta-i la 1000 de kilometri depărtare. Ce căuta în Danemarca?

Şeful ridică din umeri.

— Biroul nostru vamal nu are nicio înregistrare că ar fi fost aici, vreodată!

— Annette, rosti Dial, sună la sediul central şi află pe unde a umblat tipul ăsta în ultimul an.

Fata dădu din cap şi apăsă tasta de apelare rapidă a celularului.

— Şefule, cât vorbeşte ea la telefon, permite-mi să-ţi pun o întrebare. Unde e cadavrul?

— L-am dus la morgă.

— Înainte sau după ce aţi fotografiat scena?

— Ei bine, murmură el, oamenii mei au încercat să resusciteze victima. Şi, ca să acţioneze rapid, au scos crucea din pământ.

Dial se strâmbă.

— Spune-mi, te rog, că aţi făcut nişte poze înainte să scoateţi crucea din pământ.

Şeful dădu din cap şi fugi s-aducă fotografiile, cel puţin asta i-a zis că face. De fapt, ar fi căutat orice pretext ca să scape de Dial şi nu intenţiona să se întoarcă până nu-şi mai venea în fire. Dar asta îi convenea lui Dial, pentru că rămânea să se ocupe singur de locul faptei şi, în acelaşi

timp, şeful nu afla o informaţie-cheie abia primită de agentul Nielson de la Interpol.

— Roma, anunţă ea. Jansen a trăit la Roma în ultimii opt ani, nu în Finlanda.

— Roma? Ce făcea acolo?

— Victima noastră era preot şi lucra pentru papă.

7

Ultima dată când Payne l-a văzut pe Jones a fost când au fost arestaţi. După care, amândoi au fost duşi la penitenciar în dube separate, dezbrăcaţi de haine, deposedaţi de obiectele personale şi închişi în celule aflate în aripi diametral opuse ale clădirii, în principal, pentru protecţia personalului.

Asta a fost vineri, deci cu 72 de ore în urmă.

Payne stătea pe pat, gândindu-se ce ar trebui să facă în continuare, când brusc apăru o echipă de gardieni. Năvăliră în celula lui şi-l legară cu obişnuitele cătuşe şi lanţuri pentru mâini şi picioare ca în filmul *Luke*, *mână rece*. Gardienii erau nişte tipi de constituţie medie şi nu prea experimentaţi. Asta însemna că Payne s-ar fi putut elibera dacă era necesar. Dar amână momentul, permiţându-le să-l tragă într-o cameră de izolare, unde a presupus că va fi interogat. Sau torturat. Sau ambele.

În mijlocul încăperii se afla o masă de metal fixată în podea. De o parte şi de alta fusese sudat câte un inel de fier, ca să-i restricţioneze deţinutului posibilitatea de mişcare. Gardienii îşi luară măsuri de precauţie suplimentare, prinzându-l pe Payne de inel ca să fie siguri. Trebuiau să fie atenţi cu un prizonier ca Payne. *Atât* era de periculos. După ce se asigurară că este imobilizat, părăsiră sala fără să-i vorbească. Niciun cuvânt. Niciun ordin. Nimic. Singurele sunete pe care Payne le auzea erau zăngănitul lanţurilor şi propria respiraţie. Sesiză în aer mirosul înţepător de vomă veche.

L-au lăsat aşa mai multe ore, cât să înceapă să transpire, făcându-şi tot felul de gânduri oribile despre ce ar urma să-i facă. Sperând să-l facă să cedeze. Habar n-aveau că îşi pierdeau vremea. Puteau să-i facă lui Payne orice voiau, că tot n-ar fi simţit. Fusese antrenat să nu simtă. Ca să intre în

trupele MANIAC, soldaţii erau obligaţi să treacă un test riguros de tortură care consta în două părţi: să fii torturat şi să torturezi. Payne excelase la ambele.

Deci, în loc să-i stea mintea la posibile scenarii cumplite, Payne se concentră pe altceva. În principal, asupra ultimilor ani din viaţă. Asupra tuturor lucrurilor care l-ar fi putut aduce în situaţia de faţă.

Din păcate, obligaţiile familiale l-au forţat să părăsească armata cu mult înainte să-şi fi dorit asta. Bunicul lui, omul care l-a crescut, a murit şi i-a lăsat o afacere. O companie multimilionară, numită Payne Industries. Domeniu în care Payne nu voia deloc să intre. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care a plecat în armată, ca să evite astfel de obligaţii. A vrut să-şi falsifice numele, creându-şi propria identitate, pentru a-şi face un rost de unul singur. A vrut să fie propriul stăpân, dar totul s-a schimbat când a murit bunicul lui. S-a simţit dintr-odată obligat să vină acasă şi să preia afacerea. Ca şi când era destinul lui. Povara lui.

Payne Industries reprezenta povestea tipică a succesului american. Era datoria lui să-şi protejeze moştenirea.

Când bunicul lui Payne era tânăr, şi-a pus la bătaie economiile şi a înfiinţat o mică fabrică lângă Ohio River. La vremea aceea, industria siderurgică se afla în plină expansiune, iar Pittsburgh era capitala ei. Aerul era negru şi râurile maronii, dar el avea mii de comenzi. De la flăcăul chipeş, cu moară, din comitatul Beaver, a ajuns cât ai clipi marele magnat. Cel mai de succes american de origine poloneză din istoria Statelor Unite.

Acum totul – compania, terenurile, banii – revenea nepotului.

O persoană fără experienţă în afaceri.

Payne ştia că nu este în elementul lui. Aşa că şi-a transferat îndatoririle în sarcina Consiliului de administraţie şi s-a concentrat pe opere de caritate. Ce a făcut mai întâi de toate? Nu a fost propriu-zis un act de caritate. A fost mai

mult o investiţie. I-a dat lui David Jones, care se retrăsese din armată când a făcut-o şi el, suficient capital de pornire pentru a-şi deschide propria afacere. Jones visase toată viaţa să conducă o agenţie de detectivi, iar Payne avea mijloacele financiare să-l ajute. Aşa că de ce nu? După ce i-a murit bunicul, Payne a ştiut că singura familie pe care o mai avea era doar Jones.

Numai că nu semănau deloc.

Oricum, în primul an, Payne a fost fericit. A strâns bani pentru Fondul de cancer Mario Lemieux şi alte organizaţii de caritate din Pittsburgh, timp în care Jones cutreiera oraşul după clienţi. Ocazional, Payne îl mai ajuta pe Jones la cazuri mai complicate, dar, în general, fiecare era cu ale lui.

În al doilea an, Payne a început să simtă că n-are astâmpăr. Îi plăcea să susţină nişte cauze bune, dar avea nevoie de mai mult de la viaţă decât să fie amfitrion la turnee de golf şi să socializeze la recepţii în smoching. Ducea dorul entuziasmului din anii cu trupa MANIAC. De adrenalina pe care i-o dădeau situaţiile când îşi risca viaţa. Fiorul de a se murdări pe mâini. Astea nu le avea în lumea afacerilor, unde rana cea mai gravă pe care ar fi păţit-o ar fi fost să se taie la deget cu o foaie de hârtie. Deci, Payne compensa asta ajutându-l pe Jones tot mereu. Cei doi deveniseră iarăşi parteneri, propunându-şi să schimbe ceva în lume, deşi la o scară mult mai mică decât înainte. Cândva, salvau ostatici sau răsturnau guverne. Acum, se ocupau de descoperit soţi infideli şi căutau animale de companie pierdute. Amândoi simţeau o cruntă insatisfacţie.

Astfel încât făceau ce puteau în timpul liber ca să obţină *artificial* încântarea sau agitaţia aceea constructivă. Orice ca să aibă parte de starea aceea de tensiune cu care se obişnuiseră. Ca să le menţină vigoarea. Să-i ajute să simtă că sunt încă vii. De exemplu, înot cu rechini în Australia. Raliu în Brazilia. Paraşutism în Africa de Sud. Explorări subacvatice la mare adâncime, în Florida.

Şi, în fine, alergatul cu taurii în Spania. Asta îi adusese la Pamplona.

Din păcate, acesta era şi evenimentul care îi adusese în situaţia lor actuală. Abandonaţi în închisoare. Singuri.

Le-a trebuit să vină în Spania pentru adrenalină şi, în schimb, s-au trezit arestaţi.

8

Maria n-avea nicio dovadă, dar ştia că Boyd îi ascundea ceva. „Cum fac bărbaţii în general, gândi fata. Nu le spun niciodată femeilor chestiile importante”.

— Haide, îl imploră ea, ce scrie acolo?

Boyd râse îndepărtându-se de placa de piatră.

— Vrei să spui că nu ştii? Ţţ! Ţţ! Ţţ! Puteam să jur că latina este una dintre disciplinele tale universitare obligatorii.

— Da, dar asta nu-mi pare latină comună.

— Poate pentru că nici nu este. Acest semn a fost scris într-una dintre formele timpurii ale latinei, nu cea folosită ca limbă uzuală vreme de aproape două milenii.

— Vedeţi? De aceea am... Staţi aşa! înseamnă că acest nivel a fost construit în vremea Romei antice?

Boyd dădu din cap afirmativ.

— Aşa cred. Mă îndoiesc că ar fi folosit un limbaj învechit pe vreun monument comemorativ de-al lor, darămite într-un mormânt de o asemenea măreţie. Arătă cu degetul spre o arcadă mare, care şerpuia în josul culoarului îngust: Vom şti sigur într-o clipă!

Realizate din zidărie albă, principalele componente ale arcadei fuseseră splendid sculptate, fiecare ilustrând un moment diferit din răstignirea lui Iisus Hristos. Cele două blocuri mai scunde sau stâlpii de sprijin îl înfăţişau pe Iisus răstignit pe cruce şi ridicat deasupra solului de un grup de soldaţi romani. Următoarea serie de pietre, bolţarii, îl arătau pe Hristos atârnând pe cruce, slăbit, scurgându-l-se parcă viaţa din corp. Coroanele, cele două pietre aşezate pieziş faţă de partea de sus a arcadei, prezentau evenimentele de dinaintea morţii lui Iisus. Întâi, când I s-a dat să bea oţet dintr-un burete aflat la capătul unei tulpini de isop – în vreme ce sub El erau flori înflorite, posibil ca

simbol al renaşterii – şi apoi clipa când murea, cu bărbia lăsată în piept.

În mod curios, cheia de boltă, cel mai important bloc din arcadă, era diferită de celelalte. În loc să descrie învierea lui Hristos sau înălţarea Sa la dreapta Tatălui, piatra din mijlocul arcadei fusese sculptată într-o manieră foarte veridică – un bust de bărbat. Unul *care râdea*. Detaliile complicate ale feţei acestuia dezvăluiau amuzamentul lui prin câteva caracteristici evidente: curba largă a buzelor, sclipirea voioasă din ochi şi proeminenţa arogantă a bărbiei. Din nu se ştie ce motiv, râdea într-unul dintre cele mai nepotrivite momente.

Maria înălţă obiectivul camerei şi filmă arcada.

— Ce se află aici?

— Placa spune că este o galerie de documente. De fapt, văzând acum această măiestrie artistică, sunt şanse ca destinaţia ei să se fi schimbat de-a lungul timpului, probabil în ceva mai mult religios. Boyd atinse arcada cu palma şi urmări contururile pietrelor de mai jos. În cele din urmă, adăugă: Spune-mi, draga mea, cine l-a ucis pe Iisus Hristos?

Întrebarea fu atât de neaşteptată, că-i luă câteva secunde să răspundă:

— Romanii, în anul 33 d. Hr.

— Şi de ce a fost ucis?

Stând în spatele lui Boyd, Maria îşi dădu ochii peste cap. De ce ţinea să facă o prelegere din orice?

— De trădare, răspunse ea. Mulţi preoţi considerau că el se împotriveşte stilului roman de viaţă. S-au gândit că-i mai uşor să-L omoare pe Hristos decât să aibă de-a face cu mulţimea lui de adepţi.

— Oare au ştiut că era Fiul lui Dumnezeu, la momentul morţii Lui?

— Bineînţeles că nu! Altfel, nu l-ar mai fi răstignit. Boyd aprobă din cap, mulţumit de răspunsurile fetei.

— Atunci, de ce sunt aceste sculpturi aici? De ce ar face vechii romani o asemenea vâlvă pentru un eveniment atât de nesemnificativ din istoria lor? Dacă erau convinşi că Hristos a fost un fals Mesia – la fel ca zeci de escroci care au pretins că sunt Fiul lui Dumnezeu înaintea lui -, de ce i-ar fi dedicat romanii un spaţiu atât de amplu într-o asemenea fenomenală operă de artă?

Intrigată, Maria studie imaginile şi admise în sinea ei că afirmaţiile lui Boyd aveau logică întru câtva.

— Poate că această operă de artă a fost adăugată după ce romanii s-au convertit la creştinism? Poate că au comemorat răstignirea lui Iisus în jurul anului 350 d. Hr, dar tot ar fi cu 1.000 de ani înainte de Marea Schismă.

Boyd se uită la sculptura centrală, uimit de naturaleţea acesteia. Era atât de realist realizată, încât practic aveai impresia că-i auzi hohotul de râs.

— Dacă ar fi aşa, atunci, de ce personajul postat pe cheia de boltă râde? Hmmm? Romanii L-au ucis pe Fiul lui Dumnezeu, dar, în cele din urmă, şi-au dat seama de greşeală. Apoi, într-un moment de căinţă, s-au convertit la religia Nazarineanului şi I-au comemorat moartea ridiculizând-o printr-o statuie care râde... Parcă n-aş zice că e tocmai nimerit.

— Probabil că nu, admise fata.

Hotărâtă, Maria îşi concentră privirea pe arcadă, încercând să descopere legătura dintre bustul sculptat şi imaginile lui Hristos care-l înconjurau. Ca să se complice şi mai mult lucrurile, cu cât se uita mai mult la faţa omului care râdea, cu atât avea senzaţia că o mai văzuse undeva.

— *Professore*, mi se pare mie sau recunosc faţa statuii de undeva?

— Voiam să te întreb acelaşi lucru. Pare al naibii de familiară, nu-i aşa?

Maria se strădui să-şi amintească, trecând în revistă sutele de figuri istorice pe care le cunoştea.

— O fi oare celebru ca Octavian sau Traian? Sau ar putea fi chiar Constantin, primul împărat creştin?

— Mi-ar trebui un atlas istoric ca să-ţi spun sigur. Poate fi oricare dintre ei.

Fata se strâmbă, ştiind că Boyd avea dreptate.

— Ei, o să-mi amintesc! N-oi fi grozavă la latina antică, dar nu uit niciodată un chip.

— Dacă îţi dai seama cine ar fi, să m-anunţi şi pe mine, te rog! Mi-ar plăcea să înţeleg juxtapunerea dintre sculptură şi imaginile cioplite în piatră. Substratul simbolic ale celor două efectiv mă nedumereşte. Oare ce-o fi vrut să zică despre Hristos acest artist?

Pe măsură ce înaintau în galerie, lanterna lui Boyd lumina încăperea gigantică, dezvăluind o întindere de aproape trei ori mai mare decât grota de la etaj. Având peste 150 pe 75 de metri, spaţiul masiv fusese umplut cu zeci de cufere din piatră cioplite de mână, de diferite forme şi mărimi, fiecare dintre ele prezentând o scenă istorică romană. Iar măiestria artistică nu se încheia aici. Pereţii fuseseră împodobiţi cu o serie de fresce datând din secolul I, fiecare foarte asemănătoare ca temă şi culoare cu picturile pe care le văzuseră în sala de la intrare.

— Dumnezeule mare! exclamă Boyd uimit. Tu vezi ce-i aici? Inginerii din Roma antică aveau cu adevărat cunoştinţe şi viziune înaintea vremurilor lor. După cum ţi-am spus mai devreme, multe dintre construcţiile lor stau în picioare şi astăzi. Totuşi, suntem extrem de norocoşi că acest loc nu a fost niciodată afectat de foraje, eroziunea solului sau de deplasarea plăcilor tectonice. Un mic cutremur ar fi făcut ca acest loc să dispară pe veci.

Maria se încruntă auzind ipoteza pesimistă.

— Ce-aţi zice să filmez cât mai mult galeria înainte ca aşa ceva să se întâmple?

— Sună grozav, draga mea! Asta îmi dă ocazia să examinez aceste cufere.

Cu o simplă apăsare de buton, fata începu să înregistreze, strângând material documentar filmat şi din stânga, şi din dreapta camerei, în timp ce păşea încet spre colţul îndepărtat. Fata începu de la fresce, concentrându-se asupra unei imagini colorate, apoi trecu la alta, după care ridică obiectivul spre tavanul boltit şi îl coborî apoi către zecile de cufere care umpleau încăperea.

Nici nu bănuia că unul dintre ele conţinea cea mai importantă descoperire din toate timpurile.

Un secret care va schimba viaţa – şi istoria lumii – pentru totdeauna.

9

Părintele Erik Jansen. De la Vatican. Răstignit. La castelul lui Hamlet.

Nick Dial ştia că mass-media urma să aibă o zi grea de muncă pe teren din cauza crimei respective, doar dacă nu reuşea să elimine din start asocierea cu Shakespeare. În privinţa aspectului religios, nu avea ce face – era greu să găseşti explicaţii pentru crucificarea unui preot, însă eliminarea lui Hamlet era posibilă.

Din păcate, Dial nu ştia prea multe despre literatură, aşa că se hotărî să-l sune pe Henri Toulon, directorul-adjunct al Departamentului omucideri. Toulon era francez, mare amator de vin şi capabil să vorbească pe larg pe orice subiect. Fie că era fizică cuantică, pronosticuri la fotbal sau o reţetă pentru caşcaval topit, Toulon avea răspuns la toate.

Dial vorbi:

— Hei, Henri, sunt Nick! Ai un minut? Toulon răspunse pe un ton răguşit:

— Da, desigur!

— Omule, te simţi bine? Pari un pic plouat.

— *Oui*, sunt în regulă! Am stat noaptea târziu. Din nou.

Dial zâmbi, deloc surprins de faptul că Toulon era mahmur. Chefurile acestuia până târziu în noapte erau unul dintre motivele principale pentru care Dial fusese promovat înaintea lui. Asta şi dorinţa Interpolului de a avea un american ca şef al unei secţii, o raritate în organizaţia dominată de europeni.

— De curiozitate, cât ştii despre Shakespeare?

— Mai multe decât mama lui.

— Şi despre *Biblie*?

— Mai multe decât Dan Brown. De ce mă întrebi?

Dial îl informă pe scurt cu privire la caz şi îi spuse ce-l interesa. De ce a fost răpit Jansen de la Roma, dar ucis în Danemarca?

Toulon răspunse:

— Religia a jucat un rol important în lumea lui Shakespeare, dar nu-mi vine totuşi în gând niciun personaj care să fi fost răstignit. Ar fi reprezentat o erezie pe vremea aceea.

— Atunci, fă abstracţie de răstignire şi concentrează-te asupra crimei! în afară de locaţie, vezi vreo altă legătură cu *Hamlet*?

— Ce-mi atrage atenţia este semnul pus sus pe cruce. Cine l-a pictat a fost genial. Oare cuvântul „Tatăl” din mesaj se referă la Dumnezeu, la un personaj din piesa lui Shakespeare sau la tatăl criminalului real? La prima vedere, aş presupune că se referă la Hamlet. Intriga îl urmăreşte pe prinţul Hamlet care răzbună moartea regelui – un fiu răzbună moartea tatălui. Mie îmi sună perfect. Până la aflarea metodei de execuţie. În mintea mea, răstignirea nu se poate asocia decât cu Hristos, nu cu Shakespeare. În cazul în care criminalului i-ar fi păsat de piesa *Hamlet*, ar fi ales o sabie.

— Deci asta din perspectivă religioasă?

— Nu neapărat! Ar putea fi vorba despre tatăl criminalului sau tatăl victimei. De asta mesajul plăcuţei este aşa de grozav. Va trebui să iei în considerare fiecare posibilitate în parte, fie că-ţi place, fie că nu. Nu putem şti, poate criminalul pur şi simplu vrea să ne încurce.

— Poate. Sau ar putea fi vorba despre altceva, ceva ce-ţi scapă.

— Cum ar fi?

Dial zâmbi, bucuros că Toulon nu ştia totul.

— Victima a fost preot. Poate că mesajul la el se referă. *Părintele*[2] Erik Jansen.

— Cu atât mai mult este foarte inspirat mesajul. E memorabil, însă ambiguu. Modalitatea perfectă de a atrage atenţia fără să dezvăluie nimic.

— De aceea m-am gândit să te sun. M-am gândit că doar un geniu ca tine ar înţelege ideea asta genială.

Toulon rânji la auzul glumei.

— Uite ce-i, dă-mi o zi-două şi văd ce mai aflu. Cine ştie? Poate că îmi scapă ceva din vedere acum.

— Mulţumesc, Henri, ţi-aş fi recunoscător. Înainte să închid, mai am o întrebare legată de religie. Ai idee cum arăta crucea lui Iisus?

Toulon trase adânc aer în piept şi-şi trecu degetele prin părul sur, care îi era prins la spate în coadă de cal, în stilul caracteristic. Simţea neapărat nevoia să-şi aprindă o ţigară, dar nu era permis să se fumeze în sediul Interpolului, chiar dacă uneori mai obişnuia doar pentru că era francez şi puţin îi păsa dacă nu le plăcea altora.

— Vei fi bucuros să afli că nu eşti singurul care nu ştie. Cei mai mulţi fac confuzie cu privire la crucea Lui. Spune-mi, ce fel de cruce au folosit în Danemarca?

— Din lemn, făcută dintr-un anumit tip de stejar.

— Nu asta am vrut să zic. Ca formă, e latină? Ca litera T, de fapt, *tău* din alfabetul grecesc? Greacă? Slavă?

— Sincer, habar n-am! Mie toate-mi par greceşti. Toulon îşi dădu ochii peste cap. Nu înţelegea de ce americanii glumeau în legătură cu orice.

— O cruce grecească este uşor de recunoscut. Arată ca un semn plus. Toate cele patru braţe sunt egale ca lungime.

— Nu şi a lui Jansen. A lui arată ca un T mare. Bârna orizontală este pusă sus de tot.

---

[2] Joc de cuvinte, în engleză *father* are dublu sens, de tată şi preot (n.tr.)

Toulon fluieră încetişor.

— Deci au pus-o cum trebuie!

— Cum *trebuie*? Ce vrei să spui?

— În general, lumea presupune că Iisus a fost răstignit pe o cruce latină – la care braţul orizontal este poziţionat la o treime de vârful celui vertical, dar e greşit. Romanii foloseau pentru crucificare cruce Tău, nu latină.

— Serios? Atunci, de ce bisericile folosesc crucea latină?

— Pentru că liderii creştini au adoptat-o ca simbol în secolul al IX-lea, o decizie care a stârnit controverse, deoarece iniţial era o emblemă păgână ce reprezenta cele patru vânturi: de miazănoapte, de miazăzi, de răsărit şi de apus. Totuşi, creştinii au preferat asta, în locul crucii Tău, simbol care, în Antichitate, însemna moartea prin executare. Moartea criminalilor.

Dial îşi frecă bărbia, întrebându-se dacă Erik Jansen fusese criminal. Sau spovedise pe vreunul.

— Apropo de cruci, ce poţi să-mi spui despre răstignire? Mai exact, cunosc versiunea biblică, dar ştim ce s-a întâmplat *efectiv*?

— Cred că depinde de perspectivă. Dacă eşti creştin, versiunea biblică este modul în care s-a întâmplat totul în realitate, până la ultimul detaliu. Adică, Biblia este cuvântul Domnului.

— Şi dacă nu eşti creştin?

Toulon îşi dădea seama că subiectul era exploziv. Mormăi şi-şi duse o ţigară neaprinsă la gură – doar ca să aibă iluzia gestului -, apoi replică:

— Adevărul este că nu ştim ce s-a întâmplat. Istoricii creştini zic una, în timp ce istoricii romani spun altceva. Apoi, ar mai fi evreii, budiştii şi ateii. Toată lumea are o opinie diferită asupra a ceea ce s-a întâmplat şi nimeni nu ştie sigur, pentru că a fost acum 2.000 de ani. N-avem cum să verificăm, de exemplu, o casetă video, şi să venim cu ceva incontestabil. Putem doar consulta ce s-a consemnat,

să citim ce au scris strămoşii noştri şi să încercăm să ajungem la propriile noastre concluzii, care sunt invariabil influenţate de educaţia pe care am primit-o.

— Adică?

— Altfel spus, dacă părinţii te-au crescut să crezi în Hristos, mai departe e de aşteptat să-ţi păstrezi credinţa în Hristos. La urma urmei, asta înseamnă credinţă, nu?

— Şi dacă eşti necredincios?

— Ei bine, cred că depinde de persoană. Unii nu-şi exprimă îndoielile ca să se poată integra în lumea noastră creştină. Alţii se duc în zona lor la o sinagogă, templu sau altar şi încep să practice credinţe necreştine. Şi ar mai fi şi o a treia categorie, de jokeri. Indivizi cărora nu le pasă ce crede societatea despre ei. Genul de oameni cărora le place să işte controverse. Şi, dacă ar fi să dau acum un pronostic, ghici în ce categorie l-aş include pe criminal?

Dial zâmbi, dorindu-şi în sinea lui să fie la fel de simplu şi cu restul întrebărilor.

— Mulţumesc, Henri, pentru sinceritate. Anunţă-mă dacă-ţi mai vine ceva în minte.

— S-a făcut, Nick!

Dial închise telefonul mobil şi întoarse capul spre agenta Nielson, care zâmbea.

— Eşti veselă. Veşti bune?

— Tocmai am vorbit la telefon cu Roma. Părintele Jansen avea un apartament mic în apropiere de Vatican. Văzând că nu s-a prezentat la o şedinţă la ora 21.00, au încercat să-l sune, dar avea telefonul închis. Pe moment, nu li s-a părut ceva grav, s-au îngrijorat abia azi-dimineaţă, când nu s-a prezentat la lucru. Atunci s-au hotărât să sune la poliţie.

— Şi ce-ai aflat de Vatican? în ce consta serviciul lui Jansen la ei?

— Urmează să aflu. Aştept un telefon de la superiorul lui. Să sperăm că o să ne lămurească în privinţa asta.

— Nu te baza pe asta! Am mai avut de-a face cu cei de la Vatican şi, de obicei, sunt foarte secretoşi cu treburile lor. Desigur, nimeni nu le poate reproşa nimic. Şi eu aş ţine totul în secret dacă aş avea o colecţie de artă în valoare de un miliard de dolari închisă în pivniţă... Ce fac detectivii trimişi la Roma?

— O echipă de criminalişti îi investighează apartamentul. Au zis că o să m-anunţe dacă găsesc ceva important. În caz contrar, ne trimit raportul mâine!

— Bună treabă, Annette! Sunt impresionat. Însă vreau să-ţi dau un sfat: stai pe capul celor de la Vatican. Chiar dacă ţi-au promis că o să te ţină la curent, nu înseamnă neapărat că o să-ţi şi dea raportul.

De fapt, în sinea lui, Dial zâmbea gândindu-se că ar fi o minune să facă aşa.

10

Maria se plimba prin galerie, filmând cu atenţie zecile de cufere de piatră care umpleau camera. Lădiţele gri erau înşirate într-o serie de rânduri drepte, variate ca mărime şi formă, unele de dimensiunile unui videoplayer, iar altele cam cât un sicriu, dar toate având un lucru în comun: măiestria artistică.

Câteva aveau cioplite în piatra dură imagini cu scene de luptă colosale, marcând victoriile semnificative din perioada de început a Imperiului Roman. Generali falnici stând în picioare în carele lor de război trase de cai, în vreme ce legionarii luptau vitejeşte pe câmpul de luptă din depărtare. Războinici epuizaţi, cu feţele mânjite de sângele celor răpuşi continuau să înainteze nimicind tot ce le ieşea în cale, pentru a extinde astfel graniţele ţării. Iar profilurile eroilor romani erau gravate în piatră cu atâta precizie încât...

— O, Doamne, murmură Maria şi apăsă rapid butonul de pauză al camerei video.

— Mai ştiţi faţa de pe arcadă, care părea că râde de moartea lui Hristos?

Profesorul veni spre ea.

— Sigur că da! Imaginea aceea hulitoare mi-a rămas întipărită în minte.

Maria arătă cu degetul spre cubul de piatră înalt de aproape 60 de centimetri, aflat la picioarele ei.

— Iat-o!

Boyd se uită la cufărul de piatră şi-şi dădu seama că Maria avea dreptate. Într-adevăr, era vorba despre acelaşi personaj cu rânjet diabolic, prezentat în detaliu.

— Sunt consternat! Ce caută aici?

Fata atinse cu degetul acoperit de mănuşă faţa sculptată.

— Nu ştiu! Dar pare extraordinar de fericit.

— Maria, cât ai filmat lucrările din jur, l-ai mai văzut undeva?

Fata clătină din cap.

— V-aş fi spus.

— Dar figura? Nu-ţi aminteşti unde i-ai văzut faţa? Maria privi îndelung sculptura.

— Nu, dar o am undeva în minte. Ştiu că l-am mai văzut. Ştiu sigur!

Boyd se ridică şi începu să inspecteze în grabă celelalte cufere de piatră din încăpere. Chiar dacă difereau ca mărime, remarca tema similară prezentă pe fiecare: erau împodobite cu imagini de război. De fapt, toate, cu excepţia unuia, cel cu Omul care râdea.

— Individul ăsta trebuie să fi fost împărat. Sau, cel puţin, un tip foarte bogat şi cu autoritate. Este singurul personaj reprezentat pe un piedestal al lui, singur.

— Plus că era şi pe arcadă. Este clar că îi acordau mari onoruri.

— Dar de ce? căzu pe gânduri Boyd, trecându-şi degetele pe suprafaţa cufărului. După o scurtă pauză, trase încet de marginea capacului, ca să se asigure că blocul putea fi mişcat fără riscuri. Apoi, reluă: Ştiu că asta contravine multora dintre sfaturile pe care ţi le-am dat, dar...

Maria dădu din cap a înţelegere.

— Vreţi să vedeţi ce e înăuntru!

— Trebuie! Nu mă pot abţine. Parcă-s un copil inconştient.

— E în regulă! Dacă nu eraţi de acord să scoateţi capacul, aveam de gând să merg să iau o rangă şi să-l desfac eu.

Le-au trebuit aproape cinci minute ca să mişte capacul, înfrângând presiunea creată de vid, după care au reuşit să-l ridice imediat. Era mai uşor decât se aşteptau.

— Ai grijă! o îndemnă Boyd. Piatra asta ne-ar putea oferi indicii importante cu privire la identitatea acestui om. N-aş vrea s-o compromitem!

Cei doi aşezară capacul cioplit pe podea, asigurându-se că nu-l zgârie. Apoi, mulţumiţi de cum au aşezat-o, se grăbiră să revină la lădiţa de piatră pentru a vedea ce au descoperit.

— Adu lumina mai aproape! Repede! îi ceru el.

Maria apucă lanterna şi o orientă spre interiorul lădiţei. Fasciculul luminos străpunse întunericul, dezvăluind singurul obiect ce se afla în interior: un cilindru subţire, de bronz.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Boyd zâmbi în timp ce scotea cu mâna înmănuşată cilindrul de 20 de centimetri, din bronz.

— Este o dublură, draga mea! O piesă identică, în două exemplare!

— O dublură?

— Documentele pe care le-am găsit în Anglia – documentele care ne-au condus la catacombe – au fost depozitate într-un cilindru de bronz *identic*... Ştii ce înseamnă asta?

— Nu! Ce?

Boyd râse.

— N-am idee, dar e al naibii de important!

Maria zâmbi, dar în sinea ei ştia că se întâmpla ceva, iar Boyd nu-i zicea despre ce era vorba. Simţea asta după cum el ţinea cilindrul la piept, ocrotindu-l cu părintească grijă, ca pe un nou-născut.

— *Professore*? Pot să mă uit şi eu?

Acesta făcu o grimasă, acceptând cu greu să dea din mână artefactul.

— Fii foarte atentă, draga mea! Până îl deschidem, nu putem şti ce poate fi în interior. Conţinutul s-ar putea să fie destul de delicat.

Fata aprobă din cap, deşi considera că Boyd cam dramatiza în cazul de faţă. Cu toate astea, se conformă şi trată descoperirea cu acelaşi mare respect.

— Uau! Ce uşor este! Sunteţi convins că este acelaşi tip de cilindru ca acela găsit în Bath?

— Categoric! Boyd apropie lanterna de obiect şi indică o serie de gravuri mici, care abia puteau fi văzute. Nu sunt sigur dacă acest simbol poate fi tradus, dar am găsit un marcaj identic şi pe celălalt.

Maria îşi trecu degetul peste ştanţa aceea în formă de triunghi, pipăind crestăturile subţiri din metal. Gravura era aşa de superficială, încât nu se simţea nimic.

— De ce este aşa de slab imprimat? Abia văd.

— Nu ştiu, recunoscu Boyd. S-ar putea să se fi şters în timp sau poate a fost stilul unui anumit gravor. Ceea ce este în interior sper însă să ne dea un indiciu.

— Asta dacă există ceva în interior!

Privirea lui Boyd îi demonstră că nu gustase gluma. Ca răspuns, acesta smulse artefactul din mâna Mariei.

— Nu avem instrumentele necesare pentru a deschide acest cilindru. Trebuie să mă duc la etaj pentru a le recupera.

Fata clipi, fără să-i înţeleagă reacţia.

— Cât sunt plecat, fă ceva cu folos şi apucă-te de filmat, ca să încheiem.

— Bineînţeles! Cum spuneţi, domnule!

— Ei bine, asta-i tot ce vreau. Boyd făcu doi paşi prin arcadă, apoi se opri brusc, revenind: Şi nu atinge nimic cât lipsesc. Filmează doar!

Maria se uită în urma lui, ascultându-i paşii pe coridorul de piatră, văzând cum strălucirea lanternei devine tot mai slabă cu fiecare pas din ce în ce mai îndepărtat. Apoi, ajuns la capătul holului, Boyd urcă pe scările înguste şi dispăru din vedere, lăsând-o singură în sala masivă.

Boyd se duse sus, încetinind pe lângă cripte, având grijă să nu se atingă de vreo mână dintre cele care se întindeau spre coridor. Din mers, trecu fasciculul lanternei de-a lungul pereţilor, creând iluzia mişcării cadavrelor. Pentru o fracţiune de secundă, putu să jure că unul dintre degete se mişcase, ca şi când resturile scheletice se trezeau la viaţă. Se opri să-l examineze cu mişcări foarte lente, apoi păşi în prima cameră.

Ştia că tubul de bronz trebuia protejat, aşa că îl vârî în cel mai adânc buzunar pe care-l avea şi trecu prin gaura din perete. Îşi deschise trusa de instrumente într-un acces de furie, astfel încât aceasta se clătină, iar din ea căzură şurubelniţe şi chei fixe, ciocane şi cuie, chiar şi un mic set de ciocane de piatră, până când îşi dădu seama că habar n-avea ce caută.

Se opri gândindu-se încă la asta când simţi ca un fel de tremur dinspre zidurile grotei, de fapt acestea pulsau efectiv ca nişte izbucniri de energie la intervale mici.

Vum! *Vum*! *Vum*!

Simţea pietrele cum se cutremură sub tălpi. *Vum*! *Vum*! *Vum*!

Boyd atinse peretele, încercând să determine sursa trepidaţiilor, dar toată suprafaţa acestuia vibra la aceeaşi intensitate. Apoi, îşi lipi urechea de suprafaţa rece a zidului, sperând că o să identifice originea sunetului acela înalt, secondat de bas. Curios lucru, tăria sunetului păru de fapt să se diminueze când se apropie de pereţii peşterii.

Făcu repede nişte calcule, gândindu-se ce ar putea cauza un asemenea fenomen. Rezonanţă, ondulaţie, energie. Apoi, îşi dădu seama că, probabil, motivul era o forţă exterioară. Dar ce?

Apropiindu-se de intrarea sitului, observă schimbarea drastică a temperaturii. Corpul lui, care se obişnuise între timp cu temperatura din subteran, acum era forţat să se adapteze la fierbintele soare italian. Simţi cum i se strâng

broboane de transpiraţie în sprâncene, picături ce se transformau în noroi pe măsură ce îi alunecau pe faţa pudrată cu praf.

De asemenea, ochii, care i se obişnuiseră cu lumina slabă din tunel, îl usturară dintr-odată. Strălucirea luminii era atât de intensă, încât se pomeni că duce mâna streaşină la frunte. Mai rău era că, în acelaşi timp, sunetul crescu în intensitate, forţându-l să-şi astupe urechile pe când încerca să-şi acopere şi ochii.

— Ce este tărăboiul ăsta? strigă încercând să acopere zgomotul. Ce-o mai fi şi asta?

Fără să aibă habar de agitaţia de deasupra ei, Maria dansa în jurul încăperii, filmând cu atenţie cuferele romane. Chiar dacă era o sarcină simplă, ştia că munca ei urma să fie vizionată în cele din urmă de către cei mai mari arheologi şi oameni de ştiinţă din lume, un gând care o încânta din cale afară. Desigur, acest sentiment pălea în comparaţie cu bucuria simţită atunci când i-ar spune tatălui ei despre succesul recent. Asta ar fi punctul culminant al vieţii ei, pentru că l-ar forţa să recunoască faptul că este mândru de ea. Pentru prima dată, în sfârşit!

Şi ar mai fi ceva la care lucrase de atâta vreme, se instruise şi visase dintotdeauna. Primul succes într-o carieră în privinţa căreia tatăl ei o descurajase din prima zi. Un moment când tatăl ei, marele Benito Pelati, ar trebui să admită că o femeie este capabilă de a face ceva de seamă în lumea arheologică.

Un zâmbet apăru pe faţa Mariei când ajunse în colţul îndepărtat al galeriei. Ocoli cu graţie cufărul cel mai mare în timp ce dădu zoom pe o scenă elaborată de pe câmpul de luptă. Peste câteva secunde, observă o lumină roşie care clipea pe partea din spate a videocamerei. I se termina bateria.

— Fir-ar! Nu pot să cred asta! exclamă Maria privind în jurul camerei şi dându-şi seama că nu avea cum să-şi poată termina treaba dacă bateria era pe sfârşite. Trebuia să meargă la etaj pentru a lua din geantă una de rezervă.

Elicopterul negru plutea în apropiere de platou, legănându-se în vântul puternic. Pilotul se străduia cât putea să facă faţă curenţilor de aer, dar simţi că este în pericol de a pierde controlul aparatului.

— Lăsaţi-mă s-aterizez, domnule! Vântul formează un vârtej la suprafaţa stâncii. Nu ştiu cât îl mai pot controla.

Singurul pasager din spate lăsă jos binoclul de la ochii negri şi reci.

— O să-l ţii până îţi spun eu! Am doi oameni pe stânca aia şi treaba mea este să le asigur protecţie din aer.

Pilotul îl contrazise:

— Ei bine, şi eu am o treabă de făcut. Şi este imposibil să o fac în aceste condiţii. Aterizez acum!

— Dacă o faci, jur pe Dumnezeu că va fi vai şi amar de tine! Intensitatea căutăturii reprezenta o dovadă certă că era capabil să facă orice pentru a-şi finaliza misiunea. *Orice*! Pur şi simplu erau prea multe în joc.

— Mai aşteaptă cinci minute şi totul se va încheia!

11

Piazza Risorgimento
Roma, Italia
(50 de metri de Vatican)

Autobuze pline cu străini treceau cu zgomot pe lângă el, în drum spre poarta principală a Cetăţii Sfinte. Persoane cu aparate de fotografiat şi copii indisciplinaţi se plimbau pe lângă banca lui, ignorându-i complet prezenţa. Singurul lor punct de interes era Piaţa Sf. Petru şi Capela Sixtină, şi toate artefactele glorioase din muzeul Vatican, şi nicidecum bătrânul îmbrăcat în costum scump sau cele două gărzi de corp care stăteau în spatele lui.

Desigur, acesta era şi motivul pentru care îi plăcea să vină aici, amuzamentul pervers pe care îl simţea văzând atâţia oameni în zonă cum îşi risipesc banii câştigaţi cu greu pe ghiduri şi excursii private. În tot acest timp, el, aşezat pe o bancă, ştia că majoritatea comorilor Vaticanului se află sub străzile pe care se deplasau turiştii, totul fiind protejat în galerii închise ermetic, care, prin comparaţie, ar fi făcut ca Fortul Knox să pară o biată puşculiţă de ceramică.

Zâmbi şi-şi dădu seama că niciunul dintre ei, indiferent cine era sau câţi bani avea, n-avea să vadă *niciodată* acele comori pe care el le vedea în fiecare zi.

Conţinutul din *Archivio Segreto Vaticano*. Arhivele Secrete ale Vaticanului.

Titlul oficial al lui Benito Pelati era de ministru de antichităţi, un post pe care îl deţinea de peste trei decenii. Neoficial, în Italia, era cunoscut ca naşul arheologiei, pentru că promisese că va proteja fiecare relicvă găsită pe teritoriul italian, chiar dacă asta însemna să încalce câteva legi pe parcurs. Unii critici îl dezaprobau pentru metodele

sale discutabile, mai ales în primii ani, când abia începuse să-şi construiască reputaţia violentă. Dar Vaticanul n-a făcut-o niciodată. Ei ştiau că un om cu talentul lui era de nepreţuit. Nu numai pentru cunoştinţele sale academice, dar mai ales pentru dorinţa lui de a face *orice* era necesar ca să obţină rezultate.

Fiecare organizaţie, chiar şi una evlavioasă ca Biserica, se poate folosi de oameni în felul acesta.

Totuşi, mai întâi, expertiza lui Benito în lumea artei, nu brutalitatea sa, l-a făcut remarcat. Cardinalul Pietro Bandolfo, fostul preşedinte al Consiliului Suprem al Vaticanului, era un prieten din copilărie al lui Benito şi aliatul său cel mai important. Bandolfo înţelegea politica mai bine decât colegii săi cardinali şi a dat asigurări Vaticanului că singura modalitate de a proteja locul lui în lumea modernă ar fi să colaboreze cu Benito, cineva instruit în afara Bisericii. Cineva care ar putea moderniza sistemul lor învechit. Cineva care *nu* se supunea legii papale. În cele din urmă, Vaticanul a acceptat şi Benito a fost angajat pentru a actualiza modul lor de organizare.

Şi proiectul său a fost organizarea celui mai valoros bun al lor: arhivele secrete.

Benito îşi trecu degetele prin părul cărunt, dat peste cap, şi-şi aminti de prima zi când a fost condus în galeria subterană. Ce onoare! mai puţin de 30 de oameni cunoşteau conţinutul colecţiilor Vaticanului: curatorii arhivei, membrii seniori ai Congregaţiei Sacre a Cardinalilor şi Curia. Toţi aceştia erau catolici devotaţi, care şi-au dedicat viaţa lui Dumnezeu, şi constituiau un element de bază al Bisericii. Dar nu şi Benito. El a fost primul profan din toate timpurile căruia i s-a permis acces nelimitat în galerie. Singurul. Şi acest fapt îl făcea să tremure. Nu mai văzuse niciodată atât de multe lucruri frumoase într-un singur loc. Tablouri, statui şi comori umpleau sală după sală. Şi mai bine de *50 de kilometri* de rafturi care conţineau numai

documente scrise – cât vedeai cu ochii: papirusuri, pergamente şi tăbliţe de piatră.

Din păcate, odată ce a trecut peste toată acea frumuseţe şi a început să se gândească la treaba lui, şi-a dat seama că sistemul de arhivare era la pământ. La început, nici măcar nu se întrezărea apariţia computerelor, aşa încât totul fusese înregistrat în cataloage, pe cartoteci asemănătoare celor de la biblioteca publică. Cartoteci care puteau fi mutate, pierdute sau furate. Un element în plus de confuzie pentru Benito erau înşişi curatorii. De-a lungul secolelor, cei care se ocupaseră de arhive avuseseră diferite preferinţe pentru înregistrarea datelor. Unii înregistrau artefactele pe ani, alţii pe ţară, alţii după temă. Iar unul dintre curatori folosise un sistem pe care Benito nici nu-l putea interpreta. I se părea de necrezut. Privea cea mai valoroasă colecţie din lume şi totuşi aceasta se afla într-o dezordine desăvârşită.

Însă era încântat de haos. Nu numai pentru că avea onoarea de a pune totul acolo unde credea că-i este locul de drept, ci pentru că îşi dăduse seama că, dacă înşişi curatorii nu ştiau ce au în galerie, atunci nici Vaticanul nu ştia. Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci nu se ştie ce putea găsi dacă săpa mai adânc în străfundurile Bisericii.

Era abia de o zi la locul său de muncă şi îi fusese dat un bilet de participare la cea mai mare vânătoare de comori din toate timpurile.

A fost o ocazie care i-a schimbat viaţa pentru totdeauna.

Dante era unul dintre principalii asistenţi ai lui Benito Pelati, un discipol care se dădea peste cap ca să-l mulţumească pe bătrân. Sosi la vreme şi îl salută pe Benito cu un sărut pe ambii obraji. Fără niciun cuvânt, fără să schimbe amabilităţi. Era o întâlnire de afaceri, nu o vizită de curtoazie. Puteau lăsa pălăvrăgeala pe o altă zi. Dacă era cazul.

Dante era mai voinic decât Benito şi avea jumătate din vârsta lui. Cu toate acestea, semănau la chip, în special modul în care nasul le cobora de sub ochii înfundaţi în orbite. Romanii descriau trăsătura cu sintagma „*profilul împăratului*”, deşi lui Dante nu-i păsa de faţa, hainele sau marca de maşină pe care o avea. Nu dădea o ceapă degerată pe lucrurile astea, deoarece tot ceea ce conta pentru el era munca. Era o dependenţă care îi dominase viaţa.

Trecură câteva minute, timp în care Dante rămase pe loc, liniştit, aşteptând răbdător ca Benito să vorbească, pentru că aşa se proceda în ţara lor tradiţionalistă. Bătrânul convocase întâlnirea, aşa încât el controla ordinea de zi, ca de fiecare dată când cei doi se întâlneau. Într-o zi, Benito va muri şi atunci Dante va avansa în organizaţie. Dar, până atunci, stătea acolo ca un câine credincios, studiindu-i pe oamenii care se scurgeau în valuri pe strada aglomerată, aşteptând să i se spună despre ce-i vorba.

În cele din urmă, bătrânul zise:

— A fost o zi proastă pentru Biserică.

Dante rămase tăcut, ştiind că detaliile aveau să vină în propoziţii scurte, fiecare declaraţie fiind atent cântărită înainte de a părăsi buzele bătrânului. Ca şi când Benito nu ştia cum să-i vorbească.

— Un preot a fost găsit crucificat... S-a trimis un apel... Consiliul are nevoie de ajutorul nostru.

În structura de putere de la Vatican, Consiliul Suprem era al doilea la comandă după Sfântul Părinte. Cel puţin, pe hârtie. În realitate, cei şapte cardinali care au format consiliul condus de Vercelli, omul care l-a înlocuit pe Bandolfo după ce a murit cu mai puţin de un an în urmă, erau cei mai puternici oameni din Biserica Catolică. Ei hotărau ce trebuie să ştie papa şi ce nu, protejând scaunul papal de problemele birocratice ale zilei. Spus mai simplu, treaba lor era să-l menţină pe papă curat ca lacrima, în

vreme ce ei făceau cele mai dificile alegeri îndărătul uşilor închise. Genul de decizii care puteau mânji papalitatea şi Biserica.

Şi, când se iveau asemenea probleme, Benito Pelati era de obicei o parte din soluţie.

În sfârşit, după câteva secunde şi mai bine de tăcere, Benito se întoarse spre Dante şi-l anunţă:

— Am nevoie să mergi la Viena... Se face o excavaţie care trebuie supravegheată... Ceva foarte important.

— În Austria? întrebă Dante. Avem permisiunea să săpăm acolo?

Benito îl privi fix, până când, ruşinat, Dante lasă capul în jos. Ar fi fost cazul să ştie că nu este indicat să pună la îndoială ordinele lui Benito.

— Totul este pregătit... Nu facem decât să-i supraveghem... Cum aţi terminat, adu-mi ce-aţi găsit!

12

Pe doctorul Boyd îl frământa curiozitatea. Deşi ar fi trebuit să se concentreze asupra cilindrului de bronz, era mai preocupat de sunet. Vuietul asurzitor din lumea din afară era prea interesant ca să-l ignore.

— Hei! strigă cu accentul lui englezesc. E cineva acolo? Palele rotorului elicopterului continuau să facă un zgomot ca de tunet chiar la intrarea în catacombe.

„Doamne sfinte! Ce anume produce un asemenea vacarm? continuă să reflecteze Boyd în sinea lui în timp ce ieşea din grotă. Ar trebui să aibă mai multă consideraţie atunci când...”

La vederea aparatului masiv şi sub influenţa efectului copleşitor al răgetului palelor, precum şi al vântului care îl învăluise, stârnit ca un uragan, amuţi complet. Pornise de la bănuiala că zgomotul era probabil de la vreun utilaj care lucra pe platoul de deasupra, dar nu se aşteptase să vadă chiar în faţa lui un elicopter, la mai puţin de 200 de metri în aer.

Bărbatul de pe scaunul pasagerului rânji, apoi îi comandă pilotului să se rotească spre stânga. O fracţiune de secundă mai târziu, scoase pe fereastra laterală o Beretta M5Olcu lunetă şi o îndreptă spre Boyd.

— Domnilor, şopti acesta în cască, misterioase sunt căile Domnului.

Cei doi soldaţi îşi opriră ascensiunea pe platou şi priviră spre cer, deşi locul unde stăteau nu le permitea să vadă nimic esenţial.

— Ce se întâmplă, domnule? E totul în regulă? Bărbatul îşi miji ochii în timp ce-şi ajusta colimatorul.

— Se rezolvă într-un minut! Un singur glonţ, şi cea mai mare problemă a noastră va deveni istorie.

Soldaţii dădură din cap în semn că înţeleseseră.

— Ce-ar trebui să facem noi?

Lunetistul îşi propti pernuţa de recul pe umăr şi încercă să compenseze legănarea elicopterului.

— Continuaţi să urcaţi! Trebuie să vă ocupaţi de fată şi să sigilaţi situl.

Boyd îşi feri ochii cât de bine reuşi, dar amestecul de praf şi lumină puternică îl împiedica să vadă cine ştie ce.

— Hei! ţipă el. Pot să vă ajut cu ceva?

Fiindcă nu auzi niciun răspuns, se gândi că trebuie să găsească altă modalitate de comunicare. Aşa că, în loc să ţipe, îşi flutură mâna spre elicopter, sperând că pasagerii săi vor face la fel şi îşi vor vedea de drum.

— Stai într-un loc! comandă lunetistul. Stai locului!

Dar era o pretenţie imposibilă. Vântul sufla peste coama aceea de deal ca o cascadă, apoi cobora în vârtejuri peste terenul stâncos de la poale. Prin urmare, pilotarea unui aparat de zbor era un coşmar, un pachet de turbulenţe efectiv muşcând din altitudinea pe care elicopterul încerca s-o obţină. Pilotul se străduia din răsputeri să contracareze efectul, crescând şi scăzând înălţarea rotorului principal, dar fără rezultate notabile. Elicopterele nu erau făcute să zboare în astfel de condiţii.

— Nu-l mai pot controla, îl avertiză pilotul. Îţi jur, cădem!

Cu aparatul de filmat în mână, Maria traversă în pas lejer prima încăpere colorată, îndreptându-se direct spre ieşirea din catacombe. Când se strecură prin deschizătura îngustă, deveni brusc conştientă de zgomot şi de vibraţiile care îl intrigaseră pe Boyd.

— *Professore*?

Continuă să urce panta stâncoasă, încercând să-şi protejeze ochii de strălucirea intensă a soarelui. Cu excepţia mâinii, singurul lucru care o ferea de orbirea totală

era silueta care stătea la intrarea în peşteră. Iar după zvelteţe, ştia că era Boyd.

— *Professore*? Ce anume face zgomotul ăsta?

Până să-i răspundă acesta, auzi zgomotul inconfundabil de focuri de armă, apoi privi cu groază cum Boyd se întoarce spre ea şi o ia la fugă disperat pe pantă, în jos. Fără ezitare, intră cu umărul în stomacul ei ca la un placaj de rugby şi o culcă la pământ, ferind-o de rafalele de gloanţe. Din pricina opririi forţate, îşi scrânti uşor piciorul alunecând, apoi o luă de mână şi o trase spre colţul cel mai apropiat, asigurându-se că au ieşit din vizorul lunetistului.

— Eşti teafără? se interesă el. Eşti rănită?

Şocată, îi trebuiră câteva secunde să-şi verifice trupul:

— Nu, n-am nimic!

Boyd se ridică în picioare şi aruncă o privire pe după un colţ de stâncă. Elicopterul continua să bubuie ca un tunet.

— Cred că avem probleme. Afară e un elicopter.

— Un elicopter?

— Da! Şi are un pasager mic şi rău. Doar le-am făcut cu mâna, iar el a început să tragă în mine! Privi iarăşi pe după colţ, tot fără să poată zări ceva. Apoi, reluă: Dar nu ăsta-i cel mai rău lucru. Am văzut că pe elicopter e scris *Polizia*.

— Ce înseamnă asta? vorbiţi serios?

— Sigur că vorbesc serios! O prinse de mână. Ascultă-mă, suntem în mare pericol! Dar, dacă vii după mine, vom supravieţui.

— Putem scăpa de un elicopter al armatei?

— Da! Însă trebuie să acţionăm rapid. Dacă aterizează şi vin înăuntru, ne omoară.

— Staţi! Vreţi să vă luptaţi cu un elicopter? Cu ce? Boyd se grăbi spre colţ şi începu să scotocească printre uneltele cu care veniseră.

— Am adus vreo frânghie?

— Frânghie? Nu avem la noi. Am lăsat-o în camionetă. Cu o mişcare rapidă, Boyd răsturnă cutia cu scule, conţinutul revărsându-se cu zgomot metalic.

— Atunci, trebuie să ne descurcăm cu ce avem aici! Fata îl privi confuză.

— Aţi întrebat de frânghie, dar vă mulţumiţi cu o trusă de scule? Vă supăraţi dacă întreb ce aveţi de gând să faceţi?

— Priveşte şi învaţă, draga mea! Priveşte şi învaţă!

Boyd cără cutia până la intrarea în grotă şi studie aparatul care le ameninţa vieţile. Plana la mai puţin de 50 de metri în faţa deschiderii, ocupanţii acesteia privindu-i cu ochi ameninţători prin parbriz.

— Maria, vino aici! Ia camera de filmat şi tot ce-ai mai vrea să salvezi. Fie că ne iese sau nu, cred că este cel mai indicat să plecăm de aici cât mai repede.

— Plecăm?

— Hai! o zori el. Mai repede!

Fata o luă la fugă spre grămada de obiecte lăsate de ei în fundul grotei, în timp ce Boyd ieşi curajos afară, intrând în raza puştii. Nu ştia sigur dacă planul lui va funcţiona, dar merita să încerce decât să fie prins în capcană, în catacombe, fără niciun fel de armă.

— Hei! Veniţi să mă prindeţi!

Repetă imediat fraza în italiană, ca să se asigure că l-au înţeles.

Instantaneu, elicopterul veni mai aproape, încercând să reducă unghiul dintre lunetist şi ţintă, în speranţa de a evita o nouă ratare. Dar manevra fu o greşeală tactică. În clipa când aparatul se înclină, Boyd scoase de la spate cutia cu scule şi o azvârli cu boltă, cât de tare putu. Aceasta zbură prin aer şi se roti până ajunse în calea palelor rotorului principal.

În vreme ce cutia se apropia, pilotul îşi dădu seama ce o să se întâmple. Fusese aşa de preocupat de vântul puternic şi de apropierea periculoasă faţă de stâncă, încât nu mai

apucase să fie atent la Boyd sau la cutia de scule pe care acesta o ţinea în mână. O omisiune care avea să-l coste viaţa.

CLANC!

Metalul se lovi de metal cu un scrâşnet dezgustător, sfărâmând două dintre cele patru pale ale elicei şi aruncând schije în toate direcţiile. Pierzând brusc altitudine, elicopterul se smuci în faţă, trecând la câţiva centimetri de stâncă, înainte ca pilotul să apuce să tragă de manşă. Înclinarea bruscă nu putea fi controlată de rotorul din spate, aşa că aparatul începu să se învârtească precum un carusel stricat, până ce se rostogoli şi se prăbuşi peste camioneta lui Boyd aflată la 200 de metri mai jos. După câteva secunde, mormanul de metal fu acoperit de explozia puternică de pe panta dealului, făcând să se clatine la propriu pământul de sub picioarele lui Boyd.

— Nemaipomenit! se felicită singur. A fost genial!

Pe măsură ce bubuitul continua, Maria ieşi în fugă din peşteră, ca să vadă ce se întâmplase.

— *Professore*, sunteţi…

N-apucă să termine întrebarea, că observă mingea de foc. Din ea se înălţau flăcări portocalii şi de un roşu aprins, iar din epava care ardea mocnit ieşeau nori groşi de fum negru.

— *Santa Maria*! Le-aţi distrus elicopterul! Şi camioneta noastră.

Bărbatul confirmă din cap, fericit că făcuse o asemenea ispravă cu mâna lui.

— Slavă Domnului că i-am plătit asigurarea agenţiei de închiriere!

În mod normal, fata ar fi urlat la un aşa comentariu, dar Boyd nu-i dădu ocazia. O prinse de braţ şi o trase înapoi în interior, unde începu să-şi adune echipamentul. Din păcate, fu nevoit să se oprească atunci când auzi un huruit îndepărtat.

— Maria? Ce-i asta? Cumva, un alt elicopter?

Fata se strâmbă, apoi făcu câţiva paşi spre gura peşterii. Se uită în sus, încercând să vadă peste stânci. Pe panta abruptă pornise să cadă un firicel de pietre şi pământ.

— O, Doamne!

Într-o clipă, Boyd ştiu ce se întâmplă. Impactul exploziei cutremurase terenul din jurul lor, provocând ultimul lucru pe care l-ar fi vrut.

— Cădere de pietre!

Cei doi se năpustiră afară din tunel, luând-o la fugă cât puteau de repede. Deşi era o alegere riscantă, ştiau că mai degrabă se confruntau cu o cădere de pietre decât cu surparea bruscă a peşterii. Pietrişul putea fi evitat. Dar tunelurile care se prăbuşeau nu.

Prinzând-o pe Maria de mână, o luă înainte, ţinându-se amândoi de peretele de stâncă străduindu-se totodată să se asigure că nu se pierd unul de altul. Făcură câţiva paşi, panicaţi, pe marginea râpei, dându-şi seama că nu puteau s-o ia înaintea pământului şi pietrelor care o porniseră la vale. Solul de sub tălpi era prea instabil, iar pietrele continuau să alunece întruna, fiind imposibil de evitat. Trebuiau să găsească adăpost undeva şi să spere că va fi bine.

Se ghemuiră în prima firidă pe care o găsiră, sperând că suprafaţa mare a stâncii din faţă îi va apăra de căderea de pietre. Din păcate, adăpostiţi acolo, văzură că, la bază, stânca avea câteva fisuri care, cu siguranţă, aveau să cedeze, făcând-o să se desprindă sub greutatea prea mare.

— Dă Doamne să ţină! se rugă Maria. O, Doamne, fă să ţină!

Cei doi soldaţi se uitară neîncrezători la elicopterul care se prăbuşise pe lângă ei. Din epavă ţâşniră spre cer flăcări ca un gheizer din iad, forţându-i să se lipească de peretele de stâncă pentru a se feri. Dar nu focul ar fi trebuit să-i îngrijoreze.

Alunecarea de teren începu cu un firicel. Întâi, o pietricică, apoi o piatră şi, în final, un bolovan uriaş. Nu peste mult timp, jumătate din creasta afurisită de stâncă se prăvălea înspre ei şi-şi dădură seama că, în câteva secunde, aveau să i se alăture comandantului lor în Lumea de Apoi. Cel mai tânăr dintre cei doi bărbaţi fu norocos, pentru că muri fără să sufere. O bucată de rocă ascuţită lovindu-l drept în cap, spărgându-i craniul în bucăţi şi secţionându-i lobul frontal ca o lovitură de topor. Acum, era lângă tovarăşul său şi, peste un minut, îl împroşca în faţă cu resturi din trupul lui.

Imediat după aceea, leşul său fu măturat de un torent de praf şi pietre.

Bărbatul mai în vârstă încercă să ignore scena înspăimântătoare, deşi era imposibil. Avea bucăţi de creier lipite de faţă ca nişte resturi de sushi şi-i intraseră în ochi stropi de sânge, împiedicându-l să vadă. În ciuda acestui impediment, reuşi cumva să rămână agăţat de perete, scuturându-se de pietrele care, în cădere, îi zgâriau carnea, rugându-se să poată supravieţui cumva acestei orori şi să ajungă întreg la unitate. Dar nu fu să fie.

Piatra care-i pecetlui lui soarta îl lovi în umărul drept, smulgându-i braţul din încheietură cu un pocnet scabros şi sfărâmându-i clavicula de parcă ar fi fost din sticlă. Soldatul se balansă câteva secunde, suficient cât să-şi exprime agonia printr-un urlet care se înălţă deasupra vuietului făcut de focul din vale, după care se prăbuşi la pământ.

O cutie de scule. Patru morţi.

Tot peretele de stâncă se zgudui cât dură alunecarea de teren. Maria se uita cu frică la pietrele care săreau pe lângă ea, dar nimic, nici măcar cea mai mică pietricică nu reuşea să pătrundă în refugiul lor ferit.

După ce căderea de pietre şi pământ se potoli, Maria rosti o rugăciune scurtă de mulţumire, apoi se întoarse să

vadă cum se simţea Boyd. Acesta era mai palid decât de obicei, dar pe buze avea întipărit un rânjet.

— Sunteţi teafăr? Bărbatul inspiră adânc.

— Fantastic! Şi tu?

— Sunt în regulă! Maria îi arătă camera video pe care o ţinea între palmele împreunate şi spuse: Şi la fel e şi materialul filmat!

— O, Doamne! Cilindrul!

Boyd dădu nervos la o parte borseta, sperând că artefactul rămăsese în buzunarul de la pantalonii scurţi în tot acest haos. Când simţi metalul, zâmbi, ştiind că au avut noroc pe toată linia.

— Ei bine, draga mea, se pare că n-avem pierderi prea mari.

— Nu, dar pe aproape! Maria îi arătă cu degetul spre catacombe. Intrarea era acum acoperită de moloz. Nu cred că va mai intra cineva pe acolo în viitorul apropiat!

Boyd rânji văzând maldărul de pietriş.

— Bun! Între timp, putem duce caseta video la autorităţi şi s-o folosim ca dovadă pentru descoperirea noastră. Apoi, putem reveni cu echipament adecvat de siguranţă şi să obţinem ce-am vrut din start de la acest sit.

— Da! oftă fata. Dacă mai există într-adevăr ceva de explorat.

— Nu-ţi face griji! Sunt sigur că nu vom pleca din Italia cu mâinile goale.

Şi Boyd ştia că era adevărat, pentru că, deşi grota spre catacombe fusese complet distrusă, îşi dădea seama că deja este în posesia obiectului pentru care venise la Orvieto.

Cilindrul de bronz.

13

Au trecut câteva ore până să vină după Payne. Până atunci, nu-şi mai simţea picioarele amorţite complet, ca două membre inerte, pe care abia putea să le mişte. Tot încătuşat, fu târât la etaj şi băgat într-o sală de conferinţe de metal, în care Jones, şi el în cătuşe, era aşezat la capătul unei mese lungi. Un străin mătăhălos, îmbrăcat într-un costum negru stătea pe un scaun, în stânga lui Jones. Un al doilea individ, în picioare, în colţul îndepărtat al camerei, vorbea la un telefon mobil, urmărind totul ca o stană de piatră.

Jones zâmbi când îl văzu pe Payne. Era prima dată când se revedeau de când fuseseră arestaţi.

— Hei, Jon, arăţi bine! Cum ai dormit?

— Ca un prunc! În fiecare dimineaţă, mă trezesc ud. Prietenul lui dădu din cap înţelegător.

— Al naibii furtun!

Payne se aşeză pe scaunul aflat vizavi de Jones şi îl studie pe tipul de lângă el. Era aproximativ de aceeaşi înălţime cu Payne, dar avea în plus vreo 50 de kilograme. De muşchi, nu grăsime. Payne se uită la el vreo cinci secunde, măsurându-l din ochi, şi constată că n-avea gât deloc. În cele din urmă, rupse tăcerea şi se prezentă:

— Sunt Payne Jonathon. Tu cine eşti?

Gorila se uită la Payne, dar nu spuse nimic. Scoase doar un mârâit moale.

Jones, care era de culoare şi avea fizic de fundaş defensiv, râse:

— Mulţumesc lui Dumnezeu că şi pe tine te urăşte! Când am văzut că nu vorbeşte cu mine, am crezut că e rasist... Poate-i doar surd.

— Ai idee despre ce este vorba aici?

— Nu! Tu?

Payne clătină din cap.

— Mi s-a promis că azi pot da un telefon, dar n-am mai apucat. Poate că băieţii ăştia sunt de la ambasadă.

— Nu, replică tipul cu telefonul mobil. Nu suntem de la ambasadă!

— Uuuuuu! exclamă Jones dezlânat. Pot vorbi!

— Da, domnule Jones, putem vorbi! Dar promit că va fi o conversaţie scurtă, dacă veţi continua să faceţi comentarii la adresa noastră. Nu tolerez insulte de la un prizonier.

Tipul avea cam 1,82 metri, în jur de 45 de ani şi era o canalie. Ceva din atitudinea lui îţi dădea de înţeles că: „Dacă te pui cu mine, îţi culegi dinţii de pe jos”. Poate că părul aspru şi drept sau ochii care îi erau reci şi reptilieni. În orice caz, ceva anume reuşea să transmită ameninţarea, pentru că era evident că el conducea lucrurile. Omul încheie:

— Deci, ar trebui să plec chiar acum sau tăceţi cât să m-ascultaţi?

Payne nu mai ascultase ordine din armată, dar a înţeles că n-aveau de ales. Ori îl ascultau pe tip, ori se întorceau în celulele lor pentru multă vreme.

— Sigur, treaba cu tăcerea se rezolvă, dar numai dacă aveţi amabilitatea să ne spuneţi numele şi funcţia dumneavoastră! Simt că măcar atât lucru meritäm.

— Nu, domnule Payne, *nu meritaţi* nimic! Nu date fiind acuzaţiile cu care vă confruntaţi!

Bărbatul se aşează la capătul mesei şi scoase un dosar dintr-o servietă de piele. Apoi, rămase pe loc timp de un minut, studiindu-i conţinutul, fără să mai rostească un cuvânt. În cameră se mai auzea doar foşnetul ocazional al documentelor. Când vorbi din nou, tonul aspru i se mai îndulcise. Ca şi când se răzgândise în privinţa modului de tratare a problemei.

— Cu toate acestea, datorită circumstanţelor propunerii mele, cred că ar fi mai bine dacă am rămâne în termeni amiabili.

— Ce propui? întrebă Payne.

— Înainte să ajung la asta, dă-mi voie să-ţi onorez cererea. Numele meu este Richard Manzak şi lucrez la Central Intelligence Agency.

Scoase legitimaţia şi i-o înmână lui Payne. La fel făcu şi însoţitorul lui Manzak.

— Dumnealui este Sam Buckner! Face echipă cu mine în hmm, în acest caz special.

Payne studie ambele legitimaţii, apoi i le dădu lui Jones.

— Nu înţeleg! Ce avem de-a face cu CIA? În acest caz, n-ar trebui să fie de competenţa ambasadei?

Manzak îşi recuperă legitimaţia, apoi îi spuse lui Buckner să stea de pază în uşă. Payne sesiză amănuntul, care era ciudat, dat fiind că se aflau într-o clădire securizată. Cu toate acestea, matahala se îndepărtă şi se propti cu fundul de uşă ca un elan obosit.

— Acest lucru a depăşit de mult nivelul unei chestiuni de ambasadă, îl asigură Manzak. În general, ambasadele evită infracţiunile de acest gen.

— Infracţiuni? Ce vrei să zici? Noi n-am făcut nimic. Am venit aici ca turişti.

— Zău, domnule Payne! Amândoi ştim ce tip de misiuni aţi avut în trecut. Sunt sigur că, dacă te-ai gândi la asta, ţi-ar veni în minte o lungă listă de activităţi pe care guvernul spaniol le-ar fi dezaprobat. Manzak se aplecă, reducându-şi vocea la o şoaptă: De acum, cred că ar fi mai bine să ne abţinem de la fapte concrete. Nu ştii niciodată cine ar putea asculta.

Payne se gândi la trecutul său cât fusese la MANIAC şi-şi aminti că trecuseră prin Spania, de sute de ori. Moron Air Base, situată în apropiere de Sevilla, era la jumătatea distanţei dintre SUA şi Asia de Sud-Vest, făcându-i loc

predilect pentru aprovizionare şi lansare de misiuni. La fel fusese şi cu Naval Station (NAVSTA) Rota, aflată pe coasta atlantică, lângă strâmtoarea Gibraltar. Le oferea acces la Marea Mediterană şi asistenţă în atacurile amfibii. Dacă mai punea la socoteală şi Torrejon Air Base, şi toate unităţile americane împrăştiate în jurul Spaniei, Payne, se hotărî că era mai indicat să tacă, fiindcă nu se ştia ce anume ar fi putut avea ceilalţi împotriva lui şi a lui Jones.

Ştia că, de fiecare dată când transportau arme în afara bazei, era o încălcare a regulamentului. La fel era şi trecerea frontierei cu personal non-militar. Sau zborul prin spaţiul aerian restricţionat. De fapt, cam tot ce au făcut cei din MANIAC în Spania – deşi era mereu în interes de serviciu – intra sub incidenţa legii. Nu că ar fi fost genul de încălcare a legii care ajungea într-adevăr să fie *vreodată* anchetată sau judecată. Relaţia de simbioză dintre Statele Unite şi Spania nu ar supravieţui în cazul în care guvernul spaniol ar începe să-i pedepsească pe membrii activi din misiunile americane aprobate. Totuşi, lucrul care îl îngrijora pe Payne era natura secretă a operaţiunilor lor. Cum ar putea să se apere dacă nu i se permitea să vorbească despre ce a făcut?

Payne spuse:

— Ştii, ai dreptate! Aceasta *nu este* o chestiune care ar privi ambasada. Este dincolo de domeniul lor de acţiune. Aceasta este ceva de care ar trebui să se ocupe Pentagonul.

Manzak clătină din cap.

— Ne pare rău, domnilor, asta nu o să se întâmple. Pentagonul a fost anunţat de către guvernul spaniol, de îndată ce aţi fost arestat. Din păcate, după părerea lor, nu au nimic de câştigat dacă se implică. Vă puteţi imagina ce coşmar ar fi pentru relaţiile publice dacă s-ar confrunta cu situaţii în care ar trebui să recunoască misiunile în care aţi fost implicaţi? Lucrurile *ar putea* fi diferite dacă încă aţi mai

fi fost în serviciul activ. Din păcate, dorinţa lor de a ajuta este de obicei în strânsă legătură cu utilitatea curentă. Şi, din moment ce în prezent sunteţi pensionaţi, ei văd utilitatea voastră ca fiind aproape nulă. Manzak zâmbi strâmb. O lume crudă. Nu-i aşa, domnule Payne?

Lui Payne îi veni să sară peste masă şi să-i arate lui Manzak cât de crudă poate fi lumea. Doar să-l facă să tacă. Dar ştia că nu poate face asta. Nu până când nu afla de ce este aici, de ce CIA era interesată de situaţia lui. Cine ştie, poate că Manzak îi era singurul aliat. Întrebă:

— Şi ce-mi poţi spune despre tine? Organizaţia ta ne consideră *utili*?

Zâmbetul acestuia deveni mai larg.

— Nu am fost tocmai sigur până când am citit despre călătoria voastră în Cuba. Impresionant! După părerea mea, cine face *aşa ceva* este util... Această misiune m-a impresionat teribil.

Payne şi Jones se uitară unul la altul, confuzi. Nimeni, cu excepţia celor mai mari grade de la Pentagon, nu trebuia să ştie despre Cuba. Nici CIA, nici FBI, nici chiar preşedintele. Nici măcar cubanezii nu ştiau despre misiunea din Cuba, deoarece, în momentul în care ar fi aflat, le-ar fi sărit ţandăra. Oricum, faptul că Manzak ştia despre călătoria lor le spunea multe. Asta însemna că era puternic şi avea nişte relaţii serioase. O persoană în măsură să încheie o înţelegere.

— Bun, anunţă Payne. Ţi-ai făcut temele. Din păcate, mai e o întrebare la care nu mi-ai răspuns. De ce te afli aici?

Manzak se lăsă pe spate şi rămase tăcut, privindu-i cum se agită. Cei mai mulţi ar fi răspuns imediat, dar nu acest tip. El îşi păstra calmul său glacial. Chiar mai rece decât gheaţa. Era întruchiparea autocontrolului. În cele din urmă, când simţi că sunt pe cale să-şi piardă răbdarea, le dădu un răspuns:

— Sunt aici pentru a vă răscumpăra libertatea! *Libertatea*. Nici Payne, nici Jones nu ştiau cum ar fi posibil, dar asta nu-l împiedica pe Manzak să stea acolo, nepăsător, bucurându-se de puterea pe care o avea asupra lor, ca un maestru-păpuşar diabolic. Nu zâmbi, nu se încruntă, nu clipi. După câteva secunde de tăcere, scoase un alt dosar, ceva mai gros şi prins într-o bandă de cauciuc.

Un singur nume apărea pe copertă: *Dr. Charles Boyd*.

— Domnilor, am fost autorizat de către guvernul spaniol să vă fac o ofertă unică. Dacă sunteţi dispuşi să acceptaţi condiţiile mele, renunţă să vă mai ţină în închisoare pentru tot restul vieţii.

Jones se strâmbă.

— Grozav! Pe cine vor să omorâm? Manzak îl fulgeră cu privirea.

— Nu sunt sigur ce anume făceaţi la MANIAC, dar pot să vă asigur: CIA n-ar comanda niciodată un asasinat.

Jones îşi dădu ochii peste cap.

— Scuteşte-mă! Îţi pot da ca exemplu cel puţin 20 de cazuri în care CIA a fost implicată în moartea unui personaj-cheie din politică – şi nici măcar n-am pus la socoteală clanul Kennedy.

— Este irelevant dacă mă crezi sau nu! Ceea ce contează este asta: propunerea mea nu implică vreo crimă sau orice alte activităţi ilegale.

Payne era sceptic în continuare.

— Atunci, ce implică?

— O persoană dispărută.

— Poftim? Vor să găsim o persoană dispărută? Şi dacă suntem de acord, ce vor face? Ne lasă să plecăm? Payne citi numele de pe dosarul din hârtie maro. Aşa-i c-am ghicit? E vorba despre doctorul Charles Boyd?

Manzak confirmă din cap.

— Aşa este! Vrem să-l găsiţi pe doctorul Boyd.

Payne tăcea, aşteptând să primească mai multe informaţii. Pentru că nu veniră, întrebă el:

— Şi, de curiozitate, cine dracu' este doctorul Boyd? Întrebarea îi fusese adresată lui Manzak. Pe neaşteptate, Jones uimi pe toată lumea răspunzând.

— Dacă nu mă înşel, este un arheolog din Anglia. Manzak se uită la Jones.

— Cum de ştii?

— Cum? Pentru că sunt deştept. Ce, un negru nu poate fi inteligent?

Payne îşi dădu ochii peste cap, auzind autoironia.

— Răspunde-i doar!

— Bine, rânji tovarăşul lui. L-am văzut pe Boyd pe History Channel. Mi se pare că este un profesor de la Oxford sau una dintre simandicoasele şcoli englezeşti cu pantaloni extravaganţi. Se poate să fi fost Hogwarts, nu ştiu. Oricum, era vorba despre Imperiul Roman şi modul în care acesta a influenţat societatea modernă.

Manzak îşi notă ceva.

— Şi ce-ai mai aflat?

— Nu am ştiut niciodată că romanii aveau instalaţii sanitare interioare. Am crezut întotdeauna că...

I-o reteză:

— Mă refeream la Boyd!

— Nu prea multe. S-a folosit vocea lui, dar rareori apărea pe ecran. Era doar naratorul.

Payne se frecă la ochi, încercând să se pună la curent cu totul.

— Deci, dacă am înţeles eu bine, doctorul Boyd este un arheolog englez, cu suficientă credibilitate ca să predea la o universitate de renume mondial şi să prezinte un documentar special pe History Channel?

Manzak aprobă din cap, refuzând să ofere informaţii suplimentare.

— OK, uite ce nu înţeleg! Care este marea urgenţă atunci? Adică, de ce îl vrea guvernul spaniol pe acest tip aşa de tare, încât este dispus să facă o înţelegere cu doi prizonieri? Mai mult chiar, ce rost are implicarea CIA în acest caz? Ceva nu se leagă aici.

Manzak îi aruncă o privire rece, dură, care sugera că nu era pregătit să dea cărţile pe faţă. Cu toate acestea, Payne îi întoarse aceeaşi căutătură, refuzând să lase ochii în jos. Era închis de 72 de ore şi se săturase să tot fie luat în râs. În câteva minute, observă că agresivitatea lui dă roade, fiindcă Manzak se lăsă pe spate şi oftă. Un suspin lung şi epuizat, care-i transmise lui Payne certitudinea că îşi încolţise prada şi aceasta urma să cedeze.

Manzak mai rămase un timp aşa, ca şi când încă mai încerca să se hotărască dacă era sau nu o idee bună. În cele din urmă, cu o expresie de reticenţă, le întinse dosarul pe masă, anunţând:

— Doctorul Charles Boyd este cel mai căutat infractor din Europa.

14

Pentru anchetarea fiecărei crime trebuie să existe un centru de comandă. Fie că este un caz major sau nu, detectivilor le trebuie un loc unde să-şi scrie rapoartele. Uneori, acesta e doar un birou izolat de la sediul central, dar întotdeauna există un loc care devine „inima acţiunii”.

Însă rareori era aşa luxos ca în cazul de faţă.

Administratorul domeniului de la Kronborg voia ca Nick Dial să se simtă cât mai bine, aşa că îi puse la dispoziţie Apartamentele Regale, camere ce serviseră timp de aproape o sută de ani ca reşedinţă regală. Acestea fuseseră construite pentru Frederik al II-lea cam prin anii 1570 şi erau decorate cu mobilierul original. Din tavan atârna un candelabru de aur deasupra mesei pentru banchete folosită acum pe post de birou.

De foarte puţine ori, Dial avea parte de linişte şi intimitate când lucra la un caz, aşa încât i se părea că reprezintă luxul suprem, şansa de a fi singur cu gândurile sale, până când va veni cineva după unul dintre dosarele pe care le „împrumutase” de la poliţia daneză fără să fie văzut.

Fiecare anchetator adoptă o tactică diferită la examinarea probelor, modul său personal de a analiza situaţia în ansamblu. Unii vorbesc la un reportofon. Alţii îşi scriu informaţiile în computer. Dar niciuna dintre aceste tehnici nu i se părea potrivită lui Dial. Era un tip de modă veche în privinţa profesiei, iar când era vorba despre probe, rezista în faţa ispitei tehnologice, preferând întotdeauna simplitatea unui panou pe care îşi prindea însemnările. Pentru el, nu exista un mod mai bun de a organiza informaţiile legate de un caz. Avea posibilitatea să mute notiţele ori de câte ori voia, până se potriveau – asemenea unui puzzle uriaş care dezvăluia în cele din urmă identitatea secretă a criminalului.

Primul lucru pe care l-a pus pe tabla de la Kronborg au fost fotografiile de la locul crimei. Acestea fuseseră făcute dintr-o varietate de unghiuri şi arătau până în cele mai mici detalii toate acele orori pe care şi-ar fi dorit să le uite. Felul în care două dintre coaste îi ieşeau victimei prin piele ca nişte beţişoare chinezeşti rupte, înfipte într-o jumătate de kilogram de carne crudă. Modul în care falca îi atârna într-o poziţie nefirească sau cum arăta sângele amestecat cu urină şi fecale. Aceasta era realitatea omorurilor în general, genul de amănunte pe care Dial trebuia să le studieze pentru a găsi răspunsurile pe care le căuta.

De pildă, să afle mai multe informaţii despre Erik Jansen. Acesta ar fi cel mai bun mod de a afla de ce a fost ales să moară. Descoperind mai multe despre victimă, ştii mai multe despre criminal. Adică, trebuia să înceapă cu oamenii care îl cunoşteau cel mai bine pe Jansen: prietenii, familia şi colegii. Desigur, acest lucru era mai dificil decât părea, deoarece erau împrăştiaţi prin toată Europa. Adăugând barierele lingvistice şi secretomania celor de la Vatican, devenea chiar extrem de problematic.

I-ar fi trebuit o echipă de profesionişti ca să obţină informaţiile necesare.

Prima persoană pe care a sunat-o a fost secretara lui de la Interpol. Ea se ocupa cu datul telefoanelor la sediile din Oslo şi Roma ca să le spună ce-l interesează pe Dial, după care ei contactau departamentele poliţiilor locale şi obţineau pentru el informaţiile respective.

Din păcate, Vaticanul nu era una dintre ţările membre ale Interpolului. Asta însemna că nu exista un Birou Naţional Central la palatul papal. Neavând contacte locale, nu aveau nici oameni de-ai casei. Şi, fără oameni de-ai casei, nu aveau informaţii din interior. Nielsen încercase să rezolve problema sunând direct la Vatican, dar, aşa cum bănuise Dial, nimeni nu răspunse la mesajul ei.

Aşa că Dial se hotărî să sune el însuşi la Vatican, sperând că funcţia lui pompoasă o să facă pe cineva să coopereze. Primise o lungă listă cu numere de telefon de la Nielson şi îi ceruse să le trieze în funcţie de naţionalitate, gândindu-se că danezii şi norvegienii ar fi cei mai dispuşi să-i ajute din cauza legăturii lor cu crima.

Însă, după ce meditǎ un timp, renunţă cu totul la idee şi abordă problema invers. În loc să privească lucrurile din perspectiva victimei, o analiză din punctul lui de vedere. Cine ar fi dispus să-l ajute *pe el*? Avea nevoie să găsească pe cineva cu care să poată vorbi, cu care să stabilească o legătură. În direcţia asta trebuia să acţioneze, aşa putea demara lucrurile.

Persoana respectivă nu mai avea cum să-l ajute pe Erik Jansen. Dar putea să-l ajute pe Nick Dial.

Cardinalul Joseph Rose crescuse în Texas. Îi plăceau armele, carnea roşie şi berea rece ca gheaţa. Dar mai mult decât orice îl iubea pe Dumnezeu şi acesta era motivul pentru care fusese dispus să se mute la aproape jumătate de lume distanţă ca să lucreze pentru Vatican. Aceasta era chemarea lui şi era foarte mulţumit.

Dar asta nu însemna că nu-i era dor de casă.

Când telefonul sună la el la birou, asistentul lui îl anunţă că Nick Dial îl căuta. Numele nu-i spunea nimic, aşa încât cardinalul Rose îl întrebă pe asistent despre ce era vorba. Acesta ridică din umeri şi-l informă că Dial nu vrea să-i spună. Apoi, adăugă că are accent american. Două secunde mai târziu, Rose ridica receptorul.

— Cu ce pot să v-ajut, domnule Dial?

Dial zâmbi sesizând acentul nazal, tipic texan din vocea cardinalului. Îi mergea la inimă.

— Vă mulţumesc că mi-aţi răspuns, Eminenţa Voastră! Vă rog să-mi spuneţi Nick!

— Bine, Nick! Dar numai dacă mi te adresezi cu Joe!

— În regulă!

— Deci, de unde din America eşti?

— De fapt, cam de peste tot. Tata antrena echipe de fotbal de colegiu, aşa că am crescut în campusuri, începând cu Oregon, apoi Pennsylvania şi Florida. Plus că am stat o groază de timp în Texas.

În următoarele câteva minute, vorbiră un pic despre statul Lone Star[3], după care Rose întrebă:

— Deci, ce pot face pentru tine? Trebuie să recunosc că sunt curios din moment ce n-ai vrut să-i comunici asistentului meu.

— Îmi cer scuze pentru asta! M-am gândit că ar fi mai bine dacă ţi-aş spune direct.

— Să-mi spui direct? Asta nu sună bine.

— Mă tem că nu. Conduc Departamentul de omucideri din Interpol, şi azi-noapte unul dintre preoţii tăi a fost găsit mort.

Rose încercă să rămână calm.

— Unul dintre preoţii *mei*? Adică, dintre asistenţii mei?

— S-ar putea, replică Dial. De asta am sunat. Ştim numele victimei şi că lucra pentru Vatican, dar nu reuşesc să aflu date supli...

— Numele? întrebă Rose. Zi-mi, te rog, numele lui!

— Jansen! Părintele Erik Jansen!

Suspinul de uşurare scos de Rose îi dădu de înţeles că victima nu-i era cunoscută.

— Cum s-a întâmplat?

— A fost răstignit!

— Doamne, Dumnezeule! Rose îşi făcu cruce. Ai spus răstignit?

— Da, domnule! Cineva l-a răpit, l-a bătut, apoi l-a pironit pe o cruce.

— Când? Unde? De ce n-am auzit despre asta?

---

[3] Poreclă a statului Texas (Steaua singuratică) (n. Red.)

Dial se strâmbă, neştiind la ce să răspundă mai întâi.

— Din câte am aflat, a fost răpit din Roma, noaptea trecută. De acolo, a fost dus în Danemarca, unde a fost ucis.

— Danemarca? De ce Danemarca?

— Nu ştim, domnule! Asta speram să aflu. Vezi dumneata, treaba mea este să strâng cât mai multe dovezi posibil, dar am întâmpinat dificultăţi. Am încercat să sun mai multe persoane de la Vatican, însă...

— Nu-i nevoie să continui! îl opri Rose, încercând să se gândească la cel mai bun mod de a explica situaţia. Ştiu cum putem fi când vine vorba de dat informaţii. Asta e, probabil că de aia nu am aflat nimic despre această tragedie. Oamenii nu prea sunt deschişi în comunitatea noastră.

— Ceea ce este de înţeles, dar...

— Nu este acceptabil! Sunt de acord cu tine. Rose clătină din cap, oarecum jenat de situaţie. Nick, îţi spun ce am de gând să fac! O să mă interesez personal cum stau lucrurile, chiar dacă asta înseamnă să jumulesc nişte pene. Şi, când aflu *ceva*, şi prin asta înţeleg orice, o să te sun, că-i zi sau noapte!

— Îmi promiţi? Pentru că mai multe persoane au...

— Da, Nick, promit! O să aflu ce se întâmplă. Îţi dau cuvântul meu de texan!

Iar pentru Dial asta însemna mai mult decât cuvântul lui Rose ca oficial ecleziastic.

15

Jones era obsedat de mistere, acesta fiind motivul pentru care se şi făcuse detectiv. Unii văd jumătatea goală a paharului, iar alţii o văd pe cea plină. Însă Jones stă şi se uită fix la el, încercând să-şi dea seama cine-i afurisitul care a băut apa aia.

În orice caz, Payne nu fu surprins când Jones înşfăcă de pe birou dosarul CIA, înainte ca el să apuce măcar să întindă mâna. Jones începu să comenteze:

— Doctorul Charles Boyd este licenţiat în arheologie şi lingvistică la Oxford şi a primit, în 1968, un post de lector la Universitatea Dover. Conform datelor de aici, a fost numit chiar şef de departament în 1991... Uau! Şocant!

Manzak nu părea deloc amuzat.

— Citeşte mai departe, domnule Jones! Te asigur că mai departe lucrurile se înrăutăţesc.

— La naiba, Jon! Nu glumea, ia uită-te aici!

Payne se strădui să nu zâmbească atunci când Jones îi înmână o fotografie prim-plan cu capul doctorului Boyd, poză ce fusese făcută în timpul administraţiei Nixon. Genul de imagine care rămâne ataşată la dosarul de angajat al cuiva şi se păstrează în arhiva Personalului, indiferent ce ar face omul respectiv ca să scape de ea. Boyd purta o haină de tweed cu papion din mătase şi avea părul pieptănat peste cap – una dintre cele mai cumplite frizuri văzute vreodată de Payne.

Parcă era o poză dintr-o reclamă pentru fixativ, ilustrând felul cum arătaînainte de aplicare.

— Nu-mi spune, încercă Jones o glumă, îl caută poliţia vestimentară!

— Nu! răspunse Manzak pe un ton aspru. Este suspectul principal într-o anchetă a Interpolului care durează de 20 de ani. De la falsuri de obiecte de artă până la contrabandă şi

furt de antichităţi. Tipul se ocupă de toate şi le execută profesionist. În momentul de faţă, este dat în urmărire în câteva ţări, cu precădere în Franţa, Italia, Germania, Austria şi Spania.

— Şi de ce nu-l arestează? întrebă Payne.

— Pentru că Boyd este un geniu! De câte ori sunt pe aproape de el, găseşte o metodă să-şi acopere urmele. De fiecare dată! Zici că are radar.

— Sau informaţii din interior! sugeră Jones. Şi Payne se gândea la acelaşi lucru.

— Bine, să presupunem că tot ce ne spui despre Boyd este corect. Ce legătură are asta cu CIA?

Manzak arătă cu degetul spre dosar.

— Ei bine, să începem cu Spania! Doctorul Boyd a furat nişte bijuterii de familie de la guvernul spaniol, vorbim despre piese unicat şi inestimabile. Nu-i cazul să vă zic că ar face orice să le recupereze. Din păcate, singurul mod de a le recăpăta este să dăm de doctorul Boyd şi să-l facem să vorbească. Pare uşor, nu? Ei bine, până acum, a reuşit să ascundă sute de obiecte chiar sub nasul agenţilor de la Interpol şi nimeni nu ştie unde le-a dus. Spania se teme că n-o să-şi mai găsească artefactele dacă Boyd este omorât în timpul urmăririi. De fapt, cam toată Europa. Toţi sunt panicaţi de asta. *Toată lumea*! Şi panica e nemaipomenită, mai ales dacă poţi să profiţi de ea.

— Vezi? Aici, m-ai pierdut. Cum ar putea să profite CIA în vreun fel de treaba asta?

Manzak se aplecă şi rânji precum o vrăjitoare deasupra unui cazan.

— Spune-mi, domnule Payne, ce ştii despre CIA?

— Ştiu cum să-l scriu şi cam atât! Payne făcu un semn cu degetul spre Jones şi continuă: Cu el cred că vrei să vorbeşti. La un moment dat, era tentat să se alăture organizaţiei voastre.

Manzak păru surprins:

— Serios?

Jones confirmă din cap.

— Pe scurt, strângeţi informaţii din străinătate, le evaluaţi, apoi vă trimiteţi teoriile la Washington, într-un dosar din acela tipic, din hârtie maronie.

Manzak ignoră ultima parte a descrierii.

— Desigur, nu este chiar aşa de uşor cum pare. Uneori, e nevoie de ani buni ca să se ducă la îndeplinire o anumită sarcină. De exemplu, putem strecura un agent într-o ţară, îl lăsăm să se integreze, apoi îl contactăm mult mai târziu, ca să vedem ce a aflat. Peste câteva luni, uneori ani. De aceea, în anumite situaţii, suntem obligaţi să folosim tehnici mai eficiente, cele cu feedback mai rapid.

Jones rânji.

— Tortură?

— Ştiţi vorba: „O mână spală pe alta”. Ei bine, cam aşa obţinem unele dintre cele mai bune informaţii secrete. Oferim o favoare – că-i vorba de arme, bani, indiferent – şi, în schimb, căpătăm date.

Payne mormăi că a înţeles.

— Ei bine, atunci, înseamnă că eu şi DJ reprezentăm o favoare!

— Nu doar o favoare, o mare favoare! Dacă îl prindeţi pe Boyd, nu ajutaţi numai Spania, ci şi pe noi. Pentru că, dacă îl avem pe Boyd, o să-l „atârnăm” peste Europa ca pe vâsc şi apoi vedem ce ţară se înghesuie prima să ne pupe în fund. Unde mai pui că, pentru a finaliza misiunea asta, nu riscăm niciun agent operativ, deoarece voi, domnilor, o să ne faceţi toată treaba „murdară”.

— În caz că acceptăm s-o facem! Ştii, mă mai preocupă ceva. Să înţeleg că guvernul spaniol n-ar fi dispus să pună pe hârtie acordul nostru?

— Aşa este, domnule Payne! Misiunea asta nu-i oficială. Este mai sigur aşa.

— Mai sigur pentru cine? Ce i-ar opri să ne aresteze din nou în momentul când îl găsim pe Boyd?

Manzak ridică din umeri.

— Şi ce vă împiedică să plecaţi acasă în momentul când ieşiţi de aici? Nimic! Dar vă mai spun un singur lucru: cred că Spania are mai multă încredere în voi decât voi în ea. Cu pregătirea voastră militară, aţi putea dispărea dacă aţi vrea şi sub nicio formă n-ar putea veni în SUA ca să vă recupereze. Deci, ce aveţi de pierdut? Dacă le acceptaţi propunerea, vă lasă să plecaţi. Dacă nu, vă putrezesc oasele pe aici!

16

Poliţia din Orvieto nu putea fi de încredere. Dovadă era inscripţia de pe laterala elicopterului. Dar cât de departe ajungea conspiraţia? Puteau oare Boyd şi Maria să se încreadă în poliţiştii din oraşul vecin? Nu aveau cum să ştie, aşa că au decis să facă o plimbare de două ore cu autobuzul până la Perugia, un oraş cu peste 150.000 de oameni, şi să caute protecţie din partea unei forţe de poliţie cu autoritate mai mare.

După ce se instalară pe două locuri din spate, se uitară pe geam căutând girofaruri, oameni înarmaţi sau ceva care ar fi fost suspect. Însă nimic nu părea să tulbure liniştea din Orvieto, cu excepţia zgomotului puternic scos de ţeava de eşapament.

Abia când au ieşit din Orvieto şi s-au îndreptat spre zona rurală, reuşi Boyd să se relaxeze. Respiraţia i se linişti şi culoarea îi reveni în obraji. Înghiţi nodul din gât şi toţi muşchii i se destinseră.

Înviorat brusc, Boyd scoase la iveală cilindrul pe care îl salvase din catacombe şi începu să-l studieze. Pentru el, găsirea catacombelor era un eveniment de o însemnătate care va continua să aibă ecou mulţi ani de acum înainte, în comunitatea arheologică. Dar descoperirea de la Orvieto pălea în comparaţie cu obiectul găsit. Dacă tubul roman conţinea într-adevăr ceea ce bănuia, atunci lumea întreagă se va opri în loc să vadă despre ce este vorba, nu doar o mână de profesori din lumea academică.

Va fi ştire de prima pagină pe tot globul, iar poza lui Boyd ar apărea pe fiecare copertă de revistă.

Înainte de a se entuziasma prea tare, profesorul îşi dădu seama că trebuia să se asigure că în interior se afla comoara promisă. În timp ce, lângă el, Maria aţipise, Boyd ţinu cilindrul în dreptul geamului, ca să observe orice i-ar fi

putut scăpa în bezna din catacombe. Cu excepţia inscripţiei gravorului, obiectul era complet neted, fără niciun fel de şănţuleţe sau defecte. Ambele capete păreau solide, ca şi când nu exista nicio îmbinare în metal, însă Boyd ştia că nu era aşa.

Şi artefactul de la Bath păruse iniţial dintr-o bucată, dar, după mai multe încercări, a descoperit că unul dintre capete era învelit cu metal destul cât să împiedice intrarea aerului şi a umezelii, dar nu suficient ca să-l facă impenetrabil. I-a trebuit numai o şurubelniţă pentru a-l străpunge, apoi a desprins partea metalică de la suprafaţă ca pe un capac de la o cutie de alune.

Disperat, Boyd aruncă o privire sub scaun, căutând ceva cu care să rupă sigiliul. Apoi, umblă la geanta de la camera video, dar toate închizătorile erau făcute din plastic, mult prea fragile pentru a străpunge capacul.

„La naiba, îşi spuse în gând. Cilindrul este cheia a tot. Nu trebuie să fie...”

Atunci îi veni o idee. Tocmai găsise răspunsul corect la problema lui.

Boyd scoase cheia de la camioneta închiriată şi îi împinse vârful în marginea cilindrului de bronz. Recipientul şuieră la dispariţia vidului care se menţinuse vreme de 2.000 de ani. Cu mâinile tremurânde, bărbatul apăsă şi mai mult cheia, apoi coji folia subţire de metal spre margine, însă nu pe de-a întregul. Nu intenţiona să scoată documentul în autobuz. Voia doar să se convingă că pergamentul este înăuntru.

Ca să vadă mai bine, Boyd înălţă cilindrul vrând să vadă în lumină conturul ca o umbră, dar, în acelaşi timp, îşi pierdu concentrarea. Dacă, până atunci, peisajul îi trecuse în goană prin faţa ochilor, acum, brusc, se târa ca melcul. Huruitul motorului, şuieratul vântului şi vorbăria celorlalţi pasageri dispăruseră de asemenea.

— Maria! o zgâlţâi Boyd. Trezeşte-te! Ne oprim. Fata deschise repede ochii.

— Cum adică ne oprim? Unde suntem?

— Pe câmp!

Maria clipi de câteva ori, apoi se uită pe geam ca să vadă unde au ajuns. Din păcate, lanurile de floarea-soarelui şi peticele dese de iarbă verde erau obişnuite pentru zona aceea. Nu îşi putea da seama unde se aflau.

Ieşi pe intervalul dintre scaune şi merse spre şofer, în speranţa că o să vadă un indicator rutier sau vreo bornă kilometrică care să-i indice locaţia exactă. Din păcate, singurul lucru care îi sări în ochi fu lumina intermitentă a unui girofar. Se repezi înapoi la Boyd.

— Drumul este blocat de o patrulă! Bărbatul se albi la faţă.

— Pe noi ne caută! Ştiam eu! Maria simţea că Boyd avea dreptate.

— După cum văd eu lucrurile, avem două variante! Putem încerca să le explicăm varianta noastră sau... Puse mâna pe uşa de urgenţă, o deschise şi continuă: Sau putem să fugim naibii de aici!

Fără să-i mai aştepte răspunsul, Maria luă camera video şi se strecură afară pe uşa din spate a autobuzului. Boyd o urmă imediat.

— Şi acum? întrebă el. Încotro?

Maria îşi scoase capul pe după colţul autobuzului şi se uită în jur.

— La naiba! De ce nu-i trafic? Ar trebui să mai existe şi alte maşini! Privi spre Boyd: Am făcut vreun ocol cât am dormit? Nu mai suntem pe autostradă.

— Nu ştiu! N-am fost atent. Studiam cilindrul. Fata mormăi încet:

— Drăcie! O să trebuiască s-o luăm la fugă. Este singura noastră şansă.

Studie terenul aflat de ambele părţi ale drumului. Câmpul cu floarea-soarelui era perfect.

— Dacă intrăm în lan, putem să ne ascundem până verifică ei autobuzul şi pleacă.

Boyd aprobă din cap, apoi îşi strânse mâna în jurul cilindrului ca un sprinter la o cursă de ştafetă.

— Bine, draga mea! Ia-o tu prima, vin după tine! După ce inspiră adânc, Maria ţâşni din ascunzătoare şi sări în mijlocul câmpului auriu unde florile aveau o înălţime de doi metri. Boyd o urmă prin labirintul de tulpini, zărind-o când şi când, în vreme ce fata alerga pe câmpul galben ca soarele.

Şoferul autobuzului ştiu că era ceva în neregulă din clipa când auzi apelul. În cei peste 20 de ani vechime în profesie la aceeaşi firmă, era prima dată când poliţia îi transmitea prin staţia radio un traseu modificat. La început, îşi închipui că a fost un accident în faţă sau poate un blocaj de trafic, dar, când văzu maşinile cu girofarul pornit pe drumul de ţară, ştiu că se întâmplase ceva mai rău.

Unul dintre pasagerii lui era urmărit.

— Doamnelor şi domnilor, anunţă el în italiană, vă rog să nu vă alarmaţi. Aceasta este doar o oprire de rutină solicitată de către autorităţile locale. Sunt sigur că vom porni la drum în scurt timp.

— Eşti sigur? strigă cineva. Pentru că doi oameni tocmai au ieşit prin spate.

— Au ieşit? întrebă el. Ce vorbeşti?

Până să-i mai răspundă călătorul, unul dintre poliţiştii din filtru scoase la iveală un M-72 antitanc, îl puse pe umăr şi trase. Racheta ţâşni cu un şuierat puternic, propulsată de gaze care ardeau la aproape 800°C, şi se izbi de grilajul metalic al autobuzului.

Pe culoar, focul izbucni ca un potop, o oribilă minge de flăcări arzând totul în calea ei: scaune, bagaje şi oameni, topindu-le efectiv pielea de pe corp. Puţinii ghinionişti care

supravieţuiră impactului rachetei se zbăteau orbeşte în fumul negru, căutând o ieşire. Băteau sălbatic în geamurile sparte, încercând să se strecoare prin găurile formate, deşi bucăţile de geam ascuţite ca briciul le sfârtecau feţele şi trupurile.

În cele din urmă, unul dintre bărbaţi îşi veni în fire şi deschise uşa de urgenţă în spate, strigând în fum:

— Dacă m-auziţi, veniţi aici!

Peste câteva secunde, văzu o femeie minionă cum se zbate să iasă din infern, târând după ea un bărbat ars, al cărui chip părea că a fost înlăturat cu o lampă de sudură. Primul bărbat nu ştia cum de aceasta mai avea o asemenea putere, dar femeia reuşi cumva să-l tragă până la uşa din spate. Îi ajută să coboare şi o încurajă:

— Aproape am ieşit, suntem aproape salvaţi!

Femeia încercă să-i mulţumească, dar izbucni într-o tuse sufocantă. „Măcar e în viaţă”, îşi spuse individul în sinea lui. Măcar a trecut prin flăcări şi a reuşit să salveze şi pe altcineva. Supravieţuiseră în mod miraculos acestei tragedii.

Cel puţin, pentru moment.

Opintindu-se la fiecare pas ca să se îndepărteze de autobuz, îi zări pe poliţişti la distanţă şi ţipă la ei după ajutor, fără să-şi dea seama că ei provocaseră dezastrul. Cel mai scund dintre poliţişti se grăbi spre ei ca şi când avea de gând să-i ajute ori să stingă incendiul cu furtunul cu duză lungă pe care îl ţinea. Dar, în loc de asta, turnă gaz peste foc la propriu.

Oprindu-se la cinci metri în faţa lor, poliţistul îşi coborî parbrizul măştii ignifuge şi apăsă butonul lansatorului de flăcări pe care-l avea, trimiţând în aer un jet mortal de combustibil gelatinos. Chimicalele se aprinseră într-un fulger cumplit, care acoperi victimele cu napalm şi le pârjoli ca pe nişte bezele căzute într-un foc de tabără, pielea

începu să le sfârâie şi să se înnegrească, devenind încet una cu asfaltul ars.

Zâmbind, poliţistul comunică în staţia de pe cască.

— Scurgerea a fost rezolvată!

17

Marţi, 11 iulie
Dover, Anglia
(129 km sud-est de Londra)

Payne şi Jones nu se născuseră ieri. Fuseseră implicaţi în tot felul de misiuni de mult prea multe ori pentru a ignora evidenţa: era ceva dubios în oferta lui Manzak.

CIA era o organizaţie globală, una care avea agenţii şi conexiuni secrete peste tot în lume. Dacă ar fi vrut *realmente* să-l găsească pe doctorul Charles Boyd, în niciun caz nu ar fi apelat la doi indivizi din afara grupării. Totuşi, din nu se ştie ce motiv, Manzak venise la Pamplona. Din anumite motive, era dispus să acţioneze *din exterior* (în speţă, să folosească oameni din afara CIA) pentru a-l urmări pe Boyd şi, în cele din urmă, i-a ales pe cei doi foşti agenţi MANIAC să facă treaba asta. Payne nu prea era sigur de ce, dar avea nişte ipoteze. Poate că Manzak urmărea o promovare şi considerase că modalitatea cea mai bună de a o obţine era să-l prindă pe un urmărit pe cont propriu? Sau poate că Boyd îi făcuse ceva lui Manzak cu mult timp în urmă şi în acest fel se răzbuna? Sau poate, să presupunem, era vorba despre ceva mult mai evident. Poate că Manzak voia să pună mâna pe Boyd pentru a putea vinde comorile pe care acesta le furase şi să-şi însuşească banii?

În sfârşit, Payne şi Jones nu prea înţelegeau motivaţia lui Manzak. Tot ce ştiau era că avusese puterea de a-i scoate din închisoare urgent şi asta era tot ce îşi doreau. În plus, au considerat că, odată reintraţi în circulaţie, vor avea destulă vreme pentru a afla informaţii despre Manzak, Boyd şi orice le mai părea dubios. Cam totul, adică.

După acceptarea ofertei lui Manzak, Payne şi Jones îşi strânseră lucrurile înainte de a fi înghesuiţi într-un elicopter.

În timpul zborului, Manzak îi informă cu privire la misiune şi despre cum să-l contacteze în momentul în care reuşesc să-l localizeze pe Boyd. În loc să folosească un telefon, trebuiau să activeze un emiţător ce arăta ca o telecomandă de acţionare a uşilor unui garaj. Apoi, să aştepte răbdători să vină „cavaleria”. Mă rog, nu cavaleria *adevărată*. Se presupunea că misiunea lor era strict secretă, aşa că ultimul lucru de care aveau nevoie ar fi fost să intre în oraş nişte cai în galop, care să se balige peste tot pe când erau mânaţi de un cowboy care suna din goarnă. Ceva de genul acesta ar fi fost mai potrivit pentru o paradă a homosexualilor, însă nu şi pentru o operaţiune a CIA.

Oricum, elicopterul lor a aterizat luni noaptea, târziu, la Bordeaux, în Franţa, unde li s-a cerut să se cazeze. Manzak le înmânã itinerariile pentru zborul pe care aveau să-l facă dis-de-dimineaţă, apoi plecă împreună cu Buckner să salveze lumea sau cam aşa ceva. Cum se treziră singuri, Payne şi Jones se apucară de dat telefoane – mai întâi, sunară la Pentagon să verifice gradele şi funcţiile lui Manzak şi Buckner, apoi la Universitatea din Dover pentru a stabili o întâlnire cu asistentul doctorului Boyd.

Anglia este mai mică decât statul Alabama, însă deţine trei dintre cele mai elitiste universităţi din Europa: Oxford, Cambridge şi Dover. Primele două sunt cele mai cunoscute, şi pe bună dreptate. Oxford este cea mai veche universitate din lume unde se vorbeşte limba engleză şi se mândreşte cu o listă foarte lungă de absolvenţi de valoare, care-i include pe John Donne, William Penn, J.R.R. Tolkien şi Bill Clinton. Cambridge s-a înfiinţat vreo sută de ani mai târziu şi este şcoala pe care au urmat-o John Milton, prinţul Albert, Isaac Newton, John Harvard şi Charles Darwin.

Totuşi, în ultimii ani, mulţi dintre studenţii de vârf s-au îndepărtat de cele două universităţi mari, în parte din cauză că politica lor pentru admiteri se pare că pune accent mai mult pe genealogia candidatului decât pe realizările

academice. Însă nu acesta este cazul la Dover. Înfiinţată în 1569, de Elizabeta I, a avut tăria de a-l refuza pe unul dintre urmaşii acesteia doar pentru că nu se ridica la nivelul standardelor scolastice impuse. Acel episod, mai mult decât orice altceva, a făcut ca reputaţia academică a Universităţii Dover să sporească brusc, devenind astfel şcoala de preferinţă a familiilor de elită din Marea Britanie.

Cel puţin, asta citise Jones pe internet, în timp ce aduna informaţii pentru călătorie.

În dimineaţa următoare, prinseră un zbor spre Londra, apoi se duseră la Gara Victoria să ia un tren expres şi, în cele din urmă, cu un tren local, se îndreptară spre Dover. De acolo, mai aveau puţin de mers pe jos până în campusul universităţii unde, după-amiază târziu, trebuiau să se vadă cu asistentul doctorului Boyd, Rupert Pencester, un tip vesel şi care, cu siguranţă, o să le ofere o ceaşcă de ceai, deşi afară erau vreo 24 de grade şi un cer însorit. Ca să fie pregătiţi pentru întâlnire, Payne şi Jones se hotărâră să ajungă devreme şi să facă ei înşişi nişte investigaţii.

Departamentul de arheologie aparţinea de Colegiul Kinsey, unul dintre cele 33 de colegii ce alcătuiau Universitatea Dover. Se afla în colţul de nord-vest al campusului, destul de izolat de pajiştea ce lega între ele toate şcolile. Biroul lui Boyd era la etajul al doilea al clădirii ce fusese proiectată de cel mai mare arhitect al Angliei, Sir Christopher Wren, o clădire înţesată cu arcade, pasarele şi cele mai mari uşi pe care le văzuse Payne vreodată. Din fericire, bucăţile masive de stejar erau prevăzute cu încuietori contemporane, cărora Jones le putu da de cap în 30 de secunde. Deschizând uşa, îl pofti:

— După tine!

Nu era nevoie să aprindă lumina, pentru că soarele năvălea în interior printr-o serie de ferestre aliniate dintr-un căpăt într-altul al peretelui. Masa de lucru a lui Boyd se afla pe peretele opus, lângă trei dulapuri şi o serie de rafturi

pline cu cărţi. Payne spera să găsească un calculator plin de informaţii şi orare, însă Boyd părea să aparţină unei alte generaţii, fiindcă nimic din ceea ce se găsea în încăpere nu era modern. Până şi ceasul arăta de parcă fusese construit de Galileo.

Dulapurile erau încuiate, aşa că Payne îl lăsă pe Jones să-şi folosească măiestria de spărgător în timp ce el se apucă de răscolit pe masa de lucru a lui Boyd. Payne găsi chestiile obişnuite care se află într-un birou, cum ar fi rechizite şi obiecte de papetărie, dar nimic care să le fie de folos. Apoi, îşi îndreptă atenţia spre rafturi. Erau pline de cărţi despre Imperiul Roman, săpături arheologice din Italia şi documente în latină timpurie.

— Primul e gata, se dădu mare Jones. Poţi să arunci o privire când vrei. De fapt, şi acum. Nu găseşti decât cărţi despre Italia. Să vedem: ai Roma, Veneţia, Napoli şi Milano. Jones îşi concentră atenţia asupra celei de-a doua încuietori şi spuse: Nu-i chiar aşa de şocant. Adică, interviul pe care l-a dat pe History Channel era despre Imperiul Roman. Presupun că aceasta este specialitatea lui.

— Era, zise o voce din cadrul uşii. Asta şi intimitatea, motiv pentru care dulapurile sunt încuiate. Sau ar fi mai potrivit să spun *erau* încuiate.

Payne se uită la Jones, acesta se uită în spate şi amândoi păliră. Brusc, se simţiră ca Winona Ryder când a fost prinsă furând din magazine.

— Ştii, spuse Payne, noi nu...

— Nu-i nevoie, rosti gentlemanul cu un accent aristocratic. Avea 20 şi ceva de ani şi purta un echipament roşu de fotbal, cu jambiere şi pete de iarbă. În partea stângă a pieptului, avea o emblemă cu Dover. Continuă: Nu este treaba mea, zău aşa! Eu am venit doar să-mi sun un amic. Vă deranjează?

— Nu, te rog chiar, spuse Payne, pe jumătate şocat. Tocmai fuseseră prinşi în biroul cuiva şi totuşi li se cerea

permisiunea să dea un telefon. Doamne, englezii chiar că sunt politicoşi!

— Apropo, zise tânărul, presupun că voi sunteţi indivizii care m-au sunat aseară să stabilim o întâlnire. De-aş şti ce anume vă interesează, poate v-aş fi mai de ajutor.

Payne se uită la Jones şi îi observă rânjetul. Zeii detectivilor îi aveau în pază.

— De fapt, spuse Payne, avem nişte chestiuni urgente de discutat cu doctorul Boyd şi timpul ne presează. Ai vreo idee pe unde-l putem găsi?

— Ei bine, vă pot asigura că nu se află în acel dulap. Payne se aştepta ca puştiul să zâmbească după aşa o replică, dar el cumva reuşi să-şi păstreze figura serioasă.

— De vreo câteva săptămâni, se află în regiunea Umbria din Italia, mai precis în orăşelul Orvieto. Aveam de gând să-mi petrec acolo vacanţa de vară, până când Charles mi-a zis că aş fi de mai mare ajutor dacă rămân acasă. Nu e tocmai o dovadă de încredere, aşa-i? Tonul plin de amărăciune al tânărului le transmise restul.

Era supărat pe doctorul Boyd, aşa că se hotărâse să se răzbune folosindu-i telefonul şi ajutându-i pe ei.

— Ştii unde stă? întrebă Jones.

Acesta încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Orvieto este destul de micuţ. N-ar trebui să vă fie greu să-l găsiţi. De pe cel mai apropiat raft, scoase o carte scrisă de Boyd. Ştiţi cum arată?

Payne clătină din cap.

— Avem o poză cu el de pe vremea lui Winston Churchill.

— Probabil, fotografia lui din albumul promoţiei de la Oxford. Mă surprinde că a fost dispus să stea nemişcat pentru poză. Se fereşte de aparatele de fotografiat.

Puştiul le dădu cartea şi le arătă fotografia de pe spate. Trebuie să fi fost făcută în timpul unui curs, pentru că îl înfăţişa în dreptul tablei, cu un arătător în mână. Figura şi silueta lui arătau cam la fel, doar cu treizeci de ani mai

îmbătrânite. Singurul lucru ce se schimbase era frizura cu pieptănătura pe spate. În cele din urmă, chelise.

Jones întrebă:

— Te deranjează dacă păstrăm cartea? Aş vrea să citesc ce-a scris.

— Chiar deloc. Puteţi lua orice doriţi. Puştiul îşi scrise numărul de telefon pe o bucăţică de hârtie şi i-o dădu lui Jones. Dacă mai aveţi întrebări, vă rog, nu ezitaţi să mă sunaţi!

Payne spuse:

— N-o să ezităm!

— Acum, dacă nu vă supăraţi, v-aş necăji cerându-vă o favoare. În cele din urmă, puştiul schiţă un rânjet diavolesc. Când o să-l găsiţi pe Charles la Orvieto şi terminaţi *ce-aveţi* de rezolvat cu el, vă rog să-i comunicaţi că eu, Rupert Pencester al IV-lea, îi transmit salutări!

18

Nick Dial ştia că va fi contactat din nou de cardinalul Rose, acesta onorându-şi promisiunea, însă se îndoia că el ar putea obţine vreo informaţie importantă în numai 24 de ore. Din fericire, cardinalul Rose era plin de surprize.

— Iată ce îţi pot comunica, spuse Rose când îl sună. Părintele Erik Jansen a venit la Vatican în urmă cu opt ani, dintr-o micuţă parohie din Finlanda. La început, a îndeplinit o serie de sarcini, de la cele clericale la cele spirituale, însă nimic notabil până acum un an.

Dial se aplecă în faţă.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— I s-a dat o funcţie nouă în Comisia biblică pontificală.

— Să se ocupe cu ce? Rose oftă.

— Nu prea ştiu sigur. Probabil, dacă aş avea ceva mai mult timp...

— Am auzit de CBP, dar n-am nici cea mai vagă idee cu ce se ocupă. Ce-mi poţi zice?

— De unde să încep? Ei bine, această comisie există cam de la începutul secolului. Mai degrabă, din secolul trecut. Undeva pe la 1901 sau 1902. A fost înfiinţată de papa Leo al XIII-lea şi scopul ei era să se ocupe de interpretări esenţiale ale *Bibliei*.

— Cum ar fi?

Acum vreo câţiva ani, au scos un studiu care examina corelaţia dintre *Scripturile evreieşti* şi Biblia *creştină* în speranţa de a uni cele două grupări.

Dial îşi mângâie bărbia.

— Sună destul de controversat.

— Aşa şi este. Unde mai pui că, de câte ori Vaticanul schimbă interpretarea *Bibliei*, cu siguranţă, se vor face valuri.

— Aşadar, CBP este ca, de exemplu, Curtea supremă americană. Ei au ultimul cuvânt!

Rose zâmbi la auzul comparaţiei.

— Într-un mod rudimentar exprimat, presupun că ai dreptate, dar CBP se mişcă mult mai încet. Să luăm, de pildă, studiul ebraic. A durat zece ani ca să-şi redacteze declaraţia referitoare la punctul lor de vedere.

— Zece *ani*? E mult de aşteptat pentru nişte răspunsuri.

— Când este vorba de cuvântul lui Dumnezeu, nu vrei să greşeşti.

Dial tot dădea din cap în timp ce îşi nota câte ceva.

— Ai vreo idee la ce lucrează acum?

— Îmi pare rău! Acesta este un secret foarte bine păzit, pe care doar câţiva aleşi îl cunosc.

— Se întâmplă cumva ca Jansen să fie unul dintre aceştia?

— Majoritatea celor desemnaţi sunt membri-seniori ai Vaticanului, bărbaţi mai în vârstă chiar şi decât mine. Mă îndoiesc că l-ar include pe un tip atât de tânăr din comunitatea noastră.

— Totuşi, lucra pentru ei. Dial se uita atent la panoul său de lucru şi-şi concentră toată atenţia asupra unei fotografii a părintelui Jansen de la locul crimei. Chiar şi cu faţa distrusă, părea mult prea tânăr ca să aibă o funcţie într-un comitet atât de puternic. Reluă: E posibil să fi fost stagiar sau asistentul cuiva? Adică, mi-ai spus că avea experienţă la lucruri de genul acesta.

Rose confirmă.

— Aşa s-ar explica mai degrabă decât să fi avut un rol spiritual.

— E posibil ca naţionalitatea lui să fi fost un motiv? Este cineva din Finlanda în comisie?

— Pot să verific.

— Cât te interesezi de asta, vezi dacă sunt şi danezi. Tot nu am aflat de ce Jansen a fost dus în Danemarca. Poate o fi vreun mesaj pentru CBP.

— Crezi că-i posibil aşa ceva? se miră Rose.

— În primul rând, Jansen lucra pentru unul dintre cele mai puternice comitete de la Vatican. Asta îmi dă motive să suspectez că moartea lui are legătură cu ce lucra. Dacă mai iei în calcul şi faptul că a fost crucificat, iar ucigaşul a lăsat un mesaj cu un citat din *Biblie*, ei bine, vezi şi tu la ce presupuneri ajungi.

— Stai o clipă! Vrei să spui că ucigaşul a lăsat un citat din *Biblie*?

Dial zâmbi. Rose prinsese momeala. Adevărul era că el încerca să ţină ascuns aspectul biblic, de teamă că, dacă media l-ar face public, orice fanatic religios din lume ar începe să-i pună întrebări despre *Biblie*, întrebări la care nu avea răspunsuri. Însă Dial mai ştia că, dacă era să obţină cele mai întunecate şi secrete confidenţe de la Rose, trebuia, la rândul său, să-i dezvăluie propriile secrete. Nimic semnificativ, dar destul cât să pară dat-luat, serviciu-contraserviciu, şi nu doar iau, iau, iau.

Aşa că răspunse:

— Joe, aş putea avea probleme pentru ceea ce ţi-am zis. Totuşi, dacă promiţi să păstrezi tăcerea…

— Ai cuvântul meu, Nick! Este doar între noi doi. Îţi promit! Dial dădu din cap mulţumit.

— Ucigaşul a lăsat un mesaj pe care e scris: „În numele Tatălui”. Bătut în cuie pe cruce, deasupra victimei, exact ca semnul de deasupra capului lui Hristos.

— Dar de ce? se interesă cardinalul cu respiraţia tăiată. De ce ar face aşa ceva?

— Nu suntem siguri, Joe, chiar nu ştim exact de ce. Şi tocmai de aceea trebuie să aflu totul despre părintele Jansen. Ce atribuţii avea, duşmani, secrete? Este singura

cale de a-i opri pe ucigaşi să mai facă aşa ceva. E singura cale de a salva vieţi.

— Dumnezeule mare! Crezi că vor ucide din nou!

— Da, şi nu m-ar şoca dacă ar urma acelaşi tipar.

— Cum adică, alţi preoţi?

— Nu, Joe, vreau să spun alte crucificări.

19

Şoseaua Ratchadapisek
Bangkok, Thailanda

Raj Narayan fusese răsfăţat de când se ştia. Tatăl lui era un om influent în Nepal, un fapt pe care Narayan îl sublinia în faţa oricui încerca să-i stea în cale.

Desigur, viaţa lui avea şi unele neajunsuri, cel mai mare fiind imposibilitatea de a face ceva fără ca aceasta să devină ştire de importanţă naţională. Aşa că, atunci când Narayan simţea nevoia să fie rău, trebuia să plece din Nepal pentru a beneficia de anonimatul oferit de o ţară străină. Şi acesta era unul dintre acele momente.

Şoseaua Ratchadapisek este plină de la un cap la altul de cluburi de noapte extravagante şi hoteluri de lux, şi tot acolo se găsesc şi cele mai rafinate restaurante din toată Asia, dar totuşi nimic din toate astea nu conta pentru Narayan. În fiecare lună, zbura două ore cu avionul până la Bangkok şi făcea asta dintr-un singur motiv: pentru saloanele de masaj celebre în toată lumea. Într-un perimetru de numai cinci străzi se găseau peste 20 de asemenea stabilimente. Fiecare era destinat nevoilor străinilor, bărbaţi care erau dispuşi să cheltuiască într-o singură noapte mai mult decât venitul mediu pe an al unui muncitor thailandez.

Narayan era un bărbat chipeş, pe la vreo 30 şi un pic de ani. Cu păr negru ca smoala, ochi închişi la culoare şi cu o aroganţă afişată mai ceva decât Muhammad Ali. Vizitase Bangkokul de câteva ori şi cheltuise atât de mulţi bani-gheaţă într-o singură noapte la Clubul Kate, un club liniştit, departe de strada principală, încât managerul era dispus să elibereze o sală întreagă ori de câte ori Narayan se afla în oraş.

Acum, sorbea dintr-un pahar de martini Bombay în timp ce fetele pe tocuri şi doar în nişte neglijeuri foarte scurte îşi ocupau locurile în *acvariu*, o galerie ascunsă în spatele unui perete gros de sticlă. Majoritatea femeilor erau orientale, un amestec eterogen de thailandeze, coreence, chinezoaice şi japoneze. Totuşi, în Bangkok, cele mai apreciate femei erau fetele asiatice cu pielea albă ca de porţelan, pentru că le dădea un aspect de puritate, deşi lucrul acesta nu putea fi nicidecum aproape de adevăr.

Dar, în această lume, singurul lucru care conta era aspectul.

Femeile erau împărţite în patru categorii: normal, super, de nişă şi model – clasificare care determina cât de mult erau plătite pentru serviciile lor.

Fetele *normal* erau cele mai ieftine dintre cele patru categorii şi includeau tipe cu pielea închisă la culoare, având peste 25 de ani sau ceva kilograme în plus. Dar nu erau urâte. Uneori, aveau anumite defecte, cum ar fi o cicatrice mică, ceea ce le scădea valoarea şi statutul.

Pe de altă parte, fetele *super* nu trebuiau să fie supermodele atâta vreme cât aveau pregătire în arta „super masajului”, o tehnică de săpunire a întregului corp executată pe o saltea mare de cauciuc, considerată o formă de artă în Thailanda, una ce era predată prin cursuri speciale de către femei thailandeze prea bătrâne ca să mai lucreze într-un club. Pentru mulţi bărbaţi străini, acest act era atât de erotic, încât făceau un drum până la Bangkok doar pentru a fi îmbăiaţi.

Fetele *de nişă* erau pisicile sălbatice. Veneau şi plecau după pofta inimii, uneori lucrând în câteva cluburi într-o singură noapte. De obicei, stăteau la bar, sperând să pună mâna pe vreun străin şi încercând să-l convingă să-i cumpere ceva de băut, ceea ce, până la urmă, făcea ca lucrurile să ajungă mai departe.

Dar niciodată cu Narayan. Adevărul era că pe el nu-l interesa nici categoria normal, nici super şi nici de nişă. Pentru el, acestea nu meritau atenţia lui sau a seminţiei sale regeşti. Pentru el, modelele erau singurul grup care-l interesa. Ele erau crema şi caimacul. Cele mai bune dintre cele mai bune. Atât de uluitoare, încât multe dintre ele apăruseră şi în revistele americane cum ar fi *Penthouse* sau *Cherry*.

Când venea vorba despre aceste femei, Narayan nu se putea abţine. Erau mult prea frumoase ca să le ignore. Felul în care se unduiau şi defilau în lumina reflectoarelor. Felul în care îi zâmbeau prin peretele de sticlă şi se uitau la el de parcă era singurul bărbat din lume. Felul în care îşi mângâiau pielea cu atingeri languroase, atingându-şi trupurile într-un mod provocator, cu rochiţele din mătase alunecându-le pe umeri ca roua pe un boboc de lotus. Era ceva în felul în care se mişcau care-l stimula profund.

Trase puternic din ţigară şi apoi scoase fumul pe nas, ca un dragon flămând. Deja le poruncise „porcilor” să iasă din acvariu şi se concentra asupra celor 20 de femei care stăteau în faţa sa, încercând să-şi dea seama care dintre ele l-ar satisface cel mai mult. Fiecare avea un număr prins de rochiţă, ca la un concurs de frumuseţe. Dar, în acest caz, câştigătoarea nu primea o coroniţă sau vreun titlu pompos gen Miss Thailanda. I se dădeau o grămadă de bani şi un bărbat drept partener pentru următoarele câteva ore.

Trecură câteva minute până când Narayan să se hotărască. O studie pe fiecare fată în parte, încercând să-şi imagineze ce i-ar face aceasta şi ce i-ar face el la rându-i. Nu avea de ce să se grăbească în luarea unei asemenea decizii capitale. Când o făcu, înclină capul către manager, care alergă la masa sa ca un ospătar zelos. Mişcarea bruscă îi alertă pe bodyguarzii lui Narayan, care se postară lângă cele două ieşiri principale şi erau pregătiţi să facă ordine. Unul dintre ei scoase pistolul şi-l aţinti asupra managerului,

gest care-l stânjeni pe Narayan atât de mult, încât le ceru gărzilor să plece din club şi-i ameninţă cu moartea dacă încercau să se întoarcă înainte ca el să fie gata de plecare.

Managerul, obişnuit cu temperamentul lui Narayan, nu a luat în seamă izbucnirea acestuia. De fapt, era motivul principal pentru care îl servea personal pe Narayan. Ştia la ce să se aştepte de la cel mai bun client al său.

— Ca întotdeauna, apartamentul dumneavoastră preferat vă aşteaptă. V-aţi hotărât cine să vă însoţească?

Narayan îşi stinse ţigara de masă.

— Le vreau pe toate. Pentru toată noaptea.

În mijlocul încăperii se afla un pat rotund, nu departe de o cadă cu apă fierbinte. Aburul dens acoperea oglinzile de pe pereţi şi tavan, un lucru dezamăgitor pentru Narayan. Îi plăcea să se privească atunci când se afla între atâtea modele, cu trupurile lor unse cu ulei încolăcindu-se pe el ca nişte şerpi în călduri, mângâindu-l pe rând şi sărutându-l peste tot. Îl făcea să se simtă ca un rege.

Narayan zâmbi anticipativ când îşi scoase cămaşa şi o aruncă pe canapea, urmată imediat de pantaloni şi chiloţi. Era unul dintre puţinele momente în care îşi permitea să fie vulnerabil, ceea ce făcea totul şi mai excitant. Fără gărzi, fără arme, fără haine. Nimic care să-l protejeze, cu excepţia unui prezervativ.

Puse un CD, apoi potrivi luminile de la un panou din apropiere, lăsându-le să lumineze atât cât să creeze impresia de amurg. Auzi o bătaie uşoară în uşă şi le spuse să intre în timp ce el se îndreptă spre baie. Fiind un client fidel, fetele ştiau exact ce aveau de făcut. Aveau să intre, să se dezbrace şi să se întindă precum glazura pe o prăjitură. Cel puţin, atâtea câte încăpeau. Celelalte urmau să stea în apropiere, aşteptându-şi rândul oricând le chema el.

Narayan auzi paşi în încăpere şi inima începu să-i bată rapid. Puse mâinile în chiuvetă şi-şi aruncă puţină apă rece

pe faţă, încercând să-şi domolească excitaţia. Aşteptase clipa aceasta încă de la vizita anterioară la Bangkok. Îl făcea mereu să se simtă precum cel mai puternic om din lume.

— Sunteţi gata? întrebă el în thailandeză. Pentru că eu sosesc!

Femeia care stătea în cadrul uşii era de o frumuseţe răpitoare... şi complet goală. La fel era şi următoarea, şi cea de după ea. Narayan puse mâna pe fiecare în parte când intrară, uneori apucându-le de sâni, alteori de fund, dar mereu făcând ceva, doar cât să le dea de înţeles că, în noaptea aceea, el era şeful şi le putea face tot ce-şi dorea.

Începu prin a le arunca pe pat pe cinci dintre ele şi a le stropi cu ulei de corp cu parfum de iasomie, atât cât să lubrifieze fiecare crăpătură pe care ar fi vrut s-o exploreze pe parcursul nopţii. De îndată ce fu sigur că toate frumuseţile sale străluceau ca nişte flori de lotus, se aruncă pe pat peste ele, ca un copil. Fetele chicotiră de încântare – majoritatea prefăcut – în vreme ce se zvârcoleau în sus şi jos pe trupul lui, acoperindu-l cu ulei şi excitându-l la culme. Apoi, pe rând, l-au satisfăcut în fel şi chip.

O oră mai târziu, când se plictisi de primele cinci, le ceru să se spele şi să schimbe aşternuturile, în vreme ce el se băgă în baia fierbinte cu alte patru modele care aşteptaseră şi priviseră. Narayan îi spuse uneia dintre fete să i se aşeze în poală şi să-l spele pe cap în timp ce o alta îi freca gâtul şi spatele. Celelalte două îi spălară pe rând tălpile şi picioarele, spunându-i cât de chipeş este şi cât de excitate le făcea să se simtă.

Dar excitarea lor dispăru când patru bărbaţi cu cagule năvăliră pe uşă şi se îndreptară spre cadă cu un profesionalism milităresc. Unul dintre ei puse un pistol la tâmpla lui Narayan, cerându-i să stea nemişcat în vreme ce ceilalţi le înconjurară pe fetele goale şi le înghesuiră pe toate în baie. Misiunea era mai dificilă decât preconizaseră

deoarece majoritatea femeilor erau fie date cu ulei, fie ude din cadă, un amestec ce făcea ca gresia să fie alunecoasă ca un lac îngheţat. Modelele ţipau şi plângeau, totul în timp ce alunecau şi cădeau în toate direcţiile. În cele din urmă, ajunseră în baie târându-se, un şir de conga din funduri goale alunecând spre capătul camerei.

Scena ar fi fost comică de n-ar fi fost privirile fixe ale celor patru bărbaţi cu inimi de gheaţă şi pistolul ţinut la tâmpla lui Narayan. Bărbaţii nici nu râdeau, nici nu zâmbeau şi nici măcar nu se uitau la procesiunea de femei goale ce trecea prin faţa lor. În schimb, îşi menţinură poziţiile aşa cum fuseseră învăţaţi.

Flagelarea nu avea să aibă loc acolo. Era mult prea în public şi gărzile lui Narayan erau prea aproape. În schimb, bărbaţii îl duseră într-un bungalou îndepărtat, la distanţă de traficul turistic de pe Ratchadapisek Road, însă destul de aproape pentru a rezolva rapid treaba.

Începură prin a-l lega pe Narayan cu faţa în jos de cadrul patului, cu un căluş în gură, iar braţele şi picioarele desfăcute, întins cu totul la discreţia lor.

Bărbatul cu pistolul şi-l puse la brâu şi scoase un bici, un bici scurt, făcut din trei fâşii din piele cu bile de plumb la capete. Acesta era tipul de bici care fusese folosit la flagelarea lui Hristos, cel care i-a sfâşiat spinarea ca un ferăstrău şi l-a sleit de puteri cu mult înainte de a fi ţintuit de bârnele crucii. La fel avea să i se întâmple şi lui Narayan.

Prima lovitură izbi carnea cu o plesnitură greţoasă, urmată de oroarea urletelor lui Narayan, însă nimeni nu se repezi să-l salveze. Banda adezivă care-i fusese lipită pe gură amuţea în mare parte sunetul, iar bungaloul era mult prea izolat ca să existe pericolul apariţiei vreunor intruşi.

În următoarele câteva minute, bărbatul îl biciui în mod repetat pe Narayan, învineţindu-i picioarele, umerii şi spatele până când pielea nu a mai rezistat şi a pocnit ca hârtia de împachetat cadouri. Sângele ţâşni din venele şi

capilarele epidermei, împroşcând totul în jur când loviturile următoare tăiară arterele din muşchii de dedesubt.

Exact ca în urmă cu două mii de ani. Exact ca la moartea lui Hristos.

După un timp, Narayan leşină de durere, dar nu înainte ca pielea de pe spate să-i atârne ca resturile unei steag sfâşiat, fiecare fâşie fiind înmuiată într-o vopsea sângerie.

Şi totuşi acesta nu era decât începutul. Lucrurile aveau să se înrăutăţească. Foarte mult.

Şi nu aveau să înceteze până când mesajul lor nu era dezvăluit lumii.

20

Miercuri, 12 iulie
Orvieto, Italia

Payne şi Jones prinseră un zbor matinal de la Londra la Roma. Cât se aflau în avion, Payne îl sună pe unul dintre şefii mari de la sediul central al Ferrari, care tot încerca să-l convingă să cumpere unul dintre ultimele lor modele, şi ceru o maşină de probă. Payne se gândi că, dacă tot era la Roma... ei bine, ştiţi continuarea.

Oricum, după ce-şi recuperară bagajele, zăriră un *paisan* dichisit, într-un costum cu o pancartă pe care era trecut numele lui Payne. Tipul îi îmbrăţişă de parcă erau neamuri, le înşfăcă bagajele şi apoi îi împinse pe un culoar. Două minute mai târziu, descuie o uşă laterală şi îi conduse spre zona de parcare VIP plină de limuzine şi automobile de lux. Când Payne vorbise la telefon cu şeful tipului, îi spusese că vrea ceva rapid, dar nu prea ostentativ. Poate un model mai vechi, cu ceva kilometri la bord. Nu mai este nevoie să zic că se pierduse ceva din înţeles la traducere, pentru că Mario venise în cea mai fiţoasă maşină pe care Payne o văzuse în viaţa lui. Un Enzo Ferrari ediţie limitată, de un

roşu strălucitor, nou-nouţ, scos direct din showroom. Jones scoase un mic icnet care este posibil să fi fost urmat de o emisie de lichid seminal, dar Payne nu prea era interesat să verifice asta.

— Jon, reuşi el să rostească. Ştiu ce-mi doresc de Crăciun! Mario deschise larg uşa-fluture şi întinse cheile.

— Cine vrea să conducă?

Payne se uită la Enzo şi îşi imagină motorul său V12, de 650 de cai-putere. Dar îşi dădu seama că nu avea cum să încapă la volan la cei 1,95 metri ai lui. Aşa că se întoarse spre Jones şi spuse:

— Crăciun fericit!

— Vorbeşti *serios*?

— Nu te ambala prea tare. Nu ţi-am cumpărat-o. Doar te las să o conduci.

Jones se grăbi să admire interiorul în vreme ce Mario îi dădu lui Payne actele pentru cea mai rapidă maşină închiriată a tuturor timpurilor.

Payne fusese pe toate continentele lumii, inclusiv într-o excursie în Antarctica de i-a îngheţat fundul, pentru că a pierdut un pariu cu un general de trei stele pe scorul unui meci de fotbal între armată şi marină. Şi, acestea fiind spuse, nu-şi amintea să fi vizitat vreun loc precum zona rurală a Italiei. Frumuseţea pastorală a dealurilor unduitoare amestecată cu arhitectura străveche îţi taie respiraţia. Orvieto se afla la 100 de kilometri nord-vest de Roma, ceea ce însemna că ar fi putut parcurge distanţa în vreo 10 minute dacă Jones ar fi ţinut pedala apăsată la podea. Dar erau aşa de încântaţi de această plimbare cu maşina, încât drumul a durat o oră.

În depărtare, piatra de un gri-deschis a platoului cu o înălţime de 274 de metri se ridica de la sol ca o scenă masivă, încadrând Orvieto şi suspendându-l deasupra măslinilor de dedesubt. Jones băgă de seamă poziţia

defensivă de pe platou şi cromatica singulară care domina tot oraşul.

— Sunt sigur că asta a fost o citadelă. Vezi cum clădirile se îmbină cu suprafaţa stâncii? Sunt făcute din piatră asemănătoare cu tuful vulcanic, ceea ce înseamnă că oraşul ar fi fost bine camuflat de la distanţă. Exact ca oraşul grecesc Micene.

Parcară Ferrariul la marginea de vest a orăşelului Orvieto, gândindu-se că maşina ar atrage prea mult atenţia. După aceea, fără vreun plan de atac, se plimbară pe prima stradă care le ieşi în cale, admirând arhitectura pe măsură ce treceau de o serie de arcade. Deşi uşor patinate de vreme, clădirile încă îşi menţineau forma după atâtea secole, contribuind la pitorescul oraşului şi oferind o privire către o altă epocă. Singurele pete de culoare proveneau de la jardinierele din dreptul fiecărei ferestre – pline cu flori roz, mov, roşii şi galbene – şi perdelele groase de iederă ce acopereau pereţii unor case.

— Unde o fi toată lumea? întrebă Jones. N-am văzut nici ţipenie de om de când am început să ne plimbăm.

Nicio maşină, niciun vânzător, niciun copil care să se joace în soarele după-amiezii. Nu auzeau decât zgomotul propriilor paşi pe caldarâm.

— Europenii îşi fac siesta?

— Unii italieni se prea poate, dar nu un oraş întreg. Pesemne se întâmplă ceva.

După vreo cinci minute, aflară care era motivul.

După ce trecură pe sub o boltă lungă, zăriră sute de oameni înghesuiţi în *piazza* din faţa lor. Toţi stăteau cu capetele plecate, cu faţa spre o catedrală masivă, ce părea că nu avea ce căuta într-un oraş atât de monoton. În loc să se integreze în peisajul gri-deschis din Orvieto, biserica gotică era exact la polul opus – faţada sa cu trei frontoane era ca un curcubeu, plină de fresce multicolore ce redau

scene din Noul Testament. Acestea erau înconjurate de o serie de basoreliefuri sculptate şi patru coloane canelate.

Intrând în mulţime, Payne se hotărî cu greu ce să examineze mai întâi: biserica sau oamenii. Nu mai văzuse niciodată o clădire cu un exterior aşa frapant, însă se certă în gând.

amintindu-şi că veniseră acolo pentru doctorul Boyd şi că ar trebui să cerceteze mulţimea pentru a-l găsi. Căutarea lor dură doar vreo câteva secunde până când sunetul unui clopoţel se auzi pe treptele bisericii şi ceremonia se încheie. În mod ciudat, fără niciun fel de agitaţie, cetăţenii din Orvieto se reîntoarseră la vieţile lor de zi cu zi.

— Asta ce naiba a mai fost? Toţi arată ca nişte zombi.

— Nu toţi. Jones întinse degetul către un bărbat obez, care stătea la vreo şase metri distanţă şi făcea fotografii: Tipul de acolo pare turist! Poate ne spune el ce-am ratat.

Se apropiară cu grijă de el, sperând să-şi dea seama care-i ţara lui de origine înainte de a încerca să aibă o conversaţie. După mirosul de transpiraţie, s-ar fi zis că-i european, dar tricoul cu Universitatea din Nebraska, pălăria veche John Deere şi pantalonii trei sferturi îl indicau clar drept american. La fel şi stomacul său care atârna peste curea ca o pernă imensă, în formă de boabă de fasole.

Jones întrebă.

— Scuză-mă! Vorbeşti engleză? Faţa bărbatului se lumină.

— La naiba, normal! Mă numesc Donald Barnes. Avea tonul monoton al unui tip din Vestul Mijlociu şi strângerea de mână a unui fierar, forţă probabil dobândită prin exerciţiul repetat al strânsului sticlei de ketchup peste tot ce mânca. Continuă: Mă bucur că mai sunt şi alţii. Tânjeam după o conversaţie normală.

Payne glumi.

— Asta-i problema cu alte ţări. Fiecare vorbeşte altă limbă.

— Asta-i *una* dintre probleme! M-am stricat la burtă de când am ajuns.

Că veni vorba de prea multe informaţii.

— Aşadar, ce-am ratat? Se pare că tot oraşul a venit aici. Barnes dădu din cap afirmativ.

— I-au adus onoruri poliţistului local care a murit luni, în accident.

Jones întrebă:

— Ce accident? Noi doar ce-am ajuns în oraş.

— Înseamnă că aţi pierdut focul de artificii. Vă spun eu, a fost o chestie teribilă. Un elicopter mare s-a izbit de o camionetă parcată la baza dealului.

Payne fluieră încet.

— Hai, lasă-mă!? Ai văzut tu?

— Neah, dar am simţit zgâlţâiala. Explozia a fost suficient de puternică să zguduie tot oraşul. Am crezut că a erupt Vezuviul sau cam aşa ceva.

Jones se gândi puţin la această informaţie.

— Ştiu că poate o să-ţi pară ciudat, dar a cui era camioneta? Adică, a reclamat-o careva?

Barnes se uită la Payne, apoi din nou la Jones.

— Voi de unde ştiţi de şoferul dispărut? Poliţiştii îl caută şi îi întreabă pe toţi cei din oraş dacă l-am văzut.

— Şi l-ai văzut? întrebă Jones.

Acesta ridică din umeri, făcând colaci de grăsime în jurul gâtului.

— Poliţia nu ştie cum arată şi nici eu nu-l cunosc, deci cum naiba să ştiu dacă l-am văzut?

Barnes avea dreptate, deşi la gramatică şi dietă merita să mai lucreze.

Apoi, omul îşi coborî vocea până ajunse o şoaptă:

— Unii zic că acea camionetă aparţinea unui jefuitor de morminte, cineva care nu vrea să fie văzut. Cât de tare e faza asta?

— Destul de tare, şopti Jones, aţâţându-l să spună mai mult.

— Păi, eu fotografiam scena până când au apărut poliţiştii şi mi-au luat aparatul. Mă gândeam să fac o plângere, dar nu suntem în America şi m-am gândit că poate aici au alte reguli. Dar îţi zic, a fost cel mai teribil accident.

„Şi destul de suspect”, gândi Payne.

Care erau şansele ca un elicopter să sară în aer în acelaşi orăşel pe care îl vizita şi doctorul Boyd, un orăşel plin de zvonuri despre *un jefuitor de morminte*? Cu siguranţă, era vorba despre doctorul Boyd. Aşa că întrebă:

— Poliţiştii încă mai cercetează locul? Barnes ridică din umeri.

— N-am mai fost pe acolo, de atunci. Am fost prea ocupat cu operele de artă şi rahaturi din astea.

Jones clătină din cap.

— O să ne apucăm şi noi de artă şi rahaturi din astea. Dar, mamă, aş vrea să văd locul accidentului. Ne poţi spune unde este?

Turistul le arătă spre sud-est, descriind nişte puncte de referinţă pe lângă care cei doi trecuseră.

— Dacă nu-l identificaţi, mă puteţi găsi în partea de est a oraşului. Am auzit că acolo e o fântână adâncă de vreo 61 de metri, pe care n-ar trebui să o ratez.

Payne şi Jones îi mulţumiră lui Barnes pentru informaţii, apoi îi urmară indicaţiile spre locul accidentului, fără să ştie că noul lor amic avea să fie ucis în mai puţin de o oră.

21

Galleria Vittorio Emanuele II
Milano, Italia

Boyd stătea la o masă dintr-o cafenea aflată în apropiere de centrul Galleriei, un mall cu cupolă de sticlă ce adăpostea patru străzi neo-renascentiste. Turiştii se plimbau fotografiind semnele zodiacale imprimate pe pardoseala cu dale din atrium. Simbolul care se bucura de cea mai mare atenţie era Taurul, deoarece o legendă locală spunea că purta noroc să stai pe testicule de taur. Însă nu şi pentru taur.

— *Professore*? rosti o voce din spatele lui.

Boyd îngheţă de groază. Pulsul îi bătu năvalnic în gât, până când văzu că era Maria. Intrase în cafenea să meargă la baie şi, între timp, lui i se ştersese acest lucru din minte.

Fata rosti din nou:

— *Professore*, vă simţiţi bine? Sunteţi palid.

— Mi-e bine. Se uită de jur-împrejurul micuţei cafenele, ca să se asigure că nu-i asculta nimeni: M-am tot gândit la aceste violenţe şi încă n-am ajuns la nicio concluzie. Pur şi simplu, nu înţeleg.

— Nici eu, recunoscu ea.

Boyd făcu o pauză, muşcând din biscuitul cu caise. Stomacul său bolborosi de mulţumire.

— Şi cum rămâne cu tatăl tău? Ar fi dispus să ne ajute?

— Probabil. Dar îmi va scoate ochii pentru tot restul vieţii. Trase adânc aer în piept, încercând să-şi controleze emoţiile. Apoi, explică: Ştiţi, el mereu a considerat că femeile sunt sexul slab. Aşa că eu am fost o mare dezamăgire de la bun început. Deja avea doi fii din căsătoria anterioară şi cred că-şi mai dorea unul. Acesta

este unul dintre motivele pentru care am plecat departe de Italia. Să dovedesc că pot supravieţui pe cont propriu.

— Ceea ce înseamnă că nu-i vom cere ajutorul. Fata clătină din cap.

— Nu, dacă ţineţi cont de părerea mea.

Boyd simţi că Maria nu îi spunea chiar totul despre tatăl ei. La urma urmei, aceasta era o chestiune de viaţă şi de moarte, nu doar o simplă favoare. Dar Boyd avea şi el secrete, aşa că nu voia să întindă coarda pe tema asta. Cel puţin, nu deocamdată.

— Absolut, o asigură el. Deşi nu prea avem alternative. Cel puţin, niciuna nu-mi vine acum în minte, trebuie să dorm puţin.

— Mie-mi spuneţi. Ultima dată când m-am simţit atât de obosită, făcusem noapte albă în bibliotecă.

Maria căscă, amintindu-şi de zilele când era studentă şi obişnuia să facă şi câte două nopţi albe pe săptămână. Umplea un termos cu cafea, strângea toate cărţile de care avea nevoie şi apoi se cufunda în cercetare până ce răsărea soarele.

„Cercetare”. Cuvântul îi răsună în cap.

Cercetare. Asta trebuiau să facă. Nu să stea în fund, căscând şi pălăvrăgind. Ar trebui să fie într-o bibliotecă, făcând ceea ce ştiau să facă. Propuse plină de entuziasm:

— *Professore*! Hai să încercăm să aflăm ce scrie în pergament.

— Şşşt! Boyd aruncă o privire prin cafenea, rugându-se ca nimeni să n-o fi auzit. Vorbeşte încet!

— Scuze, şopti ea. Dar nu avem nimic mai bun de făcut. De ce să nu descifrăm pergamentul?

— Dar cum? Nu-i genul de operă pe care s-o poţi traduce din memorie.

Fata îşi trase scaunul mai aproape.

— De ce aţi avea nevoie?

— Intimitate, pentru început. Ar trebui să găsim o cameră unde să putem lucra în linişte preţ de câteva ore. Apoi, aş avea nevoie de un ghid pentru traduceri. Au fost scrise câteva cărţi despre latina timpurie. Mi-ar trebui una din astea pentru a mă ajuta să descifrez pasajele mai complicate.

— Altceva?

— Da, de cei trei P: pană, pergament şi pacienţă. Nicio traducere nu se poate face fără aşa ceva!

Maria zâmbi în vreme ce lua nota de plată.

— Dacă doar asta vă trebuie, atunci avem noroc. Sunt în apropiere două şcoli cu biblioteci de talie mondială.

Luară un autobuz către *Université Cattolica*, sperând să găsească tot ce-i trebuia lui Boyd.

Deşi nu aveau permise, Maria se folosi de farmecul ei şi-l copleşi cu vorbe dulci pe tipul de la pază, până când acesta îi lăsă să intre. Avu un asemenea efect, încât îl convinse chiar să le deschidă o sală de lectură privată, ca să poată studia în linişte.

De îndată ce s-au instalat, cei doi s-au şi apucat de treabă, fiecare în altă direcţie, căutând materiale. Boyd înşfăcă o hartă şi căută poziţionarea în cadrul bibliotecii a colecţiilor latineşti, în vreme ce Maria se aşeză la un calculator şi tastă: „LATINA TIMPURIE”. În câteva secunde, pe ecran apăru lista cu titlurile celor mai bune cărţi din clădire. Din păcate, când se îndreptă spre secţiunea respectivă, profesorul ieşea deja dintre rafturi cu câteva cărţi în mână.

— Computerele, râse el, sunt o pierdere de timp şi bani! Se întoarseră în sala de lectură unde Boyd scoase la iveală cilindrul de bronz. Se tot uitase pe furiş la pergament pe toată durata călătoriei lor spre Milano şi îşi dăduse seama că era scris în aceeaşi limbă ca şi dublura sa, limba Imperiului Roman. Acum, îi mai trebuia doar timp ca să-l traducă.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă fata.

— De ce nu-ţi foloseşti talentele „computericeşti” ca să cauţi lucrări de artă din Roma Antică? încearcă să localizezi *Omul care râde* din Orvieto. Trebuie să fie menţionat pe undeva.

Maria reveni la calculator şi căută „ARTA DIN ROMA ANTICĂ”. Calculatorul scană resursele bibliotecii şi afişă o listă lungă. Erau disponibile sute de fotografii, desene în creion, hărţi şi descrieri, toate detaliind istoria colorată a Imperiului Roman. Maria luă primele cinci cărţi pe care le găsi, apoi se aşeză la o masă din apropiere.

Când o deschise pe prima, îşi dădu seama că nu avea un plan de atac. Desigur, ar fi putut să dea pagină cu pagină, în speranţa că va găsi o fotografie cu *Omul care râde*, dar ştia că sigur există o cale mult mai eficientă de a face acest lucru.

Se gândi puţin şi cercetă cuprinsul, în speranţa că teoria ei de la catacombe – cum că *Omul care râde* a fost de fapt un conducător roman – era exactă. Spre surprinderea ei, cartea clasifica operele de artă după împăraţi, ceea ce însemna că putea răsfoi paginile ilustrate ale cărţii până ajungea la ultimul conducător al Imperiului.

Pornind de la împăratul Augustus, începu să studieze statuie după statuie şi sculptură după sculptură, dar niciuna dintre ele nu semăna cu faţa *Omului care râde*.

După Augustus, urma Tiberius, care a condus Imperiul între anii 14 şi 37 d. Hr., perioadă ce se suprapunea cu perioada adultă a lui Iisus Hristos. În sinea ei, simţea că al doilea împărat al Romei putea fi cel pe care-l căuta. Deoarece *Omul care râde* era dispus în mod ostentativ pe arcada ce prezenta răstignirea, iar Tiberius fusese conducătorul Romei la momentul respectiv, Maria bănuia că ar putea fi una şi aceeaşi persoană. Avea logică, nu? Dar, când văzu faţa lui Tiberius într-o serie de statui, ştiu sigur

că nu el era. Cele două chipuri de bărbaţi nu aveau nimic în comun.

— La naiba! înjură ea. Tu cine naiba mai eşti?

Maria continuă să-l caute pe *Omul care râde* încă vreo două ore, după care luă o pauză. Oboseala acumulată şi faptul că nu găsea ce căuta erau un narcotic puternic. Aşa că se duse mai mult cu ochii închişi două etaje mai jos, la barul de la subsol, ca să-şi ia cel mai mare espresso vândut vreodată. În timp ce îşi aştepta comanda, se prăbuşi într-un separeu din apropiere şi puse capul pe masă. Din păcate, zgomotul de paşi îi întrerupse moţăiala.

— *La Repubblica*? îi oferi ziarul cel care-i aduse Mariei comanda.

Fata nu mai avea energia să citească şi ziarul local, dar acceptă din cap. După ce chelnerul se îndepărtă, îşi duse ceaşca aburindă la gură, savurând aroma bogată, adulmecând-o de vreo câteva ori înainte de a sorbi în sfârşit.

— Aaaaah, mormăi ea. Mult mai bună decât o partidă de sex!

În câteva secunde, Maria simţi cum se înviorează într-atât, încât se apucă să parcurgă titlurile din ziar. N-avea nicio intenţie de a citi vreun articol – nu era chiar atât de trează -, dar spera să ajungă la zi cu ştirile principale: un cutremur în India... o crimă în Danemarca... Violenţă lângă Orvieto...

— Ce? aproape că strigă ea.

Reveni la acel articol şi-şi forţă ochii să citească titlul, sperând că era doar o halucinaţie. Şocant, ziarul spunea că avusese loc un atac terorist lângă Orvieto.

Lăsă deoparte cafeaua şi începu să citească, devorând cuvintele articolului. Ziarul susţinea că doctorul Charles Boyd aruncase în aer un autobuz, omorând astfel 40 de oameni. În continuare, se zicea că nu se ştie unde se află

acesta, dar avertiza că ar trebui considerat înarmat şi periculos.

Cuprinsă de sentimente contradictorii, îşi strânse lucrurile şi alergă sus, să-i comunice ştirile şi lui Boyd. Dădu năvală în sala de conferinţe aşteptându-se să-l găsească scriind, cu silueta lui firavă aplecată peste pergamentul întins. Dar nu era acolo. Documentul antic era pe mijlocul mesei, lângă traducerea textului, însă scaunul profesorului era gol. Scena o nedumerea. De ce să lase documentul nepăzit? Cum îl ştia, în niciun caz nu l-ar fi abandonat ca să se ducă la baie sau până la catalogul cu lucrări. Era mult prea important ca să-l lase neprotejat.

„Dumnezeule, se gândi ea, sper că n-a păţit nimic”.

Înaintă, disperată să găsească vreun semn că era teafăr, o bucăţică de hârtie pe care să fie scris „Mă întorc repede” sau vreun plic cu numele ei. În schimb, văzu ceva la care nu se aştepta, ceva care o ului şi mai mult. Doctorul Boyd era aşezat pe podea, în colţul încăperii. Cu genunchii la piept şi cu o privire fixă, aţintită asupra peretelui îndepărtat.

— Doctore Boyd? Vă simţiţi bine?

O clipire. O grimasă. Apoi, un frison. Tot corpul îi tremura în timp ce făcea eforturi să-i răspundă, de parcă vorbele pe care le căuta necesitau fiecare dram de putere pe care îl avea. În cele din urmă, reuşi să şoptească trei cuvinte:

— Hristos este mort.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea confuză.

— Descoperirea noastră o să-l omoare pe Hristos. O să ucidă Biserica.

— Despre ce vorbiţi? Cum poate cineva să omoare Biserica? Biserica nu poate fi omorâtă. Este o instituţie, nu o persoană. Ziceţi-mi ce nu-i în regulă. Ce se întâmplă?

— Crede-mă, nu vrei să ştii ce am aflat eu.

— Ba sigur că vreau. Mi-am riscat viaţa pentru acest pergament. De fapt, încă îmi risc viaţa pentru acest pergament. Ridică ziarul local şi i-l arătă: Suntem căutaţi

pentru crimă. Noi doi! Autorităţile ne acuză de moartea a zeci de oameni.

De fapt, numele ei nu era menţionat, dar se gândi că o minciună mică îi era de ajutor. Prin urmare, consider, dacă nu greşesc, că asta îmi dă dreptul să aflu tot ce aţi descoperit. Cu mâinile tremurânde, Boyd luă ziarul şi citi titlul.

— O, Dumnezeule! Nu se poate aşa ceva! Controlează şi media. Nu se vor opri!

— Despre ce vorbiţi? Cine nu se va opri?

— Ei! Trebuie să fi ştiut totul despre pergament! Doar aşa are sens! Ştiau că se află acolo! Au ştiut tot timpul.

— Cine a ştiut? Despre ce vorbiţi?

— Nu înţelegi? Nu încercau să ne ia pergamentul. Încercau să-l protejeze. Acum se leagă totul. Trebuie să fi ştiut că se afla acolo!

— *Professore*, nu prea au noimă spusele dumneavoastră. Noi am găsit catacombele. Dacă ar fi ştiut cineva despre ele, şi-ar fi asumat acest merit de mult.

— Aici greşeşti! Aceasta nu este genul de descoperire pe care ar vrea cineva să o facă.

— Despre ce vorbiţi? Descoperirea catacombelor este majoră!

— Tu nu mă asculţi. Eu nu vorbesc despre catacombe. Eu vorbesc despre pergament. Acum, pergamentul este important. Pergamentul este cheia.

— Este mai important decât catacombele? Cum se poate aşa ceva?

Boyd clipi de câteva ori, încercând să găsească o analogie pe care Maria să o înţeleagă.

— Catacombele sunt doar un sipet. Pergamentul este comoara dinăuntru.

— Pergamentul este comoara?

— Da! Era cheia întregului sit.

— Frescele, mormintele, cuferele de piatră? Acestea nu sunt importante?

Boyd clătină din cap.

— Nu, în comparaţie cu pergamentul!

Confuză, Maria încercă să reţină ce i se spunea. Din păcate, fiind atât de obosită, îi venea şi mai greu să înţeleagă toate semnificaţiile.

„Noi l-am ucis pe Hristos. Noi am ucis Biserica. Catacombele nu erau importante. Pergamentul era adevărata comoară”. Oare ce însemnau toate acestea?

Când îl lăsase singur pe Boyd, în urmă cu câteva ore, acesta pretinsese că poate traduce documentul fără nicio dificultate. Iar acum se afla în halul ăsta. Ce-l putea transforma dintr-un profesionist înfumurat într-un zombi smiorcăit, într-un timp atât de scurt? O, Doamne, se îngrijoră ea, poate că Boyd avea o cădere psihică. Poate că elicopterul, avalanşa şi autobuzul îşi făceau efectul într-un târziu. Poate că abia acum îşi dăduse seama că vieţile le sunt în pericol sau...

Brusc, realiză că ea nu ştia ce scria în pergament. Îl lăsase pe Boyd cu textul şi, când s-a întors, l-a găsit speriat de importanţa acestuia, pretinzând că reprezenta cheia supremă. Totul. Oare textul pergamentului îi provocase starea asta profesorului? Se putea aşa ceva?

— Ce scrie? întrebă ea. Dacă este atât de important, trebuie să ştiu despre ce-i vorba.

Boyd îşi coborî privirea.

— Nu-ţi pot spune, draga mea! Pur şi simplu, nu pot. Nu ar fi drept.

— *Cum*? După toate prin câte am trecut, măcar atât îmi datoraţi.

— Nu mă pune în situaţia asta, o rugă el. Nu încerc să fiu tipul cel rău. Încerc să te salvez. Chiar asta fac! Încerc să te feresc de alte eventuale pericole...

— Ceva mai periculos decât lunetişti şi autobuze care explodează? În caz că nu aţi observat, oamenii încearcă să ne ucidă şi am un sentiment ciudat că nu se vor opri până când nu facem noi ceva în sensul acesta. Aşa că nu mai trageţi de timp şi spuneţi-mi despre ce este vorba!

Boyd făcu o pauză, neştiind ce să facă. În toată cariera lui de cercetător încercase să stabilească adevăruri istorice, însă nu avusese niciodată şansa de a dovedi ceva important până acum. În clipa de faţă însă, lucrurile stăteau altfel. Această descoperire avea potenţialul de a destrăma un întreg sistem de credinţe, să schimbe lumea. Era tipul de artefact la care visează arheologii. Unul care avea însemnătate modernă.

— Maria, ştiu că îţi poate părea cam melodramatic, dar ceea ce îţi voi destăinui este atât de şocant, de cancerigen, are potenţialul de a distruge creştinismul.

— Aveţi dreptate, icni ea. Chiar că sună ridicol. Cum, Doamne, iartă-mă, să fie posibil aşa ceva?

Boyd trase adânc aer în piept, încercând să găsească vorbele potrivite care să descrie gravitatea situaţiei.

— Dacă ştiinţa este duşmanul credinţei, atunci, pergamentul de la Orvieto este otrava.

22

Arcul lui Marcus Aurelius
Tripoli, Libia

Nick Dial ştia că va urma o altă crucificare. Teoria sa fusese confirmată de un apel telefonic primit dis-de-dimineaţă. Fusese găsită o altă victimă. De data asta, în Africa.

Când Dial ajunse la Tripoli, nu ştia la ce fel de primire să se aştepte. Libia era o ţară membră, cu o filială activă a Interpolului, însă îl preocupa un lucru. Era un american care

pătrundea pe teritoriul lui Nu ammar al-Qadhafi. Şi era neînarmat.

Nu era tocmai o destinaţie ideală.

Desigur, aceasta nu era o vacanţă. Era o călătorie de afaceri. La aeroport, fu întâmpinat de un agent politicos al Interpolului, pe nume Ahmad, care nu părea deloc a fi antiamerican.

Cât au mers în maşină până la locul crimei, Dial a ţinut conversaţia departe de cazul la care lucrau, alegând să discute despre oraş. Cel mai interesant lucru pe care l-a aflat era despre străzile înguste şi care se tot întretăiau, existând zeci de fundături menite să-i inducă în eroare pe eventualii atacatori. O şmecherie învăţată de la romani.

Majoritatea ruinelor Romei antice fuseseră distruse cu multă vreme în urmă, dar nu şi *Arco di Marco Aurelio a Tripoli*. Sculptat în marmură albă, în anul 163 d. Hr., arcul cu patru deschideri era înalt de 4,5 metri, iar dincolo de el se afla un dom octogonal, ca un fel de coroană a acestuia. Timpul erodase pietrele din exterior, ciupind uşor din colţuri, însă, într-o oarecare măsură, deteriorarea nu făcea decât să-i sporească prestanţa. Ca de altfel şi palmierii care-l înconjurau asemenea unor centurioni în exerciţiul funcţiunii. Făceau ca monumentul să arate ca un miraj înălţat în piaţă precum o oază. O oază nenorocită.

Victima fusese găsită cu puţin înainte de ivirea zorilor. Un bărbat asiatic, de peste 30 de ani. Foarte atletic. Foarte gol. Era legat sub monument ca o jertfă adusă zeilor, întins pe două bârne de lemn şi ţintuit cu trei piroane din fier forjat. Două îi treceau prin încheieturile mâinilor şi unul prin picioare. Monumentul fusese mânjit cu sânge care îi şerpuia de-a lungul trupului ca un curcubeu roşu şi se scurgea pe pământ, unde se strânsese în băltoace de noroi stacojiu.

Ahmad merse cu maşina până în piaţă, claxonând în speranţa că va elibera drumul, dar oamenii continuau să se târguiască asupra preţului legumelor şi sacoşelor cu peşte,

ignorând claxonul de parcă nici nu exista. De pe bancheta din spate, Dial privea fascinat, studiind în toate direcţiile specificul local, ascultând dialogurile în limba arabă ale celor care se tot târguiau asupra preţului.

— Mai departe, nu pot trecem, îl anunţă Ahmad într-o engleză stâlcită, arătând în faţă. Lume prea mulţi.

Dial aprobă din cap, înţelegând pe parcurs că oamenii din faţa lor nu se târguiau pentru pâine sau vreun coş de paie. Ei erau acolo de gură-cască, sperând să vadă ceva la capătul îndepărtat al pieţei. Dial se uită mai atent şi observă, de cealaltă parte a monumentului, un număr mare de care de televiziune. Camioane mari cu antene satelit. Genul care să susţină transmisii TV către toate colţurile lumii.

Dial încercă să deschidă portiera maşinii, dar nu putu din cauza oamenilor care se strânseseră în jur. Erau ca un val în mişcare, ce înconjura şi legăna maşina ca apa în jurul unei bărci. Hotărât să iasă, se ridică pe banchetă şi se săltă prin trapă, strecurându-se afară prin acea deschizătură. Ahmad îl urmă şi, în scurtă vreme, cei doi îşi croiau drum prin mulţime, aruncând la propriu oamenii din calea lor ca să poată ajunge la monument. Un arc ce fusese acolo de aproape două mii de ani. Relicva antică era acum locul crimei.

Dintr-o singură privire, Dial îşi dădu seama că poliţia libiană era mai bine pregătită decât cea daneză. Soldaţi înarmaţi cu puşti de asalt ruseşti erau postaţi pe zidurile de gresie ce separau piaţeta romană de hoardele curioase, fiecare soldat fiind gata să apese pe trăgaci la primul semn de agitaţie. Ahmad îi făcu un semn unuia dintre soldaţi ca să-l lase pe Dial să se urce pe bariera înaltă de un metru şi ceva, unde i se controlară actele şi fu percheziţionat să nu aibă arme.

Nimic din toate astea nu îl surprinse pe Dial. Era un american pe teritoriu ostil. Un străin cu insignă. N-aveau

niciun motiv să-i facă o primire călduroasă. Fu surprins totuşi când îşi dădu seama că lui Ahmad nu-i era permis accesul. Asta însemna că Dial va trebui să discute cu poliţiştii fără translator.

— O să fii în regulă, îl asigură Ahmad.

Dial dădu din cap fără să comenteze, îndreptându-şi imediat atenţia spre interiorul grădinii. Era de 9 X 23 de metri pătraţi şi plină cu o varietate de flori care aduceau puţină culoare peisajului destul de sumbru. Dar lui Dial tocmai de asta aspectul Arcului i se părea frapant. Suprafaţa sa de un alb pur dădea impresia că este dintr-o altă lume. Ca un aisberg în mijlocul iadului.

— Mă scuzaţi, domnul Dial?

Dial se întoarse şi văzu un bărbat în vârstă sprijinindu-se de unul dintre pereţi, stând pur şi simplu acolo, în soare, ca o şopârlă pe o stâncă. Purta un costum măsliniu şi veston, deşi temperatura era de vreo 35 de grade. Ai fi zis că se încărca la soare, pentru că avea ochii închişi şi ţinea capul dat pe spate într-un unghi de 45 de grade.

— Înţeleg că există o scenă asemănătoare şi în Danemarca. Intrigat, Dial făcu câţiva paşi în faţă.

— Aşa este! Dumneavoastră cine sunteţi?

— Iertaţi-mi abordarea! Bărbatul deschise ochii şi dădu mâna cu Dial. Mă numesc Omar Tamher şi mă ocup de această investigaţie. În mod normal, aş fi fost refractar la a contacta Interpolul pentru o singură crimă, dar, date fiind circumstanţele, am simţit că aşa ar fi mai înţelept pentru amândoi.

— Mulţumesc că v-aţi gândit la mine!

Tamher dădu din cap, măsurându-l din priviri pe Dial înainte de a-i da alte detalii. Dial îl cercetă la rându-i. Fiecare bărbat era impresionat de felul cum se prezenta celălalt.

— La 5.30 azi-dimineaţă, un vânzător stradal a observat petele şi s-a oprit să se uite mai de aproape. Se aştepta să

fie vopsea, însă era sânge. Tamher îşi luă pixul şi arătă jos, spre partea din stânga a monumentului. Ucigaşii au început să spoiască aici şi au terminat acolo. De fapt, se văd urmele pensulei pe marmură.

Dial se aplecă, pentru a vedea mai bine.

— Ce fel de pensulă? Tamher ridică din umeri.

— Ştiu doar că avea un vârf lat. Mai lat decât cea folosită pe semn.

— Haideţi să vorbim mai târziu despre semn! Dacă plec pe mai multe piste, încep să devin confuz.

Tamher zâmbi.

— Cum doriţi!

— Petele erau făcute cu sângele victimei? Sau al altcuiva?

— Cu sângele lui. Are o rană adâncă în coaste, provocată de vârful unei săbii sau a unei suliţe foarte subţiri. S-ar putea să mă înşel, dar cred că au folosit rana ca sursă de material pentru spoire, înmuind pensula în cutia toracică de mai multe ori.

Dial nici nu clipi.

— De ce credeţi asta?

Tamher se ghemui, arătând spre pământ.

— Am găsit o dâră subţire de sânge care pornea de sub pieptul victimei. Urma se împrăştia ca un evantai în câteva direcţii. Mă gândesc că au tot revenit înainte şi înapoi ca să moaie pensula, picurând sânge din mers.

Dial încuviinţă, încântat de concluzia lui Tamher.

— Ora morţii?

— Aproximativ 5.00 a.m., cu o marjă de 30 de minute.

— Serios? Asta-i dovadă de mult tupeu, nu credeţi? Să laşi pe cineva să moară înainte de răsărit. De ce să-ţi asumi un asemenea risc? De ce să nu-i iei gâtul?

— N-am idee. De fapt, n-am că nu sunt ucigaş.

— Şi de ce să mânjeşti monumentul? Apropo, cât e de înalt? Vreo patru metri şi ceva? Asta înseamnă că ucigaşul

a urcat pe umerii cuiva ca să-şi termine treaba. Sau o fi un uriaş.

— Nici urmă de scară sau de giganţi.

— Amprente digitale? Poate, criminalul s-a sprijinit de Arc ca să-şi menţină echilibrul.

— N-avem noi norocul ăsta. Monumentul era curat. Crucea era curată. Totul s-a dovedit a fi curat.

Dial clătină din cap, aşteptându-se la acest răspuns. Criminalii fuseseră la fel de atenţi şi în Danemarca.

— Unde este crucea? Nu pot să nu remarc că lipseşte.

— Aveţi un spirit de observaţie foarte dezvoltat, domnule Dial! Am dorit să o protejăm şi, în consecinţă, am mutat crucea, cadavrul cu totul, la biroul coronerului. Criminaliştii o examinează în clipa de faţă.

— Şi fotografii? Vă rog, spuneţi-mi că aţi făcut fotografii! Bărbatul dădu afirmativ din cap.

— Am strâns date despre toată scena. Dacă doriţi, putem merge la mine la birou, ca să ne uităm la fotografii. Ar trebui să le fi developat până acum.

— Într-o clipă, spuse Dial. Mai întâi, vorbiţi-mi despre semn. Tamher zâmbi.

— Sunteţi sigur că sunteţi pregătit? Nu vreau să vă bag în ceaţă.

Dial râse, bucuros să vadă că bătrânelul avea personalitate.

— O să încerc să fiu tare.

— Era scris cu vopsea roşie, cu o grafie arabă impecabilă. Trei cuvinte simple. Foarte distincte. Dacă doriţi, voi fi bucuros să vă traduc.

Dial dădu din cap.

— Lăsaţi-mă să ghicesc! Scria cumva „Şi al Fiului”? Tamher confirmă, pe jumătate impresionat.

— De unde aţi ştiut?

— Pentru că am avut de-a face cu „Tatăl” în Danemarca.

— Tatăl?

— Lăsaţi... Aşadar, puteţi să-mi ziceţi ceva despre victimă? Ştim vreun nume? Pot să-i verific amprentele în baza noastră de date dacă sunteţi de părere că ne-ar fi de ajutor.

— Nu, nu va fi nevoie. Îi cunoaştem foarte bine identitatea.

— Bun! Asta ne scuteşte de o grămadă de hârţoage. Tamher făcu o pauză, neştiind sigur dacă Dial glumea.

Apoi, văzu că nu.

— N-aveţi idee cine era, nu-i aşa? Presupun că nu v-a spus nimeni. Eu am crezut că...

— Ce anume? Despre ce vorbiţi? Nu mi-a zis nimeni nimic despre victimă.

— Nici măcar asistentul dumneavoastră?

— Vă referiţi la Ahmad? A vrut să discute despre caz pe drum, dar nu l-am lăsat. Îmi place să-mi formez propriile păreri pe baza a ceea ce văd eu, nu ce au văzut alţii. Şi mulţimea? Ce este cu mulţimea?

Făcu o mişcare amplă, arătând către miile de oameni care înconjurau Arcul.

— Nu ştiţi de ce se află aici? Dial ridică din umeri.

— Am presupus că s-au adunat ca să-şi frângă gâturile. La fel şi media. Mereu sunt mulţimi de gură-cască. Nu întotdeauna aşa de numeroase, dar sunt.

— Să-şi frângă gâturile? Cum adică să-şi frângă gâtul?

— Scuze! E o expresie în americană. Înseamnă a se holba la locul unui accident.

— Interesant! Şi la noi, în Libia, se întâmplă un fenomen asemănător. Noi îi spunem „khibbesh”.

— „Khibbesh”? Şi asta ce mai înseamnă?

— A-şi frânge gâtul!

Dial zâmbi. Rareori îi fusese dat să întâlnească un poliţist străin cu un simţ al umorului ca al lui.

— Deci, spuneţi-mi, cum stă treaba? Mor de curiozitate să aflu de ce s-a strâns aici atâta omenire. Adică, lăsând la o parte că pentru „a khibbeshi”.

— Unii dintre ei exact asta fac, în timp ce alţii îşi prezintă omagiile.

— Îşi prezintă omagiile? Cui, tipului mort? Tamher confirmă în tăcere.

— Cum aşa? De ce să-şi prezinte omagiile? Cine naiba a murit? Regele Angliei?

Bărbatul clătină din cap, devenind brusc serios.

— Pe aproape! Raj Narayan era prinţul Nepalului.

23

Payne se uită peste marginea prăpastiei adânci de 274 de metri, încercând să găsească locul despre care le vorbise Barnes. Nici urmă de resturi de elicopter sau camionetă, nicio dovadă fizică de niciun fel. Doar terenul fertil al văii de la sud de Orvieto.

— Unde-s resturile? Ar trebui să existe semne *serioase* ale accidentului în vale. Resturi împrăştiate, pământ pârjolit, vegetaţie arsă, toate cele.

Văzură o cărare la vreo 30 de metri spre stânga, care-i duse direct în vâlcea, pe o pantă abruptă şi în zigzag. Pe fundul văii, observară nişte urme de cauciucuri prea superficiale pentru a putea fi văzute de sus.

Jones se lăsă în genunchi şi studie modelul cauciucurilor, tehnică pe care o învăţase la Poliţia Militară.

— Aş spune că au fost trei camioane care au plecat spre est, cu viteză mică, probabil în ultimele douăsprezece ore. Camioane mari, industriale. Pline ochi. Posibil cu echipament de salvare. Nu camionetele tipice 4x4. Benzile de rulare sunt prea largi.

— Deci ne aflăm acolo unde trebuie! Jones confirmă.

— Aşa se pare, mda!

Porniră spre est, pe firul urmelor, ca nişte câini de vânătoare. Mergeau în paralel cu platoul, la jumătatea distanţei dintre livada de măslini din dreapta şi stânca din stânga şi nu se abăteau de la linia dreaptă. Camioanele lăsaseră urme printr-o grădină de legume, dărâmaseră un gărduleţ din lemn şi pe lângă nişte tufe de oleandri albi înainte de a opri lângă o grămadă de pietre. Payne se holbă la ele şi îşi dădu seama că era mai înaltă de genunchi. Era imposibil ca un camion plin ochi să treacă peste un asemenea obstacol fără a-şi distruge totul pe dedesubt. Sigur au găsit altă soluţie, le scăpa lor ceva.

— E posibil să fie vorba de basculante?

— Se poate!

— Şi dacă aceste camioane au venit cu pietre? N-ar fi putut să lase încărcătura chiar aici? Aşa s-ar explica sfârşitul brusc al urmelor. Pietrele le-au acoperit.

Jones analiză ipoteza în timp ce merse câţiva metri până în capătul îndepărtat al mormanului de pietre.

— S-ar putea să ai dreptate. Sunt zeci de urme aici, care duc în varii direcţii. Şi, dacă nu mă înşel, adâncimea urmelor este mai mică. Aceasta înseamnă că le-a scăzut greutatea semnificativ într-un interval scurt de timp.

— Prin urmare, camioanele au venit cu viteză în miez de noapte şi au descărcat câteva tone de piatră chiar aici, în mijlocul pustiului... Asta vrem să spunem?

Jones clătină din cap.

— Aici a fost mai mult decât descărcare de pietre. Aici s-au şi încărcat chestii. Nu numai că a ajuns cineva înaintea noastră la locul prăbuşirii, dar s-au decis să ia resturile cu ei.

De regulă, doar turiştii vizitau *Il Pozzo di San Patrizio* (cunoscută, de asemenea, şi ca Fântâna Sfântului Patrick), fântâna arteziană construită în 1527. Dar, din cauza unui zvon proaspăt ce circula prin Orvieto, localnicii erau atraşi de construcţia din cărămidă bej ca studenţii din primul an la petrecerea de început a anului şcolar.

Payne şi Jones îi zăriră din cealaltă parte a *Piazzei Cahen*, o piaţă imensă din centrul oraşului, şi presupuseră că aceea era coada vizitatorilor fântânei. Trecură de staţia de autobuz şi se apropiară de mulţime. Sute de oameni – tineri şi bătrâni – împânzeau curtea din faţa lor, ocolind construcţia în tăcere, în aer simţindu-se o tensiune aproape asemănătoare cu cea de la funeraliile de mai devreme. Ca să poată vedea mai bine, Jones se urcă pe un zid din apropiere şi-l căută din priviri pe Donald Barnes. Voia să vadă fotografiile acestuia de la accidentul din Orvieto,

sperând că va găsi ceva important, poate chiar motivul pentru care epava elicopterului a fost ridicată şi dusă în camioane în puterea nopţii.

— Nu cred că permit accesul oamenilor în interiorul fântânii. Uşa pare baricadată.

— Oare turiştii intră în grup? Să sperăm că Barnes este înăuntru şi că o să iasă în scurtă vreme.

Comentariul atrase atenţia unui tip brunet, care stătea lângă ei.

— Nu vreau să mă bag, mormăi el într-o engleză stricată, dar vizite nu mai sunt azi din cauză de moarte. Nu este nimeni în *Il Pozzo*, numai *polizia*.

— Serios? Au oprit vizitele din cauza accidentului de luni?

— Nu, nu înţeles. Nu luni, *azi*! O altă persoană moartă azi. Jones sări de pe zid.

— Ce vrei să spui?

Bărbatul se încruntă, de parcă îi era greu să înţeleagă întrebarea.

— Ah, cum zis prietenul tău: două persoane luni şi o persoană azi. Noi nu avut violenţă în Orvieto de mult timp, acum trei morţi foarte repede! Pocni din degete pentru efect: E o lume ciudată, nu?

Nu „ciudată” era adjectivul care-i trecuse lui prin minte. Veniseră la Orvieto ca să caute un criminal non-violent, cel puţin din informaţiile primite de la Manzak. Acum erau trei morţi într-un orăşel în care Boyd fusese văzut ultima dată. Payne comentă:

— Am crezut că pilotul a fost singura persoană care a murit luni.

— Nu, nu, nu, sublinie bărbatul fluturându-şi arătătorul ca să-şi întărească vorbele. Pilotul este din Orvieto. Om foarte bun. Lucrat cu *polizia* mulţi ani. Îl cunosc multă vreme. Celălalt om nu de aici. El vizitat *polizia*, amândoi plecat la plimbare, ei nu întors.

O teorie îşi făcu loc în mintea lui Payne.

— De curiozitate, străinul era cumva chel?

— Chel? Ce este chel?

Payne arătă spre cap.

— Păr? Tipul avea păr?

— S*i*! El ai păr, ca tine. Păr scurt, brunet. Payne se uită la Jones.

— Cine crezi că era?

— Putea fi oricine. Nici măcar nu ştim dacă Boyd este implicat în treaba asta. E posibil să ne ambalăm de pomană.

— Că veni vorba de ambalare, rosti Payne. Ce ne poţi spune despre crima de azi?

Bărbatul se încruntă, apoi făcu o pauză să sărute un crucifix de argint ce-i atârna de gât.

— Şşşt, făcu el. *Silenzio* este tradiţie foarte importantă în Italia din vechime. De morţi nu vorbit, din respect. Să lăsăm morţii să doarmă în pace, nu?

Dar Jones nu acceptă să o lase baltă.

— Nu aveţi voie să vorbiţi, însă tot oraşul s-a adunat deja aici. Cum Dumnezeu se întâmplă aşa? Primiţi vestea prin pager?

Bărbatul se uită la sutele de oameni din jurul său, apoi râânji.

— Uneori, poporul meu nu foarte bun la tradiţii. Vestea despre crima asta răspândit rapid.

Payne zâmbi.

— Ce ştii despre victima de azi? Omul îşi coborî vocea.

— Aud că găsit pe fundul fântânii, pe o platformă. Era, cum zici? îşi împreună mâinile cu o plesnitură puternică: Pac!

— A fost un accident?

— Nu, nu spus asta. Îşi trecu degetul mare de-a curmezişul beregatei, cu o mişcare înceată, ca de tăiere. Era greu să alunecat fără ajutor. Ferestrele fântânii foarte

mici şi americanul foarte gras. Ar fi avut nevoie de mult ajutor...

— American? mârâi Payne. Victima este un american?

— Aa, aşa auzit. Un cowboy mare şi gras. Payne se uită iritat la Jones, dându-şi seama că Donald Barnes se potrivea descrierii.

Italianul îşi dădu seama de tensiune.

— Ce s-a întâmplat? V-am jignit?

— Nu, nu deloc! însă credem că l-ai descris pe prietenul nostru. Trebuia să ne întâlnim cu el aici, dar nu am reuşit să dăm de el.

Bărbatul se făcu livid, înmărmurit de dezvăluire.

— *Mamma mia*! Scuzaţi-mi manierele! îi luă de braţe şi îi trase în mulţime, îndemnându-i: Vă rog! Vă conduc la prietenul vostru. Vorbesc cu poliţia şi vă lasă să v-aduceţi omagiile! Veniţi cu mine! Vă fac intrarea în fântână!

24

Când Vaticanul îl angajase pe Benito Pelati, ştia că pune mâna pe una dintre cele mai strălucite minţi din Italia. Un om pasional. Cineva care-şi închinase viaţa antichităţilor şi se ridicase deasupra celorlalţi din acest domeniu. În mod remarcabil, ceea ce ei nu ştiau era ce anume alimenta această dorinţă de muncă a lui. Pentru că, dacă ar fi ştiut, ar fi făcut tot ce le stătea în puteri să-l elimine pe Benito.

Nu doar să-l concedieze, ci şi să-l ucidă, înainte să poată face vreun rău.

Şi motivul era simplu: secretul lui Benito. Unul lăsat din tată-n fiu, de-a lungul veacurilor. Începuse la Vindobona, Iliria, cu multe generaţii înainte, destăinuit de un om bântuit de remuşcări, pe patul de moarte. În mod miraculos, secretul supravieţuise războaielor şi molimelor, şi tragediilor de tot felul. Două mii de ani de şuşoteli, tăinuiri şi protejări. Şi doar o singură familie – familia lui Benito – cunoştea adevărul despre ceea ce se întâmplase cu atât de mult timp în urmă.

Totuşi, la acea vreme, nimeni nu avusese curajul să facă nimic.

Nimeni, până când tatăl lui Benito i-a împărtăşit secretul cu mulţi ani în urmă. Din acel moment, el făcu tot ce-i stătea în puteri ca să profite de pe urma acestei informaţii. Studie şi mai mult, munci şi mai din greu şi pupă fiecare fund de care avea nevoie ca să acceadă în cercurile interioare ale Bisericii.

Şi o făcu având în minte un singur scop: să dovedească faptul că secretul său era adevărat. În sinea lui, ştia că este adevărat. Însă era convins că avea nevoie de dovezi palpabile de la Vatican pentru a putea susţine afirmaţiile familiei sale. Altfel, ar fi însemnat că strămoşii săi transmiseseră de pomană secretul în ultimele două milenii,

deoarece nimeni cu mintea întreagă nu avea să creadă aşa ceva. Şi nu avea de gând să permită să se întâmple una ca asta. Trebuia să găsească dovezile în arhive sau murea încercând să le găsească.

Benito lucra la Vatican de mai bine de 10 ani când dădu peste prima fărâmă de dovadă. Trecuseră 12 ani de curăţat statui şi înregistrat tablouri când găsi un mic cufăr de piatră plin cu nişte pergamente netraduse. Nimeni nu ştia de unde proveneau sau ce era scris în ele, din cauza limbajului lor arhaic. Însă Benito simţi ceva special legat de aceste pergamente, un soi de legătură astrală ce-l făcu să lase totul deoparte şi să-şi canalizeze atenţia exclusiv asupra lor şi a sculpturilor de pe cufărul din piatră. Ceva anume din alura personajului sculptat îi dădea fiori. Felul în care îl privea. Râdea de el. De parcă ştia un secret pe care voia să-l împărtăşească, însă aştepta momentul potrivit. Benito se regăsi imediat în acel personaj.

Nu-şi putea explica de ce, dar ştia cumva că aceasta era descoperirea pe care o aşteptase. Traduse pergamentele cuvânt cu cuvânt şi rând după rând. Fiecare oferindu-i câte un indiciu pentru a descifra un puzzle enorm, ce se întindea pe parcursul a 2.000 de ani şi avea impact asupra a miliarde de oameni. Un puzzle ce începuse la Roma, se întinsese către Insulele Britanice şi Iudeea, apoi sfârşise prin a fi îngropat în misticele Catacombe de la Orvieto şi uitat de vreme. Un plan zămislit de un împărat disperat şi dus la îndeplinire de o rudă îndepărtată a lui. Un om care râdea, imortalizat în piatră din cauza secretului pe care-l tăinuia.

În final, Benito obţinuse dovezile pe care le căuta. Dovezile de care avea nevoie familia lui.

Acum, nu mai avea de făcut decât să-şi dea seama cum să procedeze cu ele. Cum să profite de pe urma lor.

Acest lucru se dovedi a fi mai dificil decât îşi închipuise.

Benito ieşi din biroul său urmat de un alai de bodyguarzi. Unul dintre ei îi ţinea deasupra capului o umbrelă, ca să-l ferească pe Benito de soarele arzător, pe măsură ce acesta înainta pe Via del Corso. Valuri de turişti se plimbau în jur, la pas lejer, majoritatea mergând spre Pantheon, Palazzo Venezia şi restul locaţiilor din centrul oraşului. Sunetul muzicii răzbătea de undeva peste tumultul traficului din apropiere. Un miros abia perceptibil de usturoi adia dinspre pizzeria din colţ.

În urmă cu o oră, Consiliul Suprem îl convocase pentru o dare de seamă pe tema morţii părintelui Jansen. Voiau să ştie ce aflase, deoarece luni îl rugaseră să cerceteze chestiunea şi să afle ce consecinţe putea avea pentru Vatican. Dar Benito refuzase să se ducă, spunându-le că nu era pregătit. Mai avea nevoie de timp pentru investigaţii.

Lucrul acesta îl înfurie pe cardinalul Vercelli, capul consiliului, care era obişnuit cu ploconeala şi supunerea din partea tuturor, mai puţin a papei. Însă Benito rămase ferm pe poziţie, spunându-i lui Vercelli că are toată ziua ocupată cu întâlniri urgente cu privire la investigaţie. Îi mai comunicase că putea să se prezinte joi, dacă erau interesaţi, dar nu mai devreme. Acest lucru îl înfurie pe Vercelli peste măsură. Dar nu avea nicio autoritate asupra funcţiei şi persoanei influente care era Benito Pelati, aşa că, în cele din urmă, trebui să accepte.

Stabiliră să se vadă joi. O să-i informeze atunci când era *el* pregătit.

Victorios şi neavând nimic mai bun de făcut, Benito hotărî să facă o plimbare.

25

Doctorul Boyd ştia că Maria ar putea avea propriile suspiciuni în legătură cu documentul, aşa că începu cu începutul.

— Când am venit în Italia, ştiam exact ce caut. Căutam un artefact în interiorul Catacombelor de la Orvieto. Un pergament care era mai important decât înseşi catacombele.

Maria arătă spre document.

— Vă referiţi la pergamentul găsit de noi? Aţi venit aici să-l căutaţi special şi nu v-aţi deranjat să-mi spuneţi şi mie? *Santa Maria*! Nu pot să cred aşa ceva! Ce anume îl face atât de deosebit?

— În loc să-ţi zic, mai bine îţi arăt. Dintr-o singură mişcare, scoase o foaie din borsetă, explicându-i: Aceasta este o fotocopie a documentului de la Bath! Uită-te să vezi cum scrisul se potriveşte cu cel de pe pergamentul de la Orvieto. Îi arătă asemănările în privinţa cursivităţii şi spaţierii cuvintelor. Apoi, reluă: Primul pergament a fost scris de *Tiberievm*, cunoscut mai bine sub numele de Tiberius Cezar. Pergamentul este scris de mâna lui, în anul 32 d. Hr.

Maria făcu ochii mari. Citise despre acest al doilea împărat al Romei cu numai câteva ore în urmă.

— Tiberius? Sunteţi sigur?

— Pe cât de sigur poate fi un istoric. Documentul nu numai că a fost semnat şi datat, dar i-am testat şi papirusul, şi cerneala. Testele au stabilit foarte clar: pergamentul de la Bath este vechi de aproape 2.000 de ani.

— Dar nu putea fi scris de altcineva, un scrib sau vreun secretar? De unde ştiţi că-i scris de Tiberius?

— Bună întrebare, recunoscu el. Dar am un răspuns. Priveşte cilindrul pe care l-am găsit la Orvieto! îţi aminteşti

gravura pe care ţi-am arătat-o? La momentul respectiv, am preferat să nu-ţi spun, dar acela este un simbol aparte, atribuit doar lui Tiberius prin ordin al Senatului roman.

— Cu ce scop?

— În ultimii ani din viaţă, Tiberius devenise foarte retras, preferând să trăiască pe insula Capri, ceea ce reprezenta un inconvenient major pentru Senat. Toate deciziile trebuiau purtate pe pământ şi apă până la el, iar lucrul acesta era foarte riscant. De aceea, Senatul a venit cu ideea de a sigila documentele în metal, după care mai aplicau un element de siguranţă în plus, pentru securitatea corespondenţei, atribuindu-i un simbol specific lui Tiberius. Când apărea pe un document închis într-un recipient, cum l-am găsit noi, însemna că informaţia era scrisă de însuşi Tiberius şi era mult prea importantă pentru a fi citită de un mesager.

Maria reluă în gând informaţiile abia primite şi fu de acord cu ele. Două pergamente scrise de Tiberius, găsite la mai bine de o mie de ani de când fuseseră scrise. Din păcate însă, lucrul acesta nu explica ieşirea lui Boyd de mai devreme şi nu reuşea să clarifice legătura cu Hristos.

— *Professore*, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar ce spune documentul?

— Pergamentul de la Bath îi era adresat lui Paccius, cel mai bun general din armata lui Tiberius. Vezi tu, generalul şi trupele sale fuseseră trimişi în Britania să cartografieze pământurile explorate de Iulius Cezar cu câteva decenii mai înainte. Era o misiune decisivă, una care ar fi dus la o nouă expansiune a imperiului. Din păcate, cât a stat Paccius acolo, la Roma s-a întâmplat ceva, deoarece Tiberius a trimis o flotă cu cele mai rapide vase ale sale să-l găsească şi să-i ceară să se întoarcă degrabă acasă.

— Ce se întâmplase?

— Documentul nu ne dezvăluie, ci pur şi simplu face aluzie la „o tensiune în rândul sclavilor din Galileea, de care

trebuia să se profite”. Boyd făcu o pauză, lăsând-o să asimileze informaţia, apoi reluă: Dar, dacă te gândeşti, istoria ne oferă un indiciu destul de clar referitor la ceea ce se întâmpla. Ce eveniment semnificativ a avut loc în acel teritoriul la mai puţin de un an după aceea?

Chipul bronzat al Mariei păli dintr-odată:

— Răstignirea lui Hristos!

— Exact! Acum, poate că începi să înţelegi importanţa documentului.

Fata confirmă din cap, încercând să-şi menţină concentrarea la maximum.

— Ce altceva mai spune?

— Tiberius scrie că, dacă e să moară înainte ca Paccius să se întoarcă, atunci, Paccius ar trebui să ducă acel complot la bun sfârşit, folosind documentele care urmau să fie depozitate într-un rai nou, construit la Orvieto. Spunea că planurile aveau „să fie închise în bronz şi sigilate cu sărutul împăratului”. Evident, o referire la cilindrul gravat pe care l-am găsit noi.

— Dar, dacă pergamentul era sigilat, putem presupune că Paccius s-a întors înainte ca Tiberius să fi murit, nu? Au avut vreo ocazie să vorbească faţă în faţă?

Boyd ridică din umeri.

— În cel mai bun caz, aceasta poate fi doar o presupunere. Nu uita că ambele recipiente au fost găsite sigilate. Nu doar cel de la Orvieto, dar şi cel de la Bath.

— Deci, ce vreţi să spuneţi? Că Paccius nu a primit niciodată mesajul?

— Aceasta este una dintre posibilităţi. O alta este ca mesajul să fi fost făcut în două exemplare. Mă gândesc, de ce să existe doar un singur recipient când trimiţi o flotă întreagă ca să găsească pe careva? Dacă mesajul s-ar fi scufundat cu nava? Pergamentul s-ar fi pierdut pentru totdeauna. Aşa că, pentru mai multă siguranţă, de ce să nu trimiţi două sau mai multe pergamente?

Maria încuviinţă. Teoria îi părea rezonabilă.

— Ce spune istoria despre Paccius? Ce s-a întâmplat cu el?

— Din nu ştiu ce motiv, moartea lui nu apare menţionată în cronici. Din al doilea om în stat ca putere în Imperiul Roman, devine brusc anonim şi dispare. A pierit fără urmă. Desigur, dispariţia sa ar putea fi interpretată în mai multe feluri. E posibil să fi murit în Insulele Britanice sau să se fi înecat în mare, pe drumul de întoarcere. Sau este posibil să fi navigat direct spre Iudeea, pentru a duce la îndeplinire dorinţele împăratului. Boyd clătină din cap confruntat cu o mare dilemă. Orice ar fi, eu ştiu, cu siguranţă, că Tiberius era un geniu al tacticii cunoscut pentru inteligenţă şi precizie în ticluit planuri exacte. Şi, conform acestui pergament, el găsise o cale de a-l folosi pe Hristos ca pe un pion în cel mai crud complot cu putinţă al tuturor timpurilor.

— Şi cum, Doamne, iartă-mă, a făcut aşa ceva?

Boyd trase adânc aer în piept, străduindu-se din răsputeri să aleagă cuvintele potrivite. Cum să-i atace credinţa şi convingerile unei persoane fără să o supere?

— Maria, murmură el, de ce crezi în Hristos Fiul lui Dumnezeu?

— De ce? Astfel am fost învăţată de mic copil. Aşa am fost crescută să cred.

— Dar nu mai eşti copil. Ai ajuns de mult la vârsta la care poţi gândi singură. La un moment dat, ai început să pui la îndoială spusele părinţilor tăi, fie că era vorba de Moş Crăciun sau politică, şi, în cele din urmă, ai pus sub semnul întrebării ceea ce ai fost învăţată.

— Da, dar...

— Dar ce? Ar trebui să tragi o linie la religie? Fie vorba între noi, religia ar trebui să fie primul concept pe care să-l pui sub semnul întrebării, deoarece este cel mai personal lucru pe care cineva îl poate avea. Religia este ceea ce

crezi, nu ceea ce ţi se spune. Este ceea ce simţi, nu ceea ce aşteaptă ceilalţi de la tine.

— Dar eu cred în Hristos! Am studiat Biblia, am fost la Liturghie şi am discutat cu câţiva preoţi. Şi la ce concluzie sunteţi de părere că am ajuns? Eu cred în Dumnezeu şi Iisus Hristos. Aşa simt că este corect.

Tonul lui se mai înmuie.

— Dacă ţi-aş pune la încercare credinţa, s-ar îndoi sub greutatea cuvintelor mele?

— Nici gând! Eu cred în ceea ce cred. Comentariile dumneavoastră nu vor putea schimba acest fapt.

— Dar dovezile? S-ar destrăma credinţa ta în faţa unor dovezi noi?

Fata căzu puţin pe gânduri la auzul cuvântului „dovezi”.

— Au legătură cu pergamentul? Aveţi dovezi noi despre religia mea?

— Religia *noastră*. Şi eu sunt tot creştin.

— Deci nu este vorba despre Biserică? Este vorba despre Hristos?

Boyd clătină din cap, ferindu-şi privirea.

— Şi veştile nu sunt bune.

Maria nu ştia ce însemnau vorbele astea, dar totuşi ghearele îndoielii începură să-i clatine credinţa. Dacă mesajul pergamentului era atât de devastator pe cât insinua Boyd, atunci exista posibilitatea ca întreaga ei credinţă să se năruie.

— Ce spune? Trebuie să ştiu ce spune. Boyd trase adânc aer în piept.

— Îţi dai seama că, odată ce ţi le spun, vorbele nu le mai pot retrage.

— Am depăşit *de mult* faza asta. Vă rog, ziceţi-mi ce scrie în pergament!

— Îţi voi spune, dar, mai întâi, trebuie să înţelegi că stilul lor de a scrie era diferit de al nostru. Propoziţiile fără sfârşit

erau un lucru obişnuit. Ei vorbeau întruna, fără încetare, rareori oprindu-se atunci când schimbau subiectul.

Maria cunoştea toate acestea, pentru că exact acelaşi lucru îl făcea şi Boyd atunci.

— Vă rog, citiţi-l pur şi simplu, domnule!

— OK, OK, rosti el. Uite ce-a scris împăratul Tiberius:

„Tiberius Cezar Augustus către moştenitorii şi urmaşii mei.

Chestiunile legate de bunăstare, fie ele triviale sau colosale, ne apasă nouă pe umeri, cad în sarcina tuturor conducătorilor, trecuţi şi prezenţi, pe veci. Făcându-mi datoria, am umplut sipetele acestor pământuri întinse, am luat de la toţi cetăţenii ceea ce aparţine de drept Romei, adunând bogăţiile lor şi eliberând imperiul de sub povară, dar ce păcat că ofrandele lor nu sunt suficiente, căci lui Mercur îi este sete de mai mult. La cucerirea Britaniei, întinderea domeniului nostru ne va fi potrivnică, având de-a face cu zăpadă şi soare, cu teritorii mai diferite decât Cupidon şi Marte, ceea ce va face şi mai mari diferenţele între oamenii poporului nostru, bogaţii vor întâmpina cu braţele deschise darurile din afară, iar săracii vor suferi de povara datoriei noastre ce se poate întrevedea deja. Pentru a preîntâmpina sărăcirea cetăţenilor noştri, m-am decis că unele măsuri drastice trebuie luate, lipsa de...”

— Opriţi-vă! Ce au toate lucrurile acestea de-a face cu Iisus? Boyd oftă în faţa nerăbdării ei.

— Nimic în mod direct, dar indirect doar cu El au de-a face. Lipsa bunăstării din imperiu îl determină pe Tiberius să urzească un plan drastic. Potrivit textului, acesta este motivul principal al complotului împotriva lui Hristos.

Maria dădu uşor din cap, încă nesigură dacă înţelesese partea de început a pergamentului.

— Partea aceea despre luarea părţii cuvenite de la cetăţeni – se referea la taxe?

— Într-adevăr! Tiberius era cunoscut ca un administrator fiscal foarte bun. Majoritatea istoricilor cred că politica economică a fost punctul forte al domniei sale, cel puţin până când a luat-o razna. La finalul domniei sale, era cam nebun.

— Şi când a scris despre povara imperiului, se referea la echilibrarea bugetului?

— Exact!

Maria se miră de ea însăşi. Înţelesese mai mult decât crezuse că ar fi în stare.

— Ce-i cu menţiunea aceea despre Britania? Aţi pomenit ceva despre iarnă şi vară şi m-aţi pierdut.

— Nu iarnă şi vară, o corectă el. Tiberius zice că „având de-a face cu zăpadă şi soare... ceea ce va face şi mai mari diferenţele între oamenii poporului nostru”. Voia să spună că, prin cucerirea Britaniei, imperiul ar deveni prea mare în detrimentul bunăstării sale. Roma s-ar întinde de la teritoriile înzăpezite, Britania, până la teritoriile pline de soare, Egipt. Şi Tiberius considera că era prea mult ca economia lor să facă faţă.

— Dar, dacă Tiberius tot ştia că Britania avea să dăuneze imperiului, pe termen lung, de ce o mai dorea?

— Pretinde că era pentru Mercur, zeul roman al comerţului. Tiberius zice că lui Mercur îi era sete de mai mult. Presupun că acesta era felul lui de a spune că nu prea avea de ales în privinţa asta. Simţea că zeii s-ar supăra dacă Roma se mulţumea doar cu ceea ce avea deja.

— Chiar dacă a cuceri mai mult era un lucru rău? Boyd încuviinţă.

Dar lăcomia nu se opreşte aici. Încă nu ai auzit nimic:

„Pentru a preîntâmpina sărăcirea iminentă a cetăţenilor noştri, am decis că unele măsuri drastice trebuie luate, lipsa bunăstării publice trebuie evitată cu orice preţ, deoarece, dacă nu reuşim să menţinem excelenţa

imperiului, se va ajunge la crime între conducători, ceea ce ar insulta realizările predecesorului meu, Augustus.

Am primit veste de la răsărit că s-a arătat un nou mesia, un bărbat altfel decât zecile care au fost înaintea lui, care emană pioşenie şi altruism, un vorbitor charismatic, binecuvântat cu gloate de discipoli, putere de convingere şi harul de a face minuni. Din deşert încep să vină poveşti despre tămăduiri şi învieri, răspândindu-se ca scorpionii, dar de două ori mai ucigătoare, căci insectele sunt uşor de strivit. Irod Antipa, conducătorul Galileei, îmi vorbeşte despre mândria ce ia amploare printre sclavi, rebeliuni împotriva autorităţii romane, mulţimi care se strâng lângă Capernaum. Unii consideră că această ameninţare ar trebui înăbuşită, eliminată cu orice preţ, ucisă încă din faşă, ca pruncii din Bethleem. Dar eu nu sunt de acord cu ei, de ce să ucizi o vacă primită în dar de la zei? Mulge-o, şi nectarul ei dulce te poate hrăni o viaţă întreagă".

Boyd făcu o pauză, lăsând-o pe Maria să absoarbă informaţiile din secţiunea de mijloc a pergamentului. Fata comentă:

— Fără îndoială că în partea aceasta este vorba despre Iisus. Referirile la tămăduiri şi învieri, adunările din Capernaum. Acolo se afla parohia Lui, chiar lângă Marea Galileei.

Profesorul confirmă.

— Vechiul Testament numea aşezarea Marea Chinnereth, dar ai dreptate. Iisus folosea Capernaum ca loc de adunare pentru credincioşii săi.

— Nu-mi vine să cred! Deţinem un document care face referire la Hristos şi este scris la timpul prezent. Şi sună aşa de greşit! Adică, îl compară cu o vacă pe care ar trebui s-o mulgă!

— Dar, pentru Tiberius, Iisus nu era Dumnezeu. Era un escroc periculos. Chiar spune, zeci de indivizi îşi făcuseră deja apariţia pretinzând că sunt Mesia şi cei mai mulţi

aveau şi o grămadă de discipoli. Aşa că, pentru Tiberius, Iisus era încă unul dintr-o lungă listă de impostori.

— Probabil că da, dar... nu ştiu. Nu ştiu ce simt în privinţa asta.

— Nu simţi, draga mea! Nu asta este treaba ta. Datoria ta este să examinezi. Încearcă să te distanţezi de mesaj, în special de partea pe care urmează să ţi-o citesc. În caz contrar, vei fi complet mistuită de mesajul pe care-l conţine, deoarece este mai rău decât îţi poţi închipui.

„De celor flămânzi li se promite pâine, vor lupta până când li se vor umple burţile; cel puţin asta o ştim sigur din istoria scrisă de oamenii de acţiune şi de natura spiritului lor, dar o întrebare îmi chinuie somnul: contează cine dă ospăţul? Ar refuza un flămând mâncarea dacă i-ar fi oferită de duşman? Poate că da, de teama de a nu fi otrăvit, dar dacă mâncarea este prezentată în aşa fel încât să-l încânte? N-ar accepta pâinea din toată inima? Mă tem că da. Da, poporul din Iudeea este flămând, se agaţă de orice speranţă şi promisiune de mântuire, nu cunoaşte deloc zeii romani şi calea cea dreaptă de a trăi, îl caută pe cel promis să se ridice dintre ei, cel care este cu adevărat mesia al lor. Nu pot fi opriţi, niciun război, nicio pedeapsă nu-l va putea scoate din scripturi pe cel promis, ei îl caută, se roagă pentru el, îl aşteaptă şi-l vor aştepta până când venirea sa va fi trâmbiţată de mase. De ce să nu li-l dăm? Să le hrănim nevoia cu bucatele alese de noi, îngăduindu-le să se desfete la sosirea Mântuitorului lor, pot bea în Hristos al lor şi benchetui în învăţăturile sale, fiindcă noi ştim că nu este un zeu, ci un simplu pion pe care noi l-am ridicat la nivelul lui Jupiter.

Ca un asemenea şiretlic să aibă sorţi de izbândă, trebuie să nu existe îndoială printre evrei, să vadă cu ochii lor săvârşindu-se ceva divin, o faptă magică, atât de mistică, încât generaţiile viitoare îi vor cânta pe veci măreţia în versuri, punând capăt căutărilor lui mesia o dată pentru

totdeauna, căci vor crede că a venit deja. Credinţa în existenţa sa e necesar să fie răspândită, nu trebuie să rămână numai la graniţele tărâmurilor lor arse de soare, trecută de la un călător la altul doar în şoaptă, va cuprinde cea mai mare parte a populaţiei lor, dusă mai departe din inima Ierusalimului ca o ciumă de neoprit, devorându-i pe toţi din Iudeea, ca o bestie hămesită. Odată treaba aceasta pornită, odată ce nu mai există nicio îndoială asupra lui Hristos, Roma va putea profita, folosindu-le credinţa de nezdruncinat în Iisus împotriva lor şi bogăţiile în avantajul nostru. Le vom batjocori convingerile în public, în timp ce, în particular, le adunăm dările, le vom ordona să se închine la zeii romani, ştiind că se vor agăţa de mesia lor ca pruncii de sânul mamei, dar tocmai asta vrem, căci cu cât vor slăvi un zeu fals, cu atât mai vulnerabili vor deveni şi de această vulnerabilitate vom profita noi, da, le vom controla în egală măsură trupurile şi spiritele. Pentru bunul mers al tuturor treburilor romane, vom începe de îndată, folosindu-l pe nazarinean ca unealtă, cel pe care l-am ales drept Mesia al iudeilor.

Cu bine, 29 august”

După citirea ultimei părţi, Boyd împinse deoparte carneţelul şi aşteptă răspunsul ei. Într-adevăr, se aştepta la vreo câteva întrebări cu privire la text sau la un strigăt uşor prin care să critice tot ceea ce-i citise. Dar ceea ce primi fu exact opusul. Maria rămase tăcută, distantă, fără urmă de culoare în obraji, cu ochii injectaţi, plini de lacrimi.

Nu era nevoie să clarifice nimic. Maria pricepuse de una singură semnificaţia pergamentului.

Surprinzător, dacă mesajul de pe pergament era corect, atunci miracolul lui Iisus Hristos şi întemeierea creştinismului se bazau pe cea mai mare farsă a tuturor timpurilor.

26

Biroul era gol, cu excepţia câtorva piese de mobilier şi fişete cu dosare. Fără niciun fel de amprentă personală. Era tipul de încăpere care l-ar fi determinat pe Nick Dial să renunţe la slujbă, dacă ar fi fost al lui. Însă era exact ceea ce se aştepta să găsească într-o secţie de poliţie din Tripoli.

Omar Tamher intră cu fotografiile autopsiei şi le împrăştie pe masa de lucru. Cu timiditate, Dial îşi scoase ochelarii cu lentile bifocale şi-i prinse după urechi, cumva jenat că nu putea să vadă bine fără ei.

— Nick, ce crezi? Este vreo asemănare cu crima din Danemarca?

Dial aprobă din cap, deşi abia atunci vedea fotografiile.

— Jansen are aceeaşi conformaţie ca Narayan. Sunt aproximativ de aceeaşi înălţime şi vârstă. Ambii bărbaţi aveau o condiţie fizică bună, ceea ce îmi spune că nu au fost aleşi la întâmplare. Au fost aleşi cu un motiv.

— De ce zici asta?

— Dacă ai căuta o ţintă uşoară, i-ai alege pe tipii aceştia? Nu, ai prefera pe cineva mai în vârstă sau beteag. Cineva care să nu aibă mai multă putere decât tine. Poate chiar o femeie. Dar un tip tânăr, în formă? Nu prea. Prea multe lucruri ar putea scăpa de sub control.

— Altceva?

— Rănile sunt asemănătoare cu cele ale lui Jansen. Piroanele înfipte în încheieturile mâinilor şi în labele picioarelor înainte de a-şi fi pierdut cunoştinţa. Dar altfel pare că au fost mult prea multe ţipete. Arătă către una dintre fotografiile de la autopsie, un prim-plan cu încheietura mâinii stângi a lui Narayan. Vezi cum rana se întinde de la piron? Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în Danemarca. Greutatea corpului este prea mare ca să poată fi susţinută de ele. Ceva trebuie să cedeze, şi nu piroanele.

Cu timpul, ţesutul din jur începe să se rupă, la fel şi venele, tendoanele etc. Se moare făcând multă mizerie în jur.

Tamher încuviinţă.

— Medicul legist a spus că rana din piept a fost lovitura fatală.

Dial căută prin grămadă până găsi un prim-plan cu cutia toracică a lui Narayan.

— Arată identic cu a lui Jansen. Probabil, a fost făcută cu o suliţă. Cel puţin aşa ne spune Biblia.

— Şi vandalismul? Ai vreo teorie? Ridică din umeri.

— În Danemarca, nu au mânjit nimic, deşi erau destui pereţi în apropiere. Asta îmi spune că la Arc au acţionat impulsiv, nu premeditat.

Tamher se încruntă.

— S-a folosit o pensulă, Nick! Mie treaba asta-mi sună a premeditare.

— Poate că da, poate că nu. Pensula este posibil să fi fost acolo, în dubiţă sau în cutia de unelte unde ţineau piroanele. Adică, nu aţi găsit niciun semn lăsat de vreo scară, nu? Ceea ce înseamnă că nu erau pe deplin pregătiţi pentru vopsit.

— Adevărat, dar...

— Stai, eu nu exclud varianta asta. E posibil să fie un indiciu important sau nimic mai mult decât semnătura ucigaşului care-şi marchează teritoriul. Nu-ţi pot spune câte cadavre am găsit înmuiate în urina altora.

— Serios?

Dial fu surprins că Tamher nu văzuse niciodată aşa ceva în Libia. Însă, cine ştie, poate era o chestie europeană.

— O să ştim mai multe după ce găsim următoarea victimă. Tiparul va începe să fie vizibil.

— Următoarea?

— Doar nu crezi că au terminat, nu? Nu când urmează Sfântul Duh.

— Sfântul Duh?

— Ei bine, nu ştii, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh? Ar trebui să existe o victimă şi pentru el. Şi după aceea cine ştie? S-ar putea să înceapă cu *Ave Maria*.

Tamher se încruntă când se aşează pe un scaun la birou. Dial îşi putea da seama că îl chinuia ceva, aşa că lăsă deoparte fotografiile, aşteptând ca Tamher să rupă tăcerea. Era o stratagemă care funcţiona atât la poliţişti, cât şi la criminali.

— De ce au venit aici? Noi suntem o naţie musulmană, nu creştină. Ce legătură au cu noi?

— Mă depăşeşte treaba asta, recunoscu Dial. Şi-apoi, poate că ucigaşii se aşteptau la ceva odihnă şi recreere după ce-au aruncat cadavrele. Am călătorit prin toată lumea, pe fiecare continent de pe acest glob, dar nu am văzut niciodată o ţară ca aceasta. Libia este absolut superbă!

Tamher strălucea de mândrie, exact ceea ce Dial spera să se întâmple. Ştia cât de important era să intre în graţiile lui Tamher. Fără el, Dial îşi pierdea accesul la locul crimei. Punctă:

— Din păcate, este mult prea devreme să le putem numi crime în numele creştinismului. Nici nu mi-aş dori să fie vorba despre aşa ceva, dar ce pot să fac? Un lucru este cert: Narayan nu era creştin – era hindus -, aşa că la mijloc s-ar putea să nu fie religia.

— Nu crezi cu adevărat ceea ce spui, nu-i aşa?

— Nu prea. De fapt, nu prea ştiu ce să cred.

Pentru Dial, singurul lucru în comun al celor două crime era felul în care acestea fuseseră comise. Doi bărbaţi fuseseră răpiţi, duşi într-o locaţie anume şi apoi răstigniţi ca Iisus Hristos. Dar de ce? Ce încercau să transmită criminalii? Ce au în comun tipii ăştia?

Nu prea multe, potrivit Interpolului.

Jansen era un catolic devotat, care crescuse în Finlanda, fiind fiul mijlociu al unei familii din clasa de mijloc. Ducea o

viaţă curată – fără droguri, fără scandaluri sexuale, fără probleme legale – şi ştiuse încă de la o vârstă fragedă că voia să devină preot. Dial încă mai aştepta informaţii suplimentare de la cardinalul Rose, dar, conform rapoartelor preliminare, toţi aveau o părere foarte bună despre el.

Nu acelaşi lucru se putea afirma despre Narayan, care-şi petrecuse jumătate de viaţă prin baruri şi cealaltă jumătate în pat. Era unul dintre cei câţiva prinţi ai Nepalului, o ţară care deja trecuse prin multe tragedii ale curţii regale, cea mai cunoscută având loc în iulie 2001, când prinţul moştenitor Dipendra a scos un M-16 şi un Uzi la o petrecere în familie şi i-a împuşcat pe loc pe rege, regină şi prinţesă.

Dial medita la cele două victime, clătinând din cap. Ce aveau tipii aceştia în comun? Religii diferite. Naţionalităţi diferite. Stiluri de viaţă diferite. Singurele elemente în comun la cei doi erau sexul şi modul în care muriseră. Torturaţi, apoi bătuţi în cuie pe o cruce.

Răstigniţi ca Iisus Hristos.

27

Prezentându-se drept prieteni ai victimei, lui Payne şi Jones li s-a permis imediat accesul în *Il Pozzo di San Patrizio*. Iar pentru a-i asigura de cooperarea poliţiei, un tânăr ofiţer a fost pus să-i conducă, pe cele 248 de scări, până în străfundul Fântânii Sfântului Patrick, un monument de referinţă din secolul al XVI-lea, numit astfel datorită presupuselor sale asemănări cu Grota Irlandeză în care sfântul Patrick obişnuia să se roage.

Când au început să coboare pe trepte, Payne a rămas special mai în urmă, ca să-şi poată da seama cum fuseseră construite. Două uşi poziţionate diametral opus duceau către scări distincte, una suprapusă celeilalte, ceea ce îi împiedica pe cei care voiau să coboare să dea nas în nas cu cei care doreau să urce. Conceptul original fusese gândit de Leonardo da Vinci, care făcuse şi scările pentru un bordel italian, astfel încât cei care-i ceruseră lucrarea respectivă să poată intra şi ieşi în voie, păstrându-şi nestingheriţi anonimatul. Clienţii au fost atât de mulţumiţi, încât s-a dus vestea despre scări şi modelul lor a fost introdus într-un număr mare de construcţii noi, inclusiv fântâna papei. O altă trăsătură de geniu era felul în care arhitectul se folosise de lumina naturală. Scările erau luminate de o serie spiralată de şaptezeci de ferestre sculptate de mână, ce permiteau accesul soarelui prin nişele din acoperiş şi o filtrau către circumferinţa exterioară a fântânii.

oferindu-le călătorilor o lumină mai mult decât suficientă pentru a-şi putea scoate apă din adâncuri.

— Jon? strigă Jones de mai jos. Vii?

Payne grăbi puţin pasul până când îl întâlni pe Jones în dreptul următoarei cotituri a scărilor.

— Escorta noastră era îngrijorată în privinţa ta. Acum o oră, Barnes a murit aici şi poliţiştii nu vor să se repete un astfel de eveniment.

— Le dau dreptate. Locul ăsta e infect.

— Plus că mai este şi monument istoric. Poliţistul mi-a povestit că, în timp ce papa Clement al VII-lea se ascundea la Orvieto, se temea că duşmanii lui i-ar putea întrerupe alimentarea cu apă. Pentru a preveni un astfel de eveniment, a ordonat să fie săpată această fântână. Mai exact, are un diametru cu puţin peste 13 metri şi este adâncă de vreo 60.

— La naiba! Papei trebuie să-i fi fost tare sete.

— Nu era numai pentru el. Vezi cât de late sunt scările? Asta ca să poată intra şi cirezile de animale fără să cadă. Practic, lor le era permis să bea direct de la sursă.

Payne se strâmbă.

— Asta-i destul de dezgustător. Nu-i de mirare că Barnes era stricat la burtă.

— Din fericire, oraşul nu se mai foloseşte de fântână. Altfel, sunt sigur că apa lor ar avea un gust ciudat zilele astea.

— A, da şi, mă rog, de ce?

În loc să vorbească, Jones îi arătă imaginea violentă care se contura dinaintea lor, în lumina naturală. Donald Barnes zăcea cu faţa în jos în mijlocul fântânii, corpul său masiv fiind întins de-a latul la jumătatea podului de lemn care făcea legătura între cele două scări. Membrii poliţiei locale îl căutaseră prin buzunare şi-l mişcaseră în căutare de indicii, iar sângele care i se prelingea din abdomenul sfârtecat picurase în apă şi o colorase într-un stacojiu-închis.

Poliţistul care conducea ancheta îi văzu apropiindu-se şi încercă să-i oprească, pentru a nu-l vedea pe Barnes zăcând într-o baltă de sânge. Din păcate, nu reacţionase suficient de rapid.

— Îmi pare rău, spuse el într-o engleză curată. Ştiu că trebuie să vă fie foarte greu.

Payne şi Jones înclinară din cap, neştiind ce să zică. Detectivul scoase un carneţel şi un pix şi începu interogatoriul:

— Am auzit că-l cheamă Donald.

— Da, răspunse Payne, Donald Barnes. Era american.

— Ca şi voi, adăugă poliţistul fără să-şi ridice ochii din carneţel. Le notă şi lor numele şi adresele, apoi întrebă:

— Eraţi de mult prieteni cu victima?

— Nu tocmai. Abia l-am cunoscut azi, la funeralii. Payne îl studie pe poliţist, aşteptându-se la vreun soi de reacţie. S-a oferit să ne ajute când am avut nevoie. Cu indicaţii, să ne dea o listă de locuri pe care să le vedem şi aşa mai departe. De asemenea, ne-a descris prăbuşirea elicopterului care l-a ucis luni pe colegul vostru.

Poliţistul dădu din cap, dar n-avu nicio altă reacţie.

— Aveţi idee din ce oraş este sau unde stătea? Payne ridică din umeri.

— Cam în partea central-vestică a Statelor Unite, poate Nebraska. Cel puţin, asta scria pe tricoul lui. Şi în ceea ce priveşte hotelul la care stătea nu vă putem ajuta. Nu-l cunoşteam aşa de bine ca să ştim.

Când Payne termină de vorbit, tânărul ofiţer care îi condusese jos se apropie de detectiv. Îi şopti ceva în italiană, apoi ridică în dreptul ochilor o cheie împodobită cu monograma G.H.R. Detectivul zâmbi în faţa unei asemenea descoperiri.

— Domnilor, am terminat aici? Jones dădu din cap, apoi minţi.

— De fapt, ar mai fi ceva. Am făcut câteva fotografii cu Donald în faţa catedralei. Am putea să luăm filmul drept amintire?

Detectivul se uită la cadavru şi se încruntă.

— Aparat de fotografiat? N-am găsit niciun aparat de fotografiat. Niciun portofel sau altceva de valoare... După mine, aici este vorba despre o tâlhărie care a degenerat.

Payne şi Jones ştiau că nu este adevărat, însă poliţiştii erau ultimii oameni cărora să le zică asta. Dacă şi-ar fi exprimat bănuielile, nu ar fi făcut decât să-şi pună singuri beţe în roate.

Din păcate, până la urmă, tot şi-au pus.

Când ieşeau din fântână, Jones mârâi:

— Asta n-a fost nicio tâlhărie, a fost asasinat! Payne îşi croi drum prin mulţimea de gură-cască.

— Asasinat? De unde ţi-ai dat seama?

— Pentru că este o coincidenţă prea mare ca să fie altfel. Oraşul ăsta n-a mai văzut violenţe de ani de zile, iar acum are deja trei morţi în două zile. Plus că ultima victimă se întâmplă să fie cineva care avea dovezi de la locul prăbuşirii elicopterului. Haide! Ce poate fi atunci?

— Ia stai să înţeleg, am început cu un caz şi acum am ajuns să avem de-a face cu trei: doctorul Boyd, curăţarea locului unde s-a prăbuşit elicopterul şi Donald Barnes.

— Da, cam aşa stau lucrurile.

— La naiba! Nu prea ne pricepem la anchete. Jones râse.

— Ai idee cu ce să începem? Payne dădu din cap afirmativ.

— Hai să rămânem la problema cu Boyd, din moment ce el este motivul pentru care ne aflăm aici. Să presupunem că la poalele dealului era camioneta lui. Adică, nimeni nu a revendicat-o. Mai era şi un elicopter al poliţiei care tot zbura deasupra lui şi în zonă există deja zvonuri despre un jefuitor de morminte. Asta înseamnă că fie a murit în explozie, fie se află încă în Orvieto ori a plecat din oraş în alt mod.

— De acord cu raţionamentul tău până aici.

— Şi, dacă nu are vreun complice, ori a scăpat cu o maşină furată, ori a făcut autostopul.

— Sau se deplasează cu mijloace de transport în comun.

— Şi cum nu este niciun aeroport în oraş, sunt şanse să se fi urcat într-un autobuz.

Payne se uită la Jones, apoi amândoi spre rândurile de autobuze parcate în partea îndepărtată a piaţetei. Câteva secunde mai târziu, se apropiară de terminalul cu un singur etaj care se afla în partea de nord-est a piaţetei. Un autobuz argintiu avea motorul la ralanti, întârziat de portarul în vârstă care verifica biletele cu o mână în timp ce cu cealaltă le necăjea pe femei ciupindu-le de fund.

Jones spuse:

— O să vorbesc cu tipul de la ghişeu şi o să-i arăt o fotografie de-a lui Boyd. Caută, te rog, o hartă, ca să ştim şi noi încotro mergem!

Payne se uită prin hol şi zări un stativ cu broşuri sprijinit de perete. Ghiduri pentru restaurante, circuite de muzee şi liste cu hoteluri – majoritatea în engleză. Un fluturaş pentru La Badia, un complex ecleziastic din secolul al XII-lea care fusese transformat în hotel, îi tot făcea cu ochiul. Amestecul de bârne şi pereţii calcaroşi amintea de Antichitate, până când observă un televizor mic, înghesuit într-un micuţ alcov de piatră. Asta strica tot efectul feng shui.

Payne aşează broşura la loc şi luă alta, cu Grand Hotel Reale. Acesta nu era la fel de bine întreţinut ca La Badia, dar totuşi dădea impresia că fusese cândva ceva aparte. Se minună de frescele frumoase din hol şi de fântâna mare, sculptată într-o marmură de o nuanţă ce...

— Jon? Eşti gata?

Payne se întoarse spre Jones, care stătea lângă intrare.

— Da, vin într-o clipă. Vreau să...

Se opri în mijlocul propoziţiei, gândindu-se la Fântâna Sfântului Patrick. Lui Payne nu-i venea să creadă că îi luase atât de mult să facă legătura.

— Să ce? se apropie Jones de el. Am obţinut nişte informaţii bune de la ghişeu... Te simţi bine? Pari derutat.

— Chiar deloc. De fapt, mă simt inspirat. Payne îi întinse broşura cu Grand Hotel Reale: Ce părere ai?

Acum, Jones era cel aiurit.

— Adică?

— Hotelul! Aici a stat Barnes? Jones răsfoi broşura.

— Habar n-am! De ce?

— Mai ştii ce a găsit poliţistul cel tânăr în buzunarul lui Barnes?

Jones derulă în minte incidentul.

— O cheie cu iniţiale pe ea, corect?

— Da şi nu. Avea nişte iniţiale, însă nu ale lui. Scria G.H.R., nu D.B.

— Da, corect: G.H.R! Dar ce are asta de-a face cu...

Şi atunci înţelese ceea ce Payne pricepuse înaintea lui. Brelocul nu avea iniţialele lui Barnes pe el, pentru că nu erau cheile lui. De unde să aibă un turist chei? De la un hotel. Şi ce hotel din Orvieto avea iniţialele G.H.R? Grand Hotel Reale.

— Rahat! Crezi că poliţiştii sunt deja acolo?

— Probabil că nu, presupuse Payne. L-au pierdut pe unul dintre ofiţeri luni şi restul sunt probabil la fântână. N-au cum să fi ajuns deja acolo.

— Deci? Licărul îndrăzneţ din ochii lui Jones îi dădu de înţeles că intenţiona să meargă acolo cu sau fără tovarăşul lui. Ce zici?

Payne zâmbi.

— Cred că ar trebui să vedem cât îţi ia să spargi o yală italienească.

28

Maria Pelati era o femeie chinuită, un arheolog cu o conştiinţă încărcată. Probabil că se afla în preajma celui mai important document scris vreodată şi nu-i venea decât să-i dea foc. Dar cum să facă aşa ceva? Dacă era real, avea să-i aducă mai multă faimă şi avere decât ar fi crezut vreodată că este posibil. În acelaşi timp, ştia că nu va putea să se bucure de toate acestea din cauza suferinţei pe care pergamentul ar provoca-o lumii.

Din cauza descoperirii ei, un miliard de creştini ar pune brusc sub semnul întrebării existenţa lui Hristos.

Atâtea gânduri i se învârteau în cap, încât nici nu ştia asupra căruia să se concentreze. Pergamentul. Ramificaţiile sale. Crezurile ei. Adevărul era că avea nevoie să se gândească la toate, dar, înainte de a putea face asta, trebuia să-i adreseze doctorului Boyd o întrebare simplă. Şi răspunsul lui o va ajuta să decidă cum să acţioneze.

— Domnule, rosti ea încetişor. Sunteţi sigur că pergamentul este real?

Şoapta ei îl sperie pe Boyd, care era pierdut în propriile gânduri.

— Cred că da, da. Trebuie să mai fac nişte teste, ca să fiu sigur. Însă nu poţi contesta măreţia catacombelor, prea evidentă pentru ca asta să fie o păcăleală.

— Şi traducerea dumneavoastră... este corectă?

— Se poate să fi interpretat greşit un cuvânt sau două. Însă mesajul de bază ar rămâne acelaşi. Însuşi Tiberius l-a ales pe Iisus să fie Mesia evreilor şi a făcut lucrul acesta pentru bunăstarea imperiului.

— Dar cum este posibil? Adică, cum se creează un mesia?

— Asta, drăguţă, este un mister despre care nu se vorbeşte în pergament.

Fata dădu din cap în timp ce în mintea ei se învârteau o mie de întrebări.

— Şi dumneavoastră? Ce credeţi? E posibil să fie adevărat ceva din toate astea?

Profesorul făcu o pauză, dându-şi curaj să răspundă.

— Iau în calcul şi posibilitatea asta, deşi am fost crescut în spirit creştin. Dar sunt cercetător, ceea ce înseamnă că trebuie să fiu deschis spre o largă varietate de posibilităţi. Chiar dacă dovezile îmi contrazic convingerile. Tăcu un pic ca să reformuleze: Maria, adevărul este că am găsit pe cilindru sigiliul lui Tiberius şi scrisul lui pe pergament, ceea ce ne dă suficiente motive să credem că el a compus acel mesaj. Şi, dacă el l-a scris, atunci am fi nebuni să nu examinăm toate variantele, inclusiv posibilitatea ca el să fi găsit o metodă să-i reuşească planul respectiv.

Maria înghiţi în sec.

— Chiar dacă asta înseamnă că Iisus nu a fost Fiul lui Dumnezeu?

Boyd încuviinţă.

Preţ de câteva secunde, încăperea se cufundă în linişte. Singurul sunet care putea fi auzit era zumzetul aparatului de aer condiţionat. În cele din urmă, Maria anunţă:

— Îmi pare rău, *professore*, nu cred că mai pot lua parte la toate astea!

După care, fără să aştepte răspuns, Maria ieşi din bibliotecă şi porni încet pe străzi, nebănuind că, în curând, avea să facă o descoperire-cheie în plimbarea ei prin Milano.

Turiştii se minunau de priveliştea de pe acoperişul *// Duomo* în vreme ce Maria Pelati stătea într-un colţ, nemişcată, asemenea uneia dintre cele 2 245 de statui de marmură ce împodobeau catedrala. Într-o zi obişnuită, fata s-ar fi pierdut printre ceilalţi oameni care priveau clopotniţele ce se înălţau spre cer sau s-ar fi gândit la cei

511 ani necesari construirii ei. Dar aceasta nu era sub nicio formă o după-amiază obişnuită.

După ce se gândi vreo oră la pergament, fata ieşi din transă şi constată că era leoarcă de transpiraţie. Ca să se răcorească, se lăsă uşor de pe panta înclinată la 30 de grade a acoperişului din plăci de ardezie până la portalul care ducea spre una dintre clopotniţe, însă nu dădu nici de adierea, nici de umbra pe care le căuta. „La naiba cu toate astea, gândi ea. Probabil că oricum o să ajung în iad pentru că am găsit pergamentul, aşa că măcar să stau undeva la aer condiţionat cât mai am ocazia”.

Maria trecu de un şir elaborat de statui care reprezentau un amestec de sfinţi, cavaleri şi păcătoşi într-o varietate de atitudini. În ciuda măiestriei cu care fuseseră executate, niciuna dintre acestea nu-i atrăsese atenţia până când se apropie de ultima, un bărbat cu alură maiestuoasă, într-o togă fluturândă. În mod ciudat, ceva din figura lui îi păru familiar. Arcuirea buzelor, sclipirea detaşată din privire, proeminenţa arogantă a bărbiei. Zâmbetul îngâmfat de pe...

— O, Dumnezeule! exclamă dându-şi seama ce vede. *Omul care râde*!

Uluită de descoperire, Maria se gândi să alerge înapoi şi să-i spună doctorului Boyd, dar îşi dădu seama că, dacă nu căuta bine informaţii în biserică, profesorul o să insiste să revină la faţa locului – de data asta, el fiind cel care să se intereseze. Şi voia să evite acest lucru.

Gândindu-se repede, se hotărî că modalitatea cea mai uşoară de a obţine informaţii despre statuie ar fi o discuţie cu unul dintre ghizi. Numai pe acoperiş erau câţiva, aşa că se infiltră într-un grup de lângă cea mai înaltă clopotniţă şi ascultă ce povestea ghidul.

— Turnul se ridică la aproape 112 metri deasupra piaţetei, o înălţime uluitoare dacă ne gândim la vârsta acestei clădiri remarcabile. Pentru a înţelege cât de sus ne

aflăm, haideţi să ne îndreptăm spre marginea acoperişului...

Când grupul începu să se pună în mişcare, Maria se apropie de ghid, un bărbat la vreo 30 şi ceva de ani.

— Mă scuzaţi, i se adresă ea în italiană. Mi-aţi putea răspunde, vă rog, la o întrebare?

A fost destul să o privească o dată în ochii ei căprui, înfocaţi, că uită de grup.

— Da, ăă, desigur! Orice vreţi să ştiţi, răspunse acesta.

— Mulţumesc! îl luă de braţ şi-l trase deoparte. Este o statuie aici, care mi se pare cunoscută. Mi-aţi putea spune ceva despre ea?

Ghidul rânji încrezător.

— Cu cea mai mare plăcere. Lucrez aici de aproape cinci ani. Ştiu totul despre locul acesta.

— Totul? E extraordinar pentru că este un loc atât de vast.

— Mie-mi spui, se dădu tipul grozav. Are cam 158 de metri în lungime şi e lat de vreo 75. Asta înseamnă mai mult decât un teren de fotbal. De fapt, este a treia catedrală din lume ca mărime.

— Şi totuşi ştii atât de multe despre ea. Eşti foarte inteligent! Tânărul se umfla în pene.

— Despre ce statuie vrei să afli detalii? Ştiu poveşti despre fiecare dintre ele.

Maria arătă către *Omul care râde*.

— Ce poţi să-mi spui despre asta?

Ghidului îi dispăru repede zâmbetul ştrengăresc.

— Nu prea multe. Asta este unul dintre puţinele obiecte încă învăluite în mister. La început, când m-am angajat, l-am întrebat pe curatorul muzeului local despre statuia asta, iar el mi-a zis că este un artefact vechi din biserică, datând cu sute de ani dinaintea celorlalte statui ale edificiului. Plus că e făcută dintr-un alt tip de piatră decât restul. Cea mai mare parte din *Îl Duomo* este făcută din

marmură albă de Carrara, dar nu şi statuia asta. E făcută din marmură, dar străină solurilor italiene. Singurul loc în care se poate găsi acest tip de marmură este un sat micuţ de lângă Viena.

— Austria? Asta-i cam ciudat. Tânărul era de aceeaşi părere.

— Şi mai ciudată este amplasarea monumentului. Uită-te la celelalte statui din jurul ei. Îţi pare că aparţine grupului? Celelalte reprezintă zbaterea omului de rând în căutarea lui Dumnezeu, dar nu şi el. Şi e *orice*, dar nu ţăran. Şi totuşi cineva din biserică a decis să-l aşeze aici, la capătul rândului. De ce au decis asta nu ştim.

Maria închise ochii şi se gândi din nou la catacombe. Acolo, la fel ca şi aici, *Omul care râde* părea că nu se potriveşte deloc cu ce era în jur. Mai întâi, în mijlocul scenei cu răstignirea lui Hristos, rânjind cu răutate. Apoi, pe cufărul sculptat de mână, ce conţinea pergamentul lui Tiberius. Şi acum, apariţia sa de neînţeles la Dom.

Era un făcut ca statuia cu personajul ăsta să apară peste tot unde nu-şi avea locul. Dar de ce? Sau, mai degrabă, cine era?

— Încă o întrebare şi te las în pace. Ai vreo bănuială cu privire la identitatea lui?

Ghidul ridică din umeri.

— Singurul indiciu pe care l-am găsit este o literă de pe inel.

— Literă? Ce literă?

Ghidul arătă spre mâna statuii.

— Nu prea ai cum să vezi de jos, de aici. Omul care curăţă monumentele a observat lucrul ăsta anul trecut. Însă nu avem nicio idee dacă litera respectivă este iniţiala personajului sau a artistului, sau niciuna, nici alta.

— Ce literă este? întrebă fata. A, B, C?

— Litera P, de la Paul.

„Sau de la Paccius”, îşi zise ea în gând. Însufleţită de această posibilitate, îl sărută pe ghid pe ambii obraji.

— Mulţumesc! Mulţumesc mult! Asta este litera pe care speram să mi-o spui.

— Da? De ce tocmai asta?

Însă, în loc să-i răspundă, Maria alergă într-un suflet să-i dea vestea cea bună doctorului Boyd, convinsă că descoperise dovada identităţii *Omului care râde*.

29

Nick Dial deschise fermoarul mapei şi scoase încetişor tot ce conţinea. Înăuntru avea un panou portabil pentru informaţii, pe care-l umpluse cu o serie de fotografii, notiţe şi hărţi.

După ce îl atârnă în secţia de poliţie libiană, încercă să-şi dea seama ce trebuia să adauge. Categoric, nişte fotografii cu Narayan. Poate nişte instantanee cu arcada însângerată în prim-plan. De asemenea, îşi notă că trebuie să realizeze conexiuni cu cazul Jansen, stabilind asemănările, indiferent cât de ridicole i-ar părea. Ştia că ipoteza cea mai absurdă se dovedea, cel mai adesea, a da roade.

Verificând partea lui Jansen din panou, primul lucru care îi sări în ochi fu pielea de pe corp, fără răni. De ce să o baţi sălbatic pe a doua victimă, încât să-i sfâşii spatele, dar să nu te atingi de prima victimă? La Jansen n-au mai avut timp, i-a speriat ceva şi au fugit? Ori, conform tiparului pe care Dial îl mai văzuse şi în alte cazuri, cu cât criminalul ucide mai multe victime, cu atât devine mai degajat.

„Sau poate, îşi zise în gând, nu înseamnă că a prins curaj”. Poate că ţinea de religie; avea o semnificaţie care-i scăpa lui. Ca să verifice, se hotărî să-l sune pe Henri Toulon la sediul central al Interpolului, pentru a obţine mai multe informaţii despre moartea lui Hristos.

— Henri, spuse Dial, cum te simţi, bătrâne, după o noapte de băutură?

Toulon îi răspunse mahmur.

— De unde ştii că am băut? Te-ai întors în Franţa?

— Nu, dar mereu eşti după o noapte în care ai băut.

— *Oui*, este adevărat!

— Ai apucat să cauţi informaţii despre chestia aia cu Shakespeare de care am vorbit?

Toulon dădu afirmativ din cap, părul prins în coadă dansându-i ca un ciucure.

— Da, şi mi-am dat seama că-i o prostie. O porcărie care să te îndepărteze de adevăr.

— Speram să aud asta de la tine. Intuiţia îmi spunea să merg pe pista religioasă a cazului, aşa că asta am şi făcut. M-aş fi ars rău de tot dacă mă luam după *Hamlet*.

Toulon zâmbi în vreme ce-şi duse o ţigară neaprinsă la gură.

— Mai era ceva?

Dial se uită la fotografiile de la autopsia lui Narayan.

— Da! Victima de aici e diferită de cea din Danemarca. Mă gândeam că poate ai nişte teorii pe tema asta.

— În ce fel diferă?

Dial trasă cu degetul urmele de pe spatele fotografiat al lui Narayan.

— Asta a fost bătut cu un fel de bici. Adică bătut rău de tot! Am găsit mai mult sânge decât piele.

— Victima a fost flagelată?

— Flagelată? Asta este denumirea din *Biblie*?

— Aşa îi zice toată lumea. Era aşa de frecventă în vremea aceea, încât Ioan nici măcar nu a trebuit s-o explice în Evanghelia sa. La versetul 19.1, Ioan scrie: „L-au luat pe Iisus şi L-au flagelat”. Nici nu intră în detalii. Toată lumea ştia ce înseamnă.

— Toată lumea, în afară de mine, mormăi Dial. Cum arăta instrumentul?

— Se folosea un bici numit *flagellum*. În latină, înseamnă bici mic.

— Nu-i deloc mic după rănile lui Narayan. L-a sfâşiat până la muşchi.

Toulon încuviinţă.

— Asta era şi intenţia. *Flagellum* este un bici din piele cu nişte bile mici la capăt. Erau făcute din os sau o greutate de metal, unele aveau nişte gheare micuţe precum cârligele

de pescuit. Astfel, atunci când soldaţii trăgeau biciul, ca să lovească din nou, rupeau bucăţi de carne.

— Barbară practică!

— Dar des întâlnită. De fapt, în felul ăsta îi slăbeau rezistenţa condamnatului, ca să poată muri mai repede pe cruce. Perversă practică, dar cumva o făceau din milă.

Năuc, Dial clătină din cap la auzul unei asemenea logici. Nu era nimic milostiv la rănile acelea. În locurile unde carnea lui Narayan era sfârtecată, se vedea cutia toracică.

— Şi cam cât dura flagelarea?

— Legea romană stabilise să fie aplicate 40 de lovituri de bici. Majoritatea soldaţilor se opreau la 39, adică cu una mai puţin.

— Tot ca să-şi arate cumsecădenia?

— Exact! După aceea, un *patibulum* – bârna orizontală a crucii – era legat de umerii victimei, poziţionat chiar în dreptul cefei.

— Ca o bară de forţă?

— Da, exact cum sunt acelea de la sala de fitness, numai că aceea era mult mai grea. Avea probabil în jur de 55 de kilograme.

Dial îşi notă 56 – 57 de kilograme.

— Şi?

— Apoi, era obligat s-o care până la *stipes crucis* – adică scândura verticală a crucii -, care era deja bine bătută în pământ.

— Şi aceea cât mai cântărea?

— De două ori mai mult decât *patibulum*-ul.

Dial notă că întreaga cruce ar fi fost mult prea grea ca să poată fi cărată de un singur om.

— Din curiozitate, de ce artiştii îl reprezintă pe Hristos purtând crucea întreagă, şi nu doar o bârnă?

— Pentru că aşa este mult mai dramatic. Chiar şi Mel Gibson a folosit o cruce întreagă în filmul său, deşi ar fi fost fizic imposibil pentru Hristos să poarte o astfel de cruce

după flagelare. De fapt, a şi căzut de trei ori pe drumul spre Golgota.

— Corect! Uitasem de asta. Şi avea mâinile legate, nu? Deci n-avea cum să-şi amortizeze căderea. A dat cu faţa de pământ.

— Fără îndoială! De fapt, mulţi se folosesc de acest lucru pentru a explica desfigurarea facială care apare pe Giulgiul din Torino. Imaginea prezintă o ruptură clară la nivelul nasului.

Dial dădea din cap, surprins de orientarea pe care o căpătase cazul său. Era în Libia, lucra la un dosar din secolul al XXI-lea, însă discuta despre răstignire, Giulgiul din Torino şi cicatricile faciale ale lui Hristos ca şi când erau lucruri relevante în ancheta sa. Uimitor era însă că erau chiar relevante. Nu doar relevante, ci şi esenţiale. În sfârşit, aflase semnificaţia nasului spart al lui Jansen. Poate că nu fusese un accident. Poate că era aşa pentru a-l face să semene mai mult cu Hristos.

— Mai ai ceva de întrebat, Nick? Am neapărat nevoie de o pauză de ţigară.

— Un lucru şi gata! Ce ştii despre istoria crucificărilor? Toulon umezi capătul ţigării neaprinse, încercând să-i savureze gustul.

— Se presupune că practica a fost inventată de persani, care au transmis-o cartaginezilor, şi aceştia romanilor. În general, lumea crede că pedeapsa a fost inventată de romani, dar ei doar au practicat-o şi îmbunătăţit-o. Ajunseseră aşa de specializaţi, încât obişnuiau să pună pariu pe ora exactă la care victima va muri, ţinând cont de vreme, de vârstă şi de cât mâncase. Aveau o vorbă: „Atârnă-i sus şi întinde-i tare”. Apoi, puneau rămăşag.

— Asta chiar că pare sadic.

— Poate pentru tine. Dar pentru ei era un rău necesar într-o lume nedreaptă. Cel mai rapid şi eficient mod de a-şi rezolva problemele.

Dial se gândi la comentariul lui Toulon, întrebându-se dacă aceeaşi concepţie sadică se aplica şi în cazul pe care îl ancheta. Dacă era aşa, ce probleme puteau rezolva aceste crime?

Ceva mai târziu, Omar Tamher bătu la uşă şi aruncă o privire în camera micuţă. Se aştepta să-l vadă pe Nick Dial lucrând la masă, nu plimbându-se de colo-colo ca un leu în cuşcă.

— Pot să intru? întrebă politicos Tamher. N-aş vrea să...

— Nicio problemă. Gândesc mai bine când mă mişc. Cred că are legătură cu circulaţia cerebrală.

Musafirul dădu din cap că îl înţelege.

— Eu gândesc mai bine când stau desculţ... Circulă aerul printre degete.

Dial se uită în jos şi văzu că Tamher era în picioarele goale.

— Interesant!

Tamher râse când se apropie de panoul lui Dial.

— Mă rog, folosim orice funcţionează. Uite, de exemplu, panoul tău. N-aş putea folosi metoda asta aici. Prea mulţi ochi curioşi.

— Colegii de serviciu? Bărbatul clătină din cap.

— Militarii.

Dial nu ştiu ce să-i răspundă, aşa că tăcu.

— Mai stai o zi, Nick? Dacă da, ar fi indicat să-ţi iei materialele la hotel. Dacă le laşi aici peste noapte, nu se ştie ce-ar putea să dispară.

Dial îi confirmă că a înţeles aluzia. Accesul lui era garantat printr-o înţelegere a Interpolului cu Libia, dar asta nu însemna că era şi bine-venit.

— Mulţumesc pentru sfat!

De data asta, Tamher nu mai zise nimic.

— Din pură curiozitate, dac-ar fi să plec în seara asta, ai fi dispus să mă ţii la curent?

Tamher acceptă.

— Cât timp eşti dispus să-mi întorci favoarea.

— S-a făcut!

Tamher voia să-i spună că nu avea nimic împotriva lui, dar că acesta era felul lui de a-şi proteja noul prieten de guvernul libian. Însă Dial îl asigură că a înţeles, fără alte explicaţii. Era american, şi asta îl făcea, pe rând, cel mai iubit/urât mamifer de pe pământ, în funcţie de ţara unde ajungea şi ce zi a săptămânii era.

De fapt, era unul dintre motivele pentru care îşi păstrase tot ce lucrase în mapa panoului portabil. Îi oferea libertate de mişcare şi-i permitea să plece în orice moment. Cum avea să facă mai târziu în noaptea aceea.

30

Doctorul Boyd ştia că, în cele din urmă, Maria se va întoarce la bibliotecă. Ceea ce-l îngrijora însă era starea ei mentală când va reveni. Îşi aminti ce simţise el când a tradus iniţial pergamentul – era îngrozitor să ai senzaţia că îţi distrugi propria religie – şi era convins că Maria se confrunta cu o dilemă morală chinuitoare dat fiind că tânăra era cu mult mai religioasă decât el.

Totuşi, îşi dădu seama că nu avea timp să o ajute în a-şi depăşi criza spirituală, nu când soarta creştinismului stătea în mâinile lui. Asta însemna că trebuia să nu se mai gândească la starea ei şi să se concentreze doar asupra singurei probleme din lume care conta: Cum să procedeze cu pergamentul?

Până să găsească răspuns la întrebare, Maria năvăli în sala de conferinţe.

— *Professore*, izbucni ea, n-o să vă vină să credeţi ce-am văzut! Încurcat de entuziasmul ei, Boyd îi făcu semn să ia loc.

Nu se aştepta s-o vadă aşa. Credea că o să revină copleşită de vinovăţie, nu vioaie ca o majoretă.

— Te simţi bine? Ai avut cumva o cădere nervoasă?

— Cum? Nu, n-am avut nicio cădere nervoasă. De ce mă întrebaţi asta?

— Ei bine, eşti exuberantă şi...

— Şi ce? N-am voie?

— Bineînţeles că ai voie. Dar, când ai plecat de aici, erai dărâmată.

— Aveam şi de ce. Am plecat de aici fără speranţă, dar m-am întors când mi-am reconfirmat credinţa. Am găsit dovezi noi, care s-ar putea să contrazică tot ceea ce ştim.

— Dovezi noi? întrebă profesorul neîncrezător. Şi unde ai găsit aceste noi dovezi?

— La Dom, răspunse Maria. Am fost la catedrală să mă regăsesc un pic. M-am gândit că, dacă tot voiam să meditez asupra existenţei lui Dumnezeu, acolo este probabil cel mai nimerit loc din Milano. În orice caz, eram sus, pe acoperiş, încercând să rezist în căldura ca de iad, când l-am văzut.

— L-ai văzut? Cât de cald era pe acoperiş?

— Nu pe Dumnezeu! Nu l-am văzut pe Dumnezeu. L-am văzut pe *Omul care râde*.

— Te mai întreb o dată, câte grade erau acolo sus?

— Nu în carne şi oase. Am văzut o statuie a *Omului care râde* la *Îl Duomo*!

— Stai puţin! Vorbeşti serios?

— Da, vorbesc serios! Prietenul nostru din catacombe este pe acoperişul catedralei.

— Cum? Dar asta nu are niciun sens. Catedrala nu a fost construită de romani, în Antichitate. De fapt, dacă îmi amintesc bine, Domul a fost construit pe la 1300.

— Staţi aşa, n-am terminat! zâmbi Maria, bucuroasă că are ocazia să-i fie dascăl profesorului. *Omul care râde* are o literă sculptată pe inel. Nu avem nicio garanţie că aceasta este de fapt iniţiala numelui *său*, dar cred că-i foarte posibil să fie aşa.

— Ce literă? întrebă el. Este cumva litera P?

Fata dădu din cap, uşor dezamăgită că profesorul ghicise aşa repede.

— P de la Paccius, corect?

Bătrânul ridică mâna să-i oprească avântul:

— Poate, dar nu cu certitudine. Nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii. Este necesar să găsim dovezi concludente înainte de a merge mai departe.

— Zău, *professore*, cine altcineva să fie? Tiberius i-a ordonat lui Paccius să-i pună schema în aplicare în Iudeea, iar noi avem pergamentul care dovedeşte asta. Mai târziu, în acelaşi an, Paccius a dispărut cu totul din cărţile de

istorie romane. Asta *nu poate fi* o coincidenţă. Vă spun eu, Paccius este *Omul care râde*. *Sigur* el este!

Boyd se frecă la ochi, analizând teoria feţei. Argumentele ei aveau logică, excepţie făcând un singur amănunt.

— Maria, nu vreau să-ţi stric buna dispoziţie, dar aceste noi informaţii despre Paccius nu fac altceva decât să consolideze cazul împotriva lui Hristos. Înseamnă că Paccius a primit pergamentul şi apoi s-a dus în Iudeea să ducă la bun sfârşit acel complot. Şi sugerează, de asemenea, că a obţinut nişte rezultate remarcabile, încât Tiberius s-a simţit obligat să-l onoreze construindu-i un altar sub Orvieto.

— E adevărat, recunoscu fata, dar cred că dumneavoastră vă scapă sensul general, nu mie. Am plecat de aici supărată, plină de îndoieli în privinţa lui Dumnezeu, Hristos şi toate celelalte lucruri în care am crezut. Ca să-mi adun gândurile, m-am dus la cea mai apropiată biserică şi am căutat alinare în casa Domnului, sperând să găsesc ceva, orice care mă va ajuta să trec prin această criză personală. Şi ce să vezi? Mi-a ieşit în cale o piesă imensă din acest joc de puzzle. Şi mai ziceţi că nu sunt misterioase căile Domnului! *Santa Maria*! N-o să mă mai îndoiesc niciodată de Dumnezeu!

Îl privi pe Boyd şi citi în ochii lui că el se îndoia încă.

— Ştiu că mă credeţi nebună şi că treaba asta a fost o coincidenţă. Dar eu cred sincer că a fost un semn de la Dumnezeu să mai caut şi să nu renunţ niciodată la El. Şi, în sufletul meu, ştiu că, dacă voi face aşa, totul va fi bine.

Peste câteva minute, la fel de extaziată în urma descoperirii ei de la Dom, Maria reluă:

— Ştiţi, îmi este foarte clar că am găsit ceva! Adică, simpla dovadă istorică pe care o avem este năucitoare. Dacă luăm în calcul atentatele asupra noastră, minciunile din ziar şi statuia de la catedrală, obţinem toate elementele unei conspiraţii de primă clasă.

Boyd o privi fix cu ochii albaştri ca de gheaţă. Maria trecea de la o stare la alta: acum părea că-şi caută liniştea sufletească, acum era sfidătoare.

— Şi totuşi crezi că e doar un truc.

— Nu tot, sublinie ea. Cred că am găsit catacombele şi pergamentul. Dar nu cred că Iisus a fost un personaj „contrafăcut”. Sunt dispusă să accept alte chestii cu puţine dovezi, dar, când vine vorba despre religia mea, este nevoie de mult mai multe dovezi pentru a mă convinge că mă înşel.

— Sincer, cred că aş fi fost dezamăgit dacă mi-ai fi prezentat alt punct de vedere.

— Serios?

— Bineînţeles! Nu uita că au trecut două milenii de când a fost scris pergamentul şi în acest răstimp s-au petrecut câteva evenimente majore, pe care Tiberius nu le-ar fi putut anticipa. În orice caz, sper că vei fi în continuare deschisă la minte câtă vreme vom căuta dovezi. După ce vom fi strâns toate datele, ne putem aşeza în linişte şi cugeta la ceea ce s-a întâmplat cu adevărat acum două mii de ani. Apoi, putem să abordăm problema consecinţelor împreună. De acord?

— S-a făcut! zise fata, mulţumită că profesorul îi înţelesese punctul de vedere. Să ne apucăm de treabă!

Folosind dovezile pe care le găsiseră, cei doi schiţară o cronologie a evenimentelor, încercând să înţeleagă cum se îmbinau toate elementele din teoria lor.

Anul 32 d. Hr.

Tiberius simte intenţii de răscoală printre sclavii din Iudeea.

Dovadă pergamentul de la Orvieto.

Tiberius plănuieşte să profite de Cel Promis.

Menţiune în pergamentul de la Orvieto.

Tiberius îi trimite un mesaj lui Paccius în Insulele Britanice.	*Document găsit la Bath*
Paccius se întoarce la Roma şi ia parte la complot.	*Paccius = omul care râde*???

Anul 33 d. Hr.

Paccius merge în Iudeea să pună planul în aplicare.	*Nu se confirmă deocamdată.*
Paccius îşi foloseşte autoritatea ca să-L manipuleze pe Iisus.	*Cum? E nevoie de dovezi.*
Iisus devine Mesia în ochii maselor.	*Ce rol a avut Paccius?*
Tiberius foloseşte influenţa lui Iisus pentru finanţarea Imperiului.	*Cum s-a putut asta???*

Anul 34 d. Hr. – 37 d. Hr.

Paccius dispare; nu s-a mai auzit niciodată de el.	*Mister istoric*
Tiberius echilibrează bugetul Imperiului.	*Dovedit de cărţile de istorie*
Tiberius devine instabil mintal; lasă Roma pentru Insula Capri; zvonuri de mână criminală privind moartea lui.	*Moare în 37 d. Hr. (sufocat de un soldat roman?)*

Boyd comentă:

— Un calcul estimativ mă face să cred că Tiberius a scris acest pergament cu aproximativ opt luni înainte de moartea lui Hristos. Astfel, Paccius a avut timp suficient să-l

citească, să se întoarcă la Roma şi să ajungă în Iudeea pentru a-şi începe misiunea. Indiferent care ar fi fost aceea!

— Nu înţeleg însă de ce simţea Tiberius că Iudeea era atât de importantă. Egiptul reprezenta sursa cea mai stabilă de hrană pentru Italia datorită agriculturii sale, iar Grecia contribuia imens prin cultură. Dar Iudeea? Nu avea decât nisip şi populaţie furioasă.

Boyd cântări afirmaţia Mariei.

— Doar dacă motivul nu era *ăsta*. Poate că a ales Iudeea tocmai pentru că era atât de problematică. S-o fi gândit că, dacă îi modelează pe iudei, ca să zic aşa, atunci cu restul Imperiului ar fi floare la ureche.

Maria se încruntă.

— Adică Iudeea a fost un fel de teren de încercare? Profesorul dădu afirmativ din cap, mulţumit de formularea ei.

— Tot mai trebuie să verificăm prezenţa lui Paccius în Iudeea şi ce intenţiona să obţină la urma urmei, dar cred că ipoteza asta sună rezonabil, nu? Acum, nu ne rămâne de făcut decât să completăm o parte din golurile tabelului nostru.

— Ei bine, ştim ceva, nu? Uitaţi aici: „Să le hrănim nevoia cu bucatele alese de noi, îngăduindu-le să se desfete la sosirea Mântuitorului lor... fiindcă noi ştim că nu este un zeu, ci un simplu pion pe care noi l-am ridicat la nivelul lui Jupiter”. Asta înseamnă că Tiberius voia să creeze un zeu fals pentru Ierusalim. De fapt, voia ca ei să creadă că Mesia a venit.

— Da, drăguţă, e evident lucrul ăsta, dar cum faci aşa ceva? Mai departe, Tiberius spune: „Trebuie să nu existe îndoială printre evrei, să vadă cu ochii lor săvârşindu-se ceva divin, o faptă magică, atât de mistică, încât generaţiile viitoare îi vor cânta pe veci măreţia...”. Asta înseamnă că el plănuia să însceneze ceva în public, ceva ce ar elimina

orice urmă de scepticism chiar şi din partea celor mai duri cinici.

— Cum ar fi un miracol?

— Sau măcar o scamatorie impresionantă. Reţine că, prin definiţie, miracolul este un eveniment ce contrazice legile naturii, privit ca un act divin. Şi am un sentiment ciudat că romanii nu au avut parte de ajutorul Celui de Sus în acest caz.

— Ce ne zic cărţile de istorie? Dacă trucul lui Tiberius a funcţionat cu adevărat, trebuie să existe o menţiune a acestui „miracol” în folclorul biblic.

— M-am gândit deja la asta, drăguţă, dar relatările despre viaţa lui Iisus sunt atât de diverse, încât ne-ar fi imposibil să separăm realitatea de ficţiune. Numai în Evanghelii se vorbeşte despre 36 de minuni, de la transformarea apei în vin la Cana până la mersul pe apă la lacul Genezaret. Şi, după părerea mea, niciunul dintre acele evenimente nu a lăsat impresia pe care o dorea Tiberius. Dădu din cap complet încurcat, apoi urmă: Mai mult chiar, nu trebuie să uităm ce reprezintă Noul Testament. Este material de propagandă ce intenţiona să-i convertească pe oameni la creştinism, nu o carte cu evenimente ce a fost scrisă de mâna Domnului... Până şi papa ar fi de acord cu treaba asta.

Maria ştia ce reprezenta sau nu Biblia, însă tonul lui Boyd îi păru aspru, iar explicaţia, chiar dacă exactă, prea dură. De exemplu, Evangheliile. Fata ştia că scrierile lui Matei, Marcu, Luca şi Ioan detaliau viaţa lui Iisus, iar majoritatea creştinilor credeau că acele poveşti erau adevărate. Totuşi, ceea ce nu remarcau majoritatea oamenilor era că Evanghelia după Ioan diferea de celelalte evanghelii în ceea ce priveşte *câteva* evenimente importante din viaţa lui Hristos, însemnând că mari părţi din Evanghelie erau greşite deoarece se contraziceau. Mai mult, ştia că mulţi cărturari moderni pretindeau că Evangheliile după Matei,

Marcu şi Luca erau scrise la aproape 40 de ani după răstignire de bărbaţi care nu l-au cunoscut niciodată pe Hristos (deşi unii dintre cărturarii creştini timpurii n-ar fi de acord cu asta). Ceea ce însemna că niciuna dintre scrieri nu era o relatare din proprie experienţă despre viaţa lui Iisus. În schimb, se bazau pe zvonuri, povestiri şi exagerări care fuseseră transmise de-a lungul a două generaţii de tumult religios.

Totodată, constatase că a patra Evanghelie, cea după Ioan, era scrisă de un autor necunoscut, deşi unii învăţaţi extremişti au emis teoria că aceasta fusese practic scrisă de Lazăr, bărbatul despre care se spune că a fost înviat de Hristos. Şi, dacă era adevărat, versiunea lui asupra vieţii lui Hristos ar fi fost mai mult decât părtinitoare.

„Ia stai puţin, gândi fata. Oare acesta să fie miracolul pe care-l căutăm?”

Întrebă:

— Ce ziceţi de Lazăr? Iisus l-a readus la viaţă, la patru zile *după* ce fusese înmormântat.

— Hm, recunosc că am uitat de asta. Cred că, de fapt, acesta este genul de eveniment la care se gândise Tiberius, ceva ce ar fi fost de neexplicat. Din păcate, minunea cu Lazăr nu s-a desfăşurat pe o scenă mare din Ierusalim, locul în care Tiberius voia ca iudeii să-şi descopere Domnul. De aceea, mă îndoiesc să fi fost episodul acesta.

— OK, spuneţi-mi: care dintre minunile lui Iisus a avut loc efectiv în Ierusalim?

— Drept să-ţi spun, niciuna dintre minunile Lui nu pare să întrunească toate criteriile. Niciuna dintre ele nu a avut impactul pe care îl dorea Tiberius.

— Adică?

— Cred că omitem ceva. Trebuie să mai săpăm până când găsim un fapt, indiferent cât de mare sau de mărunt, care să vină în sprijinul teoriei noastre.

Frustrată, Maria se lăsă pe spate în scaun.

— Asta sună cam dur, domnule! Adică sunt atâtea locuri în care am putea căuta. Ar fi mult mai uşor dacă am avea o idee de unde să începem.

— Aşa este, dar nu aşa stau lucrurile în realitate. În domeniul ăsta, nimic nu îţi este dat mură-n gură sau lăsat să zacă la vedere, aşteptând ca tu să-l bagi în seamă. Pur şi simplu, nu merge aşa.

Însă în acest caz Boyd se înşela, deoarece răspunsul pe care îl căutau era chiar în faţa lor. De fapt, stătea pe masă, în faţa lor.

31

Deschis în anii 1930, Grand Hotel Reale fusese cândva cel mai elegant hotel din oraş. Astăzi, frescele pictate de mână ce împodobeau odinioară holul hotelului erau decolorate, rezultatul mâinilor puse pe pereţi, al petelor de tutun şi anilor de neglijenţă. Şi la fel de şterse arătau zidurile pe afară, după cum remarcară Payne şi Jones când înconjurară hotelul ca să ajungă la intrarea din spate. Câteva minute mai târziu, erau deja în camera lui Barnes, unde găsiră nişte şosete pe care să le folosească pe post de mănuşi ca să nu lase amprente, şi nu dură mult până să descopere ceva interesant.

— Ia te uită, spuse Jones. Uite ce-avem noi aici!

Payne se întoarse şi-l văzu pe Jones în genunchi, pe podea, ridicând un pistol Beretta de nouă milimetri. După ce îi verifică piedica, mirosi ţeava, încercând să afle dacă fusese folosit recent.

— L-am găsit sub pat. Miroase a curat.

— Pistolul sau şoseta?

Tovarăşul lui se făcu că nu-l aude şi îi întinse arma.

— Oare de ce o avea la el?

Payne o luă tot cu mâna băgată în şosetă. Chiar dacă mănuşile improvizate aduceau a teatru de marionete, pistolul n-avea ce căuta în contextul acela.

— Cine ştie? Călătorea singur într-o ţară străină. S-ar putea să-l fi luat cu el pentru apărare.

Jones ridică din umeri în timp ce continua să caute prin cameră.

— Că veni vorba de apărare. O să-l împrumut eu pentru orice eventualitate.

— N-am nimic împotrivă. Dar să n-aud că i-ai luat cu împrumut ceasul sau portofelul. Am venit pentru film, şi atât.

Payne dădu din cap afirmativ în vreme ce cotrobăia prin valiza lui Barnes. Era plină de cămăşi, pantaloni scurţi şi o gamă diversă de articole de toaletă.

— Şi, după ce găsim filmul, ce facem?

— Plecăm. Nu ştiu de ce, dar locul ăsta îmi dă o stare proastă.

Zâmbind, Payne ridică o geantă cu fermoar şi chicoti.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci, hai să plecăm!

Payne îi aruncă geanta lui Jones care verifică toate cele trei cutii cu filme de 35 de milimetri.

— Dacă avem noroc, pe unul dintre astea găsim scena de ieri, cu prăbuşirea elicopterului.

— Şi, dacă n-avem noroc, s-ar putea să-l vedem pe Donald făcând plajă în tanga.

— Doamne, Dumnezeule, sper că nu. Nu cred că totuşi CIA ne va plăti în plus pentru asta. De fapt, cred că ei vor... la naiba!

Figura lui Payne căpătă o expresie confuză pe când încerca să-şi dea seama cum de tovarăşul lui trecuse de la CIA la înjurat şi întrebă:

— Ce vrei să zici? Doar nu crezi că vor să...

La naiba! Abia când Payne auzi zgomotul, înţelese despre ce vorbea Jones. O cheie fusese vârâtă în broască, iar mânerul răsucit scârţâia.

— Ah, rahat! repetă şoptit Jones. Rahat! Rahat! Rahat! Payne reacţionă imediat, împingându-l pe Jones spre uşă şi zorindu-l s-o blocheze. Între timp, se uită roată prin cameră căutând ceva ca o baricadă cu care să-i poată bloca pe eventualii musafiri – cel puţin până găseau o altă soluţie.

— Patul, murmură Payne. Mut patul!

Se aruncă peste saltea, apoi împinse totul, însă era mai greu decât îşi închipuise. Picioarele patului scrijeliră lemnul dur al podelei, scoţând un sunet de parcă 10.000 de unghii zgâriau o tablă.

— *Polizia*! *Aprire*! strigă unul dintre bărbaţii din hol şi bătu cu atâta putere în uşă, încât Jones simţi în piept vibraţiile acesteia.

— Ştim că sunteţi înăuntru! strigă un altul în engleză. Deschideţi sau tragem în broască!

Jones făcu ochii mari, dându-şi seama că practic i-ar fi tras lui sub centură. Disperat, strigă:

— Dacă trageţi, ostaticul o încurcă!

— Ostaticul? şopti Payne. Nu mai face glume, hai să m-ajuţi! Jones se duse lângă Payne în celălalt colţ al camerei şi împreună mutară dulapul de modă veche, proptindu-l între piciorul patului şi cel mai apropiat perete. În felul ăsta, uşa s-ar mai fi deschis doar cu dinamită. Lucru care îl îngrijoră pe Jones.

— Minunat! mormăi el. Acum, nu mai pot intra, dar nici noi nu avem cum să ieşim.

— Ba ieşim. Relaxează-te! Ai puţină încredere!

Dar Jones nu era singurul care-şi pierdea răbdarea. Şi poliţiştii se enervaseră. Demonstrară acest fapt izbind în uşă cu un berbece improvizat. Lovitura răsună ca o bubuitură de tun din al Doilea Război Mondial, însă nici măcar nu clinti baricada.

Jones începu:

— Şi acum ce facem? Uşa era singura cale de ieşire, însă acolo sunt ei.

Bum!

— Nu-ţi face probleme, nu ieşim pe uşă. Ci pe aici!

Jones urmări cu privirea încotro arăta Payne şi îşi dădu seama că se referea la fereastra-vitraliu din baie.

— Nici pomeneală! Nu încăpem prin aia. Mai ales că tu ai fundul mare.

Payne se uită la fereastră câteva secunde.

— Mă pricep să apreciez dimensiunile în spaţiu şi eu zic că trecem, inclusiv fundul meu.

Bum!

— Nici gând, îl contrazise celălalt. Mai ales că nu suntem singuri.

Jones îi atrase atenţia asupra mişcării din spatele ferestrei. Umbra unui cap de om. Cineva încerca să se uite în cameră. Fără să ştie că urma să aibă un şoc.

— Nicio problemă, se lăudă Payne.

Apoi, fără avertisment, se lansă spre fereastră, lovind cu picioarele înainte, precum într-un salt de arte marţiale. Sticla se împrăştie la contact, aruncând în jur cioburile multicolore ca o explozie la o fabrică de dropsuri. Poliţistul aflat de partea cealaltă mai că înghiţi bucăţi din sticlă şi vârful pantofului lui Payne. Din păcate, faţa lui opri avântul lui Payne, împiedicându-l să treacă prin fereastră. O clipă mai târziu, el se prăbuşea pe gresie, într-un ropot melodios de cioburi.

Jones se repezi la el râzând şi-i zise:

— La naiba, Jon! Trebuie să mai exersezi aterizarea! Acesta stătu un pic să-şi revină.

— Cred că ai dreptate.

— De curiozitate, de ce nu ai folosit scaunul de la birou ca să spargi fereastra?

Payne se ridică şi încercă să-şi scuture sticla din păr.

— Părinţii mei obişnuiau să mă ducă forţat la biserică în fiecare săptămână şi eu stăteam acolo întrebându-mă cum ar fi să zbor prin vitralii şi să fug. N-am încercat niciodată, până acum.

Bum! Bubuiala din uşă îi aduse la realitate.

Se strecurară repede pe fereastră şi apoi peste poliţistul leşinat, reuşind să ajungă la Ferrari fără să fie văzuţi. Cât îl aştepta pe Jones să descuie maşina, Payne observă că îi curgea sânge din vreo 20 de locuri – avea zgârieturi pe braţe şi picioare. Brusc, ideea cu săritul prin fereastra-vitraliu nu i se mai părea aşa de strălucită.

— O să te rog să opreşti la primul magazin pe care-l vezi. Trebuie să mă bandajez!

— S-a făcut! Ar trebui să fie destule de aici până la Perugia.

— Perugia? Ce naiba este la Perugia?

— A, nu ţi-am spus? Când te uitai după hărţi în staţia de autobuz, eu am aflat încotro a luat-o Boyd. Tipul de la ghişeu ştia exact despre cine vorbeam înainte chiar de a-i arăta poza, de parcă fusese deja întrebat aceeaşi chestie de vreo sută de ori.

— Şi?

— Şi Boyd a plecat la Perugia, un oraş mic, cam la două ore de aici.

La 20 şi ceva de kilometri de Orvieto, au găsit o benzinărie unde Payne a reuşit să se panseze. S-a dus la baie să-şi spele tăieturile în timp ce Jones i-a cumpărat nişte pansamente şi ce-a mai găsit. A apărut în cinci minute la toaletă, aducând o trusă de prim ajutor şi un exemplar din ziarul local.

— Grăbeşte-te, îl anunţă Jones. Trebuie să ajungem undeva.

— Iar la închisoare?

Făcu din cap că nu şi-i arătă ziarul.

— La locul unui nou accident.

Payne se uită în oglindă şi încercă să citească titlurile. Din păcate, două lucruri îl împiedicară. Scrisul în oglindă era orientat de la dreapta la stânga, parcă era dintr-o revistă de dislexici şi afurisitul de text mai era şi în italiană.

Însă tot reuşi să înţeleagă ceva din fotografiile de pe prima pagină. Ştii vorba „o imagine face cât o mie de cuvinte”? Ei bine, pozele respective valorau milioane pentru că erau grafice.

În adevăratul sens al cuvântului. La modul că l-ar fi făcut şi pe un măcelar să i se întoarcă stomacul pe dos. În mare, imaginea centrală reprezenta caroseria arsă a unui autobuz, dar Payne văzu şi nişte braţe şi picioare ieşite din vehiculul avariat în nişte unghiuri imposibile. I se păru că

observă şi un cap căzut, prins sub un panou metalic imens. Nu ştia dacă era într-adevăr aşa, părul şi carnea parcă se topiseră şi rămăsese numai craniul.

Totul – oameni şi obiecte – era făcut scrum.

Payne trase adânc aer în piept, simţind că-i fierbe sângele de nervi.

— Nu-mi zice că e autobuzul lui Boyd!

Dar Jones nu-i răspunse. Furia şi încrâncenarea de pe faţa lui spuneau destul.

32

Unul dintre neajunsurile majore când te foloseşti de cafeaua espresso ca să ai energie este efectul ei supărător asupra vezicii urinare. Cel puţin, asta era concluzia Mariei Pelati când ieşi din toaleta de la bibliotecă a doua oară într-o oră. Se îndreptă spre cele două rânduri lungi de chiuvete. Chiar atunci, un individ masiv sări din cabina din colţ şi o apucă din spate, acoperindu-i gura în vreme ce o ţintuia cu corpul de perete.

— Să nu scoţi un sunet, o ameninţă în italiană. M-ai înţeles? Linişte!

În mod normal, Maria ar fi reacţionat imediat. L-ar fi muşcat de mână, călcat pe picior şi ar fi ţipat. În acest caz însă, a decis să n-o facă. Nu ştia sigur de ce – poate din atitudinea lui sau doar intuiţia -, dar simţea că nu-i vrea răul. Avea senzaţia stranie că era acolo s-o ajute.

O anunţă:

— Dacă promiţi să taci, îţi dau drumul, altfel rămânem aşa! O privi fix câteva secunde, fără să se mişte, aşteptând decizia ei. Spune-mi, poţi fi calmă?

Maria confirmă din cap.

— Bun, mormăi el, descoperindu-i gura. Sper că nu te-am speriat, însă era important să vorbesc cu tine cât mai repede şi între patru ochi.

— Trebuia să vorbeşti cu *mine*? De ce?

— De ce? Pentru că eşti într-un foarte mare pericol. Pericol. Cuvântul îi aduse în minte retrospectiva ultimelor două zile. Mai întâi, împuşcăturile neaşteptate din elicopter, apoi căderea de pietre urmată de urletele victimelor din autobuz care încercau să scape şi mirosul greţos de carne arsă.

— Cine eşti? întrebă ea. Cine te-a trimis să vorbeşti cu mine?

Un surâs amar i se ivi bărbatului pe buze.

— Nu-ţi mai aminteşti de mine, aşa-i? Sunt paznicul care te-a lăsat să intri în bibliotecă, cel cu care ai flirtat.

Roşi toată de jenă.

— Tu eşti? Parcă erai în uniformă.

Paznicul confirmă din cap, bucuros că-şi amintea ceva.

— Mi s-a terminat tura acum o oră şi ai noroc, pentru că exact atunci mi-am dat seama că eşti în pericol.

— Pericol? Ce fel de pericol?

— Vrei să spui că nu ştii? Bărbatul cu care ai venit azi este cap de afiş pe toate posturile la ştirea zilei. Ştii că este căutat de poliţie în toată Europa?

„La naiba!” înjură fata în gând. Păstrându-şi sângele rece, zise:

— Sigur faci o confuzie. Îl cunosc de foarte mulţi ani şi *nu* este infractor, este un profesor vestit.

— La TV, au arătat mai multe fotografii de-ale lui, l-am recunoscut.

— OK, murmură fata, să spunem că ai dreptate. Ce propui să fac?

— Nu se pune problema ce cred că ar trebui să faci, am făcut deja!

Maria simţi că-i stă inima în loc.

— Adică?

— Cum i-am văzut poza, m-am întors, ca să fiu sigur că încă mai este aici. Apoi, am aşteptat să pleci de lângă el – nu am vrut să fii luată ostatică – şi am anunţat poliţia locală. Cu puţin noroc, acum îl arestează.

Un val de panică o cuprinse pe Maria. Fără să stea prea mult pe gânduri, dădu să fugă spre uşă, sperând să-l poată anunţa pe Boyd până nu era prea târziu.

— Degeaba, nu poţi ieşi de aici fără cheie.

Fata apăsă clanţa, dar, aşa cum o avertizase paznicul, uşa nici nu se mişcă.

— Nu ai niciun drept să mă ţii încuiată aici! strigă ea. Niciun drept!

— De fapt, am tot dreptul. Te-am lăsat să intri fără niciun act de identitate, aşa că eu răspund pentru tine. Veni spre uşă, sperând să o calmeze. Hai să aşteptăm aici până sosesc autorităţile, apoi putem lămuri totul. Nu-i mai bine aşa?

Maria oftă, apoi îi zâmbi cât de dulce putu.

— Poate că ai dreptate. Adică, toate chestiile astea m-au derutat complet. Sunt atât de obosită că nici nu mai gândesc limpede. Nu ştiu! Poate, cel mai bine este să aşteptăm aici.

Paznicul se bucură de schimbarea atitudinii ei şi făcu un pas înainte să o aline. Dar, în clipa în care se apropie, Maria îi trase un genunchi în prohab. Lovitura fu aşa de neaşteptată şi de puternică, încât paznicul se chirci de durere, dându-i astfel Mariei şansa de a-l doborî cu o lovitură urâtă de picior în bărbie, care-l aruncă grămadă jos.

— Sau poate nu, se amuză ea.

Maria îi luă cheile şi fugi să-l avertizeze pe Boyd. În mai puţin de un minut, îşi strânseră toate materialele şi ieşiră din sala de conferinţe. Dar n-au fost suficient de rapizi. O echipă de intervenţie SWAT italiană intra deja în clădire pe uşile din faţă ale bibliotecii. Fără să se simtă descurajaţi, cei doi o luară în direcţie opusă şi se năpustiră spre ieşirea din spate, sperând că vor ieşi nevăzuţi. În zona toaletei pentru femei, paznicul lovit apăru împleticindu-se, vrând să le ţină calea.

— Staţi pe loc! strigă acesta.

Dar n-aveau de gând să-l asculte. Boyd îl lovi primul în cap, folosind cilindrul din bronz al lui Tiberius pe post de crosă. Apoi, Maria îl culcă iarăşi la pământ cu un rever puternic aplicat cu dicţionarul latin pe care-l ţinea în braţe.

— Doamne, ce mi-a priit să-i dau una, pufni Boyd.

— Nu-i aşa? La mine e a doua oară când îl pocnesc. Dispoziţia li se schimbă rapid când văzură câţiva poliţişti intrând pe uşa din spate. Boyd se blocă:

— Suntem prinşi la mijloc!

— Nu dacă o luăm în sus. Maria îl conduse spre cea mai apropiată scară şi-i făcu semn: Luaţi-o înainte! Încerc să-i întârzii pe tipii ăştia.

— Nu fi prostuţă, draga mea...

— Plecaţi! îi ordonă fata. Pe dumneavoastră vă caută mai mult decât pe mine. Fugiţi! Hai!

Maria ascultă o vreme paşii lui Boyd, apoi îşi îndreptă toată atenţia spre uşa din capul scării. Alese una dintre cheile paznicului şi o încercă în broască, însă fără succes. Înjură încet, apoi probă pe rând alte trei, dar nu reuşi. În sfârşit, la a cincea încercare găsi cheia potrivită şi apucă să încuie uşa cu puţin înainte ca poliţia să ajungă acolo.

— Gata! strigă ea bucuroasă, luând-o în sus pe scări să-l ajungă din urmă pe Boyd. Îl găsi repede, aşteptând-o la etajul al doilea.

O anunţă:

— Ferestrele au gratii şi scara din faţă este închisă pentru renovare. Numai pe aici se poate urca sau coborî.

— Nu sunt lifturi de serviciu?

— N-are lift, clădirea e prea veche. Fata căzu un pic pe gânduri.

— Ce se repară? Boyd arătă în sus.

— Acoperişul! îl refac.

— Aşa-i! Am văzut la venire. Haideţi, am o idee! Înviorată, Maria porni înainte pe scări cu o asemenea viteză, încât Boyd abia putu să ţină pasul cu ea. Ajuns sus cu răsuflarea tăiată, profesorul se sprijini de perete.

— Vă simţiţi bine? întrebă ea.

— Nu, gâfâi el fără aer, dar îmi revin.

— Sigur? Pentru că...

Îşi pierdu concentrarea când auzi voci şi paşi chiar sub ei. Folosi repede cheile paznicului ca să deschidă uşa de serviciu spre acoperiş, apoi îl ajută pe Boyd să iasă exact când urmăritorii dădeau să-l apuce de gleznă. Ca prin minune, Boyd reuşi să scape, lovindu-l pe primul poliţist cu cilindrul peste mână, după care Maria îi trânti uşa în faţă.

— Asta-i a doua oară când scap de voi, îl tachină ea în italiană. Trebuie să fiţi mai rapizi în reacţii dacă vreţi să puneţi mâna pe o femeie!

În replică, agenţii din echipa SWAT îi adresară vreo două înjurături şi încercară să spargă uşa.

— Sfinte Doamne, şopti Boyd, încă străduindu-se să-şi recapete suflul. Par foarte enervaţi.

— Vă par enervaţi acum? Staţi să scăpăm de aici. O să fie de-a dreptul înfuriaţi!

Boyd pufni în râs văzând-o cum se suie pe scara înaltă de vreo şase metri, care ducea până la o trapă din tavan, şi trage zăvorul de metal. *Psssss*, şuieră la deschidere trapa etanşă, urmată de o explozie de lumină naturală care o orbi pe moment, dar nu o deranjă. Era mai bucuroasă ca niciodată că vede soarele.

— Este sigur? întrebă Boyd. E în regulă?

— O clipă! Se uită dacă nu există surprize pe acoperiş şi-l anunţă: Stăm bine!

— Slavă Domnului! răsuflă uşurat Boyd, urcând încet spre acoperiş. Peste câteva secunde, întrebă: Şi acum? Ne aşezăm şi aşteptăm?

— Să aşteptăm? Nicidecum! Deocamdată, o să desfac şuruburile de la scară, ca să eliminăm calea de acces şi să nu poată urca.

Boyd o privi scurt şi apoi râse în hohote.

— Eşti sigură că nu ai mai fost fugărită de poliţie până acum? Pentru că pari în elementul tău.

Fata ridică din umeri.

— E suficient să te uiţi la filme şi eşti pregătit pentru orice.

— Sper să ai dreptate, pentru că situaţia noastră este încă nesigură... sau nu-mi spui ceva?

Maria se amuză de ironia situaţiei şi-l linişti cu un zâmbet încrezător.

— Toţi avem *nişte* secrete, nu-i aşa, profesore Boyd?

În scurt timp, desprinse scara şi o ridică pe acoperiş. Tot ca să-i întârzie pe poliţişti, fata blocă zăvorul cu legătura de chei, un truc pe care-l învăţase dintr-un film cu Bruce Willis.

— Asta ar trebui să-i ţină pe loc! râse ea.

Boyd nu comentă, însă faptul că zâmbea era un semn bun. Se speriase mai devreme că face infarct, văzându-l cum se sufocă.

— Sper că vă simţiţi mai bine, pentru că o să aveţi nevoie de toată forţa ca să scăpăm.

— Ia spune-mi la ce te-ai gândit?

În loc să-i răspundă, fata îl ajută pe Boyd să se ridice în picioare şi-l aduse până la marginea clădirii înalte de aproximativ 30 de metri.

— Dacă vă simţiţi în stare, mă gândesc că am putea încerca să sărim.

— Ce?! Mă iei peste picior!

Maria îi arătă un tub metalic lung, care cobora într-un unghi de 70 de grade de la acoperiş până la o zonă plană, aproape de bază. Scopul acelui tobogan era să ajute la îndepărtarea materialelor nedorite pe durata renovării. În loc să care molozul pe scări în jos sau să-l azvârle de sus, muncitorii aruncau resturile pe tobogan, iar acestea cădeau într-un tomberon. Fata îi explică:

— Am văzut când am mers la *Il Duomo*. Mă gândesc că, dacă ţine cărămizi şi scânduri, poate să ne ţină şi pe noi.

Boyd bătu cu palma în tub, încercând să-şi dea seama cam la ce greutate rezistă. Apoi, făcu nişte calcule, se uită

la grămada de moloz de la capăt şi înţelese că aterizarea ar fi confortabilă.

— Bine, drăguţă, sunt gata să încerc, deşi cred că ar fi mai bine să coborâm pe rând. N-are sens să riscăm coborând amândoi.

— Absolut de acord!

— Atunci, nu mai trebuie decât să hotărâm cine-i primul. În majoritatea situaţiilor, aş urma regulile cavalereşti şi aş insista ca doamnele să treacă întâi, dar...

— Minunat! Mie mi se pare grozav!

Apucându-se de partea de sus a toboganului fără să mai aştepte confirmarea lui Boyd, Maria se azvârli cu elanul de care avea nevoie ca să alunece. După pornire, alunecarea pe burlan era ca o cursă de bob la Olimpiada de Iarnă. La sosire, a fost puţin mai dur decât se aştepta – se trezi azvârlită cu picioarele în faţă într-o movilă de lemne şi var -, dar mai bine aşa decât împuşcată pe un acoperiş de o echipă SWAT înfuriată.

După ce se scutură de praf, se uită spre acoperiş şi-i făcu semn lui Boyd că totul este în ordine. Bărbatul dădu din cap cu inima îndoită, trase aer în piept şi se avântă prin tunelul de evadare, un detaliu de-a dreptul plictisitor în comparaţie cu întâmplările prin care aveau să treacă ulterior.

De fapt, aventura lor abia începea, iar nebunia abia de acum urma.

33

Jones ştia puţină italiană, aşa că reuşi să înţeleagă articolul despre explozia autobuzului, care se pare că nici n-a fost o explozie. Conform ziarului, doctorul Boyd nu era doar un profesor/impostor/hoţ, ci şi un specialist în evadări/muniţii capabil să arunce în aer un autobuz în faţa a aproape jumătate din numărul total de poliţişti din Italia, fără să fie rănit sau prins. Bună treabă, nu?

Articolul mai pretindea că Boyd a tras şi a doborât şi un elicopter, a deturnat primul autobuz care ieşea din oraş şi apoi a fugit pe un drum de ţară pe care poliţiştii au reuşit să-l blocheze. După o confruntare de scurtă durată, Boyd a detonat un dispozitiv, omorând pe toată lumea, mai puţin pe el, şi a reuşit să scape în răstimpul cât forţele eroice ale poliţiei îşi riscau viaţa încercând să-i scoată pe pasagerii răniţi din acel infern.

Payne începu să râdă auzind prezentarea din ziar a faptelor, pentru că ştia că sunt numai baliverne. Cel mai rău lucru pe care îl putea face un criminal era să ucidă un poliţist, pentru că astfel garanta o intervenţie poliţienească motivată, un grup care căuta răzbunare chiar dacă pe parcurs însemna să încalce legea. De ce? Pentru că poliţia înţelegea că, dacă nu riposta rapid, orice golănaş cu pistol ar începe să creadă că poate ucide un poliţist şi scapă basma curată, iar eventuala victimă următoare să fie partenerul poliţistului sau chiar el.

De aceea, Payne ştia că povestea din articol scârţâia. Nu se putea ca un efectiv întreg de poliţie să înconjoare un autobuz deturnat de un ucigaş de poliţişti şi să-l lase să scape. Nici vorbă! Aşadar, cum a supravieţuit Boyd? Şi ce tip de explozibil a folosit de a putut arunca în aer autobuzul, iar el a scăpat nevătămat? Cu niciunul dintre cele cunoscute de Payne nu reuşeai asta, iar el le ştia pe toate.

Oricum, astea erau doar câteva dintre gândurile care-i treceau prin minte lui Payne când asculta detaliile articolului. La fel se întâmpla şi în cazul lui Jones, pentru că acesta insistă să meargă să vadă locul accidentului înainte să se întunece.

Ca să ajungă acolo, la mai puţin de 15 kilometri de benzinăria unde Payne se pansase, au trebuit să iasă de pe drumul principal şi să intre pe un drum de ţară greu de parcurs şi cu un autobuz, darămite cu un Ferrari. La mică distanţă de locul respectiv, o baricadă din lemn îi opri. De jur-împrejurul barierei erau plante, flori şi câteva zeci de fotografii lăsate de familiile victimelor în amintirea acestora. Unii pot să se distanţeze într-o fracţiune de secundă de imagini ca acestea, trecând pe lângă ele ca şi când ar fi indicatoare rutiere sau cutii poştale. Însă Payne nu era genul. Părinţii săi muriseră pe când era adolescent, loviţi de un şofer beat, aşa că, de câte ori vedea un buchet de flori la marginea drumului, mereu cădea pe gânduri. Desigur că Jones ştia lucrul acesta despre Payne, astfel că se dădu jos din maşină şi îndepărtă singur bariera.

Cu timpul, Payne observase că, în momentele când îşi amintea de părinţi şi se întrista, depăşea mai uşor deprimarea dacă asculta muzică. Şi, cum mai aveau de mers doar câteva minute până la locul accidentului, se hotărî să încerce sistemul audio din maşină.

Din păcate, singurele posturi de radio care se prindeau în mijlocul munţilor Apenini aveau doar cântece triste, cu Andrea Bocelli şi Marcella Bella. Nu asta ar fi vrut să audă. Trecând de la un post la altul, spera să găsească totuşi ceva mai săltăreţ, când Jones îi strigă de lângă barieră:

— Dă înapoi! Revino la ăla dinainte!

Payne făcu cum i se spuse, sperând să nu dea peste muzică de operă când răsucea tunerul. Spre surprinderea lui, nu era deloc muzică, ci vocea unui prezentator italian care turuia un buletin de ştiri. Putea fi vremea sau starea

traficului rutier. Payne ghicea doar, pentru că nu ştia o boabă italiană, numai ce auzise în serialul *Clanul Soprano*. Se pare însă că anunţul respectiv, indiferent despre ce era, îi plăcea lui Jones, şi asta după rânjetul care i se conturase pe faţă, mare cât o zi de post. Au trecut mai bine de două minute până când Jones a închis aparatul, scutindu-l pe Payne de tortura tonalităţii lui Pavarotti sau a oricărui alt grăsan care urma să cânte.

— N-o să-ţi vină să crezi, spuse Jones, dar Boyd tocmai a fost zărit în Milano.

Payne îşi dădu ochii peste cap.

— Mda, aş vrea eu!

— Jur că asta au anunţat, Jon! Că tocmai a fost zărit în Milano. Poliţiştii au încercat să-l prindă, dar a scăpat. Din nou.

— Stai puţin, vorbeşti serios? Cum a scăpat?

— A dispărut de pe acoperişul bibliotecii. Şi, fii atent, este însoţit de o femeie!

— Boyd a luat un ostatic? Jones negă.

— Nu, şi-a luat un partener! Se pare că ei doi sunt complici.

34

Crucificarea din Danemarca nu prea făcu mare vâlvă în Statele Unite şi el nu putea să înţeleagă de ce. Crima avea toate ingredientele pe care le caută americanii la o ştire – o execuţie brutală, locaţie vestită, iar victima era un preot de la Vatican – şi totuşi singura menţionare fusese o relatare scurtă a agenţiei Associated Press. Nu apărea nimic în ziare sau reviste ca: *USA TODAY*, *The New York Times* şi *National Enquirer*.

Doamne, ce se întâmpla cu oamenii ăştia? Oare filmele de groază şi jocurile lor video îi făcuseră într-atât de insensibili la violenţă, încât nu le mai păsa de răstignirea unui preot? Pe cine trebuia el să ucidă pentru ca lumea să-i acorde toată atenţia? Pe afurisitul de preşedinte?

Evident, îşi dădu seama că ar fi fost prea mult. Voia, pe cât posibil, să atragă cât mai multă atenţie fără să înceapă o vânătoare de oameni. Doar aşa ar fi putut el şi partenerii lui să-şi pună în aplicare planul.

Aveau nevoie de atenţie, nu de intervenţie. Un reflector fără căldură.

Pentru el, cea de-a doua crimă reprezenta un pas în direcţia bună. CNN trimisese o echipă de filmare la Tripoli şi în Nepal, sperând să obţină o reacţie de la familia regală. Reportajul lor apăru pe ecran la buletinele de ştiri din Statele Unite şi, mai departe, fu preluat sub formă de articol de 90% din ziarele din America de Nord, incluzând oraşele cele mai importante. Nu era acoperirea de prima pagină pe care o preconizaseră, dar totuşi era suficient ca să fie luat în consideraţie de Vatican, ceea ce reprezenta de fapt scopul primordial al crimelor.

Erau presaţi de timp şi riscurile prea mari. Era cazul să strângă şurubul.

Poreclit Sfântul marcator din cauza prenumelui său, Orlando Pope[4] era unul dintre cei mai buni jucători de baseball. Lovea cu sete, alerga cu viteză şi făcea toate lucrurile mărunte care duceau la victoria echipei sale. Pe scurt, era genul de jucător pe care clubul îl cocolea.

În pauza dintre campionate, două echipe – Boston Red Sox şi New York Yankees – făceau tot ce le stătea în putinţă să-l convingă să semneze cu ei. Nu doar pentru a pune mâna pe Pope, ceea ce ar fi fost o mare lovitură, ci ca să nu intre în echipa adversă, fapt care era şi mai important, după cum gândeau ei. De ce? Pentru că, în baseball, nu exista rivalitate mai mare decât între echipele Red Sox şi Yankees. Se urau jucătorii între ei, fanii de asemenea, până şi oraşele de unde proveneau.

Cele două echipe erau ca Sparta împotriva Atenei, doar că se luptau cu bâte, nu cu lănci.

Timp de aproximativ o lună, echipele şi-au licitat ofertele alternativ. Întâi, zece milioane, apoi cincizeci, o sută de milioane şi mai mult. În cele din urmă, Pope a semnat cu Yankees şi astfel a devenit inamicul public numărul 1 în Beantown[5].

Ca printr-un capriciu al sorţii, echipele nu erau programate să joace în Boston până în weekendul acesta. Avuseseră un meci la începutul campionatului în New York şi mai aveau de disputat vreo alte douăsprezece spre sfârşitul anului, dar confruntarea aceasta era meciul pe care oricare iubitor de sport îl aştepta în New England.

Pope sosea la Boston şi aveau să-i vină de hac.

Orlando Pope ura lumina reflectoarelor şi toată atenţia care i se acorda, fiindcă era cel mai bine plătit jucător din lumea sporturilor. Îi plăcea să fie pe teren, unde avea încrederea şi talentul de a străluci, însă ura treaba asta în

[4] Joc de cuvinte în engleză, nume de familie des întâlnit, dar şi “papă” (n.tr.)

[5] Oraşul fasolei poreclă dată oraşului Boston (n.tr.)

viaţa personală. Crescuse într-o familie mixtă din Brazilia – tată negru, mamă albă -, ceea ce-l făcuse să aibă probleme de identitate. Era negru? Era alb? Era ambele? Până la urmă, nu se simţea în largul lui în niciun grup, aşa că îşi petrecea majoritatea timpului singur, citind şi uitându-se la filme, înconjurat de luxul apartamentului personal, în loc să se bucure de statutul său de erou în New York.

Pentru el, oamenii creau probleme, aşa că se ţinea departe de toată lumea, pe cât putea.

Pizza pe care o comandase de la localul DeJut întârziase 40 de minute şi era nervos. Cumpărase un DVD cu un film nou, *Lecţia*, şi nu voia să-l pună până când nu-i venea mâncarea. Nimic nu-l enerva mai mult decât întreruperile atunci când încerca să facă o treabă.

Era tentat să sune şi să facă o reclamaţie, când auzi o bătaie la uşă. Cu portofelul în mână, Pope descuie yala şi îndepărtă lanţul, fără să se uite pe vizor.

A fost cea mai mare greşeală din viaţa lui.

În hol erau patru bărbaţi diferiţi faţă de cei din Danemarca sau Libia, dar un cvartet cu acelaşi obiectiv. Să ridice ţinta, s-o ducă la o locaţie dinainte stabilită şi să o bată în cuie pe cruce.

Liderul grupului ţinea o armă cu electroşocuri Taser M-Series şi-l electrocută pe Pope în piept, înainte ca acesta să poată reacţiona. Arma trimise un val de curent electric prin tot sistemul nervos central al lui Pope, provocându-i o contracţie necontrolată a muşchilor. Un moment mai târziu, unul dintre cei mai buni atleţi din lume zăcea pe podea, în poziţie fetală, incapabil să se protejeze în vreun fel.

De acolo era simplu. Să-l care pe Pope până la camionetă, să-l ducă la locaţia dinainte stabilită şi apoi să aştepte anunţul ştirii. Şi, ah, ce impact o să aibă!

O să fie ca o ultimă fază de atac pentru a marca un eseu, cel mai important de până atunci.

Fiecare crimă era un indiciu. Fiecare indiciu ducea la un secret. Secretul avea să schimbe lumea.

În cele din urmă, Vaticanul nu va mai putea face nimic, fiind complet neajutorat.

Forţat, în sfârşit, să-i cinstească strămoşul la 2.000 de ani după eveniment.

35

Joi, 13 iulie
Milano, Italia

Ca să ajungă în nordul Italiei, Payne şi Jones trebuiau să parcurgă o distanţă de câteva sute de kilometri. Din fericire, datorită limitelor de viteză generoase de pe autostradă şi puterii ca de Formula 1 a modelului Ferrari condus de ei, au ajuns în Milano la miezul nopţii. Era prea târziu ca să developeze filmele lui Barnes, însă mai puteau face ceva investigaţii pe teren. Aşa încât, fără să piardă timp, s-au dus direct în campusul Universităţii Catolice.

Jones începu:

— Mai întâi, trebuie să aflăm dacă Barnes a fost prins. Ce-ar fi să spionez prin jur, să încerc să vorbesc cu nişte reporteri, timp în care tu poţi să cercetezi zona şi să vezi cum putem intra? Dacă nu ne iese nimic, s-ar putea să trebuiască să ne strecurăm înăuntru.

— Da, glumi Payne, mai bine ne-am grăbi că, dacă lucrurile continuă ca până acum, Boyd ar fi în stare să arunce în aer biblioteca numai ca să ascundă dovezile!

Amuzat, Payne trecu pe lângă aleea din dreapta şi observă câţiva poliţişti care se uitau la un tub colector de ghenă şi la un container. Nu voia să aibă de-a face cu ei, aşa că, fără să se oprească, o luă spre intrarea principală, sperând că vor fi mai puţini poliţişti de partea cealaltă a clădirii. Atunci, îl remarcă agentul de pază de la intrare, care stabilea cine intră şi cine nu, ca un gardian mătăhălos de la o discotecă pus să asigure ordinea. Într-o fracţiune de secundă, Payne îşi schimbă planul de atac. În loc să intre pe ascuns, hotărî să profite de namila fără creier şi să se dea drept invitat.

Payne nu avea la el insignă sau ceva care să pară cât de cât oficial, deci trebuia să scornească o chestie destul de gogonată şi credibilă. Exista posibilitatea ca gardianul să nu ştie engleză, cum nici el nu vorbea italiană, şi putea să profite de şansa asta. Miza pe faptul că o să-l deruteze pe gardian în aşa hal, încât acesta îl va lăsa înăuntru numai ca să scape de el. În ideea asta, se duse direct la el şi, cu un accent sforăitor, vorbi pe nerăsuflate, prezentându-se ca fiind de la ambasada britanică şi a venit să-i apere drepturile legale domnului doctor Boyd. Gardianul nu păru alertat de faptul că vorbise a la Ringo Starr, era plin de pansamente şi ascundea la brâu un pistol furat. Se uită la el, ridică din umeri şi-l pofti înăuntru fără alte întrebări.

Payne inspectă pe furiş parterul, încercând să găsească un indiciu care să-l lămurească de ce se afla Boyd la bibliotecă. Bănuia că era ceva suspect, deoarece toaleta pentru femei era sigilată cu bandă galbenă pe care scria „POLIZIA”. Dar asta i se părea şi mai ciudat, ştiind că Boyd era prea deştept şi n-ar fi făcut nimic care să-l dea de gol, cum ar fi să intre la toaleta femeilor. Doar dacă incidentul nu avea legătură cu tipa misterioasă despre care se vorbise la radio. Poate că se ascunsese acolo? Să fie ea oare motivul pentru care Boyd fugea ca să se salveze după atâţia ani de jonglat cu Interpolul?

Indiferent care era situaţia, Payne trebuia să afle ce s-a întâmplat acolo.

Temându-se să nu fie prins, se strecură spre uşă, neştiind ce o să găsească. Un cadavru? Nişte pete de sânge? O femeie stâlcită în bătaie? În cel mai rău caz, spera să prindă din zbor vreo bârfă picantă despre Boyd şi partenera lui, însă nu văzu decât un criminalist care lua amprente. Dezamăgit, se răsuci pe călcâie şi dădu să se îndepărteze din uşă când cineva îl prinse de braţ.

— Unde duci tu? întrebă un bărbat cu un puternic accent italian.

„Fir-ar să fie”, gândi Payne. Agentul de pază de la intrare i-a anunţat probabil pe poliţişti şi se pregăteau să-l dea afară. Payne întoarse capul, aşteptându-se cumva să vadă un pistol îndreptat asupra lui. În schimb, văzu un tip mărunţel, cu faţă zâmbitoare şi un păr negru, numai cârlionţi.

Surprins din cale-afară, Payne începu să se bâlbâie:

— Eu, doar eram, a...

— Doar ce? Fugeai fără să te prezinţi?

Încurcat, Payne rămase pe loc, uitându-se la individul din faţa lui care era cu aproape 30 de centimetri mai scund decât el, îmbrăcat cu un costum gri-deschis şi cămaşă albă, apretată. La buzunarul hainei, avea agăţată o legitimaţie, dar scrisul era microscopic şi în italiană, aşa că nu ştia ce reprezintă.

Continuă tot el pe un ton vesel:

— Păi, dacă tu nu vorbeşte, vorbeşte eu! Mă cheamă Francesco Cione. Prietenii mei vorbitori de engleză îmi spun Frankie. Sunt corespondentul de presă al universităţii şi, numai să mă vezi cum merg, îţi închipui că-s cel mai alergat om din tot Milano – cel puţin astăzi, nu?

Şi, în momentul acela, Payne ştiu că Frankie i-ar fi cel mai bun aliat.

Se gândi repede şi şopti:

— Chiar eşti omul de presă în cazul Boyd?

Intrigat de tonul confidenţial, Frankie, la rândul lui, se uită în jur ca să nu fie curioşi.

— Da, reprezint universitatea în relaţia cu presa. De ce întrebi?

Payne ridică un deget în dreptul buzelor.

— Şşşt! Nu aici! Putem vorbi undeva?

— În secret? şopti tânărul. Da, pot să fac asta. Pot să fac *orice*. Urmează-mă!

Payne nu avea ce să-i spună – deocamdată, nu ştia despre ce îi va vorbi. Dar risca prea mult să rămână pe hol

cu o duzină de poliţişti în jur, care l-ar fi putut vedea. Şi apoi, ştia că, dacă tot are de găsit o explicaţie pentru Frankie, până străbăteau coridoarele lungi ale bibliotecii spre un loc mai retras, o să aibă timp să încropească o poveste credibilă despre ce căuta el aici.

Frankie îl duse într-o sală de lectură micuţă, plină până în tavan cu stive de cărţi legate în piele. Aici, întrebă:

— Despre ce este vorba, un secret, nu? Payne replică tot cu o întrebare:

— Ai idee cine sunt? Băiatul scutură din cap.

— Un gardian mi-a zis că eşti de la ambasada britanică, dar, după ce te-am auzit vorbind, ştiu că se înşală. Eşti american, aşa-i?

— Foarte bine! îl felicită Payne. Înseamnă că eşti mai deştept decât gardianul.

Zâmbind la auzul tentativei de compliment, Frankie zise:

— Păi, spune-mi cine eşti?

— Nu încă, o să ajungem la *asta* imediat! mai întâi, vreau să ştiu un lucru. Îţi place serviciul tău? Adică, am impresia că eşti capabil să faci mult mai mult. Te văd făcând ştiri, nu ajutându-i pe alţii să le transmită. Şi ştii ceva? Pot să mişc lucrurile ca să se întâmple asta. Dacă ţi-ar plăcea.

Interesat, Frankie îl pofti să ia loc.

— Cum, doar nu eşti magician? Faci o scamatorie şi îmi aranjezi viaţa?

— Ce-ai zice să mă ajuţi pe mine şi echipa mea să-l prindem pe doctorul Boyd? Nu o acţiune de culise, ci una în care participi activ la prinderea lui. Te-ar interesa?

Aproape că saliva când îi răspunse:

— Dacă m-ar interesa? *Mamma mia*! Am încercat toată noaptea să-i ajut pe poliţişti, dar n-au fost deloc receptivi. De ce ai nevoie?

— Imediat îţi spun, dar, înainte de asta, o să-mi trebuiască ajutorul tău pentru un fleac.

— Îţi trebuie ajutorul meu înainte să te ajut. Cam confuză situaţia, nu crezi? Ce-ţi trebuie?

— De fapt, vreau doar să m-ajuţi să bag înăuntru un prieten cu care lucrez.

— Doar atât? Asta se rezolvă, pot să mă ocup şi cu ochii legaţi la spate.

Manevra suna dureros, dar Payne nu-i corectă expresia ca să nu-l demoralizeze. În schimb, îi dădu toate datele şi-i spuse cum să-l găsească pe Jones.

— Dar hai totuşi să mă prezint oficial acum! Mă numesc Jonathon Payne şi lucrez pentru CIA.

— CIA? se arătă impresionat Frankie. Am auzit prin filme numai. Mă simt onorat de cunoştinţă, *signor* Payne! Da, o mare onoare... Deci, în afară de prietenul dumneavoastră, vă mai trebuie ceva?

— Da, Frankie, că tot ai pomenit, ar mai fi...

Dante dădu buzna în clădire ca la el acasă, ignorând mulţimea de gură-cască, trecu de gărzile ineficiente şi printr-o duzină de poliţişti dispersaţi în holul de la intrare. Nu se opri nicio secundă ca să arunce vreo vorbă amabilă la întâmplare şi nu oferi nimănui posibilitatea de a-l întreba ce caută acolo sau unde merge, până când ajunse la banda galbenă întinsă de poliţie, în faţa toaletei pentru doamne.

— Ce s-a întâmplat? mârâi el la detectivul-şef. Ofiţerul îl recunoscu de îndată şi ştia de legătura lui cu Benito Pelati.

— Multiple atacuri urmate de o fugă bine plănuită. Au scăpat de agenţii SWAT de parcă aceştia erau nişte statui.

— Cine a fost atacat?

— Unul dintre paznicii bibliotecii care nu era de serviciu a fost atacat de mai multe ori. Mai întâi, l-a lovit fata, apoi l-a pocnit Boyd şi din nou fata. Cred că o fi prizat ceva, pentru că ne-a spus tipul că avea o forţă cât zece bărbaţi.

Dante se strâmbă, surprins de naivitatea detectivului. Se ştie doar că orice tip care mănâncă bătaie de la o femeie o să găsească mereu o scuză.

— Cum au coborât de pe acoperiş?

— Pe un burlan de şantier. Au alunecat până jos, în alee.

— Avem vreo fotografie?

— E posibil! Chiar în clipa asta, echipa noastră se uită la casetele camerelor de supraveghere.

Dante se încruntă. Ultimul lucru de care avea nevoie era o grămadă de fotografii care să ajungă cumva în presă. Pentru el era clar că, în felul acesta, muşamalizarea avea să fie mult mai dificilă decât cea de la explozia autobuzului.

— Vreo amprentă? Măcar suntem siguri că era Boyd? Detectivul ridică din umeri în timp ce doi oameni – unul scund, iar celălalt negru – trecură pe lângă ei, înaintând pe coridor.

— Paznicul jură că el era şi la fel alţi câţiva martori. Nu vom şti cu siguranţă decât mai târziu. Sunt multe amprente de verificat într-o clădire ca aceasta.

„Cu cât durează mai mult, cu atât mai bine”, se gândi Dante. Avea nevoie de cât mai multă vreme ca să ticluiască o poveste adecvată pentru presă.

— O ultimă întrebare, ştim ce făceau ei aici?

— Cercetări, cred. Au petrecut mare parte din zi într-o sală de studiu, lucrând la un soi de proiect. Pot să-ţi arăt dacă vrei.

Dante acceptă imediat, sperând din tot sufletul că nu lucraseră la nimic din ceea ce găsiseră la Orvieto. Asta era singurul lucru pe care nu-l putea muşamaliza dacă Boyd se hotăra să-şi facă publice descoperirile.

Jones păşea gânditor prin bibliotecă. Stătuse afară, încercând să găsească pe careva cu care să vorbească despre Boyd, când un bărbat mărunţel îl apucă de braţ şi-l trase spre scări. Reacţia sa iniţială fu să se dea înapoi, ceea

ce n-ar fi fost greu ţinând cont de statura lui Frankie. Apoi, Frankie îi zise că era un prieten al agentului Payne şi că era nevoie de Jones înăuntru.

În timp ce străbăteau coridorul, Jones simţi că-i vâjâie capul încercând să memoreze traseul, dar şi să-şi dea seama ce se întâmplase. O crimă? O răpire? Un viol? De afară, nu vedea decât o bandă galbenă a poliţiei care izola perimetrul din faţa toaletei pentru doamne. Jones vru să se aplece puţin, ca să vadă ceva mai de aproape, dar priveliştea era blocată de un bărbat impozant, îmbrăcat într-un costum scump, care părea că-l interoga pe un detectiv, şi nu invers. Lucrul acesta i se păru foarte ciudat, aşa că memoră figura tipului, gândindu-se că s-ar putea să-i fie utilă mai târziu.

Habar n-avea că drumurile li se vor întâlni din nou şi în împrejurări mult mai violente.

36

Sorbindu-şi cafeaua, Payne răsfoi documentele de la poliţie până când Frankie îl aduse pe Jones înapoi în camera din spatele bibliotecii. Din cauza urechilor uşor înroşite, fapt ce se întâmpla doar când era speriat sau confuz, Payne deducea clar că Jones era buimac.

— D.J., îmi pare bine că ai reuşit să vii. Avem atâtea de discutat.

Jones se uită la Frankie, apoi din nou la Payne, încercând să înţeleagă legătura. În cele din urmă, se hotărî că ar fi mai uşor să întrebe.

— Jon, te deranjează dacă vreau să schimb o vorbă cu tine, între patru ochi?

Payne se întoarse spre Frankie.

— Fii, te rog, amabil şi adu-i o cană de cafea lui DJ., se poate? Jones aşteptă până ce Frankie ieşi din cameră înainte de a întreba:

— Ce dracu’ se petrece? Ţi-am spus să te uiţi în jur, nu să angajezi un stagiar.

— Calmează-te! Frankie ne-a ajutat cu toate. A făcut deja mai multe decât îţi poţi închipui.

Jones îşi dădu ochii peste cap.

— Cum ar fi?

— Întâi de toate, Frankie nu este stagiar. El este omul de legătură cu presa pentru această universitate, ceea ce înseamnă că poate avea acces la documentele poliţiei înainte ca acestea să ajungă la presă. Payne flutură în aer demonstrativ un teanc de hârtii. În al doilea rând, are acces legal în orice clădire a campusului, ceea ce ne va fi de folos. Şi, în al treilea rând, face o cafea grozavă. Trebuie neapărat s-o încerci.

Mânia din ochii lui Jones se domoli, la fel întâmplându-se şi cu culoarea urechilor.

— El ce ştie despre noi? Sper că n-am dat-o în bară spunându-ţi *Jon*.

— Nu, deloc. Am fost sincer cu tipul de la bun început. I-am zis numele noastre reale, că lucrăm pentru CIA şi că-l căutăm pe Boyd. I-am mai spus că vrem să nu fim observaţi, aşa că ne-a făcut rost de biroul ăsta retras.

— Şi nu-l deranjează treaba asta? Lui ce-i iese de-aici?

— Şansa de a trăi un vis. Nu eşti singurul care visează să ajungă un superspion.

Jones ignoră insulta.

— Ce altceva ţi-a mai zis tovarăşul tău de joacă?

— Se pare că Boyd şi tipa au fost aici vreo câteva ore şi au răsfoit nişte documente până când un paznic a dat peste ei. Când a încercat s-o prindă, fata l-a pocnit zdravăn şi a fugit să-l avertizeze pe Boyd. Apoi, nu ştiu cum, s-au urcat pe acoperiş şi au scăpat de o întreagă echipă SWAT.

— De pe acoperiş? Iar a fost implicat vreun elicopter? Frankie auzi comentariul când intră din nou din încăpere.

— Cum adică *iar*?

Payne încercă să-i explice cât mai neutru.

— Poliţia era cât pe ce să pună mâna pe Boyd la Orvieto înainte ca ei să le doboare elicopterul.

— A doborât un elicopter cu focuri de armă? Cu ce? Puşcă mare?

Payne ridică din umeri.

— Noi am încercat să investigăm locul unde s-a prăbuşit, dar epava fusese îndepărtată.

— E normal? Scutură din cap.

— Nu acolo de unde suntem noi. Jones adăugă.

— Colegul nostru a făcut nişte fotografii la locul evenimentului, dar încă nu am apucat să le developăm. Sperăm ca fotografiile să lămurească misterul prăbuşirii.

Frankie ridică din sprâncene.

— Mai aveţi filmul?

— Poate, răspunse Jones. De ce?

— Pentru că am în şcoală laborator foto. Pot să scot fotografiile pentru voi, dacă vreţi.

Încântat de felul în care se desfăşurau evenimentele, Payne se uită la Frankie şi rosti:

— Da, am vrea.

— Bun! Daţi-mi filmul, iar eu fac treabă repede! Cu teamă, Jones îi dădu filmele lui Frankie şi se uită cum pleacă. În clipa în care acesta dispăru, Jones spuse:

— Sper să nu te înşeli în privinţa lui. Tocmai am dat dovezile pe mâna unui străin. Nici măcar nu...

— Relaxează-te! Intuiţia îmi zice că e de bine. O să ne fie de un real ajutor.

Şi, ca şi când totul fusese regizat, Frankie reveni în încăpere, ţinând în mână o fotocopie.

— Livrare specială, *signor* Payne! Cred că vreţi să vedeţi asta. Îşi sublinie afirmaţia pupându-şi vârful degetelor într-un clasic gest italian: Paznicul a avut dreptate, această femeie este *bellissima*!

— Zău? sări Jones să înşface fotografia înainte ca Payne s-o vadă. Uuaaa! Tu vorbeai serios. Femeia asta chiar că-i frumoasă. De unde ai imaginea?

— *Polizia* găsit imaginea pe camera de supraveghere şi eu luat de la ei. Sper că tu este mulţumit.

— Foarte mulţumit, i-a răspuns Payne. Extrem de mulţumit!

Frankie rânji în urma aprecierilor primite.

— Bun! mai este altceva înainte merg să fac film? Payne clătină din cap şi aşteptă ca Jones să-l susţină. Din păcate, tovarăşul lui era undeva în altă lume, studiind fiecare nuanţă de pe chipul femeii. Intensitatea privirii îi spunea lui Payne că interesul lui Jones era neprofesional. Aşa că îl strigă:

— DJ? Ce zici? Ne mai trebuie altceva? Zâmbind, Jones ridică ochii către Payne.

— Doar timp. Dă-mi puţin timp şi femeia asta e a mea!

37

Depozitul abandonat colcăia de păianjeni, însă Mariei Pelati nu-i păsa atâta vreme cât îi oferea un loc ferit unde se putea odihni. Doctorul Boyd era de aceeaşi părere, deşi lui i-a luat ceva mai mult timp să se acomodeze cu decorul. Pentru el, gândul de a dormi ca un vagabond era de neacceptat, până când şi-a întins trupul obosit direct pe podeaua de ciment. În doar câteva secunde, tot corpul îi mulţumea că se îndurase.

— *Professore*, spuse ea aranjând o cârpă sub cap. Pot să vă adresez o întrebare personală? M-am tot întrebat dacă aţi fost căsătorit vreodată.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, întrebarea veche de când lumea, care m-a torturat ani de zile. Nu, draga mea, nu am fost niciodată căsătorit. Între cursuri şi călătorii, n-am găsit niciodată persoana potrivită... Dar tu? De ce nu există niciun bărbat în viaţa ta?

— Într-o oarecare măsură, cred că vă calc pe urme. Am muncit prea mult timp şi prea intens ca să stric acum tot ce-am făcut, mai ales că mă pregătesc să-mi iau acum şi doctoratul. Dar vă promit ceva: imediat ce-mi iau doctoratul, viaţa mea se va schimba drastic.

— Aşa, pur şi simplu?

— Da, aşa pur şi simplu, îl asigură ea. Dintotdeauna, mi-am dorit o familie. Aşa că în viitorul apropiat viaţa mea personală va deveni prioritară. Şi, când se va întâmpla lucrul acesta, să vă feriţi. Niciun tip din lumea asta nu va fi în siguranţă.

— O fată frumoasă ca tine n-ar trebui să aibă probleme în a-şi găsi un pretendent. Sau chiar sute de pretendenţi. Maria se-mbujoră la auzul unui asemenea compliment. Şi ce părere are familia ta despre toate astea? Te-am auzit de

mai multe ori că eşti nemulţumită de tatăl tău. Chiar îţi dispreţuieşte alegerile pe cât te plângi?

Obrajii feţei se aprinseră mai tare.

— Nu cred că-mi dispreţuieşte alegerile, cât mă dispreţuieşte pe mine ca persoană. Tatăl meu e de modă veche, una în care femeile sunt considerate a fi sexul slab, neputincios. El chiar crede că noi am fost lăsate pe pământ pentru a-i sluji pe bărbaţi.

— Lumea veche, într-adevăr! Şi mama ta ce părere are despre aceste concepţii primitive?

Fata tăcu un pic înainte de a răspunde.

— Mi-aş dori să ştiu, domnule... Mama mea a murit înainte ca eu să apuc s-o întreb astfel de lucruri.

— Ah, Maria, nu ştiam! Îmi pare rău că am adus vorba.

— Nu-i nimic. Cred că de fapt îmi face bine să spun ce am pe suflet.

Boyd îi zâmbi, apoi se întinse pe spate şi o ascultă.

— Când eram copil, eu şi mama eram cele mai bune prietene. Ne jucam împreună, mergeam în parc amândouă, citeam cărţi. Tata nu a lăsat-o să muncească deloc – aveam o armată de servitori care să aibă grijă de casă -, aşa că ea avea destul timp pe care să-l petreacă împreună cu mine. Şi trebuie să vă spun că a fost cea mai bună mamă din lume. Atât de iubitoare, de grijulie! Întotdeauna mă încuraja să-mi urmez visurile. Exact aşa cum ar trebui să fie un părinte... Vocea i se stinse uşor încercând să-şi găsească vorbele pentru a continua: Din păcate, tata era exact opusul, cel puţin faţă de mine. Am doi fraţi vitregi, iar el îi trata de parcă erau de aur. Mai ales pe Roberto. Mereu îi acorda atenţie. Mereu îi ridica în slăvi potenţialul. Mereu îl lua în călătorii de afaceri. Dar nu eram geloasă. Eu o aveam pe mama şi fraţii mei îl aveau pe tata. Pur şi simplu, credeam că aşa trebuia să fie. Făcu o pauză, aţintindu-şi ochii spre lumina lunii care se strecura prin ferestrele murdare ale depozitului. Apoi, reluă: Cel puţin aşa am

crezut că trebuie să stea lucrurile până când am împlinit nouă ani. Maria trase adânc aer în piept: Până atunci, nu-i auzisem niciodată pe părinţii mei certându-se. Şi vreau să zic că era *ceartă*! Urlete, plânsete, tot felul de ameninţări. A fost un coşmar. Cei doi oameni din această lume care însemnau totul pentru mine încleştaţi într-o ceartă aprinsă. Dumnezeule, când eşti copil, într-o astfel de situaţie, nimeni nu câştigă. Şi, ca şi cum asta nu era de ajuns, mai grav a fost când mi-am dat seama din ce cauză se certau.

— Din ce cauză?

— Se certau din cauza mea. Dădu uşor din cap, de parcă încerca încă să se împace cu amintirile: Erau în bucătărie, iar tata îi urla în faţă, cu venele gâtului umflate. Încă mi-e greu să cred ce-a urmat, dar tata îi dădea ordine să stea departe de mine. Îi spunea că eram fată şi nimic nu putea schimba faptul că eram inutilă. Apoi, a insistat că ea trebuie să le acorde mai multă atenţie fraţilor mei, pentru că ei încă mai aveau o şansă să devină cineva. Puteţi să credeţi aşa ceva? Aveam doar nouă ani şi tata deja renunţa la mine.

Boyd chiar nu ştia ce să zică.

— Mama susţinea că aş putea fi la fel de bună ca un bărbat. El i-a râs efectiv în faţă. Apoi, când n-a mai râs, a informat-o că mă trimite la o şcoală-internat, ca să nu mai fie nevoiţi să se ocupe de mine.

— Nu se poate!

O lacrimă se rostogoli pe obrazul Mariei.

— Nici măcar nu ştiam ce înseamnă şcoală-internat, însă mi-am dat seama din reacţia mamei că nu era un lucru bun. A izbucnit imediat în plâns şi a fugit din bucătărie.

— Dumnezeule! Ai fost trimisă de acasă? Maria confirmă din cap.

— La doar nouă ani, am fost trimisă la Şcoala de Fete Cheltenham.

— Cea din Gloucestershire? Aceea este o academie de elită, draga mea!

— Probabil, dar nu putea compensa toate lucrurile care-mi fuseseră luate.

Boyd se înfioră la auzul tonului ei.

— Maria, n-am vrut să spun că... Mânia din ochii ei se domoli uşor.

— Ştiu! Cel puţin, au avut decenţa de a-mi oferi o educaţie bună, nu-i aşa? Ei bine, asta a fost intervenţia mamei, nu a lui. S-a gândit că, dacă nu-l putea opri din a mă trimite departe, măcar ea îmi putea găsi o şcoală unde femeile erau tratate cu respect. Şi ştiţi ceva? În mare parte, lucrurile au ieşit bine. După ce m-am acomodat, am început să o duc foarte bine în locul acela nou. Am fost prezentată fetelor din diverse ţări şi varii medii sociale. Am învăţat trei limbi străine. De fapt, am ajuns într-un punct de unde am început să privesc cu dezgust tot ceea ce era italienesc. Limba, cultura, mâncarea. M-am gândit că, dacă nu eram destul de bună pentru Italia, atunci nici Italia nu era destul de bună pentru mine. Doar după foarte multă vreme am pus din nou piciorul pe pământul acestei ţări.

— Nici măcar în vacanţe n-ai revenit?

— De ce să fi vrut să-mi stric vacanţele? La Roma era doar tata, şi nimic altceva, iar el nici nu voia să aibă de-a face cu mine, aţi uitat?

— Dar mama ta? întrebă profesorul pe un ton blând. Să înţeleg că a murit la scurtă vreme după aceea?

Maria mai inspiră o dată adânc.

— Mama m-a sunat la vreo câteva săptămâni după ce am ajuns în Anglia. Nu aveam voie să fim sunate, dar a reuşit cumva, pretinzând că era o urgenţă de familie. Mă aşteptam să fie veşti înfiorătoare – adică directoarea era palidă când a venit să mă cheme, deci ce altceva putea să fie? -, dar mă înşelam. Mama era în extaz. Mi-a spus că a căutat o cale să mă aducă înapoi acasă şi, în cele din urmă, a dat peste ceva care să ne ajute. Nu mi-a zis despre ce era vorba, dar m-a asigurat că în curând voi fi din nou alături de

ea. Ei bine, după cum vă închipuiţi probabil, eram înnebunită de fericire. Am alergat repede pe hol şi am început să-mi fac bagajul, aşteptând-o să sosească la poartă chiar în seara aceea. Desigur, nu a sosit. Nici în seara următoare şi nici în cea de după. Am continuat să aştept săptămâni la rând şi nicio vorbă din partea ei. În sfârşit, după două luni, directoarea m-a chemat din nou – avea o figură mai ceva decât prima dată. Am ridicat receptorul, arzând de nerăbdare să aud vocea mamei, dar nu era ea. Era fratele meu Roberto. Fără prea multe politeţuri, m-a informat că mama murise cu vreo două luni în urmă, dar ancheta oficială fusese încheiată în ziua respectivă. Instanţele italiene au dat verdictul că devenise depresivă din cauza plecării mele şi-şi luase zilele.

Boyd tresări când auzi ce se întâmplase. Nu se aştepta.

— Oricum, era greu să aflu că mama nu mai era, dar să mi se spună că eu am fost cauza... Se mai opri puţin să-şi tragă sufletul, apoi urmă: Să fiu sunată la câteva săptămâni după moartea ei de către unul dintre oamenii care m-au forţat să plec, ei bine, cumva, tocmai acest fapt a înrăutăţit lucrurile!

Boyd avusese mereu impresia că Maria fusese un copil bogat şi alintat, care-şi ocupa timpul până avea să moştenească scaunul tatălui ei ca ministru al Antichităţilor. Acum, ştia însă că lucrurile stăteau altfel. Această excursie îi dezvăluise o latură a Mariei pe care n-o ştia. Era o luptătoare.

— Şi, din curiozitate, în ce relaţii eşti în prezent cu tatăl tău? Maria îşi şterse ochii în timp ce se gândea cum să răspundă.

— Nu le-aş numi cordiale, dar, cu siguranţă, reprezintă o parte importantă a vieţii mele.

— Vorbeşti serios? Este al naibii de surprinzător ţinând cont de povestea pe care tocmai mi-ai spus-o.

— Nu mă înţelegeţi greşit, *professore*. Îl urăsc pentru toate cele la care ne-a supus pe mine şi pe mama. Dar, după ce m-am gândit o vreme, am decis că ar fi o prostie să-l exclud din viaţa mea.

— Şi de ce ai decis astfel, draga mea?

— De ce? Pentru că vreau ca el să vadă că mama a avut dreptate, că fetiţa inutilă a fost în stare să devină cineva. Vreau ca nemernicul să aibă un loc pe primul rând în viaţa mea, ca să pot să-i scot ochii cu tot ceea ce voi reuşi să fac.

38

Toate dosarele poliţiei erau scrise în italiană, aşa că Payne nu prea avea ce face cât Jones le traducea şi mai nota unele aspecte. După vreo zece minute, Payne nu mai rezistă. Trebuia să se apuce de ceva cât îl aştepta pe Frankie să developeze filmele sau ajungea să se caţăre pe pereţi. Jones îi simţi neastâmpărul.

— Ai uitat să-ţi iei Ritalinul?

— Doar ştii ce păţesc. Nu-s făcut pentru rahaturile astea de birou.

Jones râse în timp ce-şi scotea telefonul din buzunar.

— Ţi-l aminteşti pe Randy Raskin? Ţi l-am prezentat acum câţiva ani.

— Imformaticianul de la Pentagon, nu?

— Da, el! Întinse o carte de vizită spre Payne. Ai aici numărul lui de la birou. Spune-i că mi-e dator cu un serviciu – o să ştie el ce vreau să zic. Pune-l să caute prin computer ceva informaţii despre Boyd. Vezi dacă are vreo iubită sau dacă a fost căsătorit vreodată. Poate că tipa asta e fiica pierdută cândva.

— Şi cum rămâne cu Donald Barnes? Poate că şi legat de el e ceva ce noi nu ştim.

— Ca şi cu Manzak şi Buckner. S-ar putea să găsească nişte mizerii despre ei. N-am avut vreme suficientă să le verific dosarele.

Din fericire, Randy Raskin a fost mai folositor decât credea Payne că ar fi un informatician. La început, avusese impresia că Jones vrea să-l învioreze dându-i ceva de făcut cât îşi vedea el de treabă. Însă n-a fost aşa, pentru că Raskin i-a obţinut informaţii serioase. Payne mâzgălea nervos în timp ce Raskin îi zicea tot ce voia să ştie despre doctorul Boyd şi prietenii lor de la CIA, Manzak şi Buckner. Era aşa de serviabil, încât Payne fu tentat să-l întrebe dacă

guvernul Statelor Unite încă mai ascunde extratereştri în Zona 51.

În fine, după ce i-a mulţumit lui Raskin, Payne a venit repede la Jones să-l informeze despre ce aflase.

— Să începem cu Boyd. E membru al facultăţii din Dover de zece ani. În tot acest timp, şi-a luat câteva libere pentru a merge la nişte săpături arheologice în jurul lumii, inclusiv la excavaţiile finanţate din fonduri private de la Orvieto.

— Nimic extraordinar aici.

— Stai aşa că ajung şi la partea bună. Pe lângă fondurile pe care le-a primit de la donatori privaţi, a mai primit o bursă anuală de la American Cargo International. Se uită la Jones şi aşteptă o reacţie. Insistă: Nu-ţi spune nimic numele ăsta?

— Nu prea.

— Ei bine, ar cam trebui! Am avut treabă cu ei de câteva ori.

Şi abia atunci numele căpătă sens şi pentru Jones. American Cargo International nu era o companie. Era doar o faţadă, o titulatură-paravan care le permitea unor grupuri precum cei de la MANIAC să-şi îndeplinească misiunile. Banii pentru operaţiunile lor trebuiau să vină de undeva şi, în mod clar, nu puteau proveni din surse publice – ar fi fost prea complicat de explicat contribuabililor. Aşa că se înfiinţau firme-fantomă pentru a putea facilita plata facturilor. FBI, Red River Mining şi Marina aveau Pacific Salvage, iar Pentagonul avea prea multe firme ca Payne să le mai reţină.

Însă îşi amintea de ACI, deoarece bărbaţii care conduceau fondul respectiv erau aşa de egoişti, de siguri că nu vor fi prinşi niciodată, că nici nu se deranjau să ascundă mizeria pe care o făceau. Dacă schimbai ordinea iniţialelor de la American Cargo International, aflai imediat identitatea organizaţiei-mamă: ACI era CIA.

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Jones, încă încercând să stabilească toate conexiunile.

— Înseamnă că Boyd căuta ceva important, iar CIA voia să se implice. Finanţându-i săpăturile, au dreptul legal de a ridica pretenţii asupra oricăror lucruri descoperite în urma săpăturilor.

— Aşa că *de asta* Manzak se ţine ca o umbră după el! Crede că Boyd a descoperit ce căutau şi apoi a şters-o din oraş. Jones chicoti uşor jenat: Mamă, mă simt folosit! Nu suntem nimic altceva decât recuperatorii lui Manzak.

— Nu tocmai!... Treaba abia de-acum se împute. Se uită la Payne, îngrijorat.

— Ce facem acum?

— Nimic! Pe mine mă sperie ce-au făcut Manzak şi Buckner.

— Ah, Dumnezeule, ce-au făcut idioţii ăia?

— Se pare că au reuşit să fie ucişi.

— Adică-s morţi? Manzak şi Buckner sunt *morţi*? Cine naiba i-a omorât?

— Curios, o echipă de rebeli sârbi undeva pe lângă Kosovo.

— Kosovo? Ce naiba făceau acolo? Abia ce-am vorbit cu ei... Clic! I se aprinse beculeţul: Ah, nemernicul! Nu pot să cred porcăria asta. În ce *an* au murit?

— 1993, conform computerului de la Pentagon. Desigur, listele CIA încă îi arată activi, pentru că nici măcar nu vor să admită că Manzak şi Bucker au ajuns în Kosovo. Adică, treaba asta ar isca un *scandal*.

Jones oftă, ignorând sarcasmul. Payne îl simţea iritat că nu descoperise el informaţia respectivă cu două zile în urmă. Dacă ar fi ştiut, planul lor de atac s-ar fi schimbat complet. În loc să-l caute pe doctorul Boyd, şi-ar fi petrecut timpul încercând să descopere adevărata identitate a lui Manzak şi ce anume voia de la ei.

— De asta n-am găsit nimic când le-am căutat profilul, explică Jones. Am acces parţial la baza lor de date, dar informaţiile mele îi prezentau ca agenţi exemplari.

— Bineînţeles că erau exemplari! E greu să încalci regulile când eşti mort.

— Bine punctat!

— Că veni vorba, de ce am senzaţia că şi *noi o să murim* dacă nu ne dumirim repede în ce ne-am băgat?

Jones îi dădu dreptate, înclinând din cap. Avea aceeaşi senzaţie. Nu erau în joc criminali mărunţi care i-ar putea lăsa să plece fără să-şi onoreze angajamentul. Oamenii aceştia aveau suficientă putere să negocieze cu guvernul Spaniei, să falsifice în mod impecabil legitimaţii CIA şi să le acceseze profilurile strict secrete fără nicio problemă. Nici în ruptul capului nu i-ar lăsa pe Payne şi Jones să renunţe la misiune fără să-l găsească pe Boyd.

Reprezentau nişte pioni de care se puteau debarasa oricând, chit că-şi îndeplineau sau nu misiunea.

De aceea, Payne şi Jones hotărâră să continue. Cu cât strângeau mai multe date, cu atât se puteau proteja mai bine.

Manzak şi Buckner muriseră în 1993, totuşi Payne vorbise cu ei cu câteva zile în urmă fără vreo şedinţă de spiritism. Doctorul Boyd ar putea avea legătură cu CIA printr-o serie de plăţi, deşi tipii ăia morţi nu pomeniseră nimic despre asta. Plus că, în urmă cu o săptămână, peste 40 de oameni fuseseră omorâţi lângă Orvieto, iar Payne nu ştia de ce. Sau de către cine. Sau unde erau toate probele. Acestea erau doar câteva dintre lucrurile pe care Payne le discută cu Jones în drum spre laboratorul foto al universităţii, ca să vadă fotografiile pe care Frankie le developase pentru ei.

— Ştii, mormăi Payne, cu cât aflu mai multe despre cazul ăsta, cu atât devin mai confuz.

— Serios? Eu cred că lucrurile încep să capete contur. Să presupunem că Boyd a fost plătit să fure câteva antichităţi

din nişte locaţii-cheie din ţări europene. Astfel, când CIA are nevoie de nişte informaţii strict secrete, ar putea da artefactele la schimb pentru ceea ce le trebuie lor. Dar hai să presupunem că Boyd a devenit lacom şi s-a hotărât să păstreze relicvele pentru el însuşi. În cazul acesta, Manzak şi Buckner – sau cum i-o fi chemând *cu adevărat* – ce au de făcut? Să-l fugărească pe Boyd prin toată Europa şi să rişte să fie prinşi? De ce să facă aşa ceva când ar putea pune doi foşti soldaţi din trupele MANIAC să-i dea de urmă gratis?

„Ca primă ipoteză nu e rea deloc”, gândi Payne. Teoria lui Jones nu explica totul – cum ar fi autobuzul care a explodat, identitatea brunetei sau adevărata identitate a lui Manzak şi Buckner -, dar acoperea restul. Desigur, Payne nu avea nimic care să vină în sprijinul ei, cum ar fi dovezi sau probe. Dar nu era poliţist, aşa că nu dădea nicio ceapă degerată pe tot rahatul ăsta. Tot ce-l interesa era să-l găsească pe doctorul Boyd. Payne îşi închipuia că, dacă îl prinde, o să aibă destul timp să regleze conturile cu Manzak şi Buckner, ca să se despartă în termeni clari.

Ajunşi în camera obscură, fură încântaţi să-l găsească pe Frankie care-i aştepta cu filmele developate. Îi anunţă:

— Eu nu sigur ce aflaţi voi din ele. Este hotel şi biserică, şi elicopter... Orvieto e frumos, nu?

— Foarte, răspunse Payne frunzărind pozele. Cum de ai recunoscut oraşul?

— Orvieto este cunoscut poporului meu. La fel cum egiptenii îşi cunosc piramidele de la Gizeh sau chinezii cunosc Xi an, noi ştim despre Orvieto şi poveştile comorii lui.

— Comoară? întrebă Jones. Ce comoară?

— *Mamma mia*! Voi fost acolo şi nu cunoscut comorile lui? Cum se poate asta?

— Noi n-am fost acolo ca turişti.

— A, da, uit! Voi acolo cu treabă oficială. Vă rog, dacă este aşa, să vă explic despre Orvieto. O să vă facă – cum să spun? – să înţelegeţi bun fotografiile.

Jones refuză.

— Poate cu altă ocazie. Acum, ne cam grăbim.

— Vă rog! Asta poate explica de ce *dottore* Boyd a fost la Orvieto şi ce vrea.

Erau în dubiu, dar îl lăsară pe Frankie să se laude.

— De ani buni circulă poveşti despre Orvieto. Când papa căuta adăpost în timpul Războiului Sfânt, oamenii vorbesc că nu trăit sus pe munte. Se spune că trăit sub munte, adânc în pământ. Nimeni nu ştie cum, pentru că nu săpat pentru el, dar prea multe poveşti pentru mine să nu cred.

— Ce tot spui acolo? întrebă Payne. A trăit sub pământ?

— Da! El atâta frică pentru viaţa sa, că făcut ce putut. Făcut tuneluri să scape. Crescut recolte să mănânce. Făcut fântână pentru apă. Toate astea să se ascundă de duşmani.

— Am văzut fântâna, recunoscu Payne. Din păcate, la fel şi prietenul nostru cu aparatul de fotografiat.

— Dar ce ziceţi de tuneluri? Văzut tunelurile? Sunt – cum spui? – faine rău. Merg pe sub stradă precum canalizările. Mă simt ca Indiana Jones când mă târăsc în ele!

Payne zâmbi la auzul comparaţiei.

— Nu ziceai ceva despre o comoară?

— *Şi*! O comoară magnifică, una pe care nimeni n-a găsit-o. Jones clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar mi-e greu să cred. Admir poveştile istorice, dar n-am auzit niciodată despre comoara din Orvieto. Cât de vestită poate fi dacă eu n-am auzit niciodată despre ea?

Frankie ridică din umeri.

— Poate ţara ta nu face pe ea vestită? Nu ştiu. În ţara mea, Orvieto e vestit. Catacombele e vestite. Toţi din ţara mea ştie catacombe.

— Bine, se înmuie Jones. Dacă aşa stau lucrurile, cum de n-a găsit nimeni comoara? Orvieto nu este o localitate mare. Adică, dacă ar fi fost aur în dealurile acelea, cineva l-ar fi găsit.

— Nu! Pământul de sub oraş este ilegal de săpat. Nu sunt permise săpăturile. Nu pentru căutători de comori, nu pentru nimeni! Dacă prins, mergi la închisoare. Vedeţi voi, dealul mare este ca mina veche, plin cu multe peşteri. Oamenii îngrijoraţi dacă sapă cineva la loc greşit, atunci tot Orvieto se duce-aşa! Plesni din mâinile lui mici. Şi asta ar fi rău, nu?

Payne râse până când îşi dădu seama că Jones nu râdea.

— Eşti OK?

Jones clipi de vreo câteva ori.

— Ştii că ne lipsea o piesă din cazul ăsta, ceva ce nu puteam înţelege? Dacă se dovedeşte că este vorba despre o vânătoare de comori? Aşa s-ar explica prezenţa lui Boyd la Orvieto şi interesul CIA. Dacă agenţii federali au obţinut informaţii în schimbul unor fleacuri, închipuie-ţi ce ar putea face cu un întreg sit arheologic. Tăcu o clipă, reanalizând totul, apoi continuă: Mai mult, o comoară de o asemenea mărime ar explica implicarea autorităţilor italiene. Adică, este imposibil ca un birou local să fi putut muşamaliza tot ceea ce am văzut noi. Ca să ascunzi prăbuşirea unui elicopter şi să manipulezi explozia unui autobuz, trebuie să ai implicaţi nişte oameni foarte importanţi.

— Adevărat, dar noi ce rol avem în toată tărăşenia?

— Prietenii noştri de la CIA trebuie să fi ştiut că Boyd găsise ceva. De aceea s-au panicat când a dispărut. Ştiau că, dacă italienii îl găsesc înaintea lor, s-au lins pe bot de tot ceea ce finanţaseră atâţia ani la rând. De aceea au apelat la noi.

Voiau să-l găsească foarte repede şi s-au gândit că noi o să reuşim.

Payne era convins. Totuşi, ştia că ar înţelege şi mai multe dacă ar şti ceva despre catacombe.

— Hei, Frankie, povesteşte-ne despre comoară!

— Poporul meu spune că papa Clement al VII-lea se temea pentru averile Bisericii. Chiar şi atunci când papa întoarce la Vatican, tot este speriat pentru ele. De aceea poporul spune că lăsat cele mai bune lucruri la Orvieto.

Jones fluieră încetişor, gândindu-se la comoara Vaticanului.

— Frankie, dacă am vrea să săpăm la Orvieto, cu cine ar trebui să vorbim? Există vreun birou local care să ne poată acorda permisiunea?

— Nu, nu există aşa ceva în toată Umbria... Dar, la Roma, da, există un birou. Se numeşte Departamentul de antici şi este foarte puternic în guvern.

Payne înţelese că de fapt se referea la Departamentul de *antichităţi*.

— Cum aşa?

— Ministrul pentru Antichităţi se numeşte Benito Pelati şi el foarte important om. El este foarte bătrân, foarte mult respectat în toată Italia. El făcut foarte multe să salveze comorile noastre, cultura noastră, că oamenii stau la rând să-i pupe picioarele.

— Tipul acesta, Pelati, ar avea autoritatea să permită cuiva să sape la Orvieto?

— *Si*, dar aceasta este ceva ce *signor* Pelati nu are să face. Noi, italienii, este foarte mândru. Şi din cauză de mândrie, uneori este foarte încăpăţânaţi. Pentru mult timp, *signor* Pelati a spus poporului meu că toată *Catacomba di Orvieto* este inventată. Chiar merge la TV şi zice nu este real, că oamenii să uite poveşti pentru că nu e adevărat. Dar unii cărturari vor dovadă, nici nu vrut să sape. Vor făcut fotografii cu pământul cu raze X imense să vadă dacă este acolo, dar el nu permite nici asta. Sunt prea multe riscuri pentru el. Payne făcu semn că înţelege.

— Din curiozitate, cum previne domnul Pelati săpăturile ilegale?

— Are echipă specială care trăieşte la Orvieto şi vede tot. Mulţi oameni venit pe furiş în oraş să descopere catacombele şi mulţi oameni nu s-au întors. Cu timpul, oamenii nu au mai căutat comoara... Mitul nu merită să mori.

— Ipotetic vorbind, spuse Jones, dacă vrea cineva să sape, ce i-ar trebui?

Frankie ridică din umeri.

— Permisiunea de la *signor* Pelati. Dar, după cum spun, asta nu se întâmplă. *Signor* Pelati nu va lăsa pe nimeni să descopere comoara de la Orvieto. *In nessun momento*! În Italia, un om important ca Benito Pelati mai bine moare decât să pară ridicol.

Payne şi Jones continuară să discute cu Frankie până când acesta a fost chemat înapoi în bibliotecă pentru diverse treburi. Ei au rămas însă în laboratorul foto să folosească o masă de lucru ca să examineze pozele de la locul prăbuşirii. Fiecare dintre fotografii fusese făcută de sus, de pe platou. Primul cadru reda o vedere panoramică a peisajului, urmată de câteva dintre bucăţile epavei, concentrându-se pe camioneta lui Boyd şi partea stângă a elicopterului. Mare parte din secţiunea posterioară a elicopterului era pârjolită, dar nu într-atât cât să şteargă ultimele trei cifre ale numărului de serie.

— Cam asta-i tot ce-am putut găsi, dacă nu pui la socoteală astea, rezumă Payne.

Curios, ultimele două poze erau făcute din celălalt capăt al crestei, ceea ce însemna că Barnes parcursese câteva sute de metri ca să prindă şi imaginea în oglindă a prăbuşirii. Lui Payne îi părea o mare pierdere de vreme, deoarece acestea nu evidenţiau ceva important – în mare parte, doar iarbă pârjolită, stânci imense şi bucăţi de metal ars.

— Deci, ce am aflat?

— Am aflat că Barnes spunea adevărul. Elicopterul s-a prăbuşit peste camionetă, deşi camioneta nu a fost menţionată în ziare. Asta mie mi se pare ciudat.

— Poate că are legătură cu locaţia acesteia, sugeră Payne. Nu există nicio şosea la poalele platoului, ceea ce-mi spune că Boyd a făcut pe dracu-n patru ca să ajungă acolo unde era. De ce ar face aşa ceva? Dacă era un hoţ, aşa cum pretinde CIA, de ce să rişte să meargă cu camioneta acolo, dacă nu era absolut necesar? Dacă voia să se piardă în mulţime, ar fi parcat în locurile special amenajate şi apoi ar fi mers pe jos în Orvieto, ca un turist.

Jones era de acord.

— Mai mult, dacă Boyd se afla acolo ca să sape ilegal, în niciun caz nu ar fi parcat la poalele platoului, nu când oamenii lui Pelati roiesc peste tot în zonă. Sigur l-ar fi zărit. Doar dacă nu-i păsa de oamenii lui Pelati... Stai, poate că tocmai ăsta-i lucrul care ne scapă! Poate că nu se ascundea de Pelati deoarece lucra pentru el?

— Ce să facă? Să caute comori îngropate?

— Poate. Aşa s-ar explica de ce se afla camioneta lui Boyd în valea respectivă. Nu-şi făcea griji că ar putea fi descoperit şi voia să-şi aducă echipamentul cât mai aproape de sit.

— Şi elicopterul? Jones ridică din umeri.

— Cine ştie? Poate că era acolo să-i ofere protecţie lui Boyd, şi nişte interlopi l-au doborât. Sau poate că aparţinea vânătorilor de comori şi echipa lui Pelati i-a eliminat?

— Sau poate că aparţinea CIA. La asta te-ai gândit vreun pic? Se gândise şi la asta. Studie atent secţiunea din spate a elicopterului.

— Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că aparatul a fost făcut de Bell. Poate e din seria lor 206. Posibil, un L-1.

— Ghiceşti toate astea doar dintr-o fotografie?

— Crede-mă, ăsta a fost un Bell. Exact la fel ca elicopterul pe care-l foloseau Manzak şi Buckner. Şi aceeaşi culoare. La fel de negru ca unchiul meu Jerome.

Payne luă fotografia din mâna lui Jones.

— Probabil că nu e o coincidenţă, nu?

— Probabil că nu.

— Ceea ce înseamnă că un elicopter era în Pamplona, în timp ce al doilea era la Orvieto.

Jones confirmă din cap.

— Dar de acum lucrurile încep să se încurce. Nimeni nu ştie ce căuta elicopterul aici. Mai mult, noi nu ştim cu cine am vorbit la Pamplona, pentru că Manzak şi Buckner sunt morţi. Că veni vorba, de ce să-i fi omorât pe Donald Barnes şi pe toţi oamenii ăia din autobuz?

— Da, asta nu înţe...

Sunetul telefonului îl opri pe Payne în mijlocul cuvântului. Probabil că nu ar fi trebuit să răspundă, dar trecuse de miezul nopţii şi era curios. Din fericire, constată că a făcut bine, pentru că era Frankie şi avea o voce foarte entuziasmată.

— Eu plec bibliotecă exact acum. Aduc fotografii şi ne vedem la biroul meu. Promit că o să vă placă! Asta o să fie bun!

39

Doar gândul de a-i cere ajutor tatălui ei era suficient pentru a o ţine trează pe Maria. Oricât ar fi încercat să fie raţională, pur şi simplu, nu putea trece peste concepţia lui despre viaţă, că femeile erau slabe, iar bărbaţii puternici. Doamne, o scotea din minţi! Cum era posibil ca un om care trăieşte în secolul al XXI-lea să aibă o asemenea mentalitate învechită? Mai rău chiar, ştia că, dacă îi cere ajutorul, se va folosi de asta ca dovadă a faptului că, atunci când situaţia se complică, toate femeile recurg la ajutorul bărbaţilor.

Atunci, ce-i mai rămânea de făcut? Era conştientă că, dacă voia să facă publice informaţiile despre catacombe, trebuia să aducă toată documentaţia la biroul tatălui ei. Altfel, ea şi Boyd ar fi luaţi drept jefuitori de morminte şi ar risca să-şi piardă drepturile asupra tuturor lucrurilor găsite. Faptul că tatăl ei era un misogin arogant şi un părinte nemernic nu conta. El era ministrul de Antichităţi şi trebuia anunţat imediat în situaţii din astea. Ştiau asta şi ea, şi Boyd, însă nu-i venea să pună mâna pe telefon.

Nu putea suporta gândul că era ca şi când *el* i-ar veni *ei* în ajutor. Ticălosul o abandonase când era copil şi-i întorsese spatele când avusese mai multă nevoie de el. Aşa că refuza să apeleze la el. Categoric, nu. Trebuia să găsească altă soluţie.

— *Professore*, şopti ea. E timpul să vă treziţi, soarele o să răsară în curând!

Boyd deschise un ochi, apoi şi pe celălalt, căutând să-şi dea seama unde se află. Primul lucru pe care îl observă au fost modelele complicate ale pânzelor de păianjen ce atârnau din tavan. Apoi, simţi pe spate răceala cimentului. Trase adânc aer în piept, sesizând damful inconfundabil de urină. A, da! Amintirile îi reveneau. Erau într-un depozit.

— Haideţi, îl zori fata. Trebuie să plecăm din oraş înainte de micul dejun.

— Dar de ce, dragă?

— Pentru că urmează să apărem pe prima pagină a ziarului local. După ce o să-l vadă oamenii, este foarte posibil să fim identificaţi.

Când Payne şi Jones ajunseră în biroul lui Frankie, văzură că era entuziasmat din cale-afară.

— Una dintre treburile mele este să întocmesc un buletin lunar pentru şcoala noastră. Cu multe poze, multe istorisiri, multe nimicuri.

Frankie răscolea biroul, încercând să găsească un ziar vechi. Era genul de material printat care se trimitea absolvenţilor şi sponsorilor cu dare de mână.

— Fac totul singur de aici.

— Minunat! exclamă Payne. Dar ce-are a face cu noi? Frankie se duse la computer şi deschise scanerul.

— Scanăm fotografii. Mărim pozele pe ecran. Vedem de ce pozele sunt importante. Bună idee, nu?

Payne fu de acord şi îi dădu fotografiile. Frankie o aşeză pe prima înăuntru şi apăsă pe START.

Principalul scop al scanării este de a transforma un document în format digital (sub forma unui fişier în calculator), ca să poată fi păstrat pe un CD sau manevrat pe ecran. Pe ei îi interesa a doua opţiune, sperând să mărească de câteva ori dimensiunea originală a pozei lui Barnes. După zece secunde apărură primele pete de culoare. Toţi trei se holbau la imagine în timp ce aceasta umplea ecranul. Un curcubeu de puncte aici, o formă masivă dincolo. După o vreme, deveni clar că fotografia era răsturnată. Jones era cel mai experimentat în ceea ce priveşte calculatoarele, aşa că se oferi să preia tastatura.

— Nu vă faceţi probleme, se lăudă el. Cu un clic pe mouse, imaginea se răsuci la 180° şi continuă să crească. OK, la ce vrei să te uiţi mai întâi?

Payne indică o secţiune a epavei.

— Dă zoom pe elicopter! Vreau să văd dacă putem distinge mai mult din numărul acela de serie, în afară de cele trei cifre.

Jones dădu clic pe câteva iconiţe din bara de instrumente şi aşteptă ca imaginea să fie rearanjată. Metalul ars umplu ecranul, dar nicio altă cifră nu mai putea fi văzută.

— Şi acum?

— Nu ştiu! Speram ca elicopterul să ne arate ceva realmente de folos. Poate dacă am... Şi atunci Payne se gândi la o altă variantă: Hei, Frankie, dă-mi fotografiile! Se uită prin morman până când o găsi pe cea pe care o căuta. Mai bine, încearcă asta!

Frankie o aşeză în scaner şi imediat putură să vadă imaginea pe ecran.

— Măreşte imaginea pe camionetă, zise Payne. Poate vedem marca sau modelul.

Jones mişcă mouse-ul.

— Şi la ce ne ajută asta?

— Pun pariu că Boyd a închiriat camioneta şi, dacă reuşim să aflăm de unde a închiriat-o, s-ar putea să mai obţinem nişte informaţii, corect?

În clipa în care imaginea mărită a camionetei acoperi ecranul, şi-au dat seama că erau pe punctul de a face o descoperire importantă. Jones atacă tastatura cu zel, sperând să mai poată mări poza. Acum se desluşeau uşor marca şi modelul camionetei lui Boyd, precum şi numărul de înmatriculare.

— *Mamma mia*! strigă Frankie. Ce grozavi sunteţi!

— Mersi, spuse Jones în timp ce printa imaginea. Dar încă n-am terminat.

Câteva secunde mai târziu, Jones se conectă la internet şi intră pe site-ul personal, unde tastă parola. Deşi rareori folosea computerul în afara biroului, îl seta în aşa fel, încât să-l poată accesa de la orice terminal, de oriunde în lume. Odată parola acceptată, tastă în baza de căutare a armatei numărul de înmatriculare al camionetei şi află numele proprietarului. Camioneta îi aparţinea lui Golden Chariots, o agenţie de închiriat maşini de la marginea Romei. Apoi, apăsă rapid mouse-ul şi intră pe site-ul firmei Chariot, căutând ceva ce le-ar putea fi de folos.

— Ce cauţi? întrebă Frankie. Nume? Adresă? Cupon de reduceri?

Jones clătină din cap.

— Am nevoie de un număr hotline, apelabil non-stop. Frankie îi arătă pe ecran.

— Uite aici! Asta e, nu? Jones confirmă.

— Şi, cum tu l-ai găsit, am să te las pe tine să suni.

— Eu? De ce eu? De ce să sun eu?

— Frankie, relaxează-te! Fac eu ce-i mai greu. Tu trebuie doar să suni la numărul ăsta şi să te dai drept managerul unui hotel din zonă, oricare, tu alegi, OK? Apoi, te interesezi dacă reprezentantul agenţiei vorbeşte engleză. Dacă da, spune-i că unul dintre oaspeţii tăi vrea să discute despre o problemă la o maşină. Ai priceput?

— *Şi*, am priceput. Şi dacă nu vorbeşte engleză?

— Dacă nu, am să vorbesc cu el în italiană. Dar engleza ne-ar avantaja.

Frankie acceptă şi formă numărul, deşi habar n-avea care era planul lui Jones. Şi, ca să fim cinstiţi, nici Payne, deşi îl bătu pe Frankie pe umăr şi-l asigură că va fi bine. După ce sună a patra oară, răspunse o femeie, iar Frankie îi explică rapid în italiană cine era şi ce voia. Din fericire, femeia ştia engleză şi era dispusă să discute cu Jones. Frankie îi dădu telefonul, şoptind:

— O cheamă Gia!

Jones îi făcu cu ochiul drept mulţumire.

— Gia, îmi pare rău că te sun aşa târziu, dar a avut loc un accident.

— Sunteţi teafăr? întrebă femeia într-o engleză aproape perfectă.

— Sunt teafăr! Puţin cam zgâlţâit, dar sunt în regulă. Deşi nu pot să spun acelaşi lucru şi despre camionetă.

— Vehiculul este în stare proastă?

— Mda, are una dintre laturi înfundată cu totul. Am izbit-o cu ceva tare.

— Scuzaţi-mă? rosti ea, încurcată. Nu înţeleg. V-aţi lovit propria maşină?

— Ce? Nu! oftă Jones zgomotos, ca să-l audă. Îmi cer scuze! Cred că nu mă descurc prea bine cu explicaţiile. Vă rog să mă iertaţi! Sunt încă puţin zdruncinat.

— Nicio problemă, domnule! Trageţi adânc aer în piept şi spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Jones o ascultă şi trase adânc aer în piept.

— Doamne, să mai încerc o dată. Am închiriat maşina de la o altă agenţie, nu a dumneavoastră, şi, când dădeam cu spatele să ies din parcare, am intrat într-una dintre camionetele voastre. Ar fi trebuit să-o văd pentru că pur şi simplu era acolo. Dar am lovit-o tare de tot!

Înainte de alt comentariu, se auzi sunet de tastatură.

— Şi vehiculul este grav avariat?

— Da, doamnă! Pur şi simplu, e înfundat pe o parte şi are geamul spart.

Iarăşi se auzi tastând.

— Şi de ce ne sunaţi pe noi şi nu pe cel care l-a închiriat?

— Ei bine, asta-i problema! Nu ştiu al cui este. Presupun că-i cineva de la hotel dacă era în parcarea de acolo, dar nu ştiu al cui e. Am intrat să-l întreb pe manager, dar nici acesta nu ştia. Atunci, mi-a sugerat să vă sun, poate reuşesc să aflu.

Dansul pe tastatură continuă.

— Şi sunteţi sigur că este unul dintre vehiculele noastre?

— Aşa cred. Când am verificat să văd dacă este cineva înăuntru, am observat pe locul din faţă un fluturaş cu numele firmei voastre pe el. Practic, aşa am găsit şi numărul ăsta de telefon.

La celălalt capăt al firului se făcu linişte câteva secunde.

— Mai aveţi şi alte informaţii, domnule? Ce marcă este maşina, numărul de înmatriculare...

— Am notat numărul. Vă e de ajutor?

— Da, domnule, e nemaipomenit! Jones citi cifrele şi aşteptă răspunsul ei.

— Îmi pare rău, domnule, pare să fie o neconcordanţă la mijloc! Numărul pe care mi l-aţi dat este, într-adevăr, al uneia dintre maşinile noastre, dar itinerarul acesteia nu pomeneşte nimic despre Milano. Acolo vă aflaţi, corect?

— Da, doamnă!

— Atunci, nu văd cum aţi fi putut lovi această maşină. Vehiculul cu acest număr de înmatriculare ar trebui să se afle în Orvieto, *nu* la Milano.

— Orvieto? se miră Jones, simulând confuzia. Este aproape de aici?

— Chiar deloc, de aceea presupun că vă înşelaţi.

— Dar nu mă înşel. N-am niciun dubiu, am lovit camioneta aceea! Dacă nu mă credeţi, vi-l dau din nou la telefon pe managerul hotelului. Camioneta respectivă se află la şase metri de noi.

Ţăcănitul tastaturii începu să se audă din nou.

— Staţi aşa, domnule! Dacă vreţi, am să verific iarăşi înregistrările. Îmi mai spuneţi o dată numărul de înmatriculare?

Jones repetă numărul, deşi credea că planul lor eşuase. Se gândi că, dacă tipa nu era dispusă să creadă că acea maşină se afla în Milano, atunci nu prea avea şanse să-i răspundă la nicio întrebare despre Boyd. Într-un târziu, femeia reveni:

— Domnule, când am verificat iarăşi numărul de înmatriculare, ceva mi-a atras atenţia. Clientul pe care-l căutaţi se află, cu certitudine, în Milano, exact după cum aţi spus dumneavoastră.

— Serios? Cum aşa?

— Am observat din înregistrările din calculator că doamna tocmai a închiriat un al doilea vehicul.

— Poftim? Lui Jones i-au trebuit câteva secunde ca să reacţioneze. Staţi puţin! Aţi zis *ea*?

— Da, domnule! Şoferiţa camionetei tocmai a închiriat un Fiat de la biroul nostru din Aeroportul Linate.

Jones rosti pe muteşte „rahat împănat” către Payne, înainte de a i se adresa din nou Giei:

— Şi când l-a închiriat?

— Acum un minut, domnule! Abia mi-a apărut comanda pe monitor.

40

Parcul Fenway
Boston, Massachusetts

Nick Dial îşi dorise dintotdeauna să vadă Fenway Park. Acel Green Monster[6], un zid de vreo 11 metri din partea stângă a terenului, îl fascinase dintotdeauna. Obsesia lui începuse încă din copilărie, în timpul unei veri petrecute în New England. Obişnuia să asculte meciurile la radio împreună cu tatăl său, apoi mergeau în curtea din spatele casei şi îi imitau pe jucătorii lor preferaţi de la Red Sox.

În avion, în drum spre Boston, Dial zâmbi gândindu-se la terenul de baseball. Îşi închipuia cum o să simtă mirosul ierbii, ce senzaţie o să aibă călcând pe pământul bătătorit şi, mai mult, cum o să arate Monstrul. Toată viaţa aşteptase clipa asta, iar acum stătea ca pe ace să ajungă acolo mai repede.

Dar toate astea se schimbară când ieşi din tunelul vestiarelor şi văzu scena crimei în faţa sa. Stadionul visurilor sale fusese pângărit de meseria pe care şi-o alesese.

Dial nu se afla acolo pentru un meci de baseball. Era acolo ca să prindă un criminal.

Crucea fusese înfiptă în locul aruncătorului, iar victima era cu faţa la tabela de marcaj de la peluza gazdelor. Braţele musculoase îi erau întinse către prima şi a treia bază, iar picioarele îi erau orientate spre cauciucul de pe locul de aruncare. O pungă de gunoi fusese trasă peste capul victimei, ca să-i protejeze identitatea de curiozitatea jurnaliştilor din elicopterele care deja survolau stadionul.

---

[6] Monstru verde (în lb. Engleză, în original)

Între timp, câţiva ofiţeri cercetau locul din jurul crucii, căutând probe fizice.

Lucru curios, Dial zări o a doua echipă de poliţişti stând în faţa Monstrului verde. Încercă să vadă ce făceau, dar zidul era la peste 90 de metri distanţă şi vederea lui, oricum slăbită, era îngreunată de reflectoare. Ţinând cont şi de intensitatea nocturnei de pe stadion, Dial era nu numai orbit de reflectoarele puternice, ci părea şi ca toropit de un soare puternic de amiază, deşi era miezul nopţii.

— Alo, tu, îi strigă un poliţist cu un accent local foarte puternic. Ieşi afar'! Nu-i voie aci!

Dial îşi scoase legitimaţia.

— Unde-l găsesc pe cel care răspunde de caz?

— S-o fi uşurând la banca de rezerve. Căpitanu' are o prostată slabă şi mare. Nu stă nici zece minute făr' să treacă pe la budă.

Dial înclină din cap şi-şi scoase carneţelul.

— Ce poţi să-mi spui despre victimă?

— Era un tâmpit. Lovitură tare, braţ puternic, da' nimic mai mult de-un şmecheraş. Ţi-l imaginezi în apărarea noastră? Nici gând să ne bată ăia de la Yanks!

— Stai aşa! Victima era un jucător?

Poliţistul se holbă la Dial cu un amestec de amuzament şi dezgust.

— Normal, franţuzoiule! Era un jucător. Voi colo, n-aveţi baseball la Paris? Sau sunteţi prea ocupaţi să mâncaţi brânză şi să vă uitaţi la filme cu Jerry Lewis ca să mai faceţi vreun sport?

„Ohoo! se minună Dial în sinea lui. *Asta* de unde i-o fi venit?"

Adevărul era că Henri Toulon îi spusese foarte puţine lucruri despre caz, doar că a treia victimă fusese găsită. Dial ştia că, dacă voia să vadă locul crimei, trebuia să prindă legătura cea mai rapidă din Libia spre Boston, chiar dacă aceasta însemna să nu aibă toate detaliile cazului.

Din păcate, acum plătea pentru că se grăbise. Cel puţin, până apuca să se informeze.

Dial făcu un pas spre poliţist.

— În primul rând, golănaş de ţară ce eşti, dacă ai fi poliţist măcar pe jumătate cât sunt eu, ai fi observat că pot vorbi englezeşte mai bine decât tine. Aşa că teoria ta cum că eu aş fi francez este la fel de greşită ca şi presupunerea mea că tu ai fi beat doar pentru că eşti un poliţist din Boston! în al doilea rând, am crescut în New England, aşa că ştiu mai multe despre istoria celor de la Sox decât jumătate din jucătorii echipei, ceea ce nu înseamnă prea mult, dat fiind că majoritatea nu sunt americani. Şi, în cele din urmă, dacă te-ai fi deranjat să citeşti ce scrie pe legitimaţia mea, ai fi observat că eu *conduc* Departamentul omucideri de la Interpol, ceea ce înseamnă că, dacă moare careva pe planeta Pământ, sunt şanse destul de mari ca eu să răspund de caz. Ai înţeles? Acum, ce-ar fi s-o ştergi de-aici ca un bun copil de mingi ce eşti şi să-i spui căpitanului tău că a sosit şeful */ui*!

Poliţistul clipi de câteva ori, apoi se conformă. După cinci minute, căpitanul Michael Cavanaugh se prezenta cu o strângere fermă de mână.

— Îmi cer scuze pentru lipsa noastră de ospitalitate. Suntem cam puţintei acum. La naiba, dacă ştiam că vine un ştab, sunt sigur că te-ar fi întâmpinat însuşi primarul.

— Îmi pare bine că n-a fost aşa. Eu am venit aici să găsesc un criminal, nu să fiu pupat în fund.

Cavanaugh râse şi-l bătu uşor pe umăr pe Dial.

— Atunci, o să facem echipă bună. Spune-mi ce vrei să ştii şi te ajut cu mare drag!

— Să începem cu numele victimei. Înţeleg că e sportiv.

— Da, domnule, un sportiv straşnic. Acum, s-o spun pe aia dreaptă, ne cam aşteptam să-l huiduim tot weekendul. Cre’ că Bunul Dumnezeu s-a hotărât să-l protejeze de abuz.

Asta era *protecţie*? Rahat! înseamnă că victima nu putea fi decât o singură persoană. Cel mai detestat om din Boston: Orlando Pope! încremenit, Dial încercă să înţeleagă cum se potrivea un jucător de baseball printre celelalte victime. Întâi un popă, apoi un prinţ, şi acum un Pope. Poate ucigaşii aveau ceva împotriva literei P? în cazul acesta, toţi instalatorii[7] din lume ar trebui să se teamă.

— Te deranjează dacă arunc o privire?

— Pe mine nu mă deranjează dacă nu-l deranjează pe el. Dial mulţumi dând din cap şi privi împrejur după orice părea nelalocul lui. Avusese de-a face cu crime la indigo în mod constant, aşa că, în primul rând, încercă să-şi dea seama dacă Pope era victima numărul 3 sau doar cadavrul rezultat ca urmare a unei crime la indigo, modul bolnav al cuiva de ai fura gloria asasinului real.

Majoritatea detectivilor ar fi început cu cadavrul, dar nu şi Dial. Ştia că majoritatea crimelor la indigo aranjau cadavrul în mod identic – cel puţin până când experţii criminalişti se puneau pe treabă cu toate jucăriile lor cu tehnologie de ultimă oră şi găseau 50 de lucruri care nu se potriveau. Ceea ce de regulă nu le ieşea erau mărunţişurile, amănuntele care nu erau niciodată date publicităţii, toate lucrurile ce nu se puteau şti dintr-o simplă privire a unei fotografii postate pe internet.

În lumea lui, lucrurile mărunte erau uneori mai importante decât cele semnificative.

Dial porni de la construcţia crucii, asigurându-se că lemnul avea aceeaşi culoare şi vârstă ca stejarul african. Apoi, examină cele trei piroane, măsurându-le din ochi lungimea şi verificând dacă victima era aşezată în aceeaşi poziţie precum celelalte.

Când văzu că şi lucrul acesta se repeta, îşi îndreptă atenţia spre cadavru – mai întâi, se uită la rănile de pe

---

[7] în original, “plumbers” instalatori (n.tr.)

spate, felul în care pielea fusese sfâşiată de loviturile repetate ale unui bici cu vârf metalic în timpul flagelării, apoi examină cutia toracică, cercetând rana de intrare cu un deget pe care-şi trăsese o mănuşă, sperând ca vârful suliţei să se fi rupt şi să fi rămas în carne.

— Ce cauţi? întrebă Cavanaugh. Rana-i curată!

— Doar îmi fac treaba. Am mereu tendinţa de a verifica totul de două ori.

— Mda, am observat!

Dial zâmbi şi aruncă o privire la elicopterele care se învârteau deasupra.

— Nu poţi să faci nimic în privinţa lor? Trebuie să dau punga jos, ca să văd caligrafia de pe plăcuţă.

Cavanaugh se holbă la el ca un nebun.

— Nu-i nicio plăcuţă sub aia. Doar mutra nasoală a lui Pope pe care nu vrem s-o vedem în ziare. Chicoti ca pentru sine: L-au răstignit destul în paginile de sport!

Dial nu luă în seamă gluma. Era umor tipic de poliţist.

— Să fiu al naibii! Cea mai vestită dintre victime, iar ei să renunţe la plăcuţă. De ce-ar face aşa ceva?

Cavanaugh ridică din umeri.

— Ş-apoi, nici nu ştiu despre ce vorbeşti. La ce fel de plăcuţă te-aşteptai? N-am auzit de nicio plăcuţă.

— Asta pentru că a fost secret. Dial făcu un pas spre Cavanaugh, asigurându-se că nu mai asculta nimeni. Primele două cadavre aveau plăcuţe care se refereau la cruce. Pe prima era scris „în numele Tatălui”, iar pe a doua – „Şi al Fiului”. Şi mă cam aşteptam să fie şi o a treia în seara asta. Mă întreb dacă n-o fi o crimă la indigo.

Cavanaugh dădu din cap de parcă în mintea sa lucrurile căpătaseră sens.

— Nu, nu-i o crimă la indigo. Îţi spun sigur.

— Serios? Cum poţi fi sigur?

— Din cauza plăcuţei. Dial tresări.

— Ce plăcuţă? Parc-ai spus că nu era nicio plăcuţă.

— Nu sub pungă, cel puţin. Cavanaugh se uită atent la chipul lui Dial, încercând să vadă dacă era serios. Înţeleg că încă n-ai ajuns în partea cealaltă a stadionului!

— În partea cealaltă? Şi atunci îi pică fisa lui Dial. O, jigodia naibii! Nu Monstrul.

Dial trase adânc aer în piept şi-şi mută privirea spre zidul din stânga terenului, pe care-l vedea cam înceţoşat. Câţiva poliţişti mai erau încă acolo şi, în sfârşit, Dial îşi dădu seama de ce. Fotografiau mesajul, discutau în contradictoriu dacă ar trebui să spele sângele de pe perete sau să-l spargă şi să-l păstreze ca probă. Şi încercau să înţeleagă la ce se referea asasinul când a scris acolo: „Şi al Sfântului”.

Scârbit, Cavanaugh suspină:

— După noaptea asta, o să i se spună Monstrul roşu.

41

Aeroportul Linate era la vreo 6 kilometri de campusul *Universita Cattolica*. Frankie le spusese lui Payne şi Jones care era cel mai scurt drum până acolo, iar ei sperau să fie suficient de rapizi, încât să pună mâna pe Boyd, în caz că apărea. Întrucât cea care închiriase ambele vehicule era o femeie, ştiau că existau şanse mari ca Boyd să nu-şi arate faţa. Dacă da, era minunat. L-ar înşfăca rapid, înainte să ştie ce l-a lovit. Dar, dacă nu apărea, o vor urmări pe complicea lui, în speranţa că îi va duce direct la bârlogul doctorului. Payne întrebă:

— Ştii ce culoare are maşina? Jones clătină din cap.

— Tipa a spus că e un Fiat din ’98. Şi cum Fiat înseamnă *Fabbrica Italiana di Automobili di Torino*, precis sunt o sumedenie dintr-astea perindându-se prin toată Italia.

Dat fiind că era dis-de-dimineaţă, au ajuns la biroul de închirieri în mai puţin de cinci minute. Au parcat peste drum şi au zărit-o imediat pe femeie. Purta o eşarfă de mătase peste părul negru, dar restul hainelor erau aceleaşi ca în fotografiile camerei de supraveghere.

Avea să fie mai uşor decât şi-au închipuit.

Paranoică, Maria se uită în oglinda retrovizoare, dar nu văzu nimic care s-o îngrijoreze. În zona aeroportului, traficul era practic inexistent şi singura lumină vizibilă provenea de la stâlpii de electricitate aliniaţi de-a lungul străzilor din cartierul pustiu. Se gândi că, dacă toate mergeau bine, o să iasă din oraş înainte ca străzile să se umple de ochii curioşi ai muncitorilor milanezi.

Cel puţin, aşa spera.

Drumul de întoarcere spre depozitul abandonat a fost îngrozitor. Ca o precauţie în plus, a dat de două ori ocol locului, asigurându-se că nu o urmărea nimeni. De îndată ce a fost sigură, trase Fiatul galben pe aleea pietruită de

lângă depozit şi parcă în spatele unui tomberon, lăsând farurile aprinse ca să găsească uşor drumul înapoi.

— *Professore*, strigă ea intrând în depozit. M-am întors! Boyd ieşi din conul de umbră şi o salută cu un zâmbet cald.

— Slavă Domnului, draga mea! M-am îngrijorat teribil. M-au tot chinuit nişte gânduri negre cum că ai fost prinsă.

Fata clătină din cap, îşi scoase eşarfa şi o înlocui cu o şapcă.

— Sunteţi gata? Trebuie să profităm de întuneric cât putem.

— Da, categoric! Stai să strâng lucrurile şi putem pleca. Doar o clipă!

Ceva mai devreme în dimineaţa aceea, a vrut să-l ia şi pe Boyd la agenţia de închiriat maşini, dar, după ce au tot discutat problema, s-a hotărât că era mai bine să meargă singură. Ar fi câştigat timp dacă mergeau amândoi, însă Boyd bănuia că *polizia* stă de pază prin aeroporturi şi a decis că era mai bine să stea ferit. Şi bine a făcut, pentru că fata observase câţiva ofiţeri lângă terminal şi majoritatea aveau la ei fotografia lui Boyd.

— *Professore*! îl zori ea. Trebuie să plecăm. Mai repede! Dar acesta nu-i mai răspunse ca înainte. De fapt, singurul zgomot pe care-l auzea erau bătăile inimii ei, un sunet care se înteţi brusc ca volum şi ritm.

Curioasă şi oarecum îngrijorată, Maria se furişă pe lângă nişte lăzi şi se îndreptă spre locul unde dormiseră. Din păcate, cu cât intra mai adânc în clădire, cu atât era mai întuneric şi curând începu să-i fie greu să distingă la numai jumătate de metru în faţă. Strigă din nou:

— *Professore*? Unde sunteţi? Ce se întâmplă? Neprimind niciun răspuns, curiozitatea i se transformă în frică. Dacă l-o fi găsit careva? Dacă s-a împiedicat prin întuneric şi s-a rănit? Dacă e cineva...

Chiar atunci, Maria auzi mişcare în spatele ei. Se ghemui sub nişte pânze de păianjen şi se furişă pe lângă o grămadă

de cutii, orientându-se după farurile maşinii. Spre surprinderea ei, când ajunse pe alee, îl văzu pe Boyd stând pe capotă.

— *Professore*! Cum aţi ajuns aici? V-am căutat peste tot.

— Cu puţin ajutor, drăguţă! zâmbi, fericită că era nevătămat.

— Farurile au fost *de ajutor*, nu-i aşa? Bătrânul oftă:

— Din păcate, nu asta am vrut să spun.

— N-au fost? Atunci, despre ce vorbiţi? Moment în care Payne se prezentă.

— Încearcă să-ţi spună că eu l-am târât afară.

Maria se răsuci şi văzu un tip cu ochelari de soare negri, care o ameninţa cu un pistol Beretta.

— Tu cine naibii eşti? întrebă ea în italiană. Ce vrei de la noi?

Dar Payne refuză să răspundă. În schimb, o apucă de păr şi-o trânti de maşină. Fata opuse puţină rezistenţă până când el, ca să-i dea de înţeles cine-i şeful, îi apăsă faţa de metalul cald al Fiatului. Apoi, o apucă mai bine, vârându-şi genunchiul între picioarele ei şi ţintuind-o cu greutatea trupului său. Aşa o putea percheziţiona şi-i legă mâinile la spate cu o bucată de funie pe care o găsise în depozit. După ce o legă, îi vorbi:

— Ce m-ai întrebat mai devreme?

Fata îl privea buimacă. Bănuise că Payne era de la *polizia* din cauza părului său închis la culoare şi a pistolului Beretta.

Dar cu cât îi asculta mai mult vocea, cu atât era mai sigură că este american.

— Cine eşti? îi întrebă ea în engleză. Ce naiba vrei? Payne rânji la auzul blasfemiei.

— Hei, doctore! Unde-ai găsit-o? E arţăgoasă.

— Poţi fi al naibii de sigur că-s arţăgoasă. Acum, răspunde-mi la întrebare înainte să-ncep să ţip.

— Pardon? Payne făcu un pas în faţă şi-i puse arma sub bărbie. Ascultă, cucoană, cred că nu prea pricepi cum stă treaba, aşa că am să-ţi explic pe îndelete. În primul rând, cum te cheamă? Nu cred că-i nimerit să-ţi spun „doamnă” când nu te comporţi ca atare.

— Mmrria!

Slăbi un pic strânsoarea, ca să înţeleagă cum o cheamă.

— Mă numesc Maria!

— OK, Maria, uite ce propun: în momentul de faţă, eu am un pistol îndesat în ceafa ta. Îl simţi?

Ea confirmă, mişcând încetişor capul.

— Bun! Mă gândeam că nu-l simţi. Nu prea ai cum să nu-l simţi, nu?

Din nou, fata mişcă uşor capul.

— Ooo! începi să te pricepi la asta. Eu pun o întrebare, tu răspunzi! Foarte civilizat. Fără ţipete, fără mânie şi fără harţă. Bărbaţilor cu pistoale nu le place harţa. Mă-nţelegi?

Ea dădu iarăşi din cap.

— Acum, eu şi partenerul meu avem câteva întrebări şi ardem de nerăbdare ca voi să ne răspundeţi.

— Partenerul tău?

Jones îşi anunţă prezenţa deschizând uşa Fiatului.

— Ah, gemu ea.

— *Ah*? o imită Jones. Eu îmi fac o superintrare în scenă şi tot ce poţi spune tu este: „Ah”?

Fata îl privi cu o expresie dispreţuitoare.

— Ce-ai vrea să zic?

— Nu ştiu. Credeam că o doamnă aşa atrăgătoare ca tine ar încerca măcar să mă linguşească puţin. Să apelezi la farmec ca să încerci să ieşi din situaţia asta. Şi, dacă asta n-ar ţine, să-mi tragi una, cum i-ai făcut paznicului de la bibliotecă.

Maria se înroşi toată.

— Jur în faţa lui Dumnezeu că nu am vrut să-l lovesc pe tipul ăla. Doar voiam să-mi dea drumul. Asta-i tot! Trebuia să-l avertizez...

Payne aşteptă să încheie ce avea de zis, dar fata se opri.

— Pe cine trebuia să avertizezi? Pe iubitul tău?

— Cerule mare! izbucni Boyd. Nu sunt iubitul ei. Ce fel de om mă crezi? Maria este doar o studentă de-a mea! Nimic mai mult!

Payne răspunse:

— O studentă? O studentă la Omoruri, poate. Adică voi aţi pornit un adevărat tăvălug. Elicopterul din Orvieto, autobuzul care a sărit în aer, paznicul cu boaşele umflate de la bibliotecă. Nţţ, ţţ, ţţ! Ar cam trebui să-ţi fie ruşine.

— Ruşine? urlă ea. Noi n-am greşit cu nimic! Elicopterul şi paznicul au fost doar legitimă apărare. Iar autobuzul a fost un atentat la vieţile *noastre*.

— La vieţile *voastre*? Hai să fim serioşi! De ce-ar ucide cineva atâţia oameni doar ca să vă omoare pe voi?

Era cât pe ce să le spună când văzu că Boyd îi făcea semn să nu.

— Haide, o îmboldi Payne. Ştim totul despre comoara din catacombe. Sau mai este vreun secret pe care încercaţi să-l ascundeţi de noi?

Boyd rămase cu gura căscată.

— Dar cum? Cine... Cine sunteţi voi?

— Acu, doctore, de ce ţi-am răspunde? Voi nu vreţi să răspundeţi la întrebările noastre, noi de ce să răspundem la ale voastre?

Jones chicoti.

— Ştiu şi eu, poate că ar trebui să ne prezentăm? Adică, aşa ar fi politicos.

— Mda, poate că ai dreptate. Payne se întoarse spre Boyd şi râse mânzeşte: Bună! Eu sunt Jon, şi el este amicul meu DJ. Lucrăm pentru CIA!

— CIA? repetă Boyd.

Payne răspunse imitând un accent german.

— Da, *herr* doctor! Şi ştim că eşti spion!

— Spion? Doamne, iartă-mă, despre ce vorbiţi? Jones pufni în râs.

— Lasă joaca, doctore! Ştim totul despre trecutul tău.

— Trecutul meu?

— Ştii tu, spuse Payne, furi antichităţi din jumătate din ţările Europei, apoi te chinui să le ascunzi. Nu-i o schemă rea, dar nu înţeleg de ce un tip aşa isteţ ca tine să-i înşele pe nişte oameni ca Manzak şi Buckner? Adică, tipii ăia te cam bagă în sperieţi.

Brusc, ochii Mariei se umplură de îndoială.

— *Professore*?

— Doamne, Dumnezeule, nu trebuie să-i crezi pe indivizii ăştia! Adică n-am auzit în toată viaţa mea ceva mai scandalos! Să înşel pe cineva din CIA? E al naibii de absurd!

Payne mai întinse puţin coarda.

— Dar ce este cu American Cargo International? *Asta* îţi sună cunoscut?

Chipul lui Boyd începu să se încrunte.

— Da, dar...

— Dar ce? Vă tot finanţează de ani de zile, nu-i aşa?

— Da, dar aceasta nu înseamnă că...

— Nu înseamnă ce anume? Nu înseamnă că ai legătură cu CIA? Haide! Am primit informaţia asta direct de la Pentagon. Ştiu că eşti pe statele de plată ale CIA.

Boyd clipi de câteva ori, încercând să-şi păstreze cumpătul.

— Poate că da, dar aceasta nu înseamnă că i-am înşelat. Adică...

Vocea i se stinse.

— Continuă, insistă Payne. Ce *vrei* să spui? E clar că ai făcut ceva care i-a supărat. Nu ne-ar fi băgat în treaba asta dacă nu era o urgenţă.

Brusc ochii profesorului se umplură de groază.

— Poftim?

— M-ai auzit. Ne-au chemat să-ţi dăm de urmă. Noi suntem, cum s-ar spune, specialişti.

— Ia stai aşa! Adică, voi nu sunteţi *din* Agenţie?

— Nu! rosti Payne. Noi suntem vânători de recompense de talie internaţională angajaţi să dăm de tine. Băgă mâna în buzunar şi scoase dispozitivul de urmărire al lui Manzak. În clipa în care apăs butonul ăsta, ne-am terminat treaba. O să vină alergând şi aşa o să putem pleca şi noi acasă.

Boyd se uită fix la dispozitiv vreo câteva secunde.

— Da, vorbi el într-un târziu, cu siguranţă, o să puteţi ajunge acasă... într-un rahat de sac pentru cadavre!

Maria rămase cu gura căscată. Era pentru prima dată când îl auzea vorbind urât. Nervos, Boyd continuă:

— Iisuse! Cască bine ochii! CIA nu cere ajutor nimănui din afară. Ei au agenţi infiltraţi în fiecare ţară a lumii, gata să descurce orice încurcătură. Nici vorbă să ceară cuiva din afara reţelei să mă găsească pe mine. Nu procedează aşa!

— O, da, îl zgândări Jones. Şi de când eşti tu expert? Boyd jubila, fixându-l cu privirea pe Jones.

— Pentru că eu sunt unul dintre agenţi.

— Poftim? se miră Payne.

— Cum? ţipă Maria.

— M-aţi auzit! Lucrez pentru ei de zece ani, folosind profesia mea drept acoperire pentru a călători.

Jones îşi dădu ochii peste cap.

— Zău? Ce fel de agent secret vine şi strigă în gura mare că-i operativ? Nu unul adevărat, asta ştiu sigur.

— Ştii ceva? Ai dreptate! în majoritatea cazurilor, nu se procedează deloc aşa. E chiar considerată trădare. Dar mă tem că aceasta nu este o situaţie obişnuită. Din cauza publicităţii negative de care am avut parte, cariera mea de spion s-a încheiat. Plus că am senzaţia că, dacă apeşi pe butonul ăla, se va încheia şi viaţa mea. Deci, ce am de pierdut?

— Stai puţin! zise Payne. Tu încerci să ne spui că eşti *agent* CIA? Hai, fii serios! Ceva mai bun n-ai găsit?

— Cu siguranţă, aş fi putut dacă aş fi vrut să găsesc ceva, dar ideea este că vă zic adevărul. Desigur, ştiu că nu arăt ca un agent. Şi nici majoritatea oamenilor din agenţie nu arată. Dacă am arăta ca nişte agenţi, am ieşi în evidenţă.

Jones zâmbi auzind o aşa logică.

— Aici, cam are dreptate.

— Cum? Să nu-mi spui că-l crezi! Lucrează la Dover de 30 de ani!

— Mda, dar am auzit multe drăcovenii despre CIA. Au agenţi NOC peste tot, gata să le vină în ajutor.

Payne ştia că NOC însemna *non-oficial cover*[8] – un ofiţer guvernamental care lucrează în spatele liniilor străine fără imunitate diplomatică -, dar, în mod cert, nu asta insinua Jones. Aşa că Payne îl apucă de braţ şi-l trase deoparte, fără să-şi ia ochii de pe Boyd şi Maria.

— Ce tot vorbeşti? Să-l credem pe ţăcănitul ăsta?

— Nu, nu zic asta deloc. E foarte posibil să ne mintă doar ca să-şi salveze pielea. Pe de altă parte, ar putea spune şi adevărul. Ideea este că nu prea ştiu.

— Atunci, hai să apăsăm butonul şi să vorbim cu Manzak. Mie unul nu-mi pasă ce-o să se întâmple cu ăştia doi, atâta vreme cât noi ieşim basma curată. Mai devreme sau mai târziu, tot o să trebuiască să-i dăm socoteală, aşa că hai să rupem pisica-n două. Adică, în cel mai rău caz, ce se poate întâmpla?

— Nu-l apăsa! îl imploră Boyd de la distanţă. Îţi spun că, dacă apeşi butonul, o să murim cu toţii. Aşa cum s-a întâmplat cu oamenii din autobuz. Nu vrei să înţelegi? Tipii ăştia nu pot risca să lase martori. O întreagă religie se bazează pe lucrul acesta.

---

[8] Acoperire neoficială (în lb. Engleză, în original)

Payne pufni în râs auzind explicaţia.

— Se bazează pe ce? Pe o comoară îngropată? Despre ce religie vorbeşti, lăcomia?

— Lăcomie? Crezi că este vorba despre lăcomie? La naiba, omule, nu ştii nimic! Pergamentul pe care l-am găsit în catacombe n-are nimic de-a face cu banii. Este vorba despre adevăr! Va pune sub semnul întrebării tot ceea ce am fost învăţaţi să credem. Pe însuşi Hristos!

— *Professore*!

Se întoarse spre Maria ca să-i explice.

— *Trebuie* să audă lucrul acesta, drăguţă. Dacă apasă pe butonul acela, o să murim, şi la fel şi secretul. E simplu. Biserica nu-şi permite să scoată la iveală un astfel de secret. Va zgâlţâi creştinismul din temelii.

Payne se uită la Jones şi fluieră.

— Ei, păi asta explică tot! Eu apăs pe buton. Întâi, pretinde că e de la CIA şi acum susţine că Biserica vrea să-l omoare. Tipu-i ţăcănit.

Jones se uita fix la Boyd.

— Eu am avut mereu îndoieli în privinţa papei. Oricine poartă un coif din ăla nu prea-i pus pe fapte bune.

— O, Doamne! strigă Boyd. N-am zis că-i papa! Dar cineva din instituţia Bisericii are legătură cu treaba asta. Trebuie să aibă legătură. Adică, ei sunt singurii care... Boyd se opri în mijlocul frazei şi, în mod inexplicabil, privi în sus: O, nu!

— Ce-i? întrebă Payne. Acum îţi vorbeşte Dumnezeu?

— Şşşt! comandă el. Sunetul ăla, nu-l auziţi? A fost acelaşi sunet şi la Orvieto.

Payne şi Jones n-aveau idee despre ce vorbea Boyd, dar, când au făcut linişte, au sesizat un zgomot care acoperea murmurul motorului maşinii. Nu prea erau siguri de unde venea din cauza ecoului de pe alee. Însă sunetul devenea tot mai puternic.

Jones opri motorul şi şopti:

— Ai apăsat cumva butonul?

Payne negă luând-o pe alee şi îndepărtându-se de ceilalţi. Merse aproape 15 metri înainte de a-şi îndrepta atenţia spre cer.

— Elicopter, anunţă el. Mai multe. Şi vin încoace!

— Cum ne-au găsit? întrebă Jones.

— Nu ştiu! Poate că unitatea asta ne-a ştiut tot timpul coordonatele. Trânti dispozitivul de pământ şi-l făcu ţăndări. Nu contează! N-o să ne găsească dacă noi nu vrem.

Payne îl trânti cu un brânci pe Boyd şi-i înfipse arma sub bărbie.

— Unde te-ai născut?

Boyd respiră adânc, apoi spuse:

— Vrei adevărul sau ce am fost învăţat să spun?

Payne n-avea chef de glume, aşa că apăsă Beretta şi mai tare în beregata lui.

— Bine, mârâi doctorul. Seattle, Washington!

— Ce şcoală ai făcut?

— Academia Navală a Statelor Unite. Apoi, Oxford. Payne îl mai slăbi, aşa, doar în eventualitatea în care era un fost coleg de şcoală.

— Ai încurcat-o, doctore! Ştii, se întâmplă să ştiu câte ceva despre academie.

— Minunat! întreabă-mă orice! Numai fă-o repede, că altfel murim.

Payne făcu o pauză, încercând să se gândească la o întrebare bună.

— Spune numele unei străzi din incinta Academiei.

— Ce? Sunt vreo câteva...

— Zi una sau trag!

— Bine, ăă, strada King George. Care, indiferent cât de nepotrivit ar putea părea, este chiar strada principală. Pot continua dacă vrei: Wood, Dock, Calea Blake, Calea Decatur, bulevardul College...

Payne confirmă, destul de surprins de răspunsurile primite.

— Unde se ţineau orele în timpul războiului?

— Care război?

— Tu să-mi spui.

— Presupun că te referi la Războiul Civil, pentru că doar atunci orele s-au ţinut în altă parte. Şi răspunsul este Newport, Rhode Island – s-au mutat acolo din motive de securitate.

— Nu-i rău, recunoscu Payne. Dar acum urmează întrebarea decisivă. Oricare bărbat cu sânge-n vene de la Academie ar da răspunsul dintr-o suflare. Eşti gata? Deoarece asta o să decidă dacă trăieşti sau mori. Ai priceput? Când erai la şcoală, cum se numea dormitorul fetelor?

Boyd zâmbi, dându-şi repede seama că era o întrebare capcană.

— Slavă Domnului că nu era niciun dormitor al fetelor. Spre dezamăgirea mea, fetele au fost acceptate abia *după* ce-am plecat eu. Prin 1976, cred.

Plin de ciudă, Payne lăsă jos pistolul. Încă nu era sigur în privinţa lui Boyd, dar instinctul îi zicea că spune adevărul.

— Deci ai studiat la Academie? Boyd dădu din cap.

— Presupun că şi tu eşti militar?

— Da, domnule! Jonathon Payne, la dispoziţia dumneavoastră!

— Ei bine, domnule Payne, dacă te interesează să supravieţuieşti, eu zic s-o ştergem. Altfel, o să fim omorâţi înainte să apucăm să ieşim de pe aleea asta.

42

Se întâmplase cu mulţi ani în urmă, imediat după ce s-au găsit pergamentele în peşterile secrete. Documente despre care Vaticanul nici nu ştia că le posedă. Urmând instrucţiunile lor complicate, Benito Pelati s-a dus la Orvieto şi a făcut fotografii ale solului folosind o aparatură geofizică pe care o împrumutase din Germania. Tehnologii de ultimă oră la care nimeni altcineva n-avea acces. Echipamente care-i permiteau să cartografieze fiecare centimetru al oraşului de la suprafaţă până la câteva zeci de metri adâncime. Studii pe care nu le mai făcuse nimeni înainte şi nici nu au mai fost permise de atunci.

Evident, exista un motiv foarte bun.

Peste 50 de tuneluri au fost detectate aproape de suprafaţă, toate având punct de pornire pe o proprietate privată de unde se ramificau în piatră asemenea unor artere. Majoritatea se terminau brusc – fie pentru că localnicii dăduseră peste o zonă stâncoasă de care nu au putut trece sau şi-au pierdut răbdarea şi au renunţat să mai caute -, iar altele erau conectate cu tuneluri de pe proprietăţile învecinate. Cel mai adânc săpaseră până la 7 metri sub pământ. Impresionant, ţinând cont de tehnicile rudimentare, însă nu suficient de adânc ca să ajungă la ceea ce sperau să găsească: Catacombele de la Orvieto.

Benito ştia de existenţa catacombelor. Sau *ştiuse* cândva. Pergamentele pe care le găsise erau o dovadă. La fel şi celelalte.

pe care le citise în arhiva secretă. Dar, înainte de a face testele geologice, nu avusese nicio idee dacă mai erau încă acolo sau nu. Sau în ce stare ar putea fi. O notă de la Vatican menţiona o lucrare de amploare la puţină vreme după Marea Schismă. Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, era

posibil ca aceasta să fi distrus tot ce spera să găsească. Orice dovadă de care ar fi avut nevoie.

Dar, din fericire, nu era cazul. O singură privire aruncată raportului geologic îi confirmă. Catacombele erau încă acolo şi în stare bună. Mai mult, erau mai reale decât şi-ar fi putut închipui Vaticanul vreodată. Documentele papale din vremea Schismei indicau un etaj de camere şi tuneluri. Nimic altceva. Dar, în raport, Pelati a văzut mai multe de atât. A văzut niveluri multiple. Şi scări. Şi zone adânc îngropate, la care avea mari îndoieli că Vaticanul ajunsese vreodată. Nu putea şti cu siguranţă până când nu le explora el însuşi, însă, după aspectul lor, Pelati avea senzaţia că romanii din Antichitate construiseră un mormânt mai adânc, apoi au închis imediat comunicarea dintre acesta şi camerele de deasupra. De ce au făcut romanii aşa nu prea ştia. Dar, dacă era să dea crezare secretului familiei sale, aici era probabil locul unde ar putea găsi dovada pe care o căuta.

Desigur, trebuia să se mai îngrijească şi de alte lucruri înainte de a se apuca de investigaţii.

În ordinea priorităţilor, mai întâi, trebuia să oprească toate săpăturile de la Orvieto. O prăbuşire masivă era ultimul lucru pe care şi-l dorea, aşa că i-a spus şefului de la poliţia locală că Orvieto era în pericol să se prăbuşească. Pentru a-şi susţine cazul, îi arătă acestuia studiile seismice pe care le efectuase – omiţând în mod convenabil informaţiile despre catacombe -, apoi îl duse din casă în casă, arătându-i tunelurile ce fuseseră săpate.

Localnicii încă îi mai spun Legea lopeţii din 1982, deoarece săpatul în zonă a devenit de atunci o faptă penală.

Apoi, Benito a cumpărat terenul de deasupra tunelului de 7 metri, pretinzând că guvernul avea nevoie să stabilizeze solul, altfel Orvieto s-ar putea scufunda. Proprietarul a fost într-atât de jenat de isprava lui şi îngrozit de ce s-ar fi putut

întâmpla, încât i-a vândut totul lui Benito pentru a contribui la siguranţa oraşului său natal. Doar că Benito n-avea nicio intenţie să umple groapa. În schimb, a făcut planuri s-o adâncească până la 11 metri, pentru că de acolo începeau catacombele.

Cu totul, acest lucru a durat câteva săptămâni. Benito evita să atragă atenţia. Aşa că a folosit un echipament discret şi o echipă de consolidări alcătuită din mineri din Europa de Est care să nu poată vorbi sau citi în limba italiană. Ştia că, dacă era să folosească muncitori locali, aceştia ar fi cunoscut legenda catacombelor şi şi-ar fi dat seama ce vrea să facă. Străinii însă habar n-aveau. Nici nu vorbeau şi nici nu era nevoie să sape el însuşi. Asta până când minerii au ajuns la adâncimea de 10,30 metri. Încă 50 de centimetri, şi intra în istorie. De acolo, nu mai putea risca să-şi lase săpăturile pe mâinile lor. Aşa că le-a mulţumit pentru efort organizând o mare petrecere. Le-a tras câte un glonţ în cap şi apoi i-a îngropat cu ajutorul propriilor lor lopeţi. Ca marii exploratori din vremurile apuse. Oameni cărora le păsa mai mult de faimă şi avere decât de oamenii plătiţi care-i ajutaseră să-şi atingă scopul.

Fără scrupule. Într-un asemenea om s-a transformat şi el în timp, după ce a găsit pergamentele la Vatican. Până atunci, fusese un academician înflăcărat, nimic mai mult, un om căruia nu-i era teamă să-şi asume riscuri şi să lupte pentru crezurile sale. Dar, când a găsit pergamentele, omul din el s-a transformat. Cu vremea, a devenit crud. Cinic. Imoral. Şi toate acestea erau alimentate de ceea ce reprezentau pergamentele: putere şi avere neînchipuite.

Din acel moment, lui Benito nu i-a mai păsat de cei care munceau pentru el. Sau de oraşul Orvieto. Sau de sanctitatea Bisericii Catolice. Îi păsa doar de el însuşi şi de secretul familiei sale.

Secretul stătuse ascuns câteva secole. Plănuia să-l împrăştie ca pe ciumă.

Benito mai pusese cândva lucrurile în mişcare, în urmă cu câţiva ani. Găsise cea mai bună cale de a folosi catacombele şi plănuise o întâlnire la Vatican ca să discute despre descoperirea sa.

Dar se ivise o potenţială mană cerească. Una care l-a forţat să-şi schimbe programul.

Un traducător care lucra pentru Benito a găsit într-un manuscris antic o menţiune ce descria casa unui erou roman care a trăit la poalele dealurilor din Vindobona, în Iliria. Într-un mormânt de marmură, pusese o relicvă şi o istorisire la persoana întâi despre răstignire. Aceasta ameninţa să conţină tot ceea ce lumea şi Biserica trebuiau să ştie despre evenimentele din Ierusalim.

Detalii dinainte, din timpul şi de după moartea lui Hristos.

Fiul cel mare al lui Benito, Roberto, considera că trebuiau să meargă la întâlnirea de la Vatican aşa cum planificaseră. Argumentă că organizaţia era gata să dea lovitura şi cauza lor ar avea de suferit în eventualitatea unei întârzieri. Dar Benito nu fu de acord. Anulă întâlnirea, asigurându-şi din nou fiul de faptul că, în realitate, noua descoperire le-ar spori puterea de negociere cu catolicii. Până la urmă, Roberto se înduplecă.

Din acel moment, prioritatea în viaţa lui Benito a fost să descopere cripta romană.

A întrerupt orice altă activitate până la găsirea mormântului de pe dealurile din Iliria.

Recent, îşi atinsese scopul.

43

Aceeaşi faptă, o altă echipă. După ce studie modul aleator în care sângele era împroşcat pe Monstrul verde, Dial ajunsese la concluzia că mâzgăleala arăta mai mult ca o idee de moment decât ca o semnătură pretenţioasă prin care cineva îşi asuma răspunderea pentru comiterea faptei respective. Nici vorbă să fie aceiaşi criminali care l-au ucis pe preot în Danemarca. Pe plăcuţa originală, vopseaua fusese întinsă cu priceperea şi precizia unui caligraf, în vreme ce ultima însemnare arăta mai mult ca şi când fusese pictată cu degetul de un copil. De parcă fusese făcută de cineva care nu înţelesese ceea ce i se ceruse să facă, dar s-a descurcat cum a putut. Cineva care a făcut-o ca să fie făcută.

Din păcate, astfel, al doilea caz se transforma într-o enigmă. Plăcuţa din Libia era pictată cu o precizie minuţioasă, deşi sângele era împroşcat pe tot Arcul Roman ca într-o manifestare spontană de furie.

Dial se tot întreba de ce să fii precis şi neîndemânatic în acelaşi timp la acelaşi loc al crimei. Să fi fost o a treia echipă? Sau un amestec între cele două? Mai mult, oare conta asta? Poate că ar trebui să se concentreze asupra mesajului, şi nu a asasinilor. Era o idee interesantă, pe care voia s-o urmeze. Asta până când fu întrerupt de o bătaie uşoară pe umăr. Se întoarse şi văzu un tânăr asiatic stând în spatele său, oarecum confuz, fără să ştie ce are de făcut. Dial spuse:

— Pot să te ajut cu ceva?

Mark Chang confirmă şi începu să-şi caute legitimaţia. Era agent în primul an de muncă la biroul Interpolului din Boston, ceea ce însemna că el era principalul om de legătură al lui Dial, pe durata şederii lui în oraş. Asistentul celui care conducea cazul.

— Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit mai devreme. V-aş fi întâmpinat dacă aş fi ştiut.

Dial se uită la puşti. Nu-i dădea mai mult de 22 de ani. Avea părul răvăşit şi hainele de asemenea. Arătau de parcă le găsise pe fundul coşului cu rufe murdare.

— Dacă ai fi ştiut ce?

— Dacă aş fi ştiut că sunteţi în oraş. Nu mi-a spus nimeni, jur! Am alergat încoace, de îndată ce-am auzit.

Şi cam aşa şi arăta. De parcă s-a dat jos din pat şi s-a urcat în primul autobuz.

— Stai liniştit, Chang. Nici eu n-am ştiut decât în ultima clipă că vin. Am prins din zbor ultima cursă de la Lyon şi...

— Staţi! Lyon, *Franţa*?

— Mda! O ţară mare, de cealaltă parte a Atlanticului. E trecută pe majoritatea hărţilor.

— Da, domnule! Ştiu unde este. Doar că, ăăă... cum aţi ajuns aici înaintea mea? Eu am crezut că poate sunteţi în oraş deja, dar aţi ajuns înainte venind tocmai din Franţa? Adică l-au găsit pe Pope cu mai puţin de două ore în urmă, ceea ce înseamnă că avionul dumneavoastră trebuia să...

— Oohoo, hoo, hoo! mai uşor, fiule. Repetă ce-ai spus! Chang îşi mai verifică o dată carneţelul.

— Conform apelului la 911, paznicul de la stadion a anunţat moartea lui Pope puţin după ora 22. De acolo, Departamentul de poliţie din Boston a alertat Interpolul, care apoi m-a anunţat pe mine, acum o oră. Se uită la ceas ca să fie sigur. Nu înţeleg, domnule! Cum aţi ajuns aici atât de repede?

Dar Dial ignoră întrebarea, întorcându-i spatele lui Chang pentru a rememora ultimele 24 de ore. Începuse ziua în Libia, de unde a luat un avion spre Franţa. Atunci, Henri Toulon l-a anunţat că fusese găsită o altă victimă, de data aceasta tocmai în Boston. De acolo, a sărit într-un alt avion şi a zburat spre America.

Aceasta însemna că el ştia de victimă cu câteva ore înainte de a fi fost descoperit cadavrul.

— Rahat! Cineva face bancuri. Dial înhăţă carneţelul lui Chang ca să verifice intervalul orar. Eu am ştiut despre crimă înainte să aibă loc. Ticăloşii ne-au sunat acum zece ore.

— Ce-au făcut? De ce-ar face asta?

— Ca să-şi bată joc de noi, Chang. Să îşi râdă de noi. De unde şi numele.

— Daa, dar...

— Vor să ştim că nu-i putem opri, nici măcar dacă ni se dă un avans. Ne transmit că-i putem investiga cât vrem, dar nu rezolvăm absolut nimic. Nu se vor opri decât atunci când vor dori.

— Şi asta când o să fie?

— Curând. Li se termină cuvintele.

— *Cuvinte*?

— Da, Chang, cuvinte. Ştii, chestiile alea din dicţionare? Nu pot să cred că nu ştii ce sunt cuvintele. Cumva, engleza este a doua limbă a ta?

— Nu, domnule. M-am născut chiar aici, în...

Dial îşi dădu ochii peste cap. Răcanii sunt cam tâmpi.

— Era o glumă, băiete. Doar o glumă.

— Aa, dar...

— Ascultă, Chang, îmi placi, aşa că o să-ţi dau un sfat primit de la căpitanul meu, cândva. Tacă-ţi fleanca aia odată şi ascultă, OK?

— OK, domnule, ascult!

— Nu, Chang. Ăsta *era* sfatul: *Taci naibii din gură şi ascultă*! Pricepi? Nu este nevoie să repeţi tot ce spun şi nici ceea ce fac. Principala ta treabă, ca boboc, este să observi. Învaţă tehnicile de bază, îndeplineşte sarcinile simple pe care ţi le dau şi ţine minte tot ce spun. Nu pune sub semnul întrebării vorbele mele, doar ţine minte, scrie undeva, dacă

e nevoie. Ai priceput? Există o mare diferenţă între a asculta şi a vorbi.

Chang aprobă din cap fără să scoată o vorbă.

— Vezi? Deja ai început să înveţi... Acum, eşti gata? Chang încuviinţă din nou, de data asta zâmbind.

— Bun! Atunci, uite ce trebuie să facem.

44

Payne şi Jones nu cunoşteau bine străzile din Milano, aşa că nici vorbă să poată fenta elicopterul. Mai ales cu un Fiat. Adevărul era că puteau fi şi cu un Ferrari, doar că era prea mic pentru patru oameni şi nu voiau să se despartă. Aşa că le mai rămâneau două variante: să se ascundă în depozit sau să se predea.

Şi surpriză! Toţi au votat pentru a doua variantă.

Desigur, era o păcăleală. Adevărul era că de fapt nu voiau să renunţe. Payne avea senzaţia că, dacă îl oferea pe Boyd drept miel de sacrificiu, atunci, ar fi putut trage de timp ca Jones să facă vreo minune. Cel puţin, asta spera Payne. Dacă nu le ieşea, ştia că avea să regrete decizia pentru tot restul foarte scurtei sale vieţi.

După ce au pus planul la punct, Payne l-a tras pe Boyd în mijlocul străzii întunecate şi s-a uitat în sus, în vreme ce două elicoptere Bell coborau pe un teren din apropiere. Elicele care se învârteau stârneau un curent puternic şi un asemenea praf, încât ai fi zis că-i ciclon. Dar asta nu-l împiedica pe Payne să vadă, mulţumită ochelarilor săi de soare făcuţi la comandă. Nu doar că-i protejau ochii de diverse particule, dar îi mascau şi expresia, lucru mult mai important dacă dorea să-i reuşească acea cacealma.

— Să începem, strigă Payne peste vacarm. N-o lua ca pe o chestie personală.

Îi puse mâna pe spate şi-l îmbrânci la pământ, ştiind că Manzak şi prietenii săi îi priveau. Continuă şarada,

lăsându-se într-un genunchi şi verificând din nou funia din jurul încheieturii mâinilor lui Boyd. Boyd intră şi el în joc, văicărindu-se şi scoţând nişte sunete disperate, de parcă era o fetişcană la o luptă cu perne într-o petrecere din cămin. Payne îi atrase atenţia că exagerează, dându-i una după cap.

— Gata, Suzie, poartă-te ca un criminal!

Uşa primului elicopter se deschise în lături, iar Manzak coborî. Fără să zâmbească. Fără să le facă vreun semn cu mâna. Fără să-i facă vreun gest de OK lui Payne sau vreun alt semn de aprobare. Cu alte cuvinte, era acelaşi nemernic dur care apăruse la Pamplona. Jumătate – criminal. Jumătate – robot. Complet – jigodie. Din păcate, cea mai mare problemă a lui Payne era că nu avea certitudinea că Manzak urma să onoreze înţelegerea iniţială. Desigur, Payne ştia că nu era adevăratul Manzak, dar realitatea era că putea fi totuşi de la CIA de vreme ce a avut destulă influenţă să-l scoată din închisoare. Poate că Manzak era un nume pe care CIA îl dăduse câtorva agenţi sub acoperire, doar ca să-i încurce pe unii.

Dacă lucrurile stăteau aşa, cu siguranţă, avea efect, pentru că Payne era încurcat. Nu ştia dacă Manzak avea să-l ducă pe Boyd înapoi la sediul central CIA şi să-l stoarcă de informaţii sau dacă avea să-l împuşte în ceafă în clipa în care pleca de lângă Payne. Adevărul era că nu ştia ce şi pe cine să creadă, şi nici Jones. Nu ştiau dacă Boyd făcuse vreunul dintre lucrurile pe care i le spusese – falsurile, contrabanda, autobuzul care a sărit în aer – ori dacă era victima unei înscenări bine regizate. Cu alte cuvinte, Payne şi Jones nu ştiau absolut nimic.

Oricum, Manzak strigă:

— Bună treabă, Payne! Sunt impresionat de eficienţa ta.

— Şi eu sunt impresionat de puterile tale paranormale. De unde ai ştiut că am pus mâna pe el?

— Avem metodele noastre. Şi rareori dau greş.

— Îmi pare bine că eşti de partea mea, spuse Payne fără să zâmbească. Şi care-i pasul următor?

Manzak veni mai aproape.

— Trebuie să-mi faci o dare de seamă înainte de a termina. Payne se întrebă dacă să ia afirmaţia ad litteram.

— Ei bine, şi ce mai aştepţi? Care dintre elicoptere este al meu?

— Tu mergi în primul, cu mine. Mai făcu un pas în faţă. Dar, mai întâi, trebuie să verific dacă ai arme asupra ta.

— Poftim?

— Uite, Jon, înţeleg cum te simţi. Dar nu pot permite accesul cuiva care nu este agent la bordul elicopterului fără să-l percheziţionez. Este politica oficială.

Payne îl fixă cu privirea pe Manzak vreo câteva secunde, tentat să-şi iasă din fire, deşi ştia că, pe termen lung, ar fi în defavoarea planului său. Aşa că, în loc să facă o tâmpenie, îşi puse mâinile pe cap şi, reticent, acceptă să fie percheziţionat.

— Încearcă să nu-mi pui mâna pe fund, OK? Nu vreau să-l fac gelos pe Buckner... Apropo, unde-i barosanul? Mi-e dor de discuţiile pe care le aveam. E un om învăţat.

— Opreşte elicopterul! O să vină imediat să te salute.

— Oo, şi eu care credeam că-i acasă şi te-aşteaptă cu cina. Manzak se forţă să râdă.

— Ştii, umorul tău este cam ironic, mai ales când *tu eşti* ăla care are un prieten. Şi, chiar aşa, unde-i Jones? îşi face unghiile?

— Uau, să fiu al naibii! Ai făcut o glumă! Nu-i una amuzantă, dar este o glumă. Când o să-i spun lui D.J., n-o să mă creadă!

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde-i tovarăşul tău?

— E după colţ, în Ferrari. Doar un semn să-i fac şi-o să aducă fata. Asta dacă ştii ceva despre fată.

— Desigur că ştim despre Maria... şi al vostru Ferrari. Deşi mai sigur ar fi să stea acolo unde sunt.

— Oo, da? Şi de ce, mă rog?

În loc să-i răspundă, Manzak scoase un detonator Hantek din buzunarul hainei şi apăsă pe buton. Într-o secundă, Ferrariul se pulverizã într-o explozie puternică, una care aruncă flăcări şi resturi până sus, deasupra depozitului, azvârlind şasiul maşinii la mai mult de 6 metri în aer. Şi acesta era doar începutul. Ploaia de fragmente bombardă terenul din jur ca nişte meteoriţi, incendiind clădirile învecinate şi zgâlţâind pământul de sub picioare ca un cutremur californian.

În mod normal, Payne ar fi sărit în lături. Sau l-ar fi înşfăcat pe Boyd şi s-ar fi aruncat rapid la pământ, căutând acoperire.

Dar nu şi atunci. Nu când flăcările de pe cer păleau comparativ cu cele din ochii lui.

Fusese o înscenare, iar acum avea dovada care-i trebuia.

Fără să rostească o vorbă, făcu un pas spre Manzak, arzând de nerăbdare să-i audă trosnetul gâtului când o să i-l sucească la 360° precum căţelei ăleia din *Exorcistul*. Din păcate, asaltul lui Payne fu întrerupt de un roi de gloanţe ce-i trecură pe deasupra capului. Focuri de avertisment trase de pistolul lui Buckner, în timp ce acesta ieşea din elicopter.

— Stai pe loc, urlă el cu un puternic accent german. Zi azta văd eu!

Manzak rânji la auzul acestor vorbe.

— Acum, ştii de ce nu a vorbit la Pamplona. Otto încă învaţă engleza, dar ca gardă de corp nu-l întrece nimeni.

Garda lui de corp? Cine dracu’ erau tipii ăştia? Payne ştiu că nu sunt de la CIA din clipa în care au aruncat în aer Ferrariul. Însă presupunea că fac parte din echipa italiană care muşamalizase cele două accidente. Dar acum, că auzise accentul lui Otto, aceasta nu mai părea o

posibilitate. Otto Buckner *nu era* italian. Poate german, dar, cu siguranţă, nu italian.

„Rahat, îşi zise Payne în gând, câte ţări erau implicate în porcăria asta?”

— Ridică pe doctor şi adu la mine!

Payne fu tentat să-l doboare, dar o singură privire aruncată armei ruseşti din mâinile lui Otto îl făcu să se răzgândească. Dacă avea chef, putea să-l ciuruiască doar cu un singur deget pe Payne, lansând nenumărate gloanţe cu diametrul de 5,56 milimetri. Imaginea îl făcu să se gândească la o interpretare nouă a termenului de armă Otto-mată[9] şi hotărî că ar fi mai bine să-şi ţină gura închisă şi să asculte ce i se spune.

Cel puţin, pe moment.

Cu nici douăsprezece ore în urmă, Jones se holbase la fotografia Mariei şi-şi imaginase tot felul de ipostaze romantice. Acum, stătea întins lângă ea pe întuneric, neştiind sigur dacă vreunul dintre ei avea să supravieţuiască.

Jones spuse:

— Dacă tot ne riscăm vieţile împreună, mă gândesc că am putea să facem cunoştinţă. Mă numesc David Jones. D.J., pe scurt.

Fata întinse mâna şi o strânse pe a lui.

— Maria Magdalena Pelati! O înşiruire cam ritmată, nu?

— Pelati? se gândi la numele ei câteva secunde, însă presupuse că era probabil vreo coincidenţă – mai ales că fata vorbea cu un uşor accent englezesc. E italian numele?

Fata confirmă.

— Am trăit în Anglia cam toată viaţa mea, aşa că nu mă prea consider italiancă. Şi nici măcar englezoaică. La naiba, nu ştiu *ce* să mă consider.

---

[9] În original, OttO-matic joc de cuvinte în engleză *Otto* şi *auto*, din *automatic*, se pronunţă la fel. (n.tr.)

— Ce zici de „seducătoare exotică”? Roşind, zâmbi la auzul comentariului său.

— Nu mă deranjează.

— Bun! Acum, că ai trecut peste criza de identitate, să revenim la treburi serioase. Vezi cele două elicoptere de acolo? Trebuie să elimin unul dintre ele.

— Şi cum ai să faci treaba asta?

— Îmi pare rău! O să trebuiască să aştepţi şi să vezi. Nu vreau să-ţi stric surpriza.

Fata oftă dezamăgită.

— Bine, dar poţi să-mi zici măcar *când* o să...

Şi chiar atunci Ferrariul sări în aer, aprinzând cerul cu o explozie de flăcări ce le zgâlţâi piepturile ca şocul unui defibrilator. Din instinct, Jones sări să o acopere şi, în momentul acela, găsi calmul de a spune:

— Acum ar fi cel mai nimerit, nu?

Urmând ordinele, Payne merse către doctorul Boyd şi-l ridică de la pământ, profitând de ocazie să-i şoptească la ureche.

— Stai nemişcat... Lucrurile sunt pe cale să devină foarte interesante.

— Linişte! urlă Otto de la câţiva metri. Fără vorbe la doctor. Payne încuviinţă şi-şi puse mâna pe firavul spate al lui Boyd.

— La naiba! Voiam să fiu sigur că-i teafăr. Ai măcar puţină compasiune.

— Compasiune? mârâi Manzak. Nu a existat nicio compasiune în timpul cruciadelor, aşa că nu-şi are locul nici aici. Nu înţelegi? Ăsta-i un război sfânt şi, pentru a fi siguri de victorie, *nu* trebuie să avem niciun pic de compasiune.

Payne săltă cămaşa lui Boyd şi înşfăcă Beretta pe care i-o prinsese în curea.

— Dar asta nu e împotriva tuturor lucrurilor pe care încerci să le protejezi?

— Tu habar n-ai ce încerc să protejez! Tu probabil crezi că lupt pentru Hristos sau mai ştiu ce altă aberaţie. Dar nu. Lucrurile acelea n-au niciun sens în lumea *mea*, deoarece eu cunosc adevărul. Ştiu ce s-a întâmplat acum 2.000 de ani. Ştiu cine este adevăratul *erou*.

Payne habar n-avea despre ce vorbea Manzak, dar se gândi că, dacă tot avea chef de vorbă, cel puţin, putea să-l asculte. Aşa că zise:

— Te referi la pergament? La naiba, ştiu totul despre el. Boyd era aşa de entuziasmat, încât a trâncănit despre el cu toţi cei cu care a intrat în contact. La naiba, cum crezi că l-am găsit aşa de repede?

Manzak se îngălbeni la faţă.

— Să sperăm că nu e cazul... de dragul *lor*. Zău că mi-ar displăcea să văd cum continuă să crească numărul de morţi în ţara asta.

— Haide! Ce mai contează încă un autobuz care sare în aer în toiul unui război sfânt? continuă să dai vina pe doctorul Boyd şi tu rămâi cu mâinile curate.

— De fapt, spuse Manzak, am călărit catârul ăsta destulă vreme. Doar ca o măsură de precauţie, cred că e timpul să aducem în joc doi cai noi, doi cai de rasă cu ceva trecut violent. Personal, cred că presa o să vă considere pe tine şi pe D.J. Mult mai capabili de a fi nişte asasini cu sânge rece.

OK, pentru Payne, lucrurile începeau să se lege acum. Nu fuseseră recrutaţi pentru abilitatea lor de a-l găsi pe Boyd. Fuseseră aleşi dat fiind trecutul lor violent, care făcea din ei ţapii ispăşitori perfecţi pentru orice vărsare de sânge de pe parcursul acestui caz. Un cadavru ici, o maşină aruncată în aer colo. Şi de toate puteau fi învinuiţi ei.

Desigur, Manzak – sau cum l-o fi chemând cu adevărat – avea nevoie de sprijinul unei entităţi *puternice* ca să poată face toate acestea. Cineva cu resurse ca să pună mâna pe informaţii secrete de la Ministerul Apărării al Statelor Unite, să scoată copii perfecte după legitimaţii şi să manipuleze

presa din toată lumea. Cineva care n-ar fi niciodată suspectat, indiferent cât de violente ar fi devenit lucrurile sau cât de mult ar fi fost implicat în această porcărie. Cineva dispus să-şi asume nişte riscuri ale naibii de mari, pentru că era disperat şi ar putea pierde totul.

În acel moment, Payne ajunse la concluzia că în lume exista doar o singură organizaţie care avea puterea şi interesul de a pune la cale ceva de genul acesta.

Şi-şi primea corespondenţa la Vatican.

45

Metalul scrâşni când Jones vârî briceagul sub capacul rezervorului de combustibil, un sunet pe care Payne nu l-a auzit din cauza zgomotului făcut de motorul elicopterului. Când cuţitul intră destul de adânc, îl roti înainte şi înapoi, îl împinse în faţă şi în spate până când capacul pocni. Apoi, îl îndepărtă. Fu izbit de mirosul copleşitor de combustibil folosit în aviaţie până când îşi scoase cămaşa şi o îndesă în gura rezervorului. Nu doar că astfel vaporii rămâneau înăuntru, dar putea folosi cârpa drept fitil pentru *cockpitul* Molotov – versiunea lui Jones a cocteilului incendiar. Apoi, nu mai era nevoie decât de o scânteie ca să provoace o groază de stricăciuni. Cu accent pe *groază*.

Payne putea vedea în fundal toate acţiunile lui Jones, dar adversarii săi nu. Se asigură de aceasta aşezându-l pe Boyd şi plasându-se şi el într-o poziţie favorabilă.

— Deci, îl aţâţă Manzak, unde ţi-e isteţimea acum? Cu un minut în urmă, mă tachinai din cauza hainelor, acum, apare Otto şi ţi-ai înghiţit limba. Ce dezamăgire!

— Nu-ţi fie teamă. O s-o încasezi din clipă-n clipă.

— O, zău? Şi ce mai aştepţi?

Îi trecură prin minte câteva vorbe isteţe. Dar, fără să mai spună nimic, zâmbi şi lăsă elicopterul să dea replica în locul său. În clipa în care flacăra atinse combustibilul, elicopterul explodă azvârlind flăcări şi bucăţi de metal în toate direcţiile.

Payne se folosi de agitaţie, scoţând Beretta de după doctorul Boyd, şi trase în cea mai mare ţintă pe care o zări. Prima împuşcătură sfâşie clavicula lui Buckner cam cu 15 centimetri mai jos decât ţintise. Se adaptă la condiţii şi următorul glonţ îi trecu prin piramida nazală, spulberându-i craniul la ieşire şi împrăştiind materie cenuşie peste tot, inclusiv pe faţa lui Manzak.

Vederea şi gustul creierului lui Otto îl făcură pe Manzak să intre în panică. În loc să tragă spre Payne sau să se lupte ca un bărbat, picioarele i se împleticiră încercând să fugă, o tentativă pe care Payne o împiedică trimiţându-i un glonţ în spatele genunchiului stâng. Şi, pur şi simplu, mafiotul se prăbuşi la pământ ca un liliac cu o aripă ruptă, o imagine care i se cam potrivea.

Ce-i drept, Payne fusese tentat să-l omoare pe loc. La naiba, ar fi fost uşor, poate chiar i-ar fi făcut şi plăcere. O împuşcătură scurtă şi-ar fi fost rezolvat. Singura problemă erau toate întrebările care-i dansau în cap lui Payne. Aveau nevoie de răspunsuri înainte ca Manzak să poată fi eliminat. De aceea, Payne îi sări în spate şi-l căută de arme, găsind un cuţit şi o armă automată SIG-Sauer P-226.

— Hei, barosane! Cum te simţi? Nu prea bine, nu? Manzak răspunse cu un urlet ce acoperi toată larma incendiului din apropiere.

— Aşa, dă totul afară. Ai făcut o bubiţă la genunchi, nu-i aşa? Ei, n-ar fi trebuit să te gândeşti să-i arunci în aer pe prietenii mei. Vezi tu, asta m-a făcut *foarte* furios.

Urlă din nou, de data aceasta adresându-i lui Payne câteva înjurături.

— Da, da, da! Dă-i cu înjurăturile! Asta-i mereu o idee bună când cineva are pistolul aţintit asupra ta. O, că veni vorba de pistoale. Payne se uită la Boyd şi observă că stătea pe pământ, cam zdruncinat. Hei, doctore? Nici măcar să nu te gândeşti să te duci după puşca lui Otto. Am vederea periferică a unei muşte şi două pistoale cu care să lucrez.

— Nu te teme. Am mâinile legate la spate într-un fel de nod complicat.

— Asta-i specialitatea lui Payne. Nu scapi din nodul ăla fără un cuţit. Payne se uită la Jones şi observă că-l aprobă. Poţi să mergi, nu? De ce nu te rostogoleşti până la D.J. Să-l

rogi să-ţi taie legătura? Nu vreau să tocesc lama asta înainte de a intra în operaţie.

— Operaţie?

Payne se uită urât la el, cu o privire care spunea că ar fi trebuit să ştie.

— Scuze! Confidenţialitate doctor/pacient. E între mine şi Manzak.

— Ah, da. Ce zăpăcit sunt. Mai bine ies din sala de operaţii. Payne stătu cu ochii pe Boyd până când acesta ajunse la Jones. În acel moment, se putu relaxa şi concentra asupra agentului Manzak care încă se zvârcolea în agonie sub Payne.

— Ştii, barosane, aproape că urăsc să recunosc asta, dar aş fi vrut să te pocnesc din prima clipă când te-am întâlnit. Nu ştiu ce ai – poate că felul în care m-ai şantajat ca să te ajut sau poate pentru că mi-ai aruncat în aer aşa o bijuterie de maşină. Indiferent de motiv, m-am gândit că ar trebui să ştii că o să-mi facă plăcere să te pun la punct.

Rânjind sadic, Payne îi arătă un băţ pe care-l găsise pe jos. Avea mai mult de 15 centimetri lungime şi era perfect pentru ceea ce avea să facă.

— Cândva, am vorbit cu un prizonier de război care mi-a zis că durerea cea mai mare pe care a simţit-o vreodată a avut-o din cauza unei bucăţi de lemn. Greu de crezut, nu? Dar, dacă stai să te gândeşti, sunt sigur că-ţi poţi închipui câteva posibilităţi *cumplite* şi *barbare* pentru un asemenea băţ. Nu-i aşa, barosane?

Manzak nu voia, dar, în mod firesc, mintea îi zbură către cel mai îngrozitor lucru la care se putea gândi. Să i se scoată ochii. Să i se perforeze timpanele urechilor. Să fie violat anal de cea mai mare atelă din lume. Lucruri mutilante care l-ar marca pentru tot restul vieţii.

Şi aceasta era reacţia pe care sconta Payne.

Cu ani în urmă, când se antrena la trupele MANIAC, a învăţat că una dintre cele mai eficiente căi de a obţine

informaţii de la un prizonier nu era prin tortură, ci mai degrabă prin *prevestirea* torturii – să plantezi o sămânţă psihologică în capul cuiva şi apoi să aştepţi să se instaleze panica. Dacă se face cum trebuie, unii practic se scapă pe ei cu mult înainte să fie atinşi. Desigur, nişte simple ameninţări nu au efect asupra oricui. Dar Payne se gândi că oricine merge însoţit de o gardă de corp ar ceda mult mai repede decât un hopa-mitică într-o îmbulzeală.

— Auzi, barosane, zise el, mi-ai citit dosarul personal, nu? Deci sunt sigur că-ţi dai seama că sunt capabil să fac o frigă-ruie de momiţe. Ştii asta, nu?

Manzak făcu o grimasă şi dădu afirmativ din cap.

— Foarte bine! Acum, tot ce trebuie să faci e să-mi răspunzi la întrebări şi există posibilitatea să te las în viaţă. Însă, dacă am senzaţia că mă minţi *sau* că preferi să taci, o să-ţi arăt şmecheria cu băţul din Vietnam. Înţeles?

Prizonierul aprobă din nou.

— OK, hai să începem cu unele uşoare. Ştii, aşa, doar să te ajut să intri în joc... Cum ai ştiut că l-am prins pe Boyd?

— Maşina voastră. Am pus un senzor sub Ferrari. Aşa v-am urmărit.

— Rahat! Payne îi dădu o lovitură sălbatică în rinichi. Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre minţit? Acum, zi-mi cum ne-ai găsit.

Manzak respiră cu greu, însă reuşi să răspundă.

— Tocmai ţi-am spus.

— Nici vorbă! Chiar dacă ai urmărit maşina, n-aveai de unde să ştii că am pus mâna pe Boyd. De unde ai ştiut că l-am prins?

— La aeroport... am avut un om la aeroport... Când am văzut semnalul acolo, l-am pus să investigheze... doar ca să m-asigur că nu plecaţi din ţară... A ieşit şi a văzut fata... atunci ne-a anunţat... de la aeroport... jur!

Lui Payne îi venea să zâmbească – Manzak cedase mai uşor decât câinii lui Pavlov -, dar ştia că şi-ar ieşi din rol. Ca să aibă efect, trebuia să-şi păstreze mina austeră de călău.

Aşa că întrebă:

— Unde ai mai avut oameni? Ne-ai urmărit în permanenţă?

— N-a fost nevoie. Emiţătorul făcea asta pentru noi. Noi doar vă urmăream de la distanţă.

— Alo, barosane, barosane! Mi-e *aşa* de greu să cred treaba asta. Luă bucata de lemn şi o ţinu apăsată pe gâtul lui Manzak. N-ai avut, de exemplu, pe cineva la Orvieto?

— Nu, ţipă el, n-am avut pe nimeni la Orvieto. Acela era ultimul loc unde s-ar fi aflat Boyd!

— Omule, mă dezamăgeşti cumplit! Am vrut să botez băţul ăsta la o întrebare importantă. Dar, dacă o ţii tot într-o minciună, o să trebuiască să-l folosesc acum.

— Nu mint! ţipă el. Jur pe Dumnezeu că nu!

— Deci, oamenii tăi nu au fost la Orvieto?

— Nu!

— Şi n-ai avut de-a face cu moartea lui Barnes?

— Cine dracu-i Barnes?

— Donald Barnes, americanul care a fost omorât ieri, în Fântâna Sfântului Patrick. Îţi zice ceva?

— Ieri? Jur că n-am nicio legătură cu asta. N-are sens. Deja prezenţa poliţienească din Orvieto era prea mare. De ce să aduc şi mai multă poliţie?

Aceasta era o întrebare interesantă, una pe care Payne ar fi vrut s-o examineze pe îndelete. Totuşi, îşi dădea seama că poliţia milaneză era în drum spre ei, aşa că, dacă nu forţa nota, n-avea nicio şansă să obţină informaţiile pe care le dorea.

— Deci, pentru cine lucrezi? Şi să nu-mi zici CIA, deoarece *ştiu* că mănânci rahat!

Manzak rămase tăcut, aşa că Payne îi dădu o lovitură zdravănă cu cotul în ceafă. Era modul său de a-l ajuta să se răzgândească.

— Nu mă face să te mai întreb o dată! Pentru cine lucrezi?

— N-o să-ţi spun niciodată, urlă el în italiană. Niciodată! Payne rânji victorios, deşi habar n-avea ce strigase celălalt. Adevărul era că alegerea limbii îi dezvălui foarte multe.

— Deci, asta-i limba ta nativă? Cu siguranţă, pentru mine a sunat destul de natural.

Manzak îşi dădu seama de greşeală şi începu să se zvârcolească pentru a se elibera. Payne îi zădărnici intenţia trântindu-l cu faţa de pământ dintr-o altă lovitură cu cotul.

— Am cam început să mă plictisesc, barosane. Cred că e timpul să iei o hotărâre care să aibă impact asupra întâlnirii noastre. Ce să fie, adevăr sau beţişor? Tu alegi.

Din nou, Manzak refuză să vorbească şi, pentru Payne, *asta* însemna răspuns greşit. Apucându-l de ceafă, îl izbi cu capul de pământ de vreo câteva ori, accentuând fiecare cuvânt cu violenţă.

— Adevăr... sau... beţişor?

Sângele ţâşnea din fruntea lui Manzak, dar Payne n-avea pic de milă faţă de el. Încercase să-i omoare pe Jones şi Maria amplasându-le o bombă în maşină şi l-ar fi ucis şi pe el. Aşa că acum nu făcea nimic imoral.

— Ce să fie, barosane? Răspunde-mi! Pentru cine lucrezi?

— Nu-mi pasă ce faci. N-o să-ţi zic! Payne clătină din cap.

— Nemernic tâmpit! Ar fi mers *aşa* de uşor. Tot ce aveai de făcut era să-mi răspunzi la întrebări şi te-aş fi lăsat să pleci. Dar acum nu. Acum, trebuie să suferi.

— Nu! îi răspunse acesta. *Tu* vei fi cel care va suferi când vei descoperi adevărul suprem! Îţi promit, durerea mea va fi temporară. Dar *a ta* va dura veşnic.

Payne se gândi o clipă la cuvintele lui. Apoi, îi arătă ce putea face cu un băţ.

Când Payne se urcă în elicopter, arăta ca un măcelar la sfârşitul unei ture istovitoare. Chipul şi mâinile îi erau acoperite de sânge care se scurgea din umflătura din buzunarul cămăşii. Jones nu spuse nimic, concentrându-se asupra liniilor de înaltă tensiune din apropiere şi a luminilor strălucitoare răspândite sub ei, pe pământ. Într-un final, ştiindu-se scăpaţi de pericol, Jones se întoarse spre Payne.

— Şmecheria cu băţul?

— Da, răspunse Payne vorbind în căşti. Cockpitul Molotov? Jones râse.

— Cum te-ai prins?

— Nu mai ai cămaşa.

— Ce spirit de observaţie ai... Apropo de cămăşi, ce ai în buzunar?

Payne ridică din umeri.

— Suvenire.

— Pentru ce?

— Ale identităţii lor. Manzak n-a vrut să-mi spună cum îl cheamă, aşa că am împrumutat nişte degete.

— Vrei să spui că şmecheria cu băţul n-a mers?

— De fapt, a mers *prea* bine. Nemernicul leşina mereu.

— Dar se ştie că ăsta-i unul dintre efecte... Şi cum l-ai lăsat?

— Ca şi pe Otto.

— Otto? Cine-i Otto?

— Ah, ăsta era numele *adevărat* al lui Buckner. Era garda de corp a lui Manzak.

— Buckner era garda lui de corp?

Payne dădu afirmativ din cap.

— Şi, fii atent, vorbea cu accent german.

— Otto *vorbea*? N-am ştiut că poate.

— Ei, acum nu mai poate. Jones zâmbi.

— OK, glumeţule, ai vreo sugestie încotro s-o apucăm?

— Care ar fi opţiunile?

Verifică indicatorul pentru combustibil.

— Aş sugera Elveţia sau poate chiar Austria. Mai departe de atât nu putem risca.

Payne apăsă pe butonul de pe casca sa şi vorbi cu Boyd care stătea pe locul din spate.

— Hei, doctore, ai vreo sugestie cam pe unde să aterizăm? Boyd se consultă puţin cu Maria înainte de a răspunde.

— La Kusendorf există o minunată instituţie de cercetări care ne-ar putea fi de folos.

Payne se uită la Jones.

— Ce zici?

— Eu? Că suntem nebuni să zburăm până acolo. Sunt şanse mari să fim detectaţi pe radar şi nu pot risca să zburăm la joasă înălţime.

— Şi atunci ce propui?

Un surâs se ivi o clipă pe buzele lui Jones.

— Nu-ţi face griji! Atâta vreme cât avem bani şi câteva cărţi de credit, sunt convins că n-o să ne găsească.

Escadrila de elicoptere negre zbura în cerc deasupra aeroportului Berne-Belpmoos (9,5 kilometri la sud-est de Berna, capitala Elveţiei), căutând aparatul lipsă. Când unul dintre piloţi îl zări în capătul îndepărtat al aerodromului, îi ceru turnului de control să redirecţioneze tot traficul aerian curent către alte unităţi din Elveţia. „Avioanele, îi informase el, nu ar trebui să aterizeze într-un loc al unei crime”.

Doisprezece bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în uniforme militare de camuflaj şi cu arme automate, încercuiră aparatul şi apoi îl luară cu asalt, căutând în carlingă, pe locul din spate şi uşa din spate eventuale indicii. Nu găsiră decât motorul rece, ceea ce însemna că era la sol de cel puţin 20 de minute. Poate chiar mai mult.

Şeful de echipă vorbi în cască.

— Pasărea e curată! Începe supravegherea la sol!

— Fii cu băgare de seamă, avertiză postul de comandă. Ăştia sunt deştepţi şi destul de periculoşi. Verificaţi de două ori fiecare pistă şi îmi comunicaţi. S-a înţeles?

— Sigur, domnule! O să-i găsim sau murim căutându-i.

După ce găsiră o cale de a ajunge în Elveţia, Payne şi Jones îşi dădură seama că aveau de luat o decizie, una mai importantă decât unde ar fi putut să-şi petreacă noaptea. Singurul motiv pentru care se aflau în situaţia aceasta era înţelegerea lor cu Manzak şi Buckner. Acum, că aceştia erau morţi, Payne şi Jones trebuiau să hotărască dacă voiau să rămână implicaţi în toată tărăşenia.

— Ce crezi? întrebă Payne. Noi ne-am ţinut partea de învoială?

— Tehnic vorbind, aş zice că da. L-am găsit pe Boyd şi i l-am adus lui Manzak, aşa cum ne-a fost învoiala. Desigur, tu l-ai omorât pe Manzak în timpul schimbului.

— Hei! Acum, nu mă învinui de asta. Tu le-ai aruncat în aer elicopterul. Apoi, ai furat un altul.

— Da, dar numai *după* ce ei ne-au distrus Ferrariul. Zău, cineva trebuia să plătească pentru asta!

Payne nici nu voia să se gândească la maşină, pentru că avea senzaţia că *el* urma să plătească pentru maşină.

— Deci, ce zici? întrebă Payne din nou. Ar trebui să rămânem implicaţi în mizeria asta?

— Cred că ar fi mai bine. Cel puţin până aflăm cine trage sforile şi de ce au vrut să ne implice. Adică, dacă nu aflăm, o să trebuiască să ne păzim fundurile pentru foarte multă vreme.

46

Kusendorf, Elveţia
(132 de kilometri sud-est de Berna)

Aflat pe versantul sudic al Alpilor Lepontini, Kusendorf este un sat de aproape 2.000 de locuitori în Ticino, cel mai sudic canton (sau stat) al Elveţiei. Cunoscut în principal pentru peisajele pitoreşti şi un tip local de brânză, Kusendorf mai este şi *Casa arhivelor Ulster*, una dintre cele mai deosebite colecţii private de documente rare din lume.

Manuscrisele sunt adăpostite într-o foarte bine păzită vilă în stil elveţian. Construită ca un adăpost temporar pentru filantropul austriac Conrad Ulster, în cele din urmă, a devenit locuinţa sa permanentă. La începutul anilor ’30, Ulster, colecţionar avid de obiecte de artă rare, a presimţit instabilitatea politică din ţara sa şi şi-a dat seama că erau şanse mari ca preţioasa lui bibliotecă să fie confiscată de nazişti. Pentru a proteja cărţile şi, implicit, pe sine, a dus în secret colecţia peste graniţă, în Elveţia, în vagoane de marfă, ascunsă sub straturi subţiri de lignit, un cărbune de proastă calitate, şi s-a ţinut departe de ochii publicului până după cel de-al Doilea Război Mondial. A murit în cele din urmă în 1964, dar şi-a exprimat mulţumirile profunde poporului elveţian donându-şi moşia orăşelului său de adopţie, Kusendorf – cu condiţia să-i păstreze colecţia intactă şi accesibilă minţilor cele mai luminate ale lumii.

Payne nu prea ştia dacă grupul lor pestriţ de fugari se putea ridica la înălţimea unor asemenea standarde, dar avea de gând să afle imediat ce instituţie se deschidea dimineaţa. Până atunci, închirie un apartament mare într-o cabană din localitate şi-l mitui pe managerul din tura de noapte să deschidă magazinul din hol ca să-şi poată cumpăra haine noi şi ceva de mâncare. Dură o oră să se

spele, apoi se întâlniră în camera principală a apartamentului pentru a discuta despre asocierea lui Boyd cu CIA.

Boyd spuse:

— Ştiu că nu am înfăţişarea suavă a unui spion. Dar nici nu-mi trebuie. Realitatea este că am petrecut majoritatea celor trei decenii lucrând ca profesor la Dover. Fac altceva doar atunci când mi se încredinţează o misiune. Uneori, e ceva simplu, precum scoaterea unor documente în afara ţării. Alteori, este mai complicat, cum ar fi să-l conving pe vreun diplomat să treacă în tabăra adversă. Adevărul e că întotdeauna îmi cunosc misiunea abia în clipa în care sunt anunţat.

Payne întrebă:

— Şi, în cazul acesta, ce ţi s-a spus?

— Ei, aici e o treabă extraordinară – ăsta *nu este* un caz. Astea sunt investigaţii strict academice. Sau cel puţin aşa trebuiau să fie. Ce se întâmplă aici n-are nicio legătură cu CIA. Absolut niciuna!

Payne se strâmbă.

— Vezi, uite, aici am eu o problemă. Dacă nu mă înşel, majoritatea investigaţiilor academice nu implică elicoptere, arme şi autobuze aruncate în aer. Corect?

Boyd era cât pe ce să înceapă să explice legenda catacombelor când îşi dădu seama că se putea mai bine. În loc să apeleze la mituri şi teorii, se putea folosi de înregistrarea video a Mariei drept suport vizual de netăgăduit. Payne şi Jones priviră muţi cum caseta video prezenta măreţia catacombelor şi cufărul de bronz în care se afla pergamentul lui Tiberius. Boyd intervenea oriunde credea că este necesar, dar adevărul era că ei abia de-l auzeau, fiindcă detaliile de pe ecran erau mai mult decât suficiente pentru a-i convinge de faptul că Boyd şi Maria nu erau Bonnie şi Clyde ai zilelor noastre. Când filmul se încheie, Jones îşi îndreptă atenţia către Boyd.

— La Milano, spuneai ceva cum că descoperirea ta *ar ucide o religie*. La ce te refereai? Pe caseta aceasta, n-am văzut nimic care să aibă vreun efect negativ asupra Bisericii.

Boyd dădu din cap.

— Ultimul obiect pe care l-ai văzut – cilindrul de bronz pe care l-am găsit – conţinea un papirus cu un mesaj foarte important. Un mesaj care pune la îndoială întreaga lume creştină. Dacă e făcut public, oamenii pur şi simplu nu ar mai crede. Bisericile s-ar prăbuşi. Resursele financiare ar dispărea. Într-un cuvânt, *ruină* – atât spirituală, cât şi financiară.

Jones se uită la Maria, apoi din nou la Boyd.

— Pare puţin cam dramatic, nu? Vreau să spun că nu sunt cel mai religios tip din lume şi, dac-aş fi, chiar nu cred că o bucată de hârtie antică mi-ar afecta într-atât crezurile. Dacă aş avea vreunul.

— Ei bine, rânji Boyd, asta rămâne de văzut. Aşteaptă şi-am să-ţi aduc documentul care o să te facă să te simţi ca un tâmpit.

Maria nu zise nimic până ce Boyd nu părăsi încăperea. Apoi, îşi ceru scuze pentru tonul lui Boyd.

— Nu o luaţi personal. Cred că aşa reacţionează el când e sub presiune... Şi mai e şi faptul că voi *aţi avea* dubii asupra acestui lucru. Ştiu că eu am avut – chiar şi la catacombe. Desigur, o dovadă concretă îţi poate zdruncina convingerile formate în copilărie.

Jones zâmbi.

— În copilărie? Dar de când îl cunoşti pe doctorul Boyd?

— Ah, nu convingerile lui. Ale tatălui meu. Mereu a fost un necredincios în ceea ce priveşte catacombele. Şi te rog să crezi ceea ce spun, cuvintele lui au greutate mare faţă de ale altora. E cam expert.

Felul în care rostise „expert” avea ceva ce-l făcu pe Jones să-şi amintească de conversaţia lor de la Milano. Maria

Magdalena Pelati. Numele ei era Pelati şi tatăl ei era un expert pe tema Orvieto. Brusc, Jones înţelese că nu era nicio coincidenţă.

— Maria, bâigui el, pe tatăl tău îl cheamă Benito?

— Da, zise ea perplexă. De unde ai ştiut? Jones se frecă la ochi.

— Ei drăcie! Eşti fiica *lui*. Fiica lui Benito Pelati! Payne sări ca ars.

— Cum? De ce nu ne-ai spus că eşti fiica *lui*?

— N-am ştiut că voi ştiţi cine este *el*. Şi, în afară de asta, ce treabă are el aici?

Payne se uita la ea şi nu-i venea să creadă.

— Nu poţi fi atât de naivă. Toate acestea au legătură cu el. El este blestematul de naş din Orvieto! El conduce tot oraşul.

Boyd auzi agitaţia şi ieşi din cealaltă cameră.

— Oameni buni, ce se întâmplă? Payne răspunse.

— Tocmai am aflat cine este ea. Este fiica lui Benito Pelati.

— Şi lucrul acesta te deranjează? De ce să te deranjeze? Payne se blocă la auzul replicii.

— Îţi baţi joc de mine! Tatăl ei *conduce* Orvieto. El *are sub control* paza oraşului. Nu crezi că acesta-i un lucru relevant? Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Nu te-ai gândit niciodată că soldaţii care au tras în tine la Orvieto ar fi putut să lucreze pentru Benito? Că poate trăgeau în tine pentru că nu voiau să sapi acolo?

— Prostii, zise Boyd batjocoritor. În primul rând, am primit permisiunea de a săpa chiar de la biroul lui. Nu poţi face nicio săpătură fără documentaţia necesară. Dacă te apuci aşa, aiurea, de săpat, poliţia te umflă imediat.

Permisiune? Au avut permisiune? Pentru Payne, asta nu mai avea nicio logică. Dacă Benito Pelati încerca să-şi protejeze reputaţia, aşa cum îi zisese Frankie, atunci de ce ar lăsa pe careva să sape la Orvieto? Şi, dintre toţi

arheologii din lume, de ce pe fiica sa? Nu ar arăta şi mai ridicol dacă propriul său copil – propria sa *fiică* – dezvăluia catacombele lumii întregi?

Atunci să revenim, poate că ea a fost aleasă pentru că erau rude. Poate că Benito ştia de catacombe de multă vreme şi s-a gândit că, dacă Maria face descoperirea, ar putea sări şi el în lumina reflectoarelor să împartă gloria. Benito ar fi putut spune presei că el a găsit dovezi noi despre catacombe şi şi-a trimis propriul copil la Orvieto să scoată adevărul la iveală odată pentru totdeauna.

Payne şi Jones discutară variantele, până când Boyd schimbă subiectul, asigurându-i că aveau ceva mult mai important de discutat: mesajul de pe pergament.

— Jonathan, spuse el, mă gândeam că poate mă ajuţi puţin. Mă tem că am uitat termenii exacţi pe care prietenul tău Manzak i-a urlat la noi, în Milano, ceva despre a lupta într-un război. Îţi aminteşti exact ce a zis?

Payne încuviinţă.

— Nu a existat niciun fel de compasiune în timpul cruciadelor şi nu va fi nici în acest război sfânt.

— Război sfânt, da! Boyd repetă fraza. Şi Hristos? Ce a spus despre Hristos?

— Ceva cum că eu credeam că el luptă în numele lui Hristos. Şi apoi a spus că lui nu-i pasă de Hristos pentru că el ştia ce s-a întâmplat de fapt atunci şi a înţeles cine era adevăratul erou.

— Adevăratul erou! Da, acestea au fost cuvintele lui! Excelent lucrat, excelent!

— Şi asta înseamnă ceva pentru tine?

— S-ar putea. Cred că da! Luă o pagină albă, apoi întrebă: Şi, după ce am plecat, a mai zis altceva? Altceva despre Dumnezeu sau pergamente, sau despre acest război sfânt?

Payne se gândi la conversaţia cu Manzak şi încercă să-şi amintească vorbele lui. Partea cea mai grea într-un

interogatoriu este să separi prostiile de informaţiile cu adevărat valoroase.

— A spus ceva despre un *adevăr*, m-a cam băgat în ceaţă.

— Adevărul?

Boyd se uită la Maria cerând ajutor. Termenul acesta nici pentru ea nu însemna mare lucru. Aşa că Payne continuă:

— A zis că durerea lui e temporară, deoarece ştia adevărul şi m-a asigurat că durerea mea va fi veşnică, pentru că eu nu-l ştiu.

— Asta ţi-a spus, că el deja ştia adevărul?

— Sau ceva de genul ăsta.

— A naibii de încurcată treabă! Dacă el deja ştie ce conţine pergamentul, înseamnă că sunt mai multe. Dar cum?

Maria vorbi.

— Dacă Tiberius i-a trimis mai multe pergamente lui Paccius în Anglia, atunci Paccius n-ar fi putut trimite la rându-i nişte documente la Roma, descriind succesul său?

— Paccius? bâigui Jones. Tiberius?

— Desigur! exclamă Boyd. Ce prost am fost! Paccius, cu siguranţă, a simţit imboldul să-şi informeze împăratul despre tot ceea ce se întâmpla la Ierusalim şi oricine citea acele mesaje devenea pe deplin conştient de complot – chiar dacă nu ar fi ştiut nimic despre pergamentele noastre!

— Dar nu ar...

— Staţi aşa! zise Payne. Voi doi o luaţi *cu mult* înaintea noastră. Tu începi să vorbeşti despre alte pergamente înainte de a-l explica măcar pe acesta.

Jones încuviinţă.

— Jon are dreptate. Dacă vreţi să vă ajutăm, trebuie să ne daţi toate informaţiile. Şi singurul mod în care puteţi face acest lucru e să începeţi cu începutul.

— Asta s-ar putea să cam dureze.

— Nicio grijă, îl asigură Payne pe Boyd. Ne-am luat avans la aeroport.

Comandantul aştepta noutăţi, Lars ştia asta, dar el nu prea voia să-i iasă-n cale. Cel puţin nu încă, nu cu asemenea veşti proaste.

La început, a crezut că misiunea lor avea să fie simplă, mai ales când a aflat că Payne îşi folosise cardul de credit ca să cumpere patru bilete spre Geneva, de la gara din localitate. Din păcate, cât ei erau ocupaţi să-i facă semne conductorului furios să oprească, în apropiere de Fribourg, au primit un raport conform căruia Jones şi Boyd închiriaseră amândoi maşini de la o agenţie din Berna. Năucit, ordonă la jumătate dintre oamenii săi să se întoarcă, iar ceilalţi să continue să scotocească trenul.

Şi acesta a fost doar începutul.

Până să i se întoarcă oamenii, Lars fusese informat că Maria Pelati închiriase o limuzină ca să ajungă la Zürich şi orice încercare de a-l contacta pe şoferul acesteia era în zadar, din cauza interferenţei celularelor în Alpi. Apoi, i s-a spus că un american, Otto Buckner, un domn care corespundea descrierii lui Payne, cumpărase opt seturi de bilete pentru opt autobuze diferite şi toate se aflau deja pe traseu, îndreptându-se în diverse direcţii prin toată Elveţia.

Desigur, ceea ce Lars nu ştia era că toate acele bilete cumpărate reprezentau piste false. Adevărul era că Payne şi Jones îşi găsiseră mijlocul de transport în parcarea pe termen lung de la aeroportul din Berna. Pur şi simplu, au aşteptat ca un om de afaceri să tragă în parcare, după care au pus-o pe Maria să flirteze cu el ca să obţină informaţii despre locul spre care călătorea. Imediat ce a aflat că zbura la Paris şi avea să lipsească toată săptămâna, Payne şi Jones au ştiut că pot lua BMW-ul lui până la Kusendorf şi nu aveau de ce să-şi facă griji, pentru că maşina nu avea cum să fie dată dispărută timp de câteva zile bune.

Doctorul Boyd apucase să le explice tot ceea ce trebuiau să ştie: descoperirea lui de la Bath, teoriile lui despre împăratul Tiberius şi traducerea pergamentului. Şi apoi, imediat ce a răspuns tuturor întrebărilor lor, Maria le povesti despre misterul omului care râde, descrise statuia de pe acoperişul Domului şi le spuse câteva lucruri despre mâna dreaptă a lui Tiberius, generalul Paccius.

N-are sens să mai adăugăm că, la sfârşitul discuţiei, erau năuci de cap.

Ca să fie corecţi, şi ei le-au făcut o scurtă dare de seamă despre trecutul lor, înţelegerea cu Manzak şi Buckner, muşamalizările de la locul crimelor şi tot ce-şi mai aminteau. Când au terminat, erau două lucruri asupra cărora toţi erau de acord. Unu, toţi erau consternaţi. Şi doi, dacă exista vreo speranţă să afle ceva la Arhivele Ulster, trebuiau să doarmă un pic.

Deoarece ziua următoare va fi şi mai multă agitaţie.

47

Nick Dial închirie o cameră într-un hotel aflat la câteva străzi distanţă de locul crimei ca să poată merge pe jos până la Fenway şi în miezul nopţii dacă simţea nevoia să mai examineze dovezile. Şi adevărul era că probabil o să fie nevoie, pentru că el încă funcţiona după fusul european. Sau fusul african? Sincer, nu mai ştia, pentru că trecuse prin opt fusuri orare diferite într-o singură zi.

Dial se uită la ceas şi hotărî că s-ar putea să-l mai prindă pe cardinalul Rose la Vatican. Nu mai vorbiseră de marţi şi spera ca Rose să fi găsit informaţii suplimentare despre părintele Jansen. Deja ştia că Jansen lucra în Comisia Biblică Pontificală (CBP), deşi nu ştia exact care era rolul lui. Dial trebuia să afle dacă Jansen se ocupa de un proiect cu vreun cardinal din Danemarca sau Finlanda ori dacă avea o funcţie mai importantă.

Telefonul sună de opt ori până să răspundă cineva.

— Cardinalul Rose.

— Joe? Sunt Nick Dial de la Interpol.

— Nick! Chiar mă întrebam când ai să mă suni. Ţi-am lăsat câteva mesaje.

— Îmi pare rău. Am fost cam ocupat astea două zile.

— CNN a anunţat că a fost găsit încă un cadavru în Boston. E adevărat?

— Foarte adevărat. Numai ce-am plecat de la Fenway Park.

— Victima era tot preot?

— Nu. De data aceasta, a fost un papă.

— Pardon?

Dial îi explică mai clar.

— Victima e Orlando Pope, un jucător de baseball de la Yankees.

Rose tăcu câteva secunde să digere ştirile.

— Asta nu poate fi o coincidenţă.

— Probabil că nu.

— Mai era vreun mesaj? Dial rânji.

— Tu eşti sigur că eşti cardinal? Vorbeşti ca un poliţai.

— Scuze, nu vreau să mă bag. Doar că încerc să-mi fac o imagine clară. Presupun că, dat fiind tot ce ştiu eu despre Vatican şi ce ştii tu despre caz, s-ar putea să ne fim de ajutor unul altuia.

— Că veni vorba, ce ai aflat despre părintele Jansen?

— Nimic folositor, mă tem. Am vorbit cu toţi prietenii mei de la CBP şi ei erau întristaţi de pierdere. Se pare că Erik era unul dintre cei buni, unul dintre acei oameni pe care toţi îi cunosc şi plac. De fapt, cu cât aflu mai multe, cu atât regret mai tare că nu l-am cunoscut.

— Şi despre slujba lui? Ai aflat ce făcea?

— Câte puţin din toate. În parte, cleric, în parte, cercetător, în parte, mesager. Era omul-bun-la-toate, învăţa mersul treburilor.

— Şi cum se distra? Sex, droguri, ceva? Rose trase adânc aer în piept.

— Era curat puştiul. Dial făcu o remarcă pentru sine.

— Deci nu are legătură cu el. Asta încerci să-mi spui, da? Părintele Jansen a fost victimă, dar nu dintr-un motiv ce ţine de persoana lui.

Rose încuviinţă.

— Cam asta ar fi părerea mea.

— Şi Vaticanul? Se întâmplă ceva ce ar trebui să ştiu?

— Unde baţi? Că *noi* am avut de-a face cu asta. Dial negă.

— Nu spun deloc aşa ceva. Doar că mă întreb dacă se întâmplă ceva despre care ar trebui să ştiu şi eu. Vreun scandal? Controverse? Vreo răfuială? Ajută-mă, Joe! Mor oameni, iar eu nu ştiu de ce.

Rose rămase tăcut o vreme, adunându-şi gândurile. Când, în cele din urmă, vorbi, o făcu pe un ton foarte domol.

— Fiecare organizaţie – chiar şi cele inofensive – are duşmani. Indiferent ce faci, bun sau rău, cineva se va simţi jignit. Nu ar trebui să-ţi zic ţie asemenea lucruri, dar adevărul este că Biserica Catolică primeşte mai multe ameninţări decât orice altă organizaţie din lume. Este atât de rău, încât avem personal specializat, a cărui menire este să sorteze corespondenţa şi să separe ameninţările adevărate de cele false.

— Serios? Şi ce fac cu cele adevărate?

— Cred că asta depinde de ameninţare. Avem personal de securitate de primă clasă care se ocupă de lucrurile acestea pe plan local. Orice altceva este predat poliţiei.

— Despre ce fel de ameninţări vorbim?

— Bombe, incendii, asasinate. Toată gama la care te aştepţi. Apoi, desigur, sunt ameninţările funcţionăreşti. Procesele par destul de la modă în zilele astea. La fel şi şantajul. Ştii, dă-mi un milion sau, dacă nu, spun presei că un preot mi-a molestat fiul.

— Cred că faci mişto de mine.

— Aş vrea eu, Nick! Din păcate, asta este lumea în care trăim azi. Cum e expresia aia? Banii sunt rădăcina răului... Oricine-ar fi cel ce-a spus-o, a fost un om înţelept.

Benito Pelati îşi petrecu noaptea la birou, aşteptând noutăţi. Cu 20 de ani în urmă, s-ar fi dus şi el la Milano, făcând lucrurile care i-au adus reputaţia de cel mai temut om din Italia. Acum, era dat deoparte şi îl avea pe Dante să se ocupe de asemenea treburi. Nu că Dante nu era capabil, pentru că era. Însă Benito ar fi preferat să-l ştie la Viena, lucrând la săpăturile care erau atât de importante pentru cauza lor.

Când telefonul sună, Benito era de-a dreptul furios. Nu era genul de om care să tolereze ineficienţa.

— Ce-a durat atât? Trebuia să mă suni cu ore în urmă. Dante răspunse:

— Te-aş fi sunat dacă n-ar fi fost *ea*. Implicarea ei a complicat lucrurile.

Comentariul îl lăsă perplex pe Benito. Nu era obişnuit să primească răspunsuri obraznice din partea nimănui.

— Despre ce vorbeşti? Cine-i implicat?

— Mă uit la fotografiile de la supraveghere din bibliotecă şi *Maria* era acolo, cu Boyd. Ştii, mă întrebam de ce a durat atât de mult ca gărzile tale să-l elimine la Orvieto.

— *Maria*? Dar de ce? De ce ar risca tot ce noi am sperat să obţinem?

— *Noi*? Ea nu a mai fost una dintre *noi* de când ai expediat-o la şcoală. Nu ştiu când o să pricepi asta. Dar, cu cât mai curând, cu atât mai bine pentru noi. Crede-mă, dacă n-ajungem curând la ea, o să distrugă tot ce ai plănuit. Şi o să se bucure de fiecare minut.

Benito amuţi un timp. Mai târziu, avea programat să se ducă la Curtea Supremă şi ultimul lucru de care avea nevoie era ceva care să-i distragă atenţia. Muncise prea mult şi aşteptase prea mult pentru ca momentul lui de glorie să fie distrus de fiica lui insolentă. Se pregătea să lanseze bomba bombelor asupra Vaticanului şi avea nevoie de concentrare. Spuse:

— Atunci, ştii ce ai de făcut!

Dante aprobă zâmbind. Aşteptase ziua aceasta încă de când Benito a trimis-o de-acasă.

48

Arhivele Ulster erau amplasate ca într-un cuib, lângă o stâncă dezgolită, una ce apăra fortăreaţa de lemn împotriva vânturilor din Alpi care vuiau în regiune pe timp de iarnă. Bârnele maronii ca nuca, culoarea copacilor din jur, reprezentau materialul principal din care fusese construită vila şi se armonizau perfect cu frontoanele largi şi consolele adânci ale acoperişului armat. Ferestre pătrate tăiau faţada la intervale regulate şi una triunghiulară se afla chiar sub acoperiş. Un geam mare se întindea pe verticală la mijlocul clădirii, oferindu-le oamenilor de pe scara principală o privelişte spectaculoasă a Alpilor.

— Aia e o bibliotecă? întrebă Jones când se apropiară de poartă. Nu prea pare.

— Asta pentru că nici nu e, spuse Boyd. Scopul acestei instituţii *nu* este să pună la dispoziţie cărţi, ci serveşte ca o punte peste prăpastia din ce în ce mai mare care există între erudiţi şi cunoscători. După cum sunt sigur că ştii, câteva dintre cele mai de seamă comori ale lumii sunt ascunse de ochii publicului în mod egoist de către o minoritate prestigioasă. Ştiai că un muzeu tipic dintr-un oraş mare etalează doar 15% din obiectele pe care le deţine? Ceea ce înseamnă că, în acest moment, majoritatea bogăţiei istorice a lumii se află dosită în lăzi pe undeva.

Payne fluieră uşor.

— 85%!

— Vai de mine, şi asta doar la muzee. Dacă-i mai pui la socoteală pe colecţionarii miliardari care au tablouri de Monet pe pereţii din baie, atunci sunt sigur că procentajul creşte bine peste 90. Din fericire, această instituţie face ceva în această privinţă. De când a fost deschisă, Fundaţia Ulster a promovat conceptul radical de folosire în comun.

Ştiu că „folosire în comun” nu sună radical, dar, când vine vorba despre nişte obiecte nepreţuite, devine radical.

— Nu prea sunt sigur că înţeleg, recunoscu Payne.

— Să zicem că tu predai la Universitatea Al Azhar din Cairo. Scriind o carte, îţi dai seama că nu deţii nişte informaţii esenţiale despre siturile nubiene din Sudan – informaţii ce pot fi găsite în aceste arhive. Deci, ce faci? Vii aici cu mâna goală şi le foloseşti cărţile? Sigur că nu. Lucrul acesta ar putea fi interpretat drept egoism de către fundaţie. Atunci, le împrumuţi un obiect de care ceilalţi erudiţi ar putea fi interesaţi – poate o descoperire pe care ai făcut-o la Gizeh – şi, în schimb, această instituţie îţi va permite accesul la documentele de care ai nevoie.

Jones interveni şi el.

— Folosire în comun... îmi place.

— Ei, îl contrazise Boyd, s-ar putea să nu-ţi mai placă aşa mult peste vreo zece minute, pentru că noi nu avem nimic să le oferim oamenilor ăştia. Sigur, avem pergamentul, dar mă tem că acum nu este un moment potrivit să afle lumea de el. Încă mai sunt destule ghicitori de dezlegat înainte de a-l face public.

— Dar filmul? sugeră Payne. Ne-ar afecta cu ceva dacă l-am arăta?

— Filmul cu catacombele? se gândi la varianta aceasta vreo câteva secunde. Vai, dar trebuie să recunosc că filmul acela nu este munca mea. De aceea, trebuie să mă adresez domnişoarei Pelati. Drăguţă, ce-ai zice de-o premieră?

Pe buze, îi apăru un zâmbet larg.

— Pentru că nu mi-am mai făcut de mult aşa o apariţie, recunosc că ideea sună halucinant... Tu ce crezi, David?

Jones se uită la ea şi îi făcu cu ochiul.

— Da, Maria, sunt întru totul de acord cu tine.

— Remarcabil! jubilă Boyd fără să observe flirtul. Atunci, să trecem la atac. Abia aştept să văd ce descoperim.

— Şi eu, mormăi Jones în barbă. Şi eu!

Un grup de paznici înarmaţi i-a condus pe cei patru de-a lungul podelelor de lemn şi în holul vilei, unde directorul arhivelor îi aştepta să-i întâmpine. Petr Ulster, nepotul patriarhului institutului, era un bărbat rotunjor, cu puţin peste 40 de ani, cu o deasă barbă castanie, ce îi acoperea multiplele bărbi. Însă reuşi să traverseze holul vioi ca un copil vesel, în principal datorită strălucirii din ochi şi a entuziasmului pentru cunoaştere pe care-l emana.

Se prezentă cu un uşor accent elveţian:

— Mă numesc Petr şi este o onoare să vă cunosc! Cum pot să vă ajut?

În mod normal, doctorul Boyd ar fi preluat iniţiativa, explicând cine era şi ce sperau să găsească. Însă condiţia sa prezentă de fugar internaţional nu-i permitea, aşa că Payne preluă postura de conducător al grupului.

— O adevărată plăcere să te cunosc, Petr! Mă numesc Jonathon Payne, iar aceştia sunt membrii grupului cu care călătoresc: D.J., Chuck şi Maria.

Ulster dădu mâna cu fiecare în parte.

— Şi în ce tip de excursie vă aflaţi?

— Una confidenţială. Payne făcu un semn discret către paznici. Putem discuta undeva?

— Desigur. Urmaţi-mă!

Ulster practic pluti pe hol, conducându-i în biroul său privat. Rafturi cu cărţi îmbrăcate în piele, în ediţii princeps dominau încăperea. Restul pereţilor erau acoperiţi cu fotografii înrămate, prezentând peisaje colorate din Elveţia şi străinătate.

— Trebuie să recunosc, spuse el, că sunt în mod deosebit intrigat de prezenţa voastră. Majoritatea academicienilor îşi anunţă telefonic sosirea înainte de a veni la Kiisendorf. Foarte rar se întâmplă să apară pur şi simplu la uşă.

Payne se aşeză lângă Ulster.

— Îmi pare rău, dar adevărul este că eu nu sunt deloc un academician.

— Oh? Atunci, sunt şi mai fascinat de prezenţa voastră. Ce sunteţi?

— Eu? Sunt manager executiv al unei firme americane numite Payne Industries.

Ulster radia.

— Un om de afaceri! Minunat! *A trecut* mult de când n-am fost vizitaţi de un colecţionar american. Spune-mi, ce anume te interesează?

— De fapt, Petr, eu nu sunt colecţionar. Aş zice, mai degrabă, un fel de finanţator.

— Grozav! Grozav! îşi puse mâna pe genunchiul lui Payne şi-l bătu uşurel. Bunicul meu ar aprecia foarte mult mărinimia ta. Serios, ar aprecia-o într-adevăr!

Payne nu prea ştia cum să facă faţă entuziasmului lui Ulster sau abundenţei de superlative, dar era tentat să-i recomande cafea fără cofeină.

— Ciudat că ai adus vorba despre bunicul tău, pentru că am înţeles că a venit în Elveţia căutând ceva de care are nevoie şi echipa mea.

— Serios? Şi care este lucrul acela?

— Un refugiu! Payne se aplecă să ajungă mai aproape de el şi şopti: Ne aflăm într-un punct critic al călătoriei noastre şi mă tem că, dacă se află ceva, o facţiune rivală s-ar putea să-l folosească împotriva noastră.

— O facţiune rivală? Ulster îşi frecă mâinile nerăbdător. Nu era obişnuit cu atâta exaltare. Această informaţie pe care o căutaţi ce este mai exact?

Payne făcu un semn cu capul către Boyd.

— Chuck? Vrei, te rog, să preiei de aici?

— Căutăm orice informaţie pe care aţi putea-o avea despre Tiberius şi mâna sa dreaptă, Paccius. Am prefera informaţii despre ultimii lor ani.

— A, misteriosul general Paccius. Suntem binecuvântaţi cu câteva documente ale imperiului, care v-ar putea fi de folos. Întâmplarea face că bunicul meu a avut o pasiune

specială pentru romanii antici, dat fiind că, la un moment dat, au ocupat Austria sa natală.

— Extraordinar! Al naibii de bine pică!

— Din păcate, căutarea voastră s-ar putea să fie dificilă, pentru că vreo câteva piese din colecţia romană n-au fost traduse niciodată şi multe altele n-au fost nici înregistrate.

— Nu-ţi face griji, îl asigură Payne. Când vom termina, vom fi mai mult decât bucuroşi să lăsăm traducerile aici. Adică, cele care să nu ne pună în pericol.

Ulster chicoti zgomotos.

— O, Jonathan, *eşti* misterios. Şi, cu siguranţă, sunt încântat să te fi cunoscut. Şi totuşi, înainte să vă las să mergeţi sus, mă tem că va trebui să vă adresez o întrebare la care trebuie să răspundă toţi vizitatorii.

— Care este?

— Ce puteţi oferi voi acestei instituţii drept răsplată că vă folosiţi de serviciile ei?

— Nu ştiu. Călătorim cam fără bagaje, fiind într-un asemenea domeniu. Ce fel de donaţie ar fi acceptabilă?

— Mi-ar plăcea nespus să vă fac o sugestie. Din păcate, pentru că ştiu foarte puţine despre călătoria voastră, îmi este greu să mă exprim. Poate că, dacă mi-aţi da un indiciu sau două, v-aş putea ajuta să găsiţi ce vă trebuie.

— Un indiciu sau două?

Confirmă din cap, alunecând pe canapea mai aproape de Payne.

— Sau măcar o firimitură. Vă pot asigura că orice mi-aţi spune va rămâne strict confidenţial. Documentele din această vilă nu ar fi supravieţuit războiului dacă n-ar fi existat discreţia bunicului. El se baza pe asta şi m-a învăţat cât de preţioasă poate fi. Aşa că fiţi fără griji, nu voi dezonora niciodată amintirea lui încălcându-mi cuvântul.

Payne se uită de jur-împrejur şi observă un televizor mare într-un colţ. Ar fi numai bun la momentul potrivit.

— Petr, după cum am spus, sunt un om de afaceri, nu un erudit. Şi, ca om de afaceri, *mereu* încerc să negociez ca să obţin cea mai bună alternativă pentru mine, înainte de a accepta orice.

Ulster se aplecă în faţă.

— Ascult!

— Vezi tu, echipa mea are nevoie de mai mult decât permisiunea de a intra în arhive. Cât suntem în oraş, am dori să avem acces pretutindeni, o încăpere privată în care să ne putem desfăşura studiile, *plus* serviciile tale, ca să mai avem un cercetător. Presupun că nimeni nu cunoaşte documentele mai bine decât tine.

— Serviciile mele? O, Jonathan! Mă omori, zău că da! Dar mă tem că va fi nevoie de ceva uluitor ca să fiu de acord cu aşa o propunere. Absolut, complet uluitor. Dar hai să fim cinstiţi, în ce aţi putea fi voi implicaţi ca să merite să-mi pierd vremea?

Petr Ulster începu să-şi anuleze întâlnirile înainte ca filmul să se fi terminat măcar pe jumătate. Mereu crezuse în existenţa catacombelor, şi acum, că văzuse dovada pe peliculă, se gândi că n-ar vrea să lucreze la nimic altceva decât la acest subiect. Payne nici nu apucase să-i zică despre conotaţiile religioase ale misiunii lor, că Ulster ţopăia prin încăpere ca o capră în călduri.

— Spune-mi, ceru el. Ce anume căutaţi? Trebuie să fie ceva incredibil de important, altfel nu aţi păstra tăcerea în legătură cu această descoperire.

Boyd încuviinţă.

— Avem nişte îndoieli cu privire la scopul cu care au fost construite catacombele. Credem că pentru a celebra vreo înţelegere clandestină între Tiberius şi Paccius, însă ne lipseşte dovada.

Ulster se ridică de pe scaun.

— Şi ce mai aşteptăm? Haideţi să vedem ce putem afla! Colecţia romană era depozitată în cea mai mare încăpere a

vilei, deşi iniţial destinaţia sa fusese aceeaşi ca a tuturor seifurilor pentru documente. Podelele erau făcute din lemn ignifugat – planşee ce fuseseră date cu o răşină pe bază de apă -, iar pereţii albi şi tavanele fuseseră tratate cu un spray care nu permitea focului să se împrăştie. Înseşi textele erau ţinute în masive seifuri ignifuge, la loc sigur, în spatele uşilor securizate, antiglonţ.

Ulster îi invită să ia loc înainte de a umbla la panoul de control. Bipuri umplură încăperea pe când introducea codul de siguranţă compus din zece cifre, sunet înlocuit apoi de scrâşnetul surd al zăvoarelor ce se retrăgeau în podea. Îndată ce vitrina dispăru între pereţi, mânerele de pe fiecare seif începură să se răsucească la unison şi apoi uşa se deschise. Ulster întrebă:

— Avem vreun plan despre cum vreţi să faceţi căutarea? După cum v-am spus mai devreme, mare parte din piesele acestei colecţii nu a fost nici înregistrată şi nici tradusă.

— Şi cele care au fost înregistrate?

— Au fost clasificate după data aproximativă şi/sau subiectul tratat, în funcţie de dispoziţia mea din ziua respectivă.

Boyd trase adânc aer în piept. Avea să fie mult mai greu decât îşi închipuise.

Deşi departe de casă, Jones accesă banca de date din biroul său situat în Pittsburgh pentru a scoate nişte informaţii de fond despre Boyd şi Maria – în special implicarea lui Boyd în CIA şi istoricul familiei Mariei. Dacă Payne şi Jones aveau să lucreze împreună cu ei, trebuiau să ştie tot ce puteau despre trecutul fiecăruia.

Numele real al lui Boyd era Charles Ian Holloway şi absolvise la Annapolis pe la începutul anilor ’60. După aceea, lucrurile au cam început să se încurce. Fusese împrumutat Pentagonului pentru „un stagiu alternativ”, moment în care a dispărut de pe radarul Academiei. Nu mai existau alte informaţii. Nicio adresă de corespondenţă.

Nimic. Practic, a fost şters din sistemul lor, ceea ce Jones a presupus că reprezenta momentul în care acel Charles Boyd s-a născut şi a început o nouă carieră la CIA.

Pentru a verifica acest lucru, Jones a descărcat fotografia lui Boyd de la o agenţie locală de ştiri şi i-a trimis-o lui Randy Raskin la Pentagon, împreună cu un mesaj care spunea: „E OK de mers cu Chuck la o băută?”

Aceasta era o modalitate codată de a afla dacă Boyd era considerat drept o ameninţare de către guvernul Statelor Unite. Dacă Jones ar fi vrut să ştie ceva despre accesul lui Boyd la informaţii strict secrete, atunci l-ar fi întrebat dacă Boyd era „OK pentru a ieşi la masă cu el”. Dacă în răspunsul lui Raskin era menţionată „o masă cu un singur fel”, atunci Boyd avea acces la documente extrem de importante. O „masă cu două feluri” însemna că este de rang doi şi aşa mai departe. Dar lui Jones nu-i păsa de aşa ceva. Nu avea să discute secrete cu tipul ăsta. Pur şi simplu, voia să ştie dacă Boyd era în relaţii bune cu agenţia.

Jones, de asemenea, voia să ştie de ce nu-i avertizase Raskin despre afacerile lui Boyd cu CIA atunci când Payne l-a sunat din Milano. Pur şi simplu, n-avea nicio logică.

Cât aşteptă răspunsul lui Raskin, Jones îşi îndreptă atenţia către Maria Pelati şi află tot ce voia să ştie. Crescuse în Roma, se mutase la o şcoală-internat exclusivistă din Anglia înainte de a ajunge la adolescenţă şi apoi se înscrisese la Dover, unde a studiat în ultimii zece ani. Documentele de la Interpol arătau că rareori părăsise Marea Britanie, chiar şi de sărbători, ceea ce indica faptul că relaţia cu tatăl ei era de fapt ca şi inexistentă.

Singura ei vizită prelungită în Italia, în ultimii zece ani, era cea pe care o făcuse de curând, zburând de la Londra la Roma în acelaşi avion cu doctorul Boyd, cu două săptămâni în urmă. De acolo, lui Jones i-a fost uşor să le urmărească traseul în zona Orvieto, mergând pe firul unor tranzacţii cu

cărţi de credit. O notă de plată de la un hotel aici, nişte cumpărături la un magazin dincolo – mereu lucruri uzuale, absolut nimic care să sugereze că ar fi căutători de comori pe punctul de a da marea lovitură.

Pe când Jones îşi continua investigaţia, computerul îl înştiinţă că Raskin îi răspunsese la e-mail. Deschise mesajul dintr-o singură apăsare de buton. Spunea aşa:

„Bea, amice, dar *nu* în public. Oameni responsabili cu ordinea publică din străinătate o să vă verifice documentele”.

49

La început, Payne se gândi că doctorul Boyd glumeşte când l-a rugat să iasă din camera colecţiilor romane ca să aibă ei mai mult loc. Asta până când a început să vorbească despre claustrofobie şi să spună că nu era destul aer de respirat cu atâţia oameni în jurul mesei.

Evident, Payne a fost şocat. După ce s-a gândit puţin, şi-a dat totuşi seama că Boyd avea dreptate: Payne nu era de niciun folos la capitolul cercetări. Nu putea citi în latină sau traduce pergamentele antice. Şi, cu siguranţă, nu avea cunoştinţele necesare în folosirea calculatorului precum Jones. De fapt, în acest moment, el nu putea face nimic altceva decât să păzească uşa şi să le aducă sandvişuri cu *prosciutto* când li se făcea foame.

Exact, era chelnerul-poliţist care le aducea sandvişuri.

Oricum, Payne se hotărî să nu facă o scenă şi îl întrebă pe Ulster dacă se putea folosi de biroul lui ca să lucreze la un proiect de-al său. Ulster râse şi îi spuse să îl folosească atât cât îi trebuie, ceea ce probabil că a fost o greşeală din partea sa, pentru că Payne era pe cale să identifice amprentele digitale a doi suspecţi care nici măcar nu erau acolo, folosind specimenele pe care le colectase la Milano.

Procedeul în sine era destul de direct. Puse specimenul în cerneală şi apoi îl imprimă pe hârtie. Ca pictura cu degetul la grădiniţă. Doar că, de data aceasta, Payne folosea degetele altora.

Când Payne termină, le băgă într-o pungă maro de hârtie pe care scria NU MĂ MÂNCA şi o puse în congelatorul lui Ulster. Apoi, îi trimise amprentele prin fax lui Randy Raskin, gândindu-se că, dacă putea cineva să afle cine erau Manzak şi Buckner, el era acesta. Payne incluse şi un mesaj scurt, prin care-i spunea să trimită rezultatele pe adresa lui Jones cât mai curând posibil.

După aceea, Payne avu ceva timp de pierdut, aşa că se hotărî să exploreze arhivele. Hoinări de-a lungul şi de-a latul coridoarelor, uitându-se la tot: tablouri, statui şi toate vitrinele. Însă ceea ce-i plăcu cel mai mult fu o serie de fotografii alb-negru pe care bunicul lui Ulster le făcuse la Viena prin anii ’30. Cele mai multe prezentau monumente de referinţă pe care Payne nu le-a recunoscut, dar cea din urmă, o poză cu nişte cai lipiţani, îi topi inima într-o clipă.

Pe când era copil, părinţii săi îl convinseseră să se uite la un spectacol TV executat de cai albi maiestuoşi, spunându-i că sunt inorogi care şi-au pierdut cornul. Şi Payne îi crezuse, pentru că nu mai văzuse niciodată o asemenea etalare magică într-un spectacol. Caii intrau în manejul imperial de la Hofburg pe muzica viorilor din „Suita arleziană” a lui Bizet, apoi începeau să plutească într-o serie de piruete ce sfidau gravitaţia, plecăciuni şi capriole. Până în acel moment, Payne nu ştiuse niciodată că animalele pot dansa sau se pot roti.

Dădu fotografia jos de pe perete şi îşi trecu degetele peste imaginea ştearsă de timp. Toţi caii din poză muriseră cu zeci de ani înainte ca Payne să se fi născut, dar, datorită îngrijirii lor atente – fiecare lipiţan era însemnat cu marcaje specifice pentru a le păstra arborele genealogic -, semănau foarte bine cu cei pe care-i văzuse când era copil. Aceleaşi gâturi înalte, membre suple, spate musculos şi încheieturi frumos închegate, coame dese şi ochi incredibil de limpezi.

— Ştiai că le-ai salvat viaţa? mormăi cineva aflat mai departe pe coridor. *Ja*, *ja*, este adevărat!

Năuc, Payne se uită la bătrânelul care se mişca agale. Îl chema Franz şi era unul dintre angajaţii cei mai de încredere ai lui Ulster.

— Ce-a fost asta? întrebă Payne.

— Tu american, nu? *Ja*, ne-aţi salvat caii.

— I-am salvat? Cum naiba am făcut eu asta? Un zâmbet explodă pe faţa plină de riduri a lui Franz.

— Nu tu! Ci oamenii din ţara ta. *Ja*, *ja*! Şi-au riscat vieţile ca să-i salveze.

Payne habar n-avea despre ce vorbea, aşa că-l rugă să-i explice.

— Demult, în 1945, Viena era puternic atacată de bombardierele aliaţilor. Colonelul Podjahsky, conducătorul Şcolii de călărie, se temea pentru vieţile cailor săi – nu doar din cauza bombelor, dar şi din cauza refugiaţilor înfometaţi care răscoleau tot oraşul căutând carne.

— Ai spus *carne*?

— *Ja*, răspunse acesta fără să mai aibă nicio urmă de zâmbet pe faţă. Cum Viena nu mai prezenta siguranţă, colonelul a dus mulţi cai la mulţi kilometri în nord, spre Saint Martin. Acum, după voia sorţii, s-a întâlnit întâmplător cu un vechi prieten care îl putea ajuta să protejeze caii. Ştii cine era acel prieten?

Payne nu auzise niciodată de Podjahsky, aşa că n-avea nici cea mai vagă idee.

— Mă dau bătut. Cine?

— Generalul american George S. Patton.

— Serios? Şi de unde îl ştia pe Patton? Franz chicoti încântat.

— Îţi vine să crezi că s-au întâlnit la Olimpiada din 1912? *Ja*, *ja*, e adevărat! Amândoi au concurat la pentatlon la Jocurile de la Stockholm.

— Patton era sportiv olimpic? N-am ştiut.

— Şi asta nu-i nimic. Stai să-ţi spun ce s-a întâmplat după aceea. Pentru a-l convinge pe Patton că acei cai meritau a fi salvaţi, colonelul a organizat o reprezentaţie a lipiţanilor chiar acolo, pe câmpul de luptă. Îţi poţi închipui un asemenea spectacol? Cai dansând în toiul unui război! Franz râse aşa de tare că lui Payne îi ţiuiră urechile. Generalul a fost atât de impresionat, încât a declarat aceşti cai drept proprietate oficială a armatei Statelor Unite până când Viena redevenea sigură pentru întoarcerea lor.

Payne zâmbi uitându-se la fotografie.

— Cred că părinţii mei au avut dreptate. Sunt magici.

— Hm? Ce anume?

— Nimic, mormăi uşor jenat. Doar din curiozitate, pot împrumuta această fotografie pentru câteva minute? Am sus un amic care mereu încearcă să mă impresioneze cu diverse informaţii despre toate şi mă îndoiesc că ar cunoaşte şi această poveste. L-ar deranja pe Petr dacă iau sus asta?

— Petr! mârâi Franz. Îmi pare bine că i-ai spus pe nume, că aproape că uitasem să-ţi spun. Petr m-a trimis să te găsesc. Vrea să mergi sus de îndată. Prietenii tăi vor să-ţi vorbească.

Încântat, Payne îi mulţumi lui Franz pentru veşti şi apoi se repezi pe scări, cu tot cu fotografie. Dar, când intră în încăpere, îşi dădu seama rapid că trebuia să păstreze povestea pentru altă dată, deoarece expresia de pe feţele tuturor îi spunea lui Payne că se întâmplase ceva rău.

Chipul doctorului Boyd era mai palid decât de obicei, ceea ce făcea ca pungile de sub ochi să-i iasă în evidenţă precum dungile negre de sub ochii jucătorilor de fotbal american. Maria era aşezată în stânga lui, cu faţa îngropată pe masă, sub braţele strânse puternic. Şi Ulster, pe ale cărui buze îngheţase un rânjet perpetuu de când Payne făcuse cunoştinţă cu el, părea să fie încruntat, deşi era greu de spus cu acel tufiş pe care-l numea barbă. Jones a fost ultima persoană la care Payne s-a uitat şi acesta stătea în cel mai îndepărtat colţ al încăperii, însă expresia de pe faţa lui exprima totul.

Într-un fel nebănuit, misiunea lor suferise o lovitură puternică. Doar că nu ştia în ce mod.

Cum Ulster trimisese după el, hotărî să înceapă cu acesta.

— Franz mi-a spus că vrei să vorbeşti cu mine. E totul în regulă?

— Metaforic vorbind, aş zice că ne-am lovit de un aisberg. Arătă către un pergament aşezat pe masă, în faţa sa. Acesta era unul dintre documentele din colecţia bunicului meu. I-a fost trimis lui Tiberius de către un centurion rănit imediat după războiul cu bretonii. Dacă te uiţi cu atenţie, poţi vedea unde l-a ţinut soldatul, pentru că sângele lui a pătat papirusul în timp ce scria mesajul.

Payne văzu pata, dar nu prea-l interesa plasma veche de 2.000 de ani.

— Şi ce spunea?

— Îşi cerea scuze pentru exprimarea în scris, ceea ce era o încălcare a protocolului de neînchipuit pentru un centurion, apoi îl informa pe Tiberius despre un trib silurian ostil care îi atacase în vreme ce dormeau, ucigând sute de romani în beznă.

— Şi asta-i important?

— Nu ca informaţie în sine, dar următoarea parte este. Vezi tu, soldatul menţiona că generalul Paccius fusese una dintre primele victime ale raidului, înjunghiat în inimă pe când dormea.

— Şi ăsta-i un lucru rău, nu?

— Rău? răbufni Boyd din partea opusă a camerei. E teribil de *îngrozitor*! Dat fiind că Paccius a fost omorât, este clar că nu el a orchestrat conspiraţia împotriva lui Hristos, nu?

— Cred că nu, deşi nu înţeleg de ce treaba asta este aşa de oribilă. Numai ce I-a spălat reputaţia lui Hristos, aşa-i? Ca un bun creştin, presupun că te bucuri de una ca asta. Şi tu, Maria?

Ea tresări când îşi auzi numele, surprinsă că un bărbat îi cerea, practic, părerea.

— Aş vrea eu să stea lucrurile aşa. Singurul lucru pe care l-am lămurit este dispariţia lui Paccius. După atâţia ani, ştim în sfârşit de ce cărţile de istorie romane nu l-au glorificat niciodată. A murit fără demnitate, înjunghiat în timp ce dormea pe câmpul de luptă.

— Şi asta nu vă convine? Adică, asta nu ar trebui să pună capăt speculaţiilor voastre despre Iisus?

Maria clătină din cap.

— Acum, că Paccius nu mai este suspect, nu mai avem nicio idee despre cine ar fi putut fi următorul la care să apeleze Tiberius.

— Ei bine, tocmai acolo bat eu. De unde ştiţi că a apelat la *cineva*? De ce sunteţi atât de siguri că a mers până la capăt cu planul său împotriva lui Hristos?

Ea îi răspunse:

— Pentru că măiestria lucrărilor din catacombe ne spune măcar atâta lucru. Îţi aminteşti sculpturile care ilustrau răstignirea lui Hristos? Personajul principal râde de Hristos, practic ia în derâdere moartea sa. Care-i motivul pentru care s-ar afla acolo – într-o încăpere secretă construită de Tiberius dacă conspiraţia n-ar fi avut succes? Din punct de vedere istoric, sculpturile sunt corecte, aşadar e clar că au fost executate *după* răstignirea lui Hristos. Doar aşa ar fi putut executa detaliile cu precizie.

În sfârşit, lui Payne i se aprinse becul.

— Aa, înţeleg! Vezi, eu am interpretat execuţia artistică altfel decât voi. Zici că Tiberius a fost aşa de încântat de rezultat, încât s-a gândit să-şi onoreze complicele în piatră, sculptându-i chipul drept apreciere pentru lucrul bine făcut.

— Exact! Doar că nu ştim cine l-a ajutat pe Tiberius sau ce a făcut ca să-i convingă pe toţi că Iisus era Mesia. Conform pergamentului, Tiberius voia să însceneze ceva atât de dramatic, încât le-ar fi dat oamenilor subiect de discuţii pentru mulţi ani. Doar că noi nu ştim ce anume a fost.

— Nu ştiţi?

— Nu, îl asigură ea pe Payne. Dacă am şti, am fi avut un fir pe care să mergem. Dar, după cum stau lucrurile acum, habar n-avem încotro s-o apucăm. Moartea lui Paccius ne-a tras covorul de sub picioare.

Payne se lăsă pe spate, uluit. Cum se putea ca patru dintre cei mai deştepţi oameni din câţi întâlnise să fie atât de orbi şi să nu vadă ceea ce era atât de evident?

— Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar cred că v-aş putea fi de folos.

— A? se miră fata pe un ton dezarmat. Cum aşa?

— Spunându-ţi că romanii au zăpăcit Ierusalimul.

— Jon, şopti Jones, nu e momentul pentru glume.

— Cine glumeşte? Adevărul este că am o teorie despre Tiberius. De fapt, sunt surprins că voi încă nu v-aţi dat seama de asta. E cam evident.

— Evident? mormăi Boyd. Sunt de acum două zile de când ne tot gândim la treaba aceasta, cercetând zi şi noapte, încercând să înţelegem blestemăţia asta şi tu îţi baţi joc de noi zicând că este evident?

— Stai puţin! Chiar n-am intenţionat să vă jignesc. Adevărul este că, uneori, poţi fi atât de absorbit de ceea ce faci, încât poţi pierde din vedere lucrurile evidente. Şi cred că exact aşa ceva se întâmplă aici, deoarece sunt destul de sigur că ştiu ce au făcut romanii ca să păcălească masele. Vă mai aduceţi aminte când am spus că eu am interpretat galeria altfel decât voi? Ei bine, dacă nu vă deranjează, aş vrea să vă prezint pe scurt teoria mea. Cred că ar putea fi cheia dezlegării întregului mister.

— Teoria ta este cheia? îi râse Boyd în nas. Ah, asta trebuie să fie treabă serioasă!

— *Professore*! Sunteţi nepoliticos! Dacă n-ar fi fost Jonathon, probabil că noi am fi fost morţi acum.

Payne se uită la Maria şi îi mulţumi, bucuros că măcar unul dintre ei îl lua în serios.

— Acum, recunosc că nu ştiu mai nimic despre Ierusalimul din secolul I, dar, dacă îmi amintesc bine, voi căutaţi să găsiţi un eveniment din viaţa lui Hristos care să fi lăsat lumea toată cu gura căscată.

— Lasă-mă să te întrerup în punctul acesta, se băgă repede Boyd. Am examinat fiecare dintre minunile lui Hristos – transformarea apei în vin de la Cana, hrănirea celor înfometaţi la Bethsaida şi aşa mai departe -, dar n-am simţit ca vreuna dintre acestea să fie suficient de miraculoasă încât să manipuleze masele. Mai mult chiar, Tiberius a pretins că evenimentul său trebuia pus în scenă la Ierusalim şi minunile lui Hristos au fost făcute în alte părţi.

— Doctore, dacă nu mă înşel, Tiberius zicea ceva despre punerea în scenă a unui singur eveniment, un spectacol atât de magic, încât oamenii nu-l vor putea ignora oricât de mult ar încerca?

— Sau ceva de genul ăsta, da.

— Însă doar un singur eveniment, nu două sau trei? Boyd încuviinţă.

— E corect. Pergamentul face referire la *un singur* eveniment pe care generaţiile următoare îl cântă pe veci. Ceva magic şi mistic în inima Ierusalimului.

Brusc, Payne deveni mai încrezător decât fusese vreodată.

— În cazul acesta, există doar un singur eveniment în viaţa lui Iisus, care se potriveşte acestor criterii... Şi, aveţi încredere în ce vă spun, oamenii încă mai vorbesc despre lucrul acesta.

50

Era bine cunoscut faptul că Henri Toulon sosea târziu şi pleca acasă devreme. Aşa că Nick Dial nu a fost deloc surprins când a sunat la Interpol şi a constatat că Toulon nu era de găsit. Dar nu ar fi fost prima dată când se ciondăneau – în parte pentru că Dial primise funcţia la care Toulon râvnise şi în parte pentru că Toulon era un agitator căruia îi plăcea să se ia la harţă cu oricine. Însă Dial suporta toate rahaturile astea pentru că Toulon lucra mai bine decât oricare dintre cei cu care mai avusese de-a face.

După ce-i lăsă mesajul, Dial îşi îndreptă atenţia către panoul de informaţii din camera sa de hotel, din Boston. Se uita la fotografiile victimelor din cele trei cazuri şi încerca să stabilească o legătură între ele. Un preot din Finlanda care fusese răpit în Italia, însă ucis în Danemarca. Un prinţ din Nepal care fusese răpit în Thailanda, dar ucis în Libia. Un jucător de baseball din Brazilia care fusese răpit în New York şi apoi crucificat în Boston. Care era legătura?

Jansen, Narayan şi Pope erau bărbaţi sănătoşi, sub 40 de ani. Niciunul dintre ei nu era căsătorit, nu avea copii sau relaţii importante. De fapt, toţi făceau cam orice era posibil pentru a evita relaţiile. Jansen făcuse legământ de burlăcie, Narayan prefera prostituatele şi Pope era un singuratic marginalizat. Pe de altă parte, existau şi mai multe diferenţe. Aveau religii diferite, diferite origini etnice şi fiecare era dintr-un alt capăt al pământului. Vorbeau limbi diferite, aveau slujbe diferite şi nicio legătură unul cu celălalt, cu excepţia faptului că erau morţi.

Pentru Dial era clar că, în acest caz, nu victimele erau cheia, ci mesajul.

În timp ce-şi sorbea cafeaua, îşi îndreptă atenţia către scenele crimelor. În mod normal, ar fi lucrat doar cu o singură hartă, deoarece cazurile lui, de regulă, se

desfăşurau într-o zonă bine delimitată. Totuşi, în acest caz, trebuia să aibă în vedere întreaga lume, deoarece victimele sale şi locaţiile erau atât de răspândite.

Pentru a putea urmări desfăşurarea cazurilor, se folosea de o serie de piuneze, fiecare culoare reprezentând ceva diferit. Marcase oraşele de reşedinţă ale fiecăruia dintre cei trei bărbaţi cu piuneze albe, plasând una în Lokka, Finlanda, alta în Katmandu, Nepal, şi încă una în São Paulo, Brazilia. Apoi, a marcat cu piuneze albastre punctele în care fuseseră răpiţi: Roma, Bangkok şi New York. În cele din urmă, însemnă locurile crimelor cu piuneze roşii, o culoare potrivită, ţinând cont de cât de mult sânge fusese găsit la fiecare locaţie.

În total, nouă piuneze împrăştiate pe tot cuprinsul hărţii. Trei în Europa, două în Asia, două în America de Nord, una în America de Sud şi alta în Africa. Singurele continente care nu fuseseră marcate erau Australia şi Antarctica, ceea ce îi convenea lui Dial. Nu prea avea chef să se lupte cu câinii dingo prin Australia sau să degere pe la Polul Sud.

Soneria telefonului îl aduse înapoi la realitate. Se repezi spre masa de scris.

— Dial sunt!

— Eu nu sunt, îl tachină Henri Toulon.

Dial nu prea avea chef de glume, aşa că trecu direct la subiect.

— Noaptea trecută, când am ajuns la Boston, am aflat un lucru foarte interesant despre noua victimă... Încă nu era mort.

— Ce? Vrei să spui că încă mai e în viaţă? Am auzit la...

— Nu, Henri, acum este mort, deşi lucrurile stăteau altfel când eu am aterizat pe Logan. De fapt, conform înregistrărilor de la 911, poliţiştii nici nu au ştiut despre crimă până când nu am ajuns eu în America.

Toulon făcu o pauză lungă, încercând să asimileze informaţiile.

— Dar cum se poate aşa ceva? Noi am primit faxul care ne anunţa de crimă noaptea trecută.

— Tocmai asta este ideea. Noi am avut cunoştinţă despre caz înainte ca acesta să apuce să devină un caz. Se pare că mai avem încă unul care îşi bate joc de noi.

Toulon mormăi câteva înjurături în franceză, apoi strigă la unul dintre subalternii săi, în germană, ceea ce lămurea perfect de ce Toulon era atât de necesar în departament. Putea vorbi câteva limbi străine, ceea ce îi permitea să discute cu aproape oricare angajat al Interpolului, cu martori de diverse naţii, plus ofiţeri NEB din jurul lumii.

— Îmi pare rău pentru asta, se scuză el. Aveam faxul chiar aici pe birou, dar unul dintre tâmpiţii din tura de noapte iarăşi mi-a făcut balamuc în lucruri. Îţi spun, Nick, dacă vrei să am randament, am nevoie de un birou al meu, personal.

— Henri, chiar nu-mi arde de astea! Zi-mi doar despre fax!

— Era de la o secţie de poliţie din Boston, ajuns cu probabil zece minute înainte să te sun eu pe mobil. Spunea că mai fusese găsită o victimă pe stadionul de baseball din Boston şi că aveau nevoie de cineva de la biroul nostru să verifice legătura acesteia cu celelalte cazuri.

— Ai vreun nume sau număr, sau ştii unde se află secţia?

— Aveam toate astea, Nick, chiar pe fax. Au venit tipărite pe foaie.

Dial mârâi în surdină. Acesta era cel mai bun fir pe care-l aveau şi cineva din cadrul biroului l-a pierdut. Toulon reveni:

— Nick? Hans verifică aparatul chiar acum. Păstrează în memorie ultimele 50 de documente, aşa că sunt şanse să tipărim o altă copie. O să verific şi înregistrările telefonice, ca să văd de unde a venit faxul. Aşa că ai să poţi investiga aparatul de fax suspect înainte să pleci din Boston.

Dial trase adânc aer în piept. La urma urmelor, poate că nu era chiar un dezastru total.

— Fă-mi rost cât mai repede posibil de informaţiile astea! S-ar putea să fie firul pe care l-am tot căutat până acum.

Lui Frankie Cione îi plăcea să umble cu Payne şi Jones. Nu ştia dacă din cauza sângelui rece pe care-l afişau atunci când erau sub presiune, a tachinărilor lor drăguţe sau a faptului că erau înalţi. Indiferent de motiv, Frankie ştia că ei doi aveau ceva special. Nu doar că făceau pe dracu-n patru să-l facă să se simtă important – ceva ce prietenii şi colegii săi rar făceau -, dar avea senzaţia că ei chiar îl plăceau aşa cum era el şi *nu* pentru ceea ce putea face pentru ei.

După ce Payne şi Jones au plecat din Milano, Frankie s-a gândit cum ar putea continua să-i ajute. Dură o zi întreagă să-şi dea seama, dar observă că lăsaseră la el câteva dovezi, inclusiv fotografii ale locului în care se prăbuşise elicopterul şi informaţii de la agenţia de închirieri auto. Desigur, Frankie nu bănuia ce conţin acestea, însă se gândi ca să-i ajute aşa cum putea îi dădea fiori de încântare.

Francesco Cione, detectiv particular italian. „Niciun caz nu e prea mare, deşi eu sunt destul de mic”.

Râzând în sinea sa, Frankie îşi dădu seama că fotografiile de la Orvieto erau cel mai bun lucru cu care să înceapă, dat fiind că Payne şi Jones plecaseră din biroul său înainte să apuce să le mărească pe toate.

Fotografia iniţială pe care o examinaseră fusese scanată şi salvată în computer. Frankie cercetă pe îndelete fiecare centimetru de film, mărind imaginile de opt ori şi vizionând-o pe fiecare din unghiuri diferite, înainte de a hotărî să treacă la următoarea. După ce examină întreg fişierul de pe monitor, trecu prin restul de fotografii şi se opri la ultimele două poziţii de pe film.

La prima vedere, nu era niciun motiv vizibil pentru alegerea făcută, deşi Frankie se gândi că, dacă Donald

Barnes era atât de obez pe cât pretindeau Payne şi Jones, atunci, *ceva* trebuie să-l fi motivat să străbată pe jos jumătate din platou şi să mai facă fotografii suplimentare ale rămăşiţelor de pe urma accidentului. Şi cum acel ceva nu voia să i se dezvăluie, speră să-l poată găsi mărind imaginea.

Din mouse, Frankie putea mişca fotografia în orice direcţie. Astfel, se putea concentra asupra câtorva zone ale locului accidentului pe care Payne şi Jones nu le văzuseră deloc.

Prima secţiune a fotografiei se dovedi a fi nimic mai mult decât o umbră făcută de o coloană de fum şi razele soarelui de vară. A doua era o stâncă parţial acoperită de muşchi verde, iar cea de-a treia – o parte a palei elicei pe care Boyd o rupsese cu cutia de unelte. A patra secţiune se dovedi şi mai greu de descifrat pentru Frankie. Într-atât, încât a fost nevoit să o mărească de alte cinci ori şi apoi să sporească strălucirea ca măcar să-şi dea cu părerea despre ce ar putea fi. După ce a făcut toate acestea, aproape că nu mai avea niciun dubiu referitor la ce ar fi putut fi, pentru că scena era destul de îngrozitoare.

Îngropat în resturi, la baza stâncii se afla leşul strivit al unui soldat italian. Capul îi fusese zdrobit de impactul iniţial al căderii de pietre, iar restul fusese sfârtecat de prăbuşirea de la 13 metri ce a urmat. Membrele îi erau răsucite nefiresc. Măruntaiele îi ieşeau ca nişte legături de cârnaţi cruzi. Totul în jur era acoperit de sânge.

— *Mamma mia*! îşi zise Frankie. Asta poate de ce grăsanul e mort! Nu pentru că vorbeşte cu prietenii mei. El mort pentru că fotografiat leşul ăsta!

Şi avea dreptate. Desigur, asta nu era nimic în comparaţie cu dovezile pe care Frankie avea să le descopere ulterior. Dovezi care îi vor ajuta pe Payne şi Jones să pună lucrurile cap la cap.

51

Liniştea care umplu încăperea îi reaminti lui Payne de zilele petrecute la MANIAC. Toţi se holbau la el, aşteptând să fie informaţi. În cele din urmă, Maria nu mai putu rezista şi spuse:

— Zi-ne şi nouă despre ce vorbeşti! Murim de curiozitate. Payne făcu o grimasă auzind jocul de cuvinte.

— E ironic că menţionezi *moartea* pentru că asta are o legătură foarte mare cu teoria mea.

Şi astfel înţeleseseră că Payne vorbea despre răstignire. *Răstignirea*. Acesta era evenimentul pe care Tiberius îl folosise ca să păcălească masele. Trebuia să fie. Nimic altceva nu avea logică. Mai ales dacă se ţinea cont de lucrările artistice de la catacombe.

Conform teoriei lui Payne, imaginile sculptate din galerie nu erau acolo pentru a batjocori moartea lui Hristos. Erau acolo pentru a onora un moment special din istoria romană. Şi singurul lucru care ar fi făcut ca moartea lui Hristos să fie un eveniment important pentru romani ar fi fost dacă nu era o crucificare *reală*. Trebuia să fie un complot, un eveniment pus în scenă de Tiberius pentru a ajuta imperiul să controleze apariţia unei noi religii şi afluxul de donaţii ce avea să urmeze.

„Pentru bunăstarea tuturor lucrurilor romane, vom purcede de îndată, folosindu-l drept unealtă pe nazarinean, cel pe care l-am ales să fie Mesia iudeilor”.

Boyd se gândi o vreme la teoria lui.

— De ce eşti atât de sigur că Tiberius a înscenat crucificarea?

— De ce? Pentru că, dacă Iisus nu era fiul lui Dumnezeu, cum poţi explica învierea? Fie au înscenat răstignirea pentru a face să pară că s-a întors din morţi, fie nu, şi în

acest caz Iisus este *de fapt* Mesia. Adică, acestea sunt cele două posibilităţi, aşa-i?

Payne îşi închipui că, fără ajutorul Romei, un muritor n-ar fi avut nicio şansă de reuşită să păcălească moartea şi apoi să se întoarcă victorios în societate. Nu după toate caznele la care fusese supus sau *aparent* supus. Dacă Iisus nu era Mântuitorul, singurul lucru care i-ar fi putut salva viaţa ar fi fost clemenţa imperiului. Însă se ştia că romanii *nu erau* recunoscuţi pentru clemenţă.

Maria spuse:

— Nu vreau să fiu cârcotaşă, dar nu ar fi cam imposibil să înscenezi o răstignire în Ierusalimul secolului I? Le lipseau efectele speciale pe care le folosesc magicienii din zilele noastre. Plus că aveau de-a face cu cineva care nu era de acord.

Jones veni către Payne.

— Hei, vorbeşti cu un expert în domeniu. Jon se ocupă cu studierea trucurilor magice de când îl cunosc eu.

Şi câtă dreptate avea. Payne devenise interesat de magie încă de când bunicul său îi scosese o monedă de 25 de cenţi de după ureche, pe vremea când Payne încă mai purta hăinuţe de bebeluşi. Trucurile. Secretele. Executanţii. Istoria. Era un bun cunoscător, de-o viaţă.

Aşa că zise:

— Primele trucuri magice documentate au fost executate în Egipt, cam cu 3.000 de ani înaintea Imperiului Roman. Trucurile lor variau de la cele simple – cu mingea şi cana, care sunt încă larg răspândite şi în prezent – până la cele complexe. Prin anul 2700 î. Hr., un magician egiptean, pe nume Dedi, a avut un spectacol în care a decapitat două păsări şi un bou, apoi le-a pus capetele la loc.

— Serios? Şi cum a făcut asta? se minună Ulster. Payne ignoră întrebarea acestuia.

— Cu o pregătire suficientă, romanii ar fi putut găsi o cale să le reuşească trucul. De fapt, pentru ei ar fi putut fi mai

simplu decât ce a făcut Dedi, deoarece toţi cei din public se aşteptau să vadă un truc, câtă vreme locuitorii din Ierusalim aşteptau să vadă o crucificare. Cu alte cuvinte, nimeni nu ar fi căutat să vadă prestidigitaţie sau o înlocuire de ultim moment, fiindcă nu se aşteptau să fie martorii unui spectacol.

Maria schiţă o grimasă.

— Şi, acestea fiind spuse, *tu* cum ai fi făcut? Payne se gândi puţin.

— Ipotetic vorbind, te poţi preface că execuţi o crucificare drogând victima. Adică, victima ar arăta ca şi cum ar fi murit pe cruce, corect? Şi o mare de oameni ar fi fost martori. Apoi, ascunzi victima până când se trezeşte. Şi, pur şi simplu, oferi iluzia învierii.

Încăperea se cufundă în tăcere, în timp ce toţi se gândeau la teoria expusă.

— Desigur, partea cea mai grea ar fi fost să stabilească drogul şi cantitatea în care să-l folosească. Unde mai pui că ar fi trebuit administrat în faţa publicului, ceea ce ar fi putut fi dificil.

— De fapt, începu Ulster, romanii aveau o mare pricepere în înţelegerea şi folosirea produselor farmaceutice şi erau mari maeştri în arta pedepsei capitale. Uneori, gardienii omorau şi până la 500 de prizonieri într-o zi ca să găsească modalitatea cea mai bună de a face acest lucru. Tot ce aveau de făcut era să-i strecoare prizonierului un drog în timp ce acesta era pe cruce şi acesta ar fi căzut într-o comă profundă în doar câteva minute.

Jones întrebă:

— Dar cum ar fi făcut treaba asta? Iisus nu a fost înconjurat de adepţii săi în permanenţă? Cu siguranţă, aceştia s-ar fi opus dacă romanii ar fi încercat să-l drogheze.

Maria negă.

— Conform *Bibliei*, Iisus a băut vin oţetit cu un pai, în vreme ce era agăţat de cruce. Era ceva foarte obişnuit în timpul crucificărilor, încât nimeni nu ar fi bănuit nimic.

Boyd adăugă:

— Îmi amintesc de câteva referiri istorice la *mătrăgună*, o plantă care încă mai creşte în Israel şi azi. Romanii foloseau rădăcina acestei plante ca pe un fel de anestezic primitiv.

— Mai mult, zise Ulster, mătrăguna ar fi o explicaţie bună pentru viteza cu care s-a instalat moartea lui Hristos.

— Cum aşa? întrebă uluit Payne.

— Pe scurt, crucificarea era un procedeu de durată, unul care, în mod normal, dura mai mult de 36 de ore şi uneori chiar nouă până la zece zile. În final, victima murea de foame sau din pricina traumatismului, şi nu din cauza sângerării. Ulster se opri pentru un moment, încercând să aleagă cuvintele potrivite. Cu anumite ocazii, când romanii doreau să accelereze procesul, obişnuiau să zdrobească picioarele victimei cu un ciocan sau o seceră pentru a-i reduce capacitatea de a respira. După aceea, victima nu mai putea să se susţină în cuiul din picioare şi astfel toată greutatea se lăsa pe braţe şi piept, iar respiraţia se îngreuna foarte mult. Foarte curând, urma sufocarea.

Payne întrebă:

— Dar lui Hristos nu i-au făcut aşa ceva, nu?

— Nu, nu i-au făcut, îi confirmă Boyd. Ceea ce este un subiect care i-a chinuit pe istorici timp de multe secole. Cele mai multe victime rămâneau în viaţă cel puţin 36 de ore, aşa cum a spus Petr, pe când Hristos a murit foarte repede, petrecând mai puţin de câteva ore pe cruce. Nu uitaţi că Hristos a fost crucificat împreună cu alţi doi infractori, bărbaţi cărora le-au fost zdrobite fluierele picioarelor şi, când să ajungă la Hristos, şi-au dat seama că acesta era deja mort.

— „Nici un singur os nu-i va fi zdrobit”, şopti Maria, citând din *Biblie*. Modul în care Hristos a murit a împlinit o profeţie. O profeţie pe care romanii trebuie să o fi cunoscut.

Boyd încuviinţă.

— La fel şi cu acţiunile lui Longinus, centurionul care l-a străpuns pe Hristos în coaste după ce a murit. În Evanghelia după Ioan 19 (31-37) se spunea: „Îl vor venera pe cel pe care l-au străpuns”. Şi, în timp, romanii l-au venerat pe Iisus ca pe Dumnezeul lor. Exact aşa cum Tiberius şi complicele lui au vrut.

Jones întrebă:

— De curiozitate doar: ce dovadă avem că a fost drogat?

Boyd se încruntă.

— Un panou din galerie îl *arată* pe Iisus bând cu un pai de isop. La vremea aceea, nu prea i-am dat importanţă, deoarece reprezintă un moment destul de neînsemnat pentru a fi memorat. Acum, dacă stau să mă gândesc, nu-mi amintesc să fi văzut vreodată acel moment onorat printr-o sculptură în piatră.

— Nici eu, spuse Ulster. Dar tu, Maria?

— Nu prea. Şi apoi, după o clipă de tăcere, fata îi surprinse pe toţi exclamând: Staţi! Galeria! Mi-am amintit ceva despre galerie. Sări în picioare şi o zbughi spre uşă. Nu vă mişcaţi! Trebuie să verific ceva. Mă întorc imediat.

Toţi patru încuviinţară la unison, aproape temându-se să nu-i asculte ordinele. Cel puţin câteva secunde. După aceea, curiozitatea lui Payne triumfă. Avea senzaţia că Maria era pe punctul de a face o descoperire majoră şi voia să fie şi el acolo când aşa ceva avea să se întâmple.

— Fir-ar DJ., uită-te cât e ceasul? Pierdem emisiunea mea preferată! Înşfăcă fotografia cu caii lipiţani şi se repezi în hol.

— Stai, Oprah! Vin şi eu!

Pentru a se abţine să nu râdă, Jones aproape că-şi muşcă buza de jos.

— Îmi pare rău că a trebuit să vedeţi aşa ceva. Jon e într-o fază delicată a vieţii sale şi, pentru moment, sora mea de ebonită îl învaţă cum să reziste.

Payne şi Jones alergară în jos pe scări şi o găsiră pe Maria stând în biroul lui Ulster, căutând pe caseta ei video noi dovezi despre răstignire.

Le spuse:

— Probabil că mă credeţi nebună fiindcă am ieşit în fugă din încăpere. Doar că tot ceea ce am discutat noi despre galerie m-a făcut să-mi dau seama de un lucru. Cred că există o dovadă într-una dintre sculpturi.

Jones ridică o sprânceană.

— Ce fel de dovadă?

— Până acum, chiar nu i-am dat nicio importanţă, dar, când Petr a început să vorbească despre folosirea mătrăgunei ca drog al Romei antice, parcă mi-a deschis ochii şi am întrezărit o posibilitate.

— Stai aşa, se bâlbâi Payne.

— Ce este mătrăguna asta despre care tot vorbiţi voi acolo? Vreun fel de otravă exotică?

— Nu chiar, îi răspunse Boyd dând năvală în birou. Ulster a ajuns câteva secunde mai târziu, cu obrajii îmbujoraţi de atâta alergătură. Mătrăguna este o plantă cu o rădăcină bifurcată, care seamănă destul de bine cu corpul uman. Datorită acestei asemănări, multe dintre civilizaţiile timpurii considerau că această plantă are puteri magice. De unde i se trage şi numele. Mătrăguna este o versiune abreviată a termenului de origine latină *mandragora*, ceea ce înseamnă că planta este pe jumătate om, *man*, şi pe jumătate *dragon*.

Maria continuă:

— După cum ziceam, cred că am găsit nişte dovezi care ar putea face lumină asupra răstignirii. Sunt destul de convinsă că există o anomalie într-una dintre sculpturi.

Boyd spuse:

— O anomalie? Ce fel de anomalie?

În loc să le răspundă, ea apăsă pe butonul *PLAT* al aparatului video, apoi se dădu într-o parte pentru ca toţi să poată fi martorii tragediei ce avea să le apară în faţa ochilor. Imaginile de la catacombe rulau înainte ca tancurile înspre un sat fără apărare. Adânc în sufletul ei, ştia că pe măsură ce camera înainta mai mult în galerie pe atât se apropia lovitura puternică pe care avea să o primească tot creştinismul.

— Sincer, sunt surprinsă că niciunul dintre noi nu a observat mai devreme. Fiţi atenţi la galerie. Uitaţi-vă la scenele diferite ale crucificării. Observaţi ceva care nu se potriveşte?

Cele două blocuri de piatră din rândul cel mai de jos îl arătau pe Iisus prins în cuie pe cruce şi fiind ridicat în aer de un grup de soldaţi romani. Următoarea pereche de pietre îl înfăţişau pe Hristos atârnând pe cruce, cu sângele curgându-i din mâini şi picioare pe terenul stâncos de dedesubt şi cu o tăbliţă deasupra capului, pe care scria „Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum”. Coronamentele – cele două pietre de lângă partea de sus a galeriei – prezentau evenimentele chiar de dinaintea morţii: momentul în care a băut vin oţetit cu un pai de isop şi clipa în care capul i-a căzut în piept ca semn al resemnării în moarte.

— Îmi pare rău, drăguţă, dar n-are nicio noimă. Eu pur şi simplu nu văd nimic anormal.

— Atunci, uitaţi-vă mai bine! îi ordonă ea. Ignoraţi ceea ce *credeţi* despre crucificare şi priviţi aceste sculpturi ca pe o poveste nou-nouţă. Ce ne spune artistul despre acest moment?

Cu un oftat prelung, Boyd inspectă scenele şi mai atent. Dar el nu prea avea mare nevoie să se uite la imagini, pentru că acestea erau deja adânc întipărite în creierul lui, ca ştanţele de pe crupele vitelor. Însă îşi dorea din suflet ca această casetă video să dezvăluie ceva ce ochii lui omiseseră să vadă la catacombe. Poate un nume sau o

figură pe care să o fi ratat cumva. Sau poate chiar localizarea unui alt pergament. Ulster aproape îşi pierdu răsuflarea.

— O, Doamne, uită-te la terenul din a cincea sculptură! Pentru a se face mai bine înţeles, merse agale până la televizor şi arătă chiar spre stânga *Omului care râde*. Uitaţi-vă sub degetul meu, lângă baza crucii.

Payne se uita atent la imagine.

— Pare să fie o floare.

— Nu-i o floare oarecare, îl corectă acesta. Aceasta este o floare foarte *aparte*.

— Aparte? În ce fel? Payne studie restul galeriei şi încet-încet îşi dădu seama că acel element nu apărea decât într-o singură sculptură: scena în care Hristos bea dintr-un pai de isop. În mod ciudat, era singura care avea *vreun soi* de peisaj în fundal – un lucru ce lui Payne şi celorlalţi din grup le spunea enorm de multe.

— Stai aşa! Adică...

Payne se uită la Maria şi făcu semn că da, anunţându-i astfel pe toţi că Ulster găsise indiciul la care făcea ea referire. Floarea din imagine era inconfundabilă pentru ea şi oricine ar fi fost familiarizat cu speciile care arată ciudat. Era *mandragora officinarum*, cunoscută mai bine sub numele de mătrăgună, planta care dăduse naştere celor mai populare narcotice din Imperiul Roman.

O plantă care era pe punctul de a schimba cursul istoriei religiilor.

Pentru *a doua* oară în ultimii 2.000 de ani.

52

Biserica Romano-Catolică este una dintre cele mai bogate organizaţii din lume, cu o avere estimată la peste un miliard de dolari. Pe lângă colecţia inestimabilă de artă, posedă mai multe vite, proprietăţi şi aur decât 95% din ţările lumii. Surprinzător însă, Biserica se jură că este săracă, pretinzând că ea e cea care oferă asistenţă pentru mai mult de un miliard de oameni din lume, fapt ce nu i-a permis să strângă averile pe care experţii susţin că le-ar avea. De fapt, unii oficiali de la Vatican au declarat că Biserica *pierde* bani în fiecare an şi că merge pe avarie de vreo zece ani încoace.

Prima dată când auzise zvonurile, Benito Pelati râsese, pentru că ştia adevărul despre finanţele Vaticanului. Avea cunoştinţă despre diversele lor conturi de la British Rothschilds, Credit Suisse din Zürich şi Chase-Manhattan Bank. Ştia despre lingourile de aur ţinute la Federal Reserve Bank din Statele Unite şi multe altele depozitate în Elveţia. Ştia cu certitudine.

La naiba, văzuse cu ochii lui registrele contabile, mulţumită celui mai bun prieten al său, cardinalul Bandolfo.

Până cu câteva luni în urmă, Consiliul Suprem era condus de Bandolfo, un orator charismatic, care i-ar fi putut convinge chiar şi pe Keebler Elves[10] să cumpere prăjiturele de la Fetele Cercetaşe. Nici prea rafinat, dar nici prea aspru, avea un fel de a-şi exprima opinia cu atâta elocvenţă, încât ceilalţi din consiliu rareori îl contraziceau. Era singurul motiv pentru care Vaticanul apela la Benito atunci când aveau nevoie să facă anumite lucruri, însă nu pe căi legale. Jumătate din consiliu îl admira pe Benito

[10] Elfii Keebler unele dintre cele mai cunoscute personaje animate care apar în reclame, fiind înfăţişate în timp ce se ocupă de coacerea diverselor produse de patiserie (n. Red.)

pentru tacticile şi rezultatele sale, iar cealaltă jumătate îl dispreţuia. În cele din urmă, Bandolfo era cel care mereu convingea consiliul să apeleze mereu la Benito. Dar acest lucru era pe cale să se schimbe. Trebuia. Cu trei luni în urmă, Bandolfo trecuse în rândul celor drepţi.

Când Benito intră în încăpere, expresiile de pe feţele lor spuneau totul. Consiliul Suprem era supărat. Supărat de situaţie. Supărat de publicitatea negativă. Şi, cel mai important, de rezultatele *lui*. Ceea ce începuse ca o simplă moarte izolată se transformase într-o criză majoră. Acum, îi revenea sarcina să dea explicaţii. În persoană. Şi faptul că Benito refuzase să-i întâlnească în ziua aceea nu făcuse altceva decât să înrăutăţească lucrurile. În special, cu cardinalul Vercelli.

Vercelli, roman prin naştere şi care era acum la conducerea consiliului, predica faptul că regulile trebuiau respectate pentru a putea conserva sanctitatea Bisericii. Era într-atât de respectat în comunitatea italiană – în principal, pentru că oamenilor nu le păsa de căile sale ilegale atunci când îşi făcea treaba bine -, încât ar fi fost ridicol să te iei de el fără să fii provocat. Aşa că a preferat să aştepte, rugându-se în tot acest timp ca Benito să comită ceva atât de condamnabil, de neiertat, încât Consiliul să nu aibă altă opţiune decât să-l concedieze.

Pe scurt, Vercelli aştepta o zi precum cea de azi. O zi în care putea să lovească.

Ceea ce nu ştia el era că Benito era pe cale să arunce o bombă asupra creştinătăţii.

Avea să fie o întâlnire interesantă.

— După cum ştiţi cu toţii, spuse Benito în Consiliul Suprem, prima notificare a sosit la biroul cardinalului Vercelli vineri, în 7 iulie. Cererile erau destul de simple: un miliard de dolari sau informaţii confidenţiale despre Biserică aveau să fie dezvăluite presei. Primim astfel de ameninţări

în fiecare zi, aşa că Eminenţa Sa nu a greşit cu nimic punând-o în sistem.

Vercelli vorbi din capul mesei.

— Am făcut totul ca la carte.

Inclusiv contactarea Congregaţiei pe doctrina credinţei, o agenţie secretă de informaţii care operează în afara Vaticanului şi care a fost comparată cu KGB-ul rusesc. Cu 500 de ani în urmă, era cunoscută ca Sfânta Inchiziţie. Acum se numeşte simplu CDC.

Benito adăugă:

— Pe lângă CDC, Eminenţa Sa a considerat potrivit să aducă pe cineva din afară să se ocupe de problemă, cineva care să acţioneze mereu în interesul consiliului.

Toţi cardinalii din încăpere încuviinţară. Ştiau cu toţii de ce Benito se afla acolo şi ce putea face pentru ei. Celor de la CDC li se ceruse să-i raporteze totul direct papei, iar Benito avea libertatea să facă tot ceea ce voiau cardinalii. Era un lux de care consiliul se folosise de multe ori.

Benito continuă:

— A doua scrisoare a sosit sâmbătă şi era mult mai la obiect decât prima. Menţiona că se deschisese un cont bancar offshore, pentru un transfer telegrafic. Dacă aceste cereri nu erau onorate în 48 de ore, aveau să dezvăluie publicului primul indiciu.

— Ce fel de indiciu? întrebă cardinalul spaniol care lua notiţe.

— Asta nu era menţionat. Dar specificau că preţul lor va creşte pe măsură ce indiciile deveneau mai specifice. De asemenea, ameninţau să-l rănească pe unul dintre membrii consiliului, doar pentru a fi luaţi în serios.

Se uită de jur-împrejurul încăperii, lăsând cuvintele sale să pătrundă în minţile auditoriului. Toţi ştiau ce se întâmplase cu părintele Jansen, preotul care obişnuia să facă proce-sul-verbal al fiecărei întâlniri. Totuşi, acum era

prima dată când moartea sa era pusă într-un context adecvat. Jansen fusese ucis ca avertisment.

— Dacă v-ar fi ales pe vreunul dintre voi – spuse Benito referindu-se la cardinalii din consiliu -, atunci ar fi avut loc o investigaţie completă făcută de cei de la CDC, securitatea Vaticanului şi poliţia italiană. Conturile financiare ar fi fost blocate şi astfel am fi fost obligaţi să facem o declaraţie. Alegându-l pe părintele Jansen, şi-au subliniat ideea fără să facă mare vâlvă.

Vercelli îşi drese glasul.

— Dacă tu crezi că răstignirea părintelui Jansen nu înseamnă mare vâlvă...

— Nu, în comparaţie cu ce ar fi fost dacă era un cardinal. Crede-mă, ar fi putut fi mult mai rău. Dacă te-ar fi ales pe tine, în locul lui? Nu crezi că ar fi fost o tevatură şi mai mare decât în cazul părintelui Jansen? Asasinarea sa, atât de sfidătoare cum a fost, ne-a adus la cunoştinţă faptul că avem de-a face cu nişte profesionişti. Nu au fost nişte golani de pe stradă care au încercat să facă şi ei repede rost de-un ban. Aceştia au fost oameni care cunosc mersul treburilor interne la Vatican. Oameni care ne cunosc sistemul. Oameni de care ar trebui să ne temem.

Vercelli rosti răspicat:

— Acesta este şi motivul pentru care te-am chemat luni. Ţinând cont de cunoştinţele tale profunde ale minţilor criminale, m-am gândit că ai putea fi omul potrivit care să pună capăt vărsării de sânge. Cel puţin, aşa am sperat.

Benito ignoră insulta. Avea să se ocupe de Vercelli mai târziu.

— Am primit cea de-a treia notiţă luni, la douăsprezece ore după ce a fost descoperit părintele Jansen. Preţul cerut urcase la 1,1 miliarde de dolari. Mesajul spunea că urmează a fi crucificaţi patru oameni în patru colţuri diferite ale lumii, fiecare atrăgând şi mai tare atenţia asupra păcatelor Bisericii – păcate pe care noi le-am îngropat la Orvieto.

— Orvieto? întrebă cardinalul austriac, cel mai tânăr membru al consiliului. Intrase în consiliu după moartea lui Bandolfo. Ce-am îngropat noi la Orvieto?

— Trecutul, mormăi spaniolul, am îngropat trecutul.

În timp ce cardinalii şuşoteau între ei, Vercelli simţi că era momentul să ţină un discurs. Era versat în istoria Bisericii şi cunoscut că-i plăcea să se laude cu cunoştinţele sale.

— Când papalitatea s-a scindat, Sfântul Părinte s-a adăpostit pe dealurile de la Orvieto. A stat acolo, în secret, timp de mulţi ani şi adesea i se alăturau cele mai înstărite familii din Europa, catolici care se temeau pentru vieţile lor datorită susţinerii pe care ne-o acordau. După cum vă puteţi închipui, cererea pentru acele locuri era foarte mare, depăşind spaţiul existent. Cu vremea, Biserica ajuns la un compromis: intrarea în oraş era vândută celui care oferea cel mai mult.

Mai târziu, odată facţiunile împăcate şi papalitatea întoarsă la Roma, a existat multă ranchiună între părţi, suficientă încât să preseze Biserica să ia nişte decizii îndoielnice. Vedeţi voi, în timp ce aceşti musafiri înstăriţi se ascundeau la Orvieto, zeci dintre ei au murit. Trebuia făcut ceva cu trupurile lor, aşa că Biserica le-a depozitat într-o serie de tuneluri antice ce fuseseră găsite ascunse în platou.

Austriacul murmură:

— Catacombele de la Orvieto? Vercelli încuviinţă.

— Peste ani, legenda a luat amploare. Ceea ce nu era nimic mai mult decât un mausoleu subteran s-a transformat într-un mormânt de proporţii mitice.

— Haide, haide, îl tachină brazilianul. Ăsta nu-i adevărul şi ştii şi tu. Spui aceeaşi poveste de atâţia ani că ai început să confunzi ficţiunea cu realitatea. Întorcându-se către austriac: Nimeni nu-i de vină decât noi. Dacă am fi fost cinstiţi de la bun început, am fi pus capăt acestui mit o dată

pentru totdeauna. Cardinalii italieni voiau să protejeze caracterul secret al orăşelului Orvieto doar ca o măsură de precauţie în cazul în care ar mai fi avut loc o altă scindare şi noi am fi fost obligaţi să ne ascundem din nou. Singura modalitate în care puteau face lucrul acesta era să pretindă că nu au fost acolo niciodată. Şi tocmai această negare le-a pricinuit necazuri.

— În ce fel? întrebă austriacul.

— În toate felurile! Noi suntem Biserica Catolică, nu Senatul Statelor Unite. Pur şi simplu, nu ştim să minţim. Îţi zic, asta va fi căderea noastră.

Toţi începură să râdă, recunoscători pentru puţin umor la o întrunire tensionată de altfel.

Dar Vercelli puse capăt frivolităţii.

— Problema a apărut atunci când familiile au plecat din Orvieto. Oamenii sperau să-şi îngroape înaintaşii în pământurile lor, exact aşa cum făcuseră de sute de ani. Totuşi, cei care iau deciziile în Vatican au avut senzaţia că ar fi spre binele tuturor dacă trupurile rămâneau în catacombe, cel puţin până când Biserica era sigură că scindarea se încheiase.

Brazilianul se băgă şi el în discuţie.

— Mai pe scurt, am ţinut trupurile drept răscumpărare. Familiile au promis să nu vorbească despre Orvieto şi noi am promis să apărăm trupurile celor dragi lor, pe vecie. Cel puţin aşa le-am spus rudelor. Două luni mai târziu, intrarea principală s-a prăbuşit şi noi nu aveam mâna de lucru necesară să o reconstruim. Şi acesta a fost momentul în care am decis să ne spălăm pe mâini de toate. De atunci, catacombele nu au mai existat pentru Biserica Romano-Catolică. Le-am şters din registrele noastre şi, în primul rând, am negat existenţa lor.

— Pur şi simplu? se miră austriacul. Brazilianul încuviinţă.

— Trebuie să ţii minte că toate astea s-au întâmplat cu câteva sute de ani în urmă, cu mult înainte ca oricare dintre

noi să se fi născut. Sunt sigur că Sfântul Părinte a avut un motiv bun pentru această decizie a sa, una care, fără îndoială, ne-a ajutat să trecem peste cea mai dificilă perioadă din istoria noastră.

Vercelli se uită de jur-împrejurul încăperii, asigurându-se că nimeni nu mai are altceva de zis.

— Întrebarea care se impune este dacă trebuie să păstrăm în continuare acest secret. Eu unul nu înţeleg de ce cineva ar crede că această poveste merită un miliard de dolari. Mai mult, nu înţeleg de ce Benito nu a putut rezolva singur această problemă.

Privi în lungul mesei, fix în ochii lui Benito.

— Din câte ştiu eu, tu eşti singura persoană care riscă să piardă ceva de vreme ce ţi-ai pus reputaţia la bătaie cu mulţi ani în urmă, când ai jurat în faţa presei că aceste catacombe nu au existat niciodată... Nu-i aşa?

Temperatura din încăpere păru să se ridice cu vreo câteva grade în vreme ce cardinalii aşteptau răspunsul lui Benito. Ştiau că acesta va spune ceva – probabil în gura mare şi încercând să fie convingător -, dar nici unuia dintre ei nu i-ar fi trecut prin cap ceea ce aveau să audă. Nici într-un milion de ani nu s-ar fi aşteptat ca Benito să se întoarcă împotriva lor şi să atace tot ceea ce ei reprezentau. Nici în cele mai sălbatice vise ale lor nu s-ar fi aşteptat să audă ceva atât de scandalos, care să facă un miliard de dolari să pară a fi chilipirul secolului. Dar niciunul dintre ei nu ştia secretul pe care-l păstra el.

Sau de câtă vreme aştepta să-l poată folosi.

53

Doctorul Boyd se plimba dintr-un capăt în celălalt al biroului lui Ulster, încercând să înţeleagă sculptura cu mătrăguna din galerie. Dacă descoperirea Mariei avea acoperire în realitate, atunci se aflau foarte aproape de a dovedi cea mai mare păcăleală a tuturor timpurilor. Aproape de a destrăma un întreg sistem al credinţei. Aproape de a ucide cea mai populară religie de pe planetă. Şi nerăbdarea începea să-l irite.

— Chiar nu înţelegi ce înseamnă? se răţoi el, dar nu la cineva anume. *Romanii* au fost cei care au dat tonul creştinismului. Nu apostolii sau evreii, sau chiar însuşi Iisus, ci afurisiţii de romani! Poţi să crezi aşa ceva? Lui Tiberius chiar i-a reuşit farsa.

Payne spuse:

— Dar de ce? De ce să facă Tiberius aşa ceva? Eu *tot* nu pot să pricep.

Boyd se opri din plimbare.

— Ia zi-mi, băiete, ce ştii tu despre religia organizată?

— Religie? Este un set de crezuri pe care o persoană le are faţă de Dumnezeu.

Boyd încuviinţă.

— Şi ce ştii tu despre originea religiei?

— Nu prea multe. Ştiu lucrurile de bază despre Hristos, de la şcoala de duminică, dar nimic mai mult.

— De fapt, băiete, eu nu m-am referit la creştinism. Mă refeream la originea religiei, *nu* geneza unei confesiuni anume... Ştii de ce s-a înfiinţat religia? Pe scurt, religia a fost creată ca un instrument de control. La nivel rudimentar, religia este pur şi simplu un sistem organizat de control, folosit de ierarhia superioară pentru a stăpâni masele. Prin urmare, cel care posedă urechea lui Dumnezeu este un om *foarte* puternic.

— Aşa mai vii de-acasă, acceptă Payne.

— Într-adevăr! mai ales că aceia de la agenţiile de securitate se folosesc de acest lucru de secole, ameninţând cu blestemul care s-a transformat într-o armă pe care o folosesc pentru a obţine supremaţia asupra maselor. Bineînţeles că această metodă de control nu este permanentă, deoarece lumea are un fel de a schimba totul în decursul timpului. Evoluţia, războiul şi tehnologia au avut rolurile lor de-a lungul istoriei, erodând materialul din care este fabricată societatea suficient cât să se asigure că nimic din ceea ce este omenesc nu dăinuie pentru totdeauna. Au trecut sute de ani înainte ca Egiptul antic să se prăbuşească împreună cu larg răspândita credinţă conform căreia Ra era creatorul universului. Apoi au venit grecii şi noţiunea lor de Zeu. Incaşii îl aveau pe Viracocha. Maiaşii îl aveau pe Hunab Ku. Vikingii, pe Odin şi marea sală Valhalla. Fiecare dintre aceste zeităţi a fost venerată sute de ani de către legiuni de adepţi devotaţi, iar azi societatea le percepe ca pe nişte noţiuni antice ale înaintaşilor barbari.

— Doar din curiozitate, zise Payne, ce legătură au chestiile astea cu Tiberius?

— Au, băiete, au! Vezi tu, structura religioasă a Romei antice venea direct din Grecia, furată de pe culmile muntelui Olimp. De fapt, există un termen, *interpretatio Romană*, însemnând interpretarea lucrurilor în viziunea romană. Rădăcinile ei merg până în secolul al III-lea î. Hr., când romanii au furat religia grecilor şi şi-au însuşit-o. Acum, Zeus era conducătorul cosmosului, iar în clipa următoare era Jupiter – acelaşi zeu cu un nou nume roman. Poseidon a devenit Neptun, Hades a devenit Pluto, Eros a devenit Cupidon şi aşa mai departe.

Boyd se uită la fiecare dintre cei aflaţi în cameră, încercând să fie sigur că toţi au înţeles.

— Desigur, acest tip de tranziţie are şi o perioadă de incubaţie. Doar pentru că un guvern impune ca oamenii săi

să urmeze religia sa oficială, *nu* înseamnă că aşa vor şi face – mai ales că majoritatea cetăţenilor romani nici măcar nu erau născuţi la Roma. Vedeţi voi, Roma antică a fost punctul de contopire, o fuzionare a mai multor culturi diferite sub un singur steag imperial. Dar, din păcate, spre deosebire de Statele Unite, oamenii, cei mai mulţi, voiau să vină acolo, majoritatea familiilor din Imperiu nu aveau de ales. Grecii, galezii, bretonii şi evreii au fost toţi cuceriţi şi asimilaţi de cultura romană, aşa cum au fost şi egiptenii, ilarienii şi armenii. Doamne, Dumnezeule, până când a ajuns Tiberius la domnie, în anul 14 d. Hr, imperiul se întindea de la Atlanticul de Nord până la Marea Roşie.

— Pământurile de zăpadă şi soare, rosti Maria. Aşa a scris Tiberius în pergament. Spunea că Roma trebuia să facă un lucru drastic, deoarece imperiul devenise atât de mare, mult prea mare pentru binele său.

Payne întrebă:

— Şi acel *lucru drastic* însemna falsa răstignire a lui Hristos? Boyd încuviinţă, bucuros că Payne începea să vadă amploarea imaginii de ansamblu.

— După cum am zis mai devreme, oamenii din serviciile secrete s-au folosit de puterea religiei timp de secole. Una e să ameninţi masele cu pedeapsa corporală şi cu totul altceva să-i ameninţi cu damnarea eternă. Tiberius n-a putut niciodată să obţină această putere supremă, deoarece cei mai mulţi ţărani romani – mai ales cei de la marginea imperiului – nu credeau în aceiaşi zei ca el. De aceea, el n-a avut niciodată control deplin asupra lor. Sau asupra avuţiilor lor.

— OK, zise Payne, acum încep să pricep. Singura modalitate prin care îi putea uni pe toţi era de a-i face să susţină acelaşi lucru. Şi, cum nu s-ar fi unit niciodată de dragul Romei, el a ştiut că trebuia să le ofere o alternativă. Ceva în care să poată crede. Boyd încuviinţă.

— Tiberius a înfiinţat creştinismul doar dintr-un singur motiv: să obţină control. Ştia totul despre agitaţia din Iudeea şi s-a gândit că modalitatea cea mai bună de a-i bloca pe evrei era să li-l dea pe Mesia despre care vorbeau profeţiile. Apoi, odată ce evreii începeau să creadă în Hristos, avea să li-l ia pe Mesia, ceea ce i-ar fi permis să obţină controlul asupra acestei noi religii.

— Dar cum? întrebă Ulster. N-ar fi trebuit ca şi Iisus să ştie despre ce era vorba?

Boyd clătină din cap.

— Nu dacă îl drogau, aşa cum a sugerat Jonathan. Gândeşte-te! Iisus s-ar fi trezit în mormântul lui Iosif din Arimatea, şi discipolii săi i-ar fi zis că murise pe cruce şi că Domnul l-a adus înapoi. Mai mult, dacă scepticii aveau nevoie de dovezi ale identităţii lui Iisus, ar fi putut face ceea ce a fost descris în *Biblie* – deoarece o parte a crucificării probabil că nu a fost falsificată.

Conform Evangheliei după Ioan 20 (25-27), Toma le-ar fi spus discipolilor că el nu crede în învierea lui Hristos până când nu pune degetul în găurile din palmele lui Iisus şi mâna în rana din coastă. După alte opt zile, Iisus a reapărut, oferindu-i această posibilitate lui Toma Necredinciosul.

— OK, rosti Payne. Hai să zicem că aşa stau lucrurile. Tiberius a înscenat moartea lui Hristos pentru binele imperiului. Ce avea să facă după aceea?

Îi răspunse Maria, în locul lui Boyd.

— După ce le-a dăruit un nou zeu, Tiberius a pus la cale întărirea unităţii dintre ei, oferindu-le un duşman comun împotriva căruia să lupte.

— Un duşman comun? Ce duşman?

— Roma, răspunse ea. Tiberius, practic, voia să-i unească împotriva imperiului.

Boyd zâmbi auzind o asemenea ironie.

— Nu vedeţi? Ca toate acestea să meargă, Roma nu-şi putea da ochii peste cap şi să se prefacă moartă. Trebuiau să lupte cu tot ce aveau – ori, în acest caz, cu ceea ce le-a permis Tiberius să lupte -, altfel oamenii s-ar fi prins. Acesta este unul dintre motivele principale pentru care voia ca Paccius să se ocupe de treburi în Ierusalim. Nu doar că putea avea încredere în el, dar ştia că generalul său avea experienţa necesară să însceneze o luptă sau două împotriva creştinismului, ceea ce urma să fie o victorie a Romei.

Payne clătină din cap dezgustat, în timp ce se uita la fotografia cailor. Nu-şi putea imagina să meargă la luptă călare pe un astfel de animal magnific, luptând alături de oamenii săi îmbrăcaţi în armură, ştiind foarte bine că nu el trebuia să câştige bătălia.

— Desigur, teoretiză Boyd, Tiberius ar fi avut nevoie de un plan pe termen lung dacă voia ca imperiul să profite de acest lucru, deoarece trecerea la creştinism nu putea avea loc peste noapte. De fapt, a durat trei secole până când romanii au făcut din creştinism religia lor oficială.

— Ai spus secole?

Acesta încuviinţă, lăsându-i să asimileze noile informaţii.

— Înseamnă că Tiberius n-ar fi putut face toate acestea de unul singur. *Trebuie* să fi avut un partener, cineva care se afla în Iudeea la momentul morţii lui Hristos. Şi, mai mult, Tiberius ştia că, dacă imperiul avea să profite vreodată de pe urma acestei scamatorii, trebuia să-şi anunţe întreaga linie de succesori despre întregul complot şi să se roage ca ei să joace şarada destul de mult timp pentru ca aceasta să capete amploare. Altfel, totul ar fi fost în van.

— Este posibil ca, sugeră Jones, acesta să fie în primul rând motivul pentru care Tiberius a construit catacombele? Poate că le-a construit ca să-şi protejeze secretul. Aşa s-ar explica de ce le-a făcut atât de al naibii de grandioase. I-ar

fi convins ulterior pe împăraţi de faptul că Roma a investit destul de mult în acest plan, indiferent cât de scandalos ar putea părea. Şi, dacă se ţineau de plan, ar fi avut şi mai mult de câştigat. Maria exclamă:

— Chiar nu-i rău deloc!

— Nu, nu este, admise şi Boyd. Desigur, asta nu înseamnă că succesorii lui i-au urmat dorinţele. Documentele înregistrate dovedesc că Tiberius se temea pentru siguranţa sa în ultimii ani din viaţă. Prin urmare, a părăsit Roma şi a trăit la Capri, o mică insulă la vest de Italia, până când a murit. În tot acest timp, nu a vorbit decât cu cei mai de încredere sfătuitori şi, mai apoi, a recunoscut că, spre sfârşit, o cam luase razna. Cine ştie? Poate că acest puseu de nebunie i-a împiedicat pe viitorii împăraţi să ia în serios complotul lui?

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Payne.

— Asta înseamnă că iarăşi ne-am blocat. În clipa de faţă, am în minte trei posibilităţi distincte. Şi, din câte îmi dau seama, ne cam lipsesc dovezile pentru a putea argumenta oricare dintre aceste teorii.

— Trei?

— Da, trei, confirmă Boyd. Numărul unu: totul a decurs după cum şi-a dorit Tiberius, şi imperiul a profitat de creştinism timp de trei secole înainte de a-l adopta ca religia sa oficială. Numărul doi: răstignirea lui Hristos a fost înscenată, însă împăraţii de după ei au fost împotriva complotului lui Tiberius şi de aceea imperiul nu a mai putut profita pe deplin de ploconul preconizat.

— Şi numărul trei?

— Moartea lui Paccius sau un alt obstacol neprevăzut a stopat planul lui Tiberius înainte ca acesta să poată fi pus în aplicare, însemnând că Hristos a fost de fapt răstignit, a murit şi a fost înmormântat, apoi s-a reîntors pe Pământ ca să dovedească faptul că el era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu.

Toţi au rămas tăcuţi, gândindu-se la ultima variantă.

În cele din urmă, Jones îşi drese vocea şi rosti:

— Deci, ce spuneţi? Ne-am blocat? Boyd încuviinţă.

— Cam aşa pare. Doar dacă nu mai ştii şi altceva ce nu ne comunici şi nouă.

— Aş vrea eu. Dar adevărul este că sunt ameţit de atâtea informaţii noi. Jones se întoarse către Payne. Tu ce zici, Jon? Ştii ceva ce nu ne spui şi nouă?

Payne îşi ridică privirea din fotografia cu cai, pe jumătate uluit de ceea ce tocmai văzuse. Aşa că-şi frecă ochii uitându-se din nou la poză.

— Rahat! S-ar putea să ştiu ceva ce nu vă spun.

— Ştii?

Încuviinţând, Payne îi dădu fotografia înrămată.

— Uită-te la asta. Ce vezi? Jones se uită la fotografie.

— Dacă nu mă înşel, aceştia sunt nişte cai lipiţani... Hei, v-am zis povestea aceea despre generalul Patton şi aceşti cai?

Payne îşi dădu ochii peste cap, recunoscător că nu a adus vorba despre lucrul ăsta mai devreme.

— Haide, DJ., concentrează-te! Chiar crezi că este un moment potrivit să discutăm despre Patton şi aceşti ponei albinoşi?

— Nu, admise el pe jumătate jenat.

— Spune-mi, ce vezi *în spatele* cailor?

— În spatele lor? Studie clădirea din fundal. Nu sunt sigur. Nu este Palatul Hofburg din Viena?

— Da, este. Acum, uită-te la arhitectura clădirii.

— Arhitectură? De ce Doamne...

— La naiba, D.J! Doar uită-te la fotografie! Fotografia în alb-negru prezenta caii în manejul de acasă, mergând graţios în pas de paradă în curtea pietruită de la moşia Hofburg. Şi totuşi Jones trebuia să ignore splendoarea lor. Trebuia să-şi forţeze ochii să vadă dincolo de focalizarea obiectivului, să caute umbre şi crăpături ale clădirii,

ignorând subiectul fotografiei. Desigur, când găsi imaginea respectivă, o expresie de revelaţie îi lumină faţa.

— O, Dumnezeule! Unde ai găsit asta?

Dar Payne preferă să nu răspundă. În schimb, se lăsă pur şi simplu pe spate şi râse în timp ce Maria, Ulster şi Boyd încercau să găsească un înţeles al descoperirii norocoase a lui Payne.

54

Frankie era purtătorul de cuvânt oficial la *Universita Cattolica*, aşa că era bine-cunoscut în clădirea poliţiei din campus. Îl salută din cap pe bărbatul de la recepţie, un sergent care avea lucruri mai importante de care să-şi facă griji decât piticul de la biroul de PR. Era reacţia pe care Frankie spera să o obţină. Dacă acest plan avea să funcţioneze, atunci trebuia să fie lăsat singur următoarele câteva minute.

După ce verifică foaia de pontaj, Frankie ştiu ce ofiţeri erau plecaţi în timpul zilei şi merse într-unul dintre birourile lor. Mişcându-se rapid, porni calculatorul şi accesă baza de date a poliţiei care-i permise să caute identitatea celor doi bărbaţi care muriseră la Orvieto.

La scurtă vreme după ce a văzut prima victimă, Frankie găsi dovada vizuală a unui al doilea soldat, la vreo 7 metri mai departe. Asta însemna că patru oameni muriseră în acel accident, nu doi, un fapt ce i se păru suspect lui Frankie. Ce făceau cei doi soldaţi în momentul prăbuşirii? Şi de ce, Doamne, iartă-mă, erau *în afara* elicopterului? N-avea nicio logică. Şi nici curăţenia din toiul nopţii. De ce să înlături epava, înainte ca să aibă cineva ocazia să o examineze?

Din punctul său de vedere, mirosea a conspiraţie, deşi nu avea nicio dovadă în sensul acesta.

Scană fotografia cu primul cadavru în calculatorul de la secţia de poliţie, apoi reduse parametrii căutării, eliminându-i pe bărbaţii de peste 45 de ani. Era dificil să stabilească vârsta exactă a alpinistului, din cauză că avea faţa plină de vânătăi şi sânge, dar totuşi Frankie presupuse că trebuia să fie tânăr. Un ofiţer în vârstă nu s-ar fi căţărat pe stâncă.

Rând pe rând, fotografii apărură pe ecran. Uneori, stăteau poate o clipă mai mult, în timp ce programul examina semnele distinctive ale fiecărei persoane – felul în care cădea sprânceana unuia, linia curbată a maxilarului, lungimea nasului – doar pentru a fi dat deoparte, o secundă mai târziu. Procesul dură câteva minute. Figură după figură treceau precum pasagerii dintr-un tren în viteză, până când computerul scoase un sunet, o atenţionare care însemna că a găsit un nume.

Jean Keller, 33 de ani, era născut şi educat în Elveţia, apoi s-a mutat la Roma pe la vreo douăzeci şi ceva de ani pentru a intra în *Guardia Svizzera*, o unitate de luptă de elită, cunoscută drept Garda Elveţiană. Conform tradiţiei, garda avea doar o singură misiune: să-l protejeze pe papă, deşi Frankie nu putea înţelege ce avea *asta* de-a face cu Orvieto zilelor noastre. De fapt, fu atât de surprins de dosarul soldatului din gardă, încât verifică din nou adresa lui Keller şi citi detaliile carierei sale înainte de a fi, în cele din urmă, convins că Jean Keller era membru al Gărzii.

Ceea ce-l lăsă pe Frankie şi mai încurcat decât fusese la început.

Dar, în loc să tragă concluzii pripite, scană şi fotografia următoare şi o salvă în computer, apoi începu o a doua căutare. Detaliile din această fotografie nu erau la fel de clare ca în cealaltă – Keller era în lumina puternică a soarelui, în vreme ce această victimă era în umbră -, însă tot mai spera să descopere ceva.

După vreo zece minute, Frankie găsi genul de informaţii pe care le căuta, dovezi atât de şocante, încât îl determinară să se repeadă la telefon.

Fotografia lipiţanilor stătuse zeci de ani atârnată pe peretele din biroul lui Ulster. Trecuse pe lângă ea de mii de ori, dar nu observase niciodată nimic altceva în afară de armăsari. Cel puţin nu până când Payne le arătă statuia

Omului care râde în spatele cailor. O statuie ce împodobea vestita clădire vieneză cunoscută ca Palatul Hofburg.

În timp ce Boyd, Maria şi Jones se contraziceau asupra semnificaţiei sale, Ulster se duse jos să caute informaţii despre fotografie. Ştia că bunicul său făcuse acea poză prin anii ’30. Ceea ce nu ştia era dacă statuia se mai afla încă la Viena sau dacă se numărase printre victimele celui de-al Doilea Război Mondial. Dar, chiar şi în acest caz, tot aveau dovezi ale *Omului care râde* şi i-ar fi putut contacta pe istoricii de la Hofburg pentru a obţine informaţii suplimentare.

În mod ciudat, în timp ce toţi cei din jurul lui Payne erau plini de entuziasm, el stătea stingher într-un colţ, încercând să-şi dea seama dacă mai voia să se implice în această poveste. Cu două săptămâni în urmă, el şi Jones luau prânzul în Pittsburgh. Iar acum se aflau într-una dintre instituţiile europene de vârf, găsind dovezi care ar fi putut şterge de pe faţa pământului cea mai răspândită religie.

Chiar voia să participe la aşa ceva?

Şi, dacă da, de ce parte a baricadei să lupte? Alături de creştini sau de romani?

În aparenţă, părea a fi simplu. Ar trebui să lupte pentru Hristos, nu-i aşa? Şi totuşi problema nu era chiar aşa de tranşantă cum s-ar fi putut crede. Dacă găseau dovezi irefutabile care să adeverească faptul că Tiberius chiar făcuse toată această înscenare, că practic el îl alesese pe Iisus să fie Mesia şi a reuşit să păcălească masele din Iudeea? În acest caz, ce trebuia să facă din punct de vedere moral? Să-i lase pe Boyd şi Maria să-şi facă publice descoperirile? Sau ar trebui să facă tot ce-i stătea în puteri să-i oprească? Să sune la Pentagon şi să le ceară sfatul? Sau să sune un preot pentru a cere sfaturi?

Oricum, era pe cale să-l întrebe pe Jones despre părerile lui asupra subiectului când începu să-i sune telefonul. Payne se uită să vadă cine îl apela, dar numărul afişat era

necunoscut. Un număr internaţional. I-l arătă lui Jones, însă nici el nu-l recunoscu.

Payne întrebă:

— Eşti sigur că programul de cifrare o să funcţioneze?

Jones încuviinţă. Cu vreo câteva săptămâni mai înainte, pusese un microcip în telefonul lui Payne pentru a nu putea fi detectat – ceva în legătură cu urmărirea staţiilor de emisie care primeau semnale false referitoare la locaţia semnalului său. Practic, telefonul lui nu putea fi urmărit pentru a se depista locul în care se afla.

— Cipul acesta ar trebui să-ţi permită să vorbeşti cam un minut. Poate mai mult. Depinde cine te caută. Ca să fii sigur, închide înainte de a trece 45 de secunde.

Payne apăsă butonul pentru cronometru de pe ceasul său şi apoi răspunse la telefon.

— Alo?

— *Signore* Payne? Dumneavoastră sunteţi? recunoscu sunetul vocii lui Frankie.

— Da, eu sunt.

— Ah, eu aşa bucuros. Eu nu sigur că să răspunzi la telefon.

— N-am vreme de dulcegării, Frankie. Telefonul poate fi urmărit.

— Dar asta e important. Viaţă sau moarte. Payne se uită la ceas.

— Dacă închid, aşteaptă o oră şi apoi suni din nou. Ai priceput?

— *Şi*, nicio problemă. O oră.

— Deci, eşti în regulă?

— *Şi*, *signore*, eu bine. Dumneavoastră şi D.J. Mă tem eu.

— Noi? De ce te temi pentru noi?

— Tocmai am aflat ceva voi nu ştiţi. Mai erau douăzeci şi cinci de secunde.

— Ce anume?

— Ştiu de cine omorât prietenul tău american. Payne ridică o sprânceană.

— Prieten? Vrei să spui Barnes?

— Da, ţărănoiul gras. Aşa se spune, nu? Douăzeci de secunde.

— Frankie, parcă ţi-am spus să nu te bagi în treaba asta. Nu e sigur.

—

— Da, şi nici pentru voi. Am aflat de ce ascund cadavre.

— Cadavre? Ce cadavre? Despre ce vorbeşti?

— Când uitat mai atent la film, am văzut. Erau două cadavre la accident. Unu, două!

— Da, pilotul şi lunetistul.

— Nu, *signore*, nu înăuntru. Afară. Zece secunde.

— Afară? Ce vrei să zici? În afara elicopterului?

— *Şi*! Parcă picat de pe stâncă.

— Au fost patru cadavre? Două înăuntru şi două afară? Cinci secunde.

— *Şi*! Şi tu nu crezi cine unul este!

— Cine? Spune-mi cine!

— Eu merg la secţia de poliţie şi eu...

— Numele! îi ceru Payne. Spune-mi numele!

Din păcate, acul cronometrului său ajunse la zero înainte ca Frankie să poată răspunde.

— Rahat! înjură Payne în timp ce închidea telefonul. Nu voia să închidă, dar trebuia s-o facă. Fie închidea, fie risca să fie găsit. De ce n-o fi zis tâmpitul de... Payne se opri din tiradă şi trase adânc aer în piept. Nu-i era de niciun ajutor faptul că toţi îl fixau cu privirile.

Jones întrebă:

— Ce-a spus Frankie?

Payne se uita ţintă la Boyd şi Maria, sperând să le poată observa reacţiile.

— Se pare că trusa cu unelte a doctorului Boyd a fost mult mai mortală decât ne-am închipuit noi. Frankie a pus

la microscop fotografiile lui Barnes şi a descoperit că au murit patru oameni. Doi în elicopter şi doi pe versantul muntelui.

Maria rosti:

— Dar n-are nicio logică. De ce să se fi aflat acolo dacă aveau un elicopter?

— Veneau să vă omoare de aproape, într-o manieră personală.

— Dar tipul din elicopter avea o armă.

— Nu te amăgi, Maria. Toţi aveau arme. Payne luă o foaie de hârtie şi făcu o diagramă simplă. Formaţie clasică de 2x2. Bărbaţii de pe stâncă formau echipa de asalt. Javrele de pază din elicopter erau întăririle. Mai trase vreo câteva linii. Aveau de gând să intre în catacombe, după ce se asigurau că vă închideau vouă gurile pe veci. E bine că doctorul Boyd a auzit elicopterul, altfel v-ar fi luat pe nepregătite şi v-ar fi lăsat să putreziţi alături de toţi ceilalţi.

— Dar cum au...

— Mda, spuse Payne. Dacă descoperirea voastră era aşa un mare secret, cine le-a zis că sunteţi acolo?

Boyd se uită mut la Payne. La fel şi Maria. Jones interveni.

— La Milano, ne-ai spus că aveai permisiunea de a săpa la Orvieto. Iar prietenul nostru a zis că se ştie bine că Benito Pelati – se uită la Maria -, *tatăl tău*, nu ar permite nimănui accesul... Presupun că l-ai îmbătat cu vorbe dulci.

Maria roşi.

— N-am făcut aşa ceva. Lui nu i-aş cere *niciodată* vreo favoare. Întreabă-l pe doctorul Boyd. El a vrut să-l sun de îndată ce am ajuns la Milano, dar l-am refuzat. Mai bine mor decât să-i cer lui ajutorul.

— De asta chiar poţi fi sigură dacă nu aflăm cine-i pe urmele voastre.

Payne îl fixă cu privirea pe Boyd care arăta sleit.

— Doctore, cum se obţine permisul pentru săpături? Sau a fost doar o minciună sfruntată? N-aveai niciun permis, nu-i aşa?

Jenat, Boyd aruncă o privire către Maria.

— Îţi jur, de-aş fi ştiut de relaţia cu tatăl tău, n-aş fi folosit numele tău ca să...

— Cum? Privirea i se umplu de mânie. Mi-aţi folosit numele ca să *ce*?

— Să obţin permisul. Sări ca arsă de pe scaun.

— *Santa Maria*! Nu pot să cred!

— Maria, ascultă-mă! N-am vorbit nicio clipă cu tatăl tău. Jur că n-am vorbit. Am încercat să obţin documentaţia prin mijloacele obişnuite, dar...

— Dar ce? Aţi fost refuzat şi v-aţi hotărât să vă folosiţi de mine!

— Nu, n-o lua aşa...

— Aţi *jurat* că m-aţi invitat pentru că eram cea mai bună studentă, nu datorită numelui meu. Acum, aflu că taman *asta* era singura calificare de care aveaţi nevoie!

— Maria, îţi jur că nu asta a fost...

Payne îl înşfăcă pe Boyd înainte ca acesta să mai apuce să spună vreo vorbă şi îl aruncă în colţul cel mai îndepărtat. Între timp, Jones îşi puse braţul în jurul Mariei şi încercă să o liniştească. Fu o mişcare inteligentă din partea sa, deoarece ultimul lucru care le mai lipsea era ca ea să înceapă să-l urască pe Boyd.

— Doctore, zise Payne, poţi să-i vorbeşti mai târziu, după ce se calmează. Însă, în clipa de faţă, trebuie să te concentrezi asupra unui singur lucru. Cine ţi-a dat permisiunea să sapi la Orvieto?

— Cum? întrebă el, absent.

— Ai spus că nu ai vorbit cu tatăl Mariei despre Orvieto. Aşadar, cine ţi-a dat permisul?

Boyd clipi de vreo câteva ori.

— Un tip pe nume Dante care lucrează pentru tatăl ei. I-am spus că eu şi Maria vrem să facem săpături la Orvieto şi mi-a zis că o să rezolve el. După o săptămână, m-a sunat şi mi-a spus că a aranjat totul.

— Deci tu n-ai vorbit deloc cu Benito?

— Nu, jur! Dante s-a ocupat de *toate*. Permisul, semnăturile, gărzile. El s-a ocupat de toată birocraţia în mai puţin de o săptămână.

— Şi tu eşti sigur că permisul era autentic?

— Bineînţeles că era autentic. Ni s-a cerut să arătăm hârţoaga asta de cum am ajuns la Orvieto. Mai mult, gărzile au verificat de două ori până ne-au dat voie să săpăm. Îţi spun, am avut permisiunea de a fi acolo!

Payne se uită adânc în ochii lui Boyd şi înţelese că zicea adevărul. Până acum, Payne îşi cam dăduse seama că Benito Pelati se afla în spatele tuturor violenţelor de la Orvieto. Îşi dăduse seama că încercau să ţină în secret catacombele şi făcuseră tot posibilul să-i oprească pe Boyd şi Maria a spune lumii despre descoperirea lor. Dar, de vreme ce au avut permisiunea de a săpa, Payne nu mai ştia ce să creadă. Aşa că întrebă:

— Ţie ce-ţi spune intuiţia despre asta?

— Despre ce anume?

— Despre violenţă. Cine a încercat să te omoare la Orvieto? Cine a aruncat în aer autobuzul?

— N-am idee!

— Haide, doctore! Aşa ceva nu pot să cred. Pentru Dumnezeu, doar eşti de la CIA. Precis ai o bănuială. CIA are *mereu* o bănuială.

Boyd dădu din cap.

— Nu şi de data asta. Am fost prea preocupat de misterele catacombelor ca să mă mai gândesc şi la siguranţa personală. M-am concentrat doar asupra pergamentului.

— Te gândeşti la pergament? Cineva încearcă să te omoare şi tu te gândeşti doar la pergament? Mai scuteşte-mă! Nu înghit toate rahaturile. La un moment dat, instinctul de supravieţuire trebuie să-şi croiască drum în mintea ta. Trebuie! E în firea lucrurilor.

— Zău? îl contrazise el. Dacă instinctul de supravieţuire este aşa de important, tu ce cauţi aici?

Era întrebarea care-l măcinase pe Payne în ultimele câteva zile. Şi adevărul era că nu găsise niciun răspuns temeinic până când Boyd l-a făcut să răspundă.

— Pe cât de nebuneşte poate să sune, cred că sunt aici pentru a-mi da seama de ce mă aflu aici.

— Cam paradoxal, nu crezi? Payne dădu afirmativ din cap.

— Dar, dacă te gândeşti, e logic. Manzak a vrut să mă bage în toată harababura asta dintr-un motiv anume. Acum, mă simt obligat să aflu care-i motivul.

55

De cum s-au liniştit cu toţii, Payne îi spuse lui Jones despre Manzak şi amprentele lui Buckner. Computerul lui Jones era încă în Sala de colecţii romane, aşa că s-au dus sus să vadă dacă Randy Raskin le trimisese rezultatele de la Pentagon. Slavă Domnului, găsiră un mesaj.

„Oameni buni, am verificat în arhive. Niciunul dintre tipi nu e de la cia. Cu siguranţă, nu adevăraţii manzak şi buckner. Băieţi, trebuia să fiţi mai meticuloşi... le-am trecut amprentele printr-o bază de date europeană şi am găsit 2 piste. Rezultatele sunt interesante. Acum în ce sunteţi băgaţi?

R.r.

P.s. Am zis că ar fi trebuit să fiţi mai *meticuloşi*?”

Payne citi mesajul peste umărul lui Jones şi simţi cât era de tensionat din cauza rândului cu *meticulozitatea*. Dacă era vreun lucru de care Jones să fie mândru, acesta era meticulozitatea care-l caracteriza. Şi poate că tocmai acesta era motivul pentru care Raskin o menţionase de două ori. La ce-ţi sunt buni prietenii dacă nu-i poţi lua peste picior? Totuşi, Payne nu voia ca Jones să se supere şi spuse:

— Careva de la Pentagon trebuie să-i arate lui Raskin cum se foloseşte tasta „shift”. Zău aşa, cât e de greu să scrii cu majuscule?

Jones râse în timp ce făcu clic pe primul ataşament.

— OK, cine-i primul?

Moaca hidoasă a lui Sam Buckner umplu ecranul. Sau, în realitate, Otto Granz, deoarece acesta era adevăratul său nume. Născut undeva lângă Viena, a intrat în armata austriacă la 18 ani pentru a satisface stagiul militar obligatoriu, vreme de şase luni, apoi s-a decis să mai rămână încă vreo zece ani. Iar de acolo s-a tot învârtit prin

Europa, ca mercenar, până când şi-a stabilit reşedinţa permanentă la Roma.

Ultimul angajator: necunoscut. Locurile în care a fost văzut ultima oară: necunoscute.

— I-am putea zice lui Raskin că poate să aducă la zi ultima categorie. Otto e pe o lespede în Milano.

Jones fu de acord.

— Probabil că ar trebui, doar aşa, ca să fim *meticuloşi*.

Payne râse în vreme ce Jones deschidea al doilea ataşament. Ştiau că Manzak coordona acţiunea, aşa că pentru ei era deja clar că, dacă aflau organizaţia pentru care lucrau cei doi, ar fi avut cheia dezlegării întregului mister.

— Richard Manzak, haide. Eşti următorul concurent la... Şi atunci au văzut numele. Un nume care puse capăt tuturor glumelor.

— Nu se poate, gemu Jones. Faci mişto de mine! Payne se uită la faţa lui Manzak. Era clar el. Payne nu uita niciodată faţa vreunui tip pe care l-a ucis de curând. Şi Jones ştia că el era. Dar a durat mai mult să accepte. Şi asta deoarece îi cam plăcea de Maria şi îşi dădea seama că trebuia să-i aducă iarăşi informaţii noi. Va trebui să meargă direct la ea şi s-o întrebe de partea cui se afla. Iar reacţia ei va fi cheia. Le va spune tot ce trebuiau să ştie. Într-adevăr, de partea cui era ea?

Jones parcurse dosarul personal al lui Manzak în timp ce tipărea o copie, ca dovadă. Când termină, zise:

— Hai după ea! Trebuie să vorbim cu ea acum. Payne încuviinţă.

— Ia-o înainte! Eu îţi acopăr spatele.

Nici nu bănuia Payne ce vorbe profetice rostise.

Când au ajuns la scările din faţă, Payne aruncă o privire afară pe fereastră, spre un vârf îndepărtat de munte, parcă aşteptându-se să vadă zăpadă, deşi era mijloc de iulie. În

schimb, văzu o mişcare într-un colţ al curţii. Ceva ca un om. Cineva care căuta să se ascundă.

— Stai aşa, spuse el, apucându-l pe Jones de umăr. Vezi la ora 3!

Atât a durat. O simplă frază şi a intrat în stare de luptă. De la cercetător la soldat într-o jumătate de secundă, de parcă Payne i-a apăsat un întrerupător undeva la ceafă. Nicio dezbatere sau examinare. Avea suficientă încredere în el încât să ştie că, dacă Payne era îngrijorat, atunci şi el ar trebui să fie.

Coborâseră jumătate din trepte, aşa că Jones se aruncă jos la capătul scărilor, în vreme ce Payne alergă sus, sperând că două perspective erau mai bune decât una singură. Lambriul de pe peretele din stânga avea o adâncitură. Payne se ghemui acolo, sperând să aibă o vedere clară şi în acelaşi timp să fie protejat. Soarele pălea pe cer spre vest, ceea ce însemna că luminile de deasupra aveau să le deconspire poziţia de pe scări. Payne căută un întrerupător, dar nu găsi niciunul.

— Ce vezi? E ceva?

Jones era binecuvântat cu ochi care-i permiteau să vadă lucruri pe care alţii nu le puteau observa. Acesta era unul dintre motivele pentru care era un lunetist aşa de bun. Pe când majoritatea soldaţilor erau ocupaţi cu potrivirea lunetei, Jones apăsa pe trăgaci.

— Nu încă... Aşteaptă! Avem un om jos. În dreptul orei 11, lângă bolovan.

Crăpătura din perete nu-l lăsa pe Payne să vadă nimic în stânga. Se aruncă la podea şi se rostogoli în partea opusă, de unde cercetă ceea ce văzuse Jones. Era un gardian care zăcea cu faţa în jos. Spatele cămăşii era pătat în roşu.

— Ia-i pe Boyd şi Maria. Eu îl iau pe Petr.

Jones izbi de perete uşa de jos când o deschise, iar Payne sări în direcţia opusă. Niciunul nu avea vreo armă de vreme

ce nu le era permis să poarte arme la Arhive. Se cam îndoiau că inamicul va urma aceleaşi reguli.

În acest moment al zilei, majoritatea angajaţilor lui Ulster plecaseră probabil acasă, înlesnind serios treaba lui Payne. Să protejezi 20 este mult mai greu decât să ai grijă de unul. Payne îl strigă pe Ulster de vreo câteva ori, sperând că îi va atrage atenţia. Dar singurul pe care-l văzu fu Franz, domnul care-i vorbise despre armăsarii lipiţani.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta.

— Suntem atacaţi. Un gardian este mort. Trebuie să iasă toată lumea de aici.

Payne îl strigă pe Ulster din nou.

— Ne trebuie arme. Aveţi vreuna?

— *Ja*, în subsol. Este panoplie. Multe arme. „Slavă Domnului”, îşi zise Payne pentru sine.

— Ai cheia?

— *Ja*, am cheile.

— Atunci, vii cu mine.

— Şi Petr? Trebuie să-l găsim pe Petr.

— O să-l găsim după ce ne înarmăm. Fără arme, nu-l putem salva pe Petr.

Franz se mişca rapid pentru un tip în vârstă. Două minute mai târziu, se aflau în faţa muzeului de arme de la subsol. Uşa era făcută din oţel nemţesc şi construită să reziste unui atac nuclear. Nici vorbă să fi putut Payne s-o doboare. Slavă Domnului, Franz ştia cheile şi intrară rapid înăuntru. Sala din beton era mai mică decât se aştepta, dar avea suficiente arme cât să răstorni guvernul unei ţări din America Centrală. Carabine aliniate pe peretele cel mai îndepărtat, în timp ce o varietate de pistoale erau atârnate în cârlige din lemn. La dreapta lui Payne, erau o serie de rafturi din lemn stivuite cu muniţie, saci cu grenade, plus câteva caschete militare şi o mare varietate de... aiureli. Payne se uită din nou la caschete.

Nu erau caschete *normale*. Erau caschete naziste. Din al Doilea Război Mondial.

Şi atunci s-a trezit. Se afla în sala de arme a secolului XXI. Era într-un muzeu. Un afurisit de muzeu al războiului. Şi totul din jurul lui Payne era mai bătrân decât el.

Franz observă îngrijorarea lui Payne. Spuse:

— Te asigur că şi acestea sunt la fel de letale. Am văzut cu ochii mei.

Afirmaţia îl linişti pe Payne. Luă unul dintre desagii cu grenade şi îl umplu cu trei carabine, cinci pistoale şi toată muniţia pe care o putea duce. Franz făcu la fel cu un al doilea sac şi-l azvârli peste umăr. Payne nu putea pleca din încăpere neînarmat, aşa că încărcă trei pistoale Luger P de O,89 milimetri şi-i dădu unul lui Franz. Expresia de pe faţa sa îi zicea lui Payne că ştie cum să umble cu el, de parcă mai fusese aici. Expresia de pe chipul lui Payne exprima acelaşi lucru.

Franz zâmbi.

— Hai să salvăm nişte cai lipiţani.

Un bătrânel care vorbea şmechereşte. Îl iubeşti, pur şi simplu.

În vreme ce ieşea de la subsol, Payne îşi stabilea două obiective: să-i localizeze pe membrii echipei sale şi apoi să găsească o cale de ieşire. Kusendori se află în mijlocul pustiului, îngrămădit pe vârful unui munte, ceea ce însemna că nici în ruptul capului nu aveau cum să fie ajutaţi de poliţie. Şi, dacă i-ar ajuta, cât de folositori le-ar fi? Elveţienii nu prea erau cunoscuţi drept războinici. Iar din câte ştia Payne, era foarte posibil să vină şi să spună: „O să ne uităm la voi cum vă luptaţi şi-l vom servi cu cacao pe învingător”. Fătălăi. După părerea lui Payne, erau mai răi decât francezii.

Mă rog, au ajuns la parter fără dificultăţi, deşi au avut o surpriză când au deschis uşa de la subsol: un miros specific de fum. Arhivele Ulster erau într-o vilă în stil elveţian, din

lemn, ticsită cu mii de cărţi şi manuscrise. Ultimul lucru pe care cineva şi-ar fi dorit să-l miroasă aici era fumul. Coşmarul oricărei biblioteci.

Payne şopti:

— Cât de bun este sistemul contra incendiilor?

— Cel mai bun. Toate încăperile sunt izolate cu pereţi ignifugi. Încăperile vor fi umplute cu dioxid de carbon, protejând astfel seifurile în care sunt depozitate documentele.

Payne auzi un bubuit în tavanul de deasupra. Părea că împinge cineva un pian cu coadă de-a lungul coridorului. Mai întâi la stânga, apoi la dreapta, apoi o simfonie bruscă de sunete repetate în întreaga clădire. Zgomotul era aşa de intens, încât putea vedea tablourile înrămate cum se zgâlţâie pe pereţi şi-l simţea sub picioare. Se uită la Franz ca să se asigure că totul era în regulă şi acesta dădu afirmativ din cap. Erau uşile ignifuge care se închideau. Curând, urma să înceapă să ţâşnească apă din toate stropitoarele.

— Vor rămâne oameni captivi înăuntru? Franz dădu din cap, în semn că da.

— Există un buton lângă fiecare uşă. Oamenii pot ieşi, dar nu se mai pot întoarce înăuntru. Nu până când sistemul nu se dezactivează.

Payne se uită de-a lungul culoarului să vadă dacă era vreo mişcare. Apa curgea din tavan şi toate uşile se închideau. Încăperi ce nu îi mai puteau adăposti, iar ei mergeau mai departe pe coridor. În următorii 15-16 metri, erau total expuşi. Nu se mai puteau întoarce din drum. Niciun fel de protecţie. Până şi-un orb i-ar fi putut face arşice doar cu o praştie. Nici nu voia să se gândească la ce ar fi putut face un soldat bine pregătit.

— Cum stai cu inima, Franz?

— Merge bine... Tu cum stai cu vezica? Umor de haiduci. Lui Payne încă îi plăcea.

— O iau înainte. Să nu, repet, să *nu* vii după mine până când nu ajung la capătul coridorului. Dacă se întâmplă ceva, încuie-te în muzeul de arme. Ai şanse mai multe împotriva incendiului decât împotriva mai multor arme.

Bărbatul puse mâna pe umărul lui Payne.

— Ai grijă!

Payne se repezi pe culoar, dar nu cu toată viteza, încercând să ajungă la capăt cât mai silenţios posibil. Armamentul îi atârna peste umărul drept, lovindu-i-se din când în când de picioare în vreme ce se deplasa. Înşfăcă două pistoale Luger, câte unul în fiecare mână. Nu mai folosise niciodată aşa ceva în luptă, deşi trăsese în poligon de vreo câteva ori cu unul. Spera din tot sufletul că vor face faţă măcelului.

Pe la jumătatea culoarului, auzi paşi în urma lui. Se lăsă pe un genunchi şi se răsuci, gata să elimine prima ţintă. Era însă alarmă falsă – doar Franz care nu asculta ordinele. Payne îi făcu semn cu mâna să plece înapoi, dar el continuă să se apropie cu capul înainte ca un taur din rasa Brahma.

— Ce faci? întrebă Payne. Îngenunche lângă Payne.

— Am crezut că ai ajuns la capătul coridorului. Payne îl privi fix în ochi. Era al naibii de concentrat.

— Eşti miop, aşa-i?

— *Ja*! Nu văd la distanţă, de-aproape, pe la mijloc. Sunt un om în vârstă, ce-ai vrea?

Treburile începură să devină serioase.

— Să nu tragi în *nimic* până nu trag eu primul. Măcar asta ai priceput?

— Ja, *ja*! salută el maimuţărindu-se în timp ce bâiguia nişte cuvinte vulgare în nemţeşte.

Payne îşi continuă traseul de-a lungul coridorului, urmat ca o umbră de aliatul lui geriatric. Când ajunseră la capăt, auziră paşi deasupra şi pe Maria vorbind în şoaptă. În urmă cu zece minute, vocea ei ar fi fost un sunet drag. Acum, Payne nu ştia ce să creadă, în lumina informaţiilor de la

Pentagon. Vorbea în şoaptă cu Jones sau cu inamicul? Ea i-o fi chemat pe soldaţi sau să-i fi alarmat altcineva de la arhive? Payne era convins că următoarele câteva secunde îi vor lămuri.

Payne îi făcu semn lui Franz să treacă în spatele său, apoi îşi găsi o poziţie pe podea, de-a lungul peretelui din dreapta. În felul ăsta, Payne putea trage fără a se expune prea mult. Stătu aşa vreo 40 de secunde, străduindu-se să audă ce spunea ea. Dar şuşoteala încetă. Fie se întorseseră şi o luaseră în cealaltă direcţie, fie făceau şi ei acelaşi lucru: stăteau şi aşteptau. Bănuia că era a doua variantă. Fumul se îngroşa, aşa că nu aveau niciun motiv să înainteze în interiorul clădirii. Riscurile erau prea mari.

Într-adevăr, Payne ar fi stat aşa toată noaptea sau până când ar fi simţit flăcările, fiindcă ştia că răbdarea era cel mai bun prieten al unui soldat. Totuşi, aşteptarea lor s-a încheiat rapid când a văzut vârful unui cuţit alunecând pe culoar, la baza bolţii. Lama se înclina înainte şi înapoi de parcă era împinsă într-un grapefruit şi îşi dădu imediat seama de ce se întâmplă asta. Jones încerca să vadă cine era pe culoar, folosind ca o oglindă lama oţelului inoxidabil.

Payne bombăni:

— Lasă cuţitul, soldat!

Jones făcu o pauză înainte de a răspunde.

— Hai să mă opreşti!

Payne râânji, apoi se uită din nou la Franz.

— E de partea noastră. *Nu* trage!

Din nou, Franz bombăni în germană. Aceleaşi cuvinte ca mai devreme.

Prima persoană de pe coridor a fost Jones, urmat de Ulster, Maria şi Boyd care purta în spate un rucsac. Payne se simţi uşurat că toţi erau împreună, deoarece nu avea chef s-o ia din nou în sus pe scări într-o misiune de salvare. Undeva deasupra lor ardeau placajele ignifuge. La fel şi covoarele, tablourile şi toate ornamentele. Spera din tot

sufletul că stropitorile funcţionau la fiecare etaj, altminteri arhivele aveau să devină un rug.

Payne îi dădu geanta lui Boyd şi îi spuse să înceapă să încarce armele cu muniţie. În acest timp, Maria stătea pur şi simplu şi nu prea ştia ce să facă. În clipa aceea, Payne nu îşi dădea seama dacă purtarea ei era astfel pentru că nu ştia cum să ajute sau nu voia să ajute, dar lipsa ei de acţiune l-a făcut să-l tragă deoparte pe Jones.

— Ai vorbit cu ea?

Acesta clătină din cap.

— Am fost cam ocupat.

— Să-i dăm şi ei un pistol?

Jones se uită peste umăr la Maria. Fata îi zâmbi dulce. El nu-i întoarse zâmbetul.

— Poate o carabină. I-ar fi mai greu s-o folosească împotriva noastră.

— Bine, dar stau cu ochii pe ea. O singură mişcare greşită şi-am scos-o din joc.

Încuviinţă.

— O împuşti pe doamna, nu o omori. Ar putea avea informaţii care să ne fie de ajutor.

Răspunsul său nu-l surprinse pe Payne. În decursul timpului, auziseră prea multe poveşti sinistre despre soldaţi omorâţi doar pentru că gândiseră cu capul nepotrivit. De aceea Payne a ales să fie el însuşi călăul, şi nu Jones, doar ca să fie sigur. N-avea sens să lase hormonii lui Jones să-i întunece judecata. Schimbând subiectul, Payne întrebă:

— Ce-avem noi aici?

— În faţă, o echipă din patru oameni, în camuflaj. Nu se văd gărzi. Vârful din spate ne ţine în loc. La fel şi gardul înconjurător... noi doi l-am putea sări. Ei nu.

Payne îşi privi echipa. Un agent CIA ruginit, un posibil dezertor, un austriac cu atitudine şi un tip gras, cu barbă. Ca să nu mai vorbim de armele făcute pentru al Doilea Război Mondial.

Luând în considerare toate astea, decise că aveau şanse.

56

Piunezele îl scoteau din sărite pe Nick Dial. Trebuiau să-l ajute să se concentreze – marcând răpirile, crucificările şi ţările victimelor -, dar aveau efectul exact opus. Un punct aici, un altul colo. Fără rimă sau noimă. Doar puncte aleatorii pe hartă.

Totuşi, Dial ştia că nu trebuia să fie aşa. Ar trebui să existe un tipar, un tipar logic. Dar, din câte îşi putea da seama, singura legătură dintre victime era vârsta şi sexul – două trăsături pe care le aveau în comun cu Hristos, care de asemenea murise pe la treizeci şi ceva de ani. Dial nu era sigur dacă era doar o coincidenţă sau nu, dar în acest punct nu avea să înlăture nimic.

„Găseşte tiparul ca să găseşti criminalul". Aşa ar fi trebuit să fie. Dar trei victime diferite, ucise de trei echipe diferite în mod identic? Asta era unicat.

Frustrat, Dial scoase piunezele albe – acestea indicau oraşele de reşedinţă ale victimelor – şi le aruncă deoparte. Presupuse că Erik Jansen nu mai locuise în Finlanda de ani de zile şi Orlando Pope se mutase din Brazilia de când era copil, aşa că şansele erau destul de slabe ca oraşele lor de reşedinţă să aibă vreo semnificaţie.

Pe urmă, examină piunezele albastre – ele arătau punctele în care fuseseră răpite victimele. Unul era un apartament în Roma, altul era un sex shop în Thailanda şi celălalt era un apartament luxos din New York. Două dintre ele erau casele victimelor, deşi asta nu era suficient să creeze un tipar. Pentru a-l obţine, îi trebuia ceva consistent, ceva stabil, care nu se schimba. Trebuia să găsească o regulă. O regulă fermă. Pe care s-o studieze, s-o descifreze şi pe care s-o urmeze pentru a ajunge la criminal.

Dar cu date a căror relevanţă era de 66%? Cum să se descurce cu aşa ceva?

După părerea lui, nici măcar nu meritau un loc pe planşă, aşa că scoase şi piunezele albastre.

Rămaseră doar piunezele roşii, care reprezentau locurile crimelor. Unul în Danemarca, altul în Libia şi celălalt în America. Trei victime împrăştiate în jurul lumii. Niciuna dintre crime nu avusese loc pe acelaşi continent, aşa că unde putea fi legătura? Dar cum să nu fie? Trebuia să existe o legătură, poate ceva aşa atât de mic, încât l-a trecut cu vederea de o sută de ori. Pur şi simplu, trebuia să aibă răbdare să-l găsească.

„Mai ai răbdare, îşi murmură în barbă. Mai ai răbdare”.

Dial respiră adânc şi se uită pe fereastră. Oameni îmbrăcaţi în pantaloni scurţi şi pantofi de tenis se plimbau la pas uşor. Trecuse aşa de mult de când Dial îşi luase o vacanţă, încât aproape că uitase cum era. Să te trezeşti simţindu-te odihnit, să iei micul dejun în timp ce citeşti ziarul – în loc de un raport criminalistic -, să petreci ziua pe plajă sau la un muzeu sau la vreo...Atracţie turistică. Undeva gen Disneyland. Sau Marele Canion. Sau Turnul Eiffel.

Sau vreun castel vestit. Sau un arc istoric. Sau un stadion.

Un loc unde merg oamenii. Merg mulţi oameni. Unde sute şi mii şi milioane de oameni merg. În fiecare zi, în fiecare an. Garantat...

Rahat! Asta era. *Mulţimile* ar putea fi legătura. Ucigaşii au vrut aglomeraţie. Aglomeraţii mari. Aglomeraţii uriaşe. Dar de ce? De ce aveau nevoie de aglomeraţii?

Oameni. Ucigaşii aveau nevoie de oameni. Atenţia oamenilor. De toate rasele. Şi religiile.

Dumnezeule! De aceea victimele erau atât de diferite. Reprezentau tot soiul de oameni.

Dial se repezi la panoul de informaţii, tot felul de teorii învălmăşindu-i-se în minte. Jansen. Un preot. Crucificat. În

Danemarca. În numele Tatălui. Începutul unei rugăciuni. Dar ce însemnătate avea?

Cazul următor. Narayan. Un prinţ vestit. Fiul unui rege. Răstignit. În Libia. Şi al Fiului. A doua parte a rugăciunii. Aceeaşi afurisită de rugăciune.

Un preot şi apoi un prinţ. Tatăl şi apoi Fiul.

Mergi mai departe. Gândeşte mai departe. Fă legătura.

Al treilea caz. Papa. Sfântul atacant. Crucificat. În Boston. Şi al Sfântului. A treia parte a rugăciunii. Fă legătura. Fă legătura dintre toţi.

Un preot, un prinţ şi un papă. În numele Tatălui şi al Fiului, şi al Sfântului.

Ce însemna? Ce însemnătate avea mesajul? Ce voiau să spună?

Un preot = un părinte/tată.

Un prinţ = un fiu.

Orlando Pope = Sfântul atacant. Nu, *doar* Sfântul. Papa = Sfântul.

Tatăl, Fiul şi Sfântul... rahat! Ce lipseşte? Duhul lipsea, frate!

Unde-i Duhul? Unde e afurisitul de Duh?

Stai! Asta încă nu se întâmplase. A patra crimă încă nu avusese loc. Unde o să se întâmple? Într-o locaţie turistică. Trebuie să fie o locaţie turistică. Dar unde? Gândeşte, Nick, gândeşte!

Tiparul. Urmăreşte tiparul. Găseşte tiparul ca să găseşti asasinul. Care-i tiparul?

Duhul. Găseşte Duhul ca să găseşti asasinul. Stai, cine naiba era Duhul? El nu ştia niciun afurisit de Duh. Cum putea să găsească Duhul? Asta era ridicol! Trebuia să găsească locaţia. Să ajungă la locaţie înaintea asasinilor. Lasă Duhul! Tu găseşte locaţia!

Dial se uită la hartă, încercând frenetic să găsească locaţia.

— Oameni, murmură. Milioane de oameni. Unde vor merge cu toţii weekendul acesta? Zeci de evenimente îi treceau prin minte. Gândeşte! Unde sunt cei mai mulţi oameni? Care-i tiparul? Care-i blestemăţia de tipar?

Danemarca. Puse degetul pe piuneza roşie de la Helsingor.

Libia. Puse degetul în sud, pe piuneza de la Tripoli. America. Trecu cu degetul peste Atlantic şi se opri la Boston.

Ţinea a patra piuneză în mână, neştiind unde s-o pună.

Fir-ar să fie! Dial înjură în timp ce, plin de frustrare, dădu un pumn în perete. Ştia că era aproape. Ştia că mai avea puţin şi-i dădea de capăt cazului ăsta. Tot ce mai avea de făcut era să termine tiparul şi jocul se încheia.

Gândeşte, Nick, gândeşte. Unde urmează să lovească?

Enervându-se, Dial îşi frecă ochii, încercând să îndepărteze prin masaj stresul care se tot acumula. Era o acţiune simplă, una pe care o făcea mereu, dar totuşi era ceva în mişcarea mâinii spre faţă ce îl făcu să înţeleagă ce lipsea. Era mişcarea mâinii, un gest simplu pe care îl făceau toţi creştinii.

În numele Tatălui. *Mâna merge în sus*, *spre frunte*.

Şi al Fiului. *Mâna merge în jos*, *spre piept*.

Şi al Sfântului. *Mâna merge la stânga*.

Duh. *Mâna merge la dreapta*.

Dial se uită la hartă şi îşi dădu seama că Danemarca era în partea de sus. Sus de tot. Ca şi Tatăl. Exact ca şi fruntea sa. Era începutul şirului.

Următorul caz era în Libia. Jos, aproape de marginea hărţii. Exact ca în rugăciune. Acesta era Fiul.

Al treilea era în Boston. Foarte mult spre stânga. Urmând tiparul. Era Sfântul.

Şi mai rămânea Duhul. Foarte mult spre dreapta. Undeva la dreapta. Dar unde la dreapta?

Cu un puseu de energie, se repezi după un creion şi o riglă. După trei secunde, o aşează lângă piuneza din Danemarca şi o alinie cu piuneza din Libia. Era gata să traseze o linie între cele două, când observă că era deja trasă o linie. Un rahat de linie deja exista.

Subţire, foarte subţire, văzu o linie albastră care se întindea de sus până în partea de jos a hărţii, o linie foarte subţire, dar care trecea exact la dreapta de Helsingor şi Tripoli. Uitându-se mai de aproape, observă că reprezenta longitudinea de 15° E, ceea ce însemna că primele două oraşe de pe listă erau direct unul deasupra celuilalt, la 12° E.

Mii de kilometri distanţă în linie dreaptă.

Apoi, îşi îndreptă atenţia către Boston, încercând să rămână calm, încercând să rămână concentrat, deşi ştia că desluşise ghicitoarea. Puse rigla sub piuneză şi trasă cu creionul, de la stânga la dreapta, 5° sub paralela 45° N, lângă 40°.

Traversă Atlanticul, trecu mai departe prin Franţa şi Italia, şi Bosnia, şi mai departe prin China şi Japonia, sfârşind în Pacific. După aceea, trecu cu degetul de la stânga la dreapta, căutând oraşe mari pe acea linie, încercând să găsească orice i-ar fi sărit în ochi.

Nimic în Franţa. Sau Italia. Sau teritoriile sfâşiate de război ale Europei de Est. Dar acolo, imediat după deşertul Gobi, chiar înainte de a ajunge în Marea Japoniei şi în apele calde ale Pacificului. Chiar lângă paralela de 40°.

Situată în China, cea mai dens populată ţară din lume. O naţiune unde miliarde de oameni îşi îndreptaseră brusc atenţia spre Vest, căutând religii organizate. Un loc unde asasinii profesionişti ar avea şanse mai mari la câştiguri băneşti decât oriunde în altă parte.

Duhul va muri la Beijing.

57

Oraşul Interzis
Beijing, China

Asta avea să fie ceva special. Nu doar pentru că se întâmpla atât de departe, ci fiindcă era indiciul final al unui puzzle imens ce ar rescrie istoria religiilor. Acesta ar fi *lapiece de resistance* care ar fi dezvăluit secretul lor lumii întregi.

Va întregi semnul crucii.

Oraşul Interzis, numit *Cu Gong* în chineză, fusese cândva palatul imperial vreme de câteva secole, iar până în 1911 cetăţenilor de rând le-a fost interzisă intrarea în el. Protejat de un şanţ cu apă adânc de vreo 6 metri şi un zid care se ridică la mai bine de 30 de metri înălţime, oraşul dreptunghiular este alcătuit din 9 999 de clădiri presărate pe vreo 74 de hectare de teren. Şi pentru toate acestea a fost nevoie de peste un milion de muncitori ca să desăvârşească proiectul. Majoritatea pietrelor mari au fost scoase din cariera din Fangshan – o suburbie locală -, apoi au fost aduse în timpul lunilor de iarnă, folosind imense foi de gheaţă. Pentru ca întregul proces să decurgă lin, chinezii au construit câte o fântână la fiecare 50 de metri pentru a avea mereu aproape o sursă de apă cu care să repare drumul îngheţat.

Astăzi, *Cu Gong* este una dintre cele mai populare destinaţii turistice din Asia, atrăgând milioane de vizitatori pe an.

oameni de toate vârstele, rasele şi mediile sociale. Oameni cu aparate de fotografiat şi caiete de desen. Oameni precum Tank Harper. Doar că, spre deosebire de majoritatea turiştilor, fotografiile pe care el le tot făcea de vreo câteva zile nu au fost ale vreunor tablouri sau altare,

ci mai degrabă ilustrau poziţiile gărzilor înarmate şi punctele slabe ale porţilor masive. Aceasta deoarece, spre deosebire de grupurile de turişti care-i ofereau acoperire, Harper nu dădea nicio ceapă degerată pe China sau pe rahatul lor de cultură comunistă.

De ce? Fiindcă Harper nu era turist. Era călău.

Fusese contactat cu o lună în urmă de un tip pe nume Manzak care auzise de isprăvile lui Harper ca mercenar în Asia. Dintr-una într-alta şi niciuna, nici două, Manzak îi oferi o slujbă. O slujbă tare. Una care i-ar fi permis să se retragă.

După ce a ascultat condiţiile, Harper a fost rugat să aleagă trei oameni cu care să mai fi lucrat înainte, trei oameni cu care ar pleca şi la război. Manzak le notă numele şi verifică trecutul fiecăruia. Erau născuţi să fie asasini, scursurile universului, tipul de oameni care l-ar băga în sperieţi şi pe Satana.

Pe scurt, erau perfecţi pentru misiunea asta.

Manzak a insistat să se întâlnească imediat cu cei patru. Undeva departe, undeva în taină. „Nu contează unde, spusese el, doar alegeţi un loc şi-am să fiu acolo. Oriunde”.

Harper voia să vadă dacă Manzak era aşa de bun precum pretindea şi s-a hotărât să-l testeze. A ales un bar din Shanghai, lângă fluviul Huangpu, un loc pe care doar localnicii l-ar cunoaşte. Manzak n-avea cum să-l găsească. Nici în 48 de ore. Era aproape imposibil.

Când a ajuns Harper, Manzak stătea la bar. Nu zâmbea şi nici nu arăta triumfător. Nici măcar nu bea. Pur şi simplu, stătea acolo, liniştit, de parcă voia să zică: „Să nu te mai îndoieşti de mine niciodată”. Deloc surprinzător, Harper şi ceilalţi au fost de acord cu condiţiile sale ceva mai târziu în seara aceea.

Regulile lui Manzak erau simple. Şaisprezece oameni fuseseră aleşi să execute patru crucificări. Patru oameni desemnaţi pentru fiecare locaţie. Nu discutaţi în public despre misiune. Nu vă despărţiţi sub nicio formă, nicicând.

Dacă vreun om al echipei este prins sau ucis, echipa respectivă este descalificată. La fel şi dacă vreunul vorbeşte sau părăseşte grupul. Asasinatele trebuie executate conform indicaţiilor. Leşurile trebuie lăsate aşa cum s-a planificat. Nu improvizaţi la locul crimei. Există un motiv pentru toate, chiar dacă voi nu-l înţelegeţi.

La sfârşitul săptămânii, toţi trebuiau să se întâlnească lângă Roma, unde supravieţuitorii aveau să împartă 16 milioane de dolari. Cu alte cuvinte, dacă echipa nu se împotmolea, Harper ar fi scos cel puţin un milion zdravăn. Şi, în condiţiile în care celelalte echipe o dădeau în bară, era posibil să se aleagă chiar cu patru.

Ar fi fost realmente o zi bună de salariu pentru ceva ce lui oricum îi făcea plăcere.

Paul Adams se născuse în Sydney, Australia, copil unic a doi misionari care-şi petrecuseră viaţa încercând să facă lumea un loc mai bun. Fie că era vorba de mâncare pentru India sau vaccinuri pentru Africa, scopul lor era să-i ajute pe cei mai puţin norocoşi decât ei.

Remarcabil, încă din copilărie, lui Paul Adams îi plăcea stilul de viaţă al misionarilor chiar mai mult decât părinţilor săi când majoritatea copiilor ar fi fost doborâţi de condiţiile dure, Adams se descurca şi o ducea bine. Nu-i păsa de căldură şi insecte sau de lipsa oricărui tip de confort, fiindcă acesta era singurul stil de viaţă pe care-l cunoscuse. De ce-ar pierde timpul uitându-se la televizor când în vremea asta i-ar putea ajuta pe semenii săi? Asta conta cu adevărat.

Pe la vreo 20 de ani, a înţeles că era vremea să-şi lase părinţii şi să înceapă propriul misionariat. Şi nu pentru că nu-şi iubea părinţii ori viaţa pe care o ducea, ci deoarece ştia că putea face mai multe pe cont propriu. Şi toţi cei din jurul său simţeau lucrul acesta. Adams avea un soi de energie, un amestec grozav de compasiune şi charismă

care-i atrăgea pe oameni, o forţă ce-i făcea să vrea să-l urmeze şi să lucreze pentru el oriunde ar fi mers.

În Australia sa de baştină, aborigenii îl numeau „Duhul de aur”. Spuneau ei că era un dar hărăzit de zei la fiecare o sută de ani sau cam aşa ceva. În cultura lor, aceasta era cea mai mare calitate pe care un om o putea avea, o calitate pe care doar cei mai în vârstă dintre aborigeni o puteau recunoaşte, fiindcă ei erau cei mai înţelepţi membri ai tribului şi, de aceea, cei mai apropiaţi de Dumnezeu. Şi, după spusele bătrânilor, Paul Adams era cel care avea Duh.

El era cel care putea schimba lumea. Alesul acestui secol.

Presa părea să fie de acord. *Time Magazine* îl numea „Maica Tereza a Noului Mileniu”, iar *Newsweek* îi zicea „Sfântul Sydney”. Era tânăr, charismatic şi iubit pretutindeni în lume, iar acesta era motivul principal pentru care fusese ales să moară.

Mai erau ore bune până la răsăritul soarelui, ceea ce le dădea lui Tank Harper şi oamenilor lui destul timp de lucru. Îl înhăţaseră pe Paul Adams cu vreo două zile înainte, în timp ce mergea spre Brisbane şi îl sechestraseră în Morayfield, Australia. O făcuseră aşa de bine, încât părea că Adams fusese luat de pe faţa pământului chiar de mâna dreaptă a Domnului.

Niciun martor. Nicio urmă. Nicio problemă.

O zi mai târziu, erau la Beijing, trecând planul lor în revistă pentru ultima oară. Camerele de supraveghere cu tehnologie de ultimă oră le spuneau că nu puteau intra în Oraşul Interzis fără să fie văzuţi. Era înconjurat de un şanţ cu apă şi ziduri abrupte, care ar fi putut fi escaladate cu un bagaj uşor.

dar nu când aveau de cărat o cruce de vreo 230 de kilograme şi o victimă de 80 de kilograme. Asta ar fi însemnat că echipa lui trebuia să găsească o altă cale de acces. Ceva ce nici nu le-ar trece prin cap chinezilor.

Harper se gândi la multe variante, de la folosirea scripeţilor cu care ar putea trece crucea peste zid până la un imens cal troian. Totuşi, nimic nu-l mulţumea, până auzi un vechi proverb chinezesc despre comorile care cad din cer. În acea clipă, Harper şi-a dat seama că privea problema dintr-un unghi greşit.

De ce să urci când e mult mai uşor să cobori?

58

În timp ce fumul umplea coridorul şi stropitorile îi udaseră leoarcă, Payne observă că lipsea ceva: sunetul alarmei de incendiu. În majoritatea cazurilor, ordinea este următoarea: foc, fum, alarmă, apoi stropitori. Dar nu şi astăzi. Se tot întreba de ce îi pare că asta este o chestiune aşa de importantă.

— Alarma ar fi trebuit să pornească, îl asigură Ulster. Aici, cât şi la unitatea de pompieri din Biasca... o fi vreo defecţiune.

Payne se cam îndoia.

— Poate fi acţionată manual? I se confirmă.

— Poate fi dezactivată cu cheia potrivită.

— Cine are cheile?

— Eu, Franz şi toţi gardienii.

Ucide un gardian, ia-i cheia şi opreşte sistemul înainte ca acesta să poată avertiza unitatea de pompieri. Aşa ar fi procedat Payne pentru a opri sosirea oricărui fel de ajutor.

— Unde-i întrerupătorul? Arătă către aripa de est a vilei.

— E un panou electric pe coridorul din spate. Totul poate fi acţionat de acolo.

— Atunci, acolo mergem.

Ulster se uita la Payne de parcă înnebunise. La fel Boyd, Maria şi Franz. Căldura se înteţea, la fel şi fumul, însă Payne voia să pătrundă adânc înăuntru. Singurul care înţelese fu Jones, dat fiind că mai fuseseră prinşi între ciocan şi nicovală. Ştiau că, în astfel de situaţii, nu aveau cum să facă faţă în luptă. Asta însemna că trebuiau să îi doboare prin strategie. Trebuiau să acţioneze într-un mod la care ceilalţi să nu se fi gândit, altfel ar fi fost măcelăriţi.

— Aveţi încredere în mine. Ştiu ce fac. Toţi aprobară din cap fără a fi convinşi. Payne îi instrui:

— Petr, ia-o înainte cu D.J. Doc şi Franz, voi sunteţi la mijloc! Maria, tu eşti a cincea, iar eu în spatele tău. Payne îi dădu o carabină Mariei: Cu asta ai să ţinteşti mai uşor decât cu un Luger.

Teama din ochii ei îi spunea lui Payne că era îngrijorată. Fie că era din cauza soldaţilor, incendiului sau a lui Payne însuşi, nu-şi putea da seama. Ce-i drept, îi cam venea să-i spună că au descoperit legătura ei cu Manzak, doar aşa, ca să-şi ia o piatră de pe inimă. Astfel, ar putea să se concentreze asupra a ceea ce se întâmpla în jurul lor, în loc să stea cu ochii pe ea. Din păcate, dacă i-ar spune ce ştie, risca să provoace o harababură emoţională, ce ar putea fi şi mai greu de controlat decât situaţia în care se aflau deja. De aceea, s-a decis să mai aştepte. O putea lovi în moalele capului cu aşa o veste ceva mai târziu. Dacă supravieţuiau amândoi.

Stropitorile împrăştiau apă prin vălătucii de fum, făcând să cadă o ploaie neagră. Le întuneca vederea şi le afecta respiraţia. Încercau să compenseze mergând cât mai aplecaţi posibil, dar astfel ritmul le era încetinit pe măsură ce pătrundeau mai adânc în clădire.

Apropiindu-se de ultimul coridor, Jones le făcu semn să se oprească, apoi îi spuse lui Payne să înainteze. Refuzând să-şi dezlipească ochii de pe Maria, merse cu spatele până când ajunse în faţă. Se întoarse către Ulster şi zise:

— Maria e cam agitată din cauza stresului. Vezi dacă poţi s-o linişteşti. Îl apucă de braţ pentru a sublinia importanţa vorbelor sale: Şi, dacă face *ceva* iraţional, roag-o să-ţi dea să verifici arma şi apoi nu i-o mai da înapoi. Nu vreau să se rănească pe sine sau pe oricine altcineva.

Ulster dădu afirmativ din cap şi se îndreptă spre Maria. Payne îi urmări preţ de câteva secunde, înainte de a-şi îndrepta atenţia către Jones: Cum vrei să jucăm cartea asta?

— Tu conduci şi eu te urmez.

— Mie-mi convine. Payne făcu un pas înainte şi se uită după colţ.

După spusele lui Ulster, panoul de siguranţă era mai încolo pe coridor, la stânga, aşa că se ţinură cât mai aproape posibil de peretele din stânga, sperând să rămână ascunşi până când cel care s-ar fi aflat acolo avea să ajungă lângă ei. Desigur, dacă ar fi fost careva. Adevărul e că toate acestea erau doar presupunerile lui Payne. Din câte ştia, alarma de incendiu s-ar fi putut defecta şi atunci el risca să moară de pomană. Şi totuşi o alternativă mai bună nu prea aveau, iar Payne ştia că, dacă ar fi fugit pe uşa din faţă, ar fi fost împuşcaţi înainte de a parcurge jumătate din drumul până la gard.

Aşa, cel puţin aveau o şansă să scape cu viaţă.

La trei paşi după colţ, Payne auzi voci înfundate. Arătă spre ureche şi apoi ridică ambele pistoale Luger în aer să-l avertizeze pe Jones că auzise două voci. Jones se strecură lângă Payne şi făcu semn cu pistolul în jos, spre podea. Asta ca Payne să priceapă că avea să ţintească jos. Payne încuviinţă în timp ce mai făcu un pas. Unul dintre bărbaţi vorbea în italiană, iar celălalt răspundea în Schwyzertütsch, un dialect al Germanei vorbit în Elveţia, pe care-l folosesc majoritatea elveţienilor. Lucrau în echipă, deşi comunicau în două limbi diferite. Payne spera că Jones asculta, deoarece ştia că el ar avea nişte supoziţii despre ce însemna şi ce anume vorbeau tipii.

Desigur, o să se ocupe şi de treaba asta, dar mai târziu, pentru că acum era vremea să-i elimine.

Payne arătă ceasul şi apoi murmură:

— Trei... doi... unu... hai!

Ghemuit, Jones făcu un pas larg, iar Payne rămase pe loc. Mişcarea lor fu atât de rapidă, încât soldaţii nu avură timp să reacţioneze. Amândoi purtau uniforme militare de camuflaj şi măşti de gaze, ceea ce explica vocile înfundate. Pe umeri, le atârnau puşti de asalt AK-47.

La un asalt normal, Payne le-ar fi ordonat să se predea înainte de a acţiona în vreun fel violent, dar nu aici. Trebuia luată în considerare bariera de limbă, aşa că Payne s-a hotărât să fie agresiv. Primul glonţ a trecut direct prin bicepşii italianului, cam în aceeaşi clipă în care Jones a tras un glonţ în gambă, o împuşcătură care i-a rupt muşchiul, iar glonţul s-a oprit în celălalt picior. A căzut la pământ în agonie, iar sângele ţâşnea din el în vreo câteva direcţii. Între timp, soldatul elveţian înţepenise ca o căprioară în bătaia farurilor, nedându-şi seama ce se întâmplă, deşi îi văzuse pe Payne şi Jones la capătul coridorului.

Payne ştia că va trebui să-l folosească pe unul dintre inamici pentru a scăpa teferi de acolo, aşa că Payne alese să nu-l împuşte. În schimb, se repezi, îi dezarmă pe amândoi, le scoase măştile şi apoi puse Lugerul sub bărbia soldatului elveţian, deşi ştia că ţeava este mai fierbinte decât un ondulator de păr.

— Vorbeşti engleză? îl întrebă Payne auzind cum sfârâie carnea de sub bărbie.

— Da, urlă soldatul elveţian. Da!

— Cooperezi sau mori. Câţi sunteţi?

— Şase... noi şi încă patru!

Italianul continua să se zvârcolească de durere. Aşa că Jones îi trase una şi-i ceru să tacă. Payne continuă:

— Unde sunt ceilalţi?

— Afară. Toţi afară.

— Cum comunicaţi?

— Un radio... în buzunar.

Jones îl smulse, asigurându-se că nu transmitea interogatoriul lor.

— De ce sunteţi înăuntru? îl întrebă Payne. Care-i scopul vostru?

— Să nu vă lăsăm să vă retrageţi.

Asta însemna că, în clipa în care Payne ar fi făcut un pas afară, ei s-ar fi strecurat în spatele lui şi echipa sa nu ar mai

fi putut intra înapoi. Era felul lor de a garanta un măcel în curte.

Payne îndesă şi mai tare Lugerul în beregata soldatului.

— Ce aşteptaţi? Care e semnalul vostru?

— Apelul lor. Noi trebuia să aşteptăm să primim apelul lor. Payne dădu din cap.

— Schimbare de plan. Tu vei face apelul sau o să crăpaţi amândoi. Ai priceput?

Omul încercă să dea afirmativ din cap, dar ţeava Lugerului lui Payne îl împiedică.

Jones îi dădu staţia de emisie şi îi spuse exact ce să zică. Apoi, doar ca o măsură de precauţie, Payne îi dădu de înţeles soldatului că Jones vorbea câteva limbi străine şi, dacă aude ceva ce sună a avertisment, o să-i ceară lui Payne să tragă. Payne ştia că soldatul nu-l crede, aşa că Jones îi adresă câteva cuvinte în elveţiană, italiană şi alte câteva limbi. Tipul ar fi rămas cu gura căscată dacă nu era Payne să-i ţină pistolul sub bărbie.

Payne mârâi:

— Vorbeşte-le! Acum!

Soldatul porni microfonul şi rosti în limba lui maternă:

— Max, au fugit! Ne-a scăpat un tunel de ieşire! Aleargă pe la poalele muntelui! Repede!

Jones smulse staţia din mâna elveţianului şi-l felicită pentru performanţa actoricească. Payne n-avea nici cea mai vagă idee ce spusese tipul, dar era clar că o făcuse cu convingere.

Fusese un spectacol care-i salvase viaţa. Dar şi vieţile celor din echipa lui Payne.

Stăteau toţi acolo răbdători, aşteptând reacţia lui Max. Zece secunde mai târziu, auziră ceartă deasupra. Întâi, Max. Apoi, altcineva. Şi din nou Max. Payne se uită la Jones în speranţa că-i va traduce, dar acesta îi făcu semn să aştepte. O altă voce. Apoi, Max. Din nou, Max, numai că, de

data asta, mai nervos. Payne sesiză din tonul cu care vorbea.

În cele din urmă, Jones auzi ceea ce tot sperase.

— Au înghiţit momeala. Se duc în spate. Payne zâmbi la auzul acestor veşti.

— Poţi să zici că-s nebun, dar ce-ai spune dacă am merge direct în faţă?

Toţi râseră, cu excepţia celor doi gardieni. De acum, era doar o chestiune de timp până când vor fi târâţi afară şi pocniţi în moalele capului.

59

Vila din Kiisendorf era la două străzi distanţă şi probabil sub supraveghere. Asta însemna că trebuiau să găsească alte mijloace de transport. Franz sugeră să ia unul dintre camioanele de livrări de la arhive. Erau parcate în afara complexului, pe un teren separat.

În faţă încăpeau doi oameni şi vreo 20 în spate. Franz se oferi să conducă deoarece cunoştea străzile, iar Ulster se oferi să-i ţină companie. Ceilalţi se făcură comozi printre cutii şi lăzi. O lumină din tavan le permitea să vadă, altfel Payne ar fi făcut alte aranjamente. Era pe punctul de a avea o discuţie serioasă cu Maria şi reacţia ei le va spune mai multe decât orice vorbe, aşa că vizibilitatea era obligatorie.

De îndată ce se aşezară, Payne luă înapoi toate armele. Găsi un pretext cum că acestea sunt vechi şi aveau nevoie de întreţinere în cazul în care se udau şi toţi i le dădură, fără nici cea mai mică bănuială. Apoi, îl întrebă pe Boyd ce are în rucsac, iar el îi zise că avea o casetă video, pergamentul şi cât de multe cărţi a putut să care.

— OK, spuse Jones deschizând e-mailul de la Raskin. Trebuie să avem o discuţie!

Payne se aşeză în dreapta lui Jones, prefăcându-se că şterge un Luger încărcat, pe care-l ţinea aţintit asupra Mariei. Cu picioarele strânse sub ea, stătea chiar în faţa lui Payne, iar Boyd lângă ea, pe podea.

Jones zise:

— Chiar înainte de a fi atacaţi, am primit nişte informaţii de la Pentagon. Informaţii pe care am reuşit să le printez. Se pare că unul dintre voi are secrete. Secrete despre legătura cu nişte oameni din Milano.

Boyd se uită la Maria şi ea la el, niciunul nefiind sigur despre ce li se vorbea. Era o stratagemă ce deseori dezvăluia secrete de ambele părţi. Maria întrebă:

— Ne poţi da un...

— Hai, mărturisiţi tot, ceru Jones, uitându-se de la unul la celălalt. Trebuie să ştim totul, chiar aici, chiar acum, altfel vă dăm pe mâna autorităţilor. Fie ce-o fi.

Boyd şi Maria se uitau unul la altul. Niciunul nu vorbea. Amândoi înnebuniţi.

În cele din urmă, Boyd zise:

— Destul cu joaca. M-am antrenat suficient ca să pot recunoaşte tacticile voastre. E clar că aşteptaţi ca unul dintre noi să cedeze şi să vă ofere ceva substanţial. Însă vă asigur că niciunul dintre noi nu are planuri ascunse. Arătă spre hârtia din mâna lui Jones. Spune-ne ce-i acolo. Sunt sigur că există o explicaţie logică.

Jones se uită la Payne, şi Payne încuviinţă. Era vremea să dea cărţile pe faţă.

— La Milano, spuse Jones, când Maria a luat maşina de la închirieri, tu ce făceai?

Boyd răspunse:

— Stăteam în depozit.

— Maria, ai sunat pe cineva de la aeroport? Fata păru speriată de întrebare.

— Pe cine să sun? Era miezul nopţii şi eu încercam să ies din oraş pe furiş. De ce aş fi folosit telefonul?

Jones confirmă, sperând încă să fie nevinovată.

— I-a recunoscut vreunul dintre voi pe bărbaţii care se aflau în elicoptere?

Boyd negă din cap.

— Eu nu.

— Maria? Tu?

Se uită la Jones încurcată.

— Ai fost cu mine mereu. Ştii al naibii de bine că nu am putut vedea pe nimeni. Era prea întuneric şi noi eram prea departe.

— Adevărat, recunoscu el. Foarte adevărat! făcu o pauză scurtă, ţinându-i un pic în tensiune. A fost mai mult decât suficient să-l termine pe Boyd.

— Asta-i prea de tot. Vrem să ştim ce se întâmplă şi vrem să ştim acum. Noi suntem de partea *ta*, Doamne păzeşte. Nu a lor!

— Chiar sunteţi? întrebă şi Payne, băgându-se în discuţie. Am vrea să vă credem, dar aceste informaţii ne cam fac să ne îndoim. Mai ales că ştim că duşmanul este fratele Mariei.

Amândoi, Maria şi Boyd, se făcură galbeni. Încetişor, se uitară unul la altul, căutând din priviri să surprindă şi cel mai mic licăr de vinovăţie. Apoi, se întoarseră muţi spre Payne şi Jones.

Jones întrebă.

— Care-i treaba?

— Nu-i nicio treabă. Nu ştiu despre ce frate vorbeşti.

— Roberto, răspunse Payne. Vorbim despre Roberto. El a fost tipul care a venit la Pamplona şi a pretins că este Richard Manzak. Acelaşi care a apărut şi la Milano şi ne-a ameninţat cu arma.

— Cel pe care l-ai ucis? bolborosi ea.

— Şi torturat. Şi schilodit. Payne încerca să o determine să-şi piardă sângele rece, aşa că le turna una după alta. Ţi-am zis ce i-am făcut când tu erai în elicopter? Trebuia să aflu cum îl cheamă, iar el nu voia să-mi spună, aşa că am fost obligat să improvizez.

Fără vreun avertisment, Payne sări în picioare şi îi trase mâna în jos cu atâta forţă, încât fata icni de groază. Apoi, îi răsfiră degetele pe podeaua murdară şi folosi ţeava Lugerului său pentru a o bate uşor peste articulaţia principală a arătătorului. Lovind-o încet iarăşi şi iarăşi, făcând-o să simtă metalul rece, lăsând-o să-şi închipuie

cam prin ce a trecut fratele ei la Milano. Şi făcea asta în speranţa că o va convinge să vorbească. Detesta să fie atât de dur cu ea – mai ales că era posibil să fie de partea lor -, dar o făcea pentru siguranţa celorlalţi. Trebuia să ştie cui îi era loială. Era absolut necesar.

— Lama a intrat pe aici. I-a străpuns pielea şi venele, şi osul. I-am secţionat degetul în două şi i-am pus vârful în buzunar ca să-i pot verifica amprentele. Exact, când mă aflam în elicopter, eu aveam în buzunar degetul fratelui tău din care se scurgea sângele ce vă uneşte.

Tenul măsliniu al Mariei deveni palid, iar Payne presupuse că era din cauza monologului său. Dar, când mai atinse o dată, ea relevă ceva ce ei trecuseră cu vederea, un fapt simplu care le spunea lui Payne şi Jones multe despre familia ei şi de a cui parte lupta ea.

— Uiţi ceva, zise ea. În noaptea aceea, în Milano, când ai luat legătura cu Roberto, i-ai spus că eu eram în Ferrari, corect? Ascunzându-mă cu D.J?

Payne confirmă. Aşa se întâmplase.

— Şi el cum a reacţionat?

„O, rahat!” îşi zise Payne în sinea lui. Cum de a putut fi aşa de tâmpit? Cum de a omis *asta*? Roberto apăsase butonul detonatorului de parcă ar fi călcat o furnică. Nicio remuşcare. Nicio clipă de ezitare. De fapt, părea să-i facă plăcere. Dintr-un motiv anume, gândul de a-şi ucide sora mai mică îi făcuse o plăcere imensă.

Brusc, Payne avu toate dovezile necesare. Maria şi Roberto nu erau de aceeaşi parte a baricadei.

60

Benito Pelati nu a strigat. Sau ţipat. Nu şi-a pierdut sângele rece. Pur şi simplu, s-a lăsat pe spate în scaun şi a zâmbit. Era o reacţie la care cardinalul Vercelli şi restul consiliului nu se aşteptaseră.

— Îmi scapă ceva? întrebă Vercelli. Îţi vei *distruge* reputaţia dacă permiţi unor asemenea şantajişti să vorbească lumii despre catacombe. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa?

Ani de zile, păstrase secretul catacombelor doar pentru el. În parte, din respect pentru cel mai bun prieten al său, cardinalul Bandolfo, care ar fi fost devastat de trădare; în parte, fiindcă aştepta să descopere povestirea la persoana întâi despre răstignirea din mormântul din Viena. Dar acum, că Bandolfo nu mai era, cripta vieneză fusese dezgropată şi fiul său Roberto fusese ucis, Benito decise că era timpul să acţioneze.

— De ce zâmbeşti? vru să ştie Vercelli. N-ai niciun motiv să zâmbeşti.

— De fapt, *tu* eşti cel care nu are niciun motiv să zâmbească. Vercelli tăcu. Ceva din tonul lui Benito îl tulbura. Era rece şi ferm. Ca un asasin gata să lovească. Şi toţi cei din încăpere îl sesizară. Toţi ochii îl urmăriră pe Benito când se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre Vercelli.

— Consiliul mi-a cerut să găsesc persoana responsabilă de moartea părintelui Jansen şi de şantaj, iar eu aşa am făcut. De ce să nu fiu fericit?

— Ştii cine este responsabil? întrebă brazilianul. Spune-ne şi nouă. Cine?

Benito se uita fix în ochii lui.

— Eu am fost.

— Tu? strigă Vercelli. Cum adică *tu*?

— Exact aşa cum am spus, eu sunt cel din spatele morţii sale. De fapt, eu sunt în spatele tuturor crucificărilor.

Dură o clipă până ce vorbele sale penetrară ceaţa ce întuneca gândirea celor din consiliu. Însă, odată străpunsă, încăperea se umplu de ocară. Venin pur. Şi Benito îl savura din plin. Îl primea ca pe aplauze, apreciind fiecare insultă în parte. Într-un fel, îl făcu să se simtă mai bine în legătură cu ce avea de gând. Apoi, când ajunse la capătul mesei, locul rezervat liderului consiliului, se aplecă spre Vercelli şi-i şopti suav la ureche:

— Stai pe locul meu!

Pentru a-şi sublinia ideea, Benito puse mâna pe capul cardinalului şi-l izbi cu putere de masă. Din gura şi nasul lui Vercelli ţâşni sânge, acoperind roşul strălucitor al straielor bisericeşti cu şi mai mult roşu – o culoare ce ar fi trebuit să semnifice că era gata să moară pentru credinţa lui, dacă era necesar. Şi totuşi Benito nu simţea acea vibraţie din partea lui Vercelli. Şi-a dat seama că s-a făcut înţeles când Vercelli a abandonat scaunul fără alte provocări. Între timp, niciunul dintre cardinali nu a îndrăznit să se mişte, întrebându-se în taină dacă Benito era înarmat şi dacă avea de gând să îi omoare.

Dar chiar nu era cazul. El pur şi simplu voia să le omoare religia.

La cererea tuturor, fusese recrutat de consiliu ca să prindă un criminal, iar el era creierul din spatele tuturor execuţiilor. Oamenii săi ucideau nevinovaţi pe scena lumii pentru a atrage atenţia pe tot globul. Oameni de religii diferite. Lăsând presa să dezbată cazurile crucificărilor pentru a mări presiunea asupra consiliului, Benito trebuia să-i facă să priceapă că era fără scrupule şi nimic nu l-ar împiedica să obţină ceea ce dorea.

Dar la asta avea să ajungă mai târziu. Pentru moment, tot ce-şi dorea era să vadă expresia de pe faţa lui Vercelli când a explicat adevărata semnificaţie a catacombelor.

Când i-a spus că, sub locurile de veci ale Bisericii, exista o cameră ascunsă, la care se ajungea coborând pe o scară despre a cărei existenţă Vaticanul habar n-avea. Şi în acea încăpere se afla un secret fatal. Unul care ar ucide Biserica.

În cele din urmă, după atâţia ani, Benito şi familia sa aveau să primească tot ceea ce meritau.

61

Vineri, 14 iulie
Daxing, China
(aproximativ 32 de kilometri sud de Beijing)

Avionul de marfă decolă de pe un aerodrom micuţ despre care nu ştiau prea mulţi oameni. Iarba acoperea singura pistă care părea mai degrabă câmp deschis. Singurul controlor de trafic aerian era un ţăran care-şi muta vitele ori de câte ori auzea vuietul vreunui motor în depărtare.

Ideea îi venise lui Tank Harper în timp ce acesta încerca să găsească o cale să treacă masiva cruce peste zidurile Oraşului Interzis. După ce s-a gândit puţin, s-a hotărât că ar fi mult mai uşor să arunce crucea de sus decât să o ridice de jos. Nu numai că ar creşte şansele ca ei să scape, dar scena ar genera exact genul de atenţie din partea presei pe care şi-l doreau.

Doar că Harper ştia că avea să încalce câteva dintre regulile lui Manzak pentru a reuşi şi nu voia să rişte partea lui de bani. Aşa că l-a chemat la începutul săptămânii, sperând să primească permisiunea. Manzak a fost aşa de încântat de idee, încât i-a spus lui Harper că, dacă echipa lui reuşea să facă aşa ceva, atunci vor primi un bonus de 100.000 de dolari pe lângă partea promisă. Din acel moment, nu mai exista posibilitate de întoarcere. Vor folosi calea aerului.

Sau aşa cum îi zicea Harper: Operaţiunea aruncarea lui Iisus.

Înainte de decolare, Harper şi oamenii lui au fost forţaţi să facă tot ce făcuseră şi celelalte echipe cu victimele lor. L-au flagelat cu un bici de piele până când bucăţi de piele sfâşiate îi atârnau pe spate. L-au pus pe cruce, bătându-i cuiele unul câte unul. Au atârnat o inscripţie deasupra lui.

Apoi, s-au asigurat că acea cruce modificată – o bază ranforsată, cârlige de oţel deasupra etc. – avea să ţină. Altfel, s-ar alege praful de tot când se va izbi de pământ.

— Două minute, zise pilotul cercetând orizontul. Putem zbura mai jos dacă vreţi.

— Respectă planul, bine, mârâi Harper. Pentru el, acesta nu era un moment potrivit pentru improvizaţii. Făcuse toate calculele la începutul săptămânii, verificase de două ori cifrele după câteva teste şi cercetase interiorul Oraşului Interzis pentru cel mai bun loc de luat în vizor. Tot ce trebuiau să facă era să-i urmeze calculele şi totul va fi bine.

— Treceţi pe poziţii!

Ceilalţi doi membri au sărit în picioare şi l-au împins pe Adams şi crucea către chepengul special care permitea lăzilor mari să fie lansate în spatele liniilor inamice. Deasupra uşii era o serie de cârlige prinse de paraşuta crucii, ca o garanţie că acei 12 metri de pânză se vor deschide în clipa în care ajung în aer.

— Treizeci de secunde, strigă pilotul.

Harper îşi privi ceasul. Exact cum planificase. Tot ce mai rămăsese era să dea lovitura finală înainte de a-l arunca pe Adams din avion.

— Vreun ultim cuvânt?

Adams încercă să vorbească, dar nu putea din cauza căluşului din gură. Tot echipajul râse când Harper duse mâna pâlnie la ureche şi se aplecă, prefăcându-se că ascultă.

— Douăzeci de secunde, îl avertiză pilotul.

—

Harper zâmbi când potrivi suliţa cu vârf de oţel. Toată săptămâna aşteptase acest moment.

— Dacă tot n-ai nimic de zis, cred că eşti gata să mori.

— Cincisprezece secunde!

Uşa avionului de marfă se deschise larg în timp ce Harper înfipse suliţa în coastele lui Adams. Vuietul vântului de

afară acoperi sunetul scos de coastele rupte ale lui Adams şi de aspiraţia udă a plămânului străpuns. Sângele curgea din rană ca dintr-o sticlă spartă de Chianti, conţinutul revărsându-se pe pielea victimei. Harper nu voia să rişte să fie identificat, aşa că înfipse suliţa adânc, până când vârful de metal ieşi practic pe partea cealaltă. Abia după aceea vru să scoată suliţa.

— Cinci secunde!

Harper tăie căluşul de la gura lui Adams în vreme ce coechipierii lui tăiară corzile de siguranţă de lângă baza lemnului. Deodată, imensa pânză prinse viaţă, smulgând crucea din avion cu un şuierat puternic şi trimiţându-l pe Adams pe tărâmul Oraşului Interzis.

Catrina Collins îşi formase talentul de jurnalist la *The Washington Post* şi *The New York Times* înainte de a primi o slujbă la CNN. Era obişnuită să trăiască mereu pe drumuri, zburând oriunde o duceau ştirile. În trecut, fusese mereu câte o săptămână ba într-un loc, ba în altul, niciodată trei luni de zile la rând. Totuşi, asta era ceva ce abia aştepta: o vară la Beijing.

O vară de o plictiseală incredibilă.

Misiunea ei era să monitorizeze o serie de summit-uri economice programate în Orientul îndepărtat. Ambasadori de prin toată lumea se aflau în China să discute despre capitalism şi efectele sale benefice pe termen lung în Asia. Nu tocmai ştiri care să zgâlţâie pământul, dar destul de importante pentru a fi prezentate.

Collins se trezi devreme vineri dimineaţă, terorizată de gândul de a merge la muncă. Dacă mai trebuia să asculte încă o predică despre comerţul liber, avea să vomite. Din fericire, un telefon de la sediul central al CNN îi dădu o păsuire. Cineva sunase furnizând un pont anonim în legătură cu o demonstraţie de lângă Oraşul Interzis. Apelantul nu dăduse multe detalii, ci spusese doar că va fi

foarte violent. Şi *violent* era un cuvânt magic în lumea televiziunii.

Collins fu demoralizată când îşi dădu seama că vreo câteva canale ajunseseră acolo înaintea ei: ABC, CBS, NBC şi Fox, la fel şi zeci de reporteri de prin toată lumea. Însă nimeni nu prea ştia de ce, ci doar că primiseră acelaşi pont ca şi CNN.

— Cat, o strigă Holly Lemmer, o reporteră de la *Chicago Sun-Times* care obişnuia să prezinte cam aceleaşi lucruri ca şi Collins. Ce faci aici?

Collins zâmbi şi o îmbrăţişă pe Lemmer.

— Cu summit-ul economic. Dar tu?

— Chestii de interes general.

În lumea jurnaliştilor, acesta era un mod politicos de a spune: „Nu pot să-ţi zic”.

— Ce-ai auzit despre asta? Ea ridică din umeri.

— Nu multe. Dar tu?

— Şi mai puţin. Collins râse.

— Ştii cum se dovedesc a fi majoritatea ponturilor. E probabil o prostie.

— Dacă pică treaba asta, poate ieşim la o bere. Doar e vineri.

— Ştii ce? Nu-i deloc rea ideea...

Ţăcănitul brusc al aparatelor de fotografiat le atrase atenţia femeilor. Amândouă se întoarseră către fotografi şi observară că-şi îndreptau obiectivele spre cer. Collins duse mâna streaşină la ochi şi îşi lăsă capul pe spate, încercând să înţeleagă ce cădea din cer.

— Ce *naiba* e aia? întrebă Lemmer.

Collins ridică din umeri şi se întoarse către echipa ei de filmare.

— Shawn, filmezi asta?

Shawn Farley îşi potrivi obiectivul.

— Nu prea ştiu ce este, dar filmez.

Collins răscoli în geantă şi găsi un binoclu. Ţăcănitul aparatelor continua în rândul presei.

— Ce-i aia? E o paraşută?

— Cu siguranţă, o paraşută. Şi încă una roşie. Nu prea ştiu ce atârnă de ea.

— Sper să nu fie o bombă. Asta mi-ar strica ziua.

— Cât, spuse el pe un ton grav. Oi fi având vedenii, dar cred că ăla de sus e un tip.

— Uau! Un paraşutist chinez. Opreşte presa!

— Şi pare că e prins de, ăă... Farley apropie cadrul mai mult. Nu putea crede ceea ce vedea. O *cruce*... cred că este prins de o *cruce*.

Collins urmărise cazurile de răstignire, încercând să facă timpul să treacă mai repede la întâlnirile comitetului, adeseori căutând pe net ca să vadă ultimele evenimente. Îşi începuse cariera ocupându-se de crimele din D.C. Şi se lăsa mereu captivată de o poveste bună cu criminali în serie. De îndată, îşi sună şeful.

— N-ai să crezi la ce mă uit eu acum.

— Să ghicesc! Un poster cu Yao Ming în pielea goală. Nu băgă în seamă gluma răutăcioasă.

— A patra răstignire.

— Poftim?

— Şi *n-o* să crezi de unde a venit victima. Îţi jur că n-o să mă crezi.

— De unde? o întrebă el.

Ea se uita la paraşuta căzând uşor din cer.

— Din ceruri.

62

Autostrada austriacă
Graniţa dintre Elveţia şi Austria

Trecerile de frontieră pot fi complicate, mai ales dacă grănicerul are o fotografie de-a ta şi o mare sumă de bani a fost promisă drept recompensă dacă îţi dă cineva de urmă. De aceea, Payne fu de părere că ar fi cel mai bine dacă Ulster şi Franz i-ar duce pe toţi cam până la un kilometru şi jumătate distanţă de graniţă şi i-ar lăsa să treacă în Austria pe cont propriu. Payne se gândi că este înnorat, copacii sunt groşi, iar el şi Jones aveau experienţa de supravieţuire necesară pentru a-i ajuta pe Maria şi Boyd să nu fie zăriţi. Dar Ulster râse când auzi aşa ceva. Le jură că îi cunoştea pe toţi grănicerii şi că nimeni nu va căuta în camionul lui, conform unei înţelegeri anterioare.

Şi Ulster a avut dreptate. Zece minute mai târziu erau deja pe autostrada către *Republik Österreich*. Viena este situată în colţul de nord-est al Austriei şi are peste două milioane de locuitori. Cunoscută pentru contribuţia sa adusă muzicii clasice (Mozart, Beethoven şi Brahms) şi psihoterapiei (Sigmund Freud), cea mai uimitoare privelişte este oferită de Hofburg, o imensitate de palat care se întinde pe vreo 250.000 de metri pătraţi şi adăposteşte peste un milion de obiecte de artă. Hofburg a devenit reşedinţa oficială regală în 1533, când Ferdinand I din dinastia de Habsburg s-a mutat în apartamentele imperiale. De atunci, timp de cinci secole, Hofburg a găzduit demnitari, inclusiv conducători ai Sfântului Imperiu Roman (1533-1806), împăraţii Austriei (1806-1918) şi actualul preşedinte al Federaţiei Austriece.

Cel mai interesant aspect al clădirii nu era însă lista foştilor rezidenţi, ci ceea ce ei au făcut cu aceasta în

vremea în care au locuit aici. De la 1278 până în 1913, fiecare monarh a avut un aport personal la stilul caracteristic epocii. Amestecul rezultat este o capsulă a timpului la nivelul decoraţiunilor interioare, care se întinde pe 18 aripi şi 19 curţi interioare, într-o combinaţie aiurită de stiluri, printre care cel baroc, franţuzesc, al renaşterii italiene, gotic şi stilul german al secolului al XIX-lea.

Însă singura decoraţiune care-i interesa pe ei era statuia *Omului care râde* pe care Payne o zărise în poza lui Ulster. O statuie care se afla în spatele porţilor *Casei Albe* austriece. Cumva, trebuiau să găsească o cale de a examina piesa fără să fie împuşcaţi sau arestaţi.

În timp ce se gândea la diverse scenarii, Payne se uita insistent la încărcătura camionului şi îi asculta pe Boyd şi Maria discutând despre semnificaţia statuii. Zgomotul motorului acoperea pe jumătate vorbele lor, dar pasiunea pentru acest subiect ţinea loc şi silabelor lipsă. Boyd spunea că prezenţa la Viena a *Omului care râde* era dovada că romanii reuşiseră să falsifice răstignirea. Altfel, de ce l-ar fi onorat oferindu-i găzduire într-o clădire atât de importantă?

Dar Maria nu era la fel de încrezătoare. Îi aminti lui Boyd că ea văzuse statuia pe acoperişul Domului din Milano, deşi nimeni nu ştia cine era sau de ce era acolo. Mai mult chiar, deoarece acea statuie era din marmură vieneză, ea susţinea că fusese probabil opera unui artizan local. Asta însemna că piesa de la Hofburg putea fi doar o copie a celei milaneze. Sau viceversa.

Jones era aşezat lângă Payne, căutând Hofburgul într-un ghid de călătorii pe care-l găsise într-o cutie. Spuse:

— Aţi auzit vreodată de Corul de băieţi din Viena? Cântă mesa la Hofburg în fiecare duminică. Dacă aşteptăm până atunci, ne-am putea strecura înăuntru cu restul enoriaşilor.

Menţionarea unei slujbe bisericeşti săptămânale într-o clădire guvernamentală îl cam intrigă pe Payne. Nu numai

pentru că ar fi fost o breşă în securitate ce putea fi exploatată, ci şi pentru că ar fi evidenţiat o diferenţă interesantă între Austria şi Statele Unite. Găzduind o slujbă catolică la Hofburg, guvernul austriac susţinea în mod deschis catolicismul drept religia sa oficială.

Payne întrebă:

— N-au auzit de separarea Bisericii de stat?

Jones făcu semn către ghidul de călătorii. În el se făcea referire la relaţia dintre Austria şi Biserica Romano-Catolică numindu-le „tronul" şi „altarul" – două entităţi care mergeau mână în mână pentru progresul catolicismului.

— Spune că Vaticanul are o înţelegere care garantează sprijinul financiar din partea guvernului austriac. Cetăţenii însă pot urma orice credinţă doresc. Totuşi, un procent din venitul lor merge direct spre Biserica Romano-Catolică.

— Serios? N-am mai auzit de-aşa ceva.

— Nici eu. Dar, dacă ne gândim puţin, presupun că acordul dintre ele are *ceva* sens. Legătura lor cu Roma datează de acum 2.000 de ani, când Viena era un post militar roman. De fapt, nici n-o să-ţi vină să crezi cine a fost unul dintre părinţii fondatori ai Vienei? Nimeni altul decât însuşi Tiberius. Se pare că era conducătorul unei garnizoane romane care ocupase poalele Alpilor. Cât a stat acolo, a înţeles importanţa regiunii şi a ordonat oamenilor săi să ocupe oraşul celtic Vindobona. Odată ocupat, a devenit o bază militară pentru următorii 500 de ani.

Până în acea clipă, Payne nu a fost prea sigur dacă statuia *Omului care râde* merita să bată un drum de zece ore cu maşina. Îşi închipuise că vor găsi vreun indiciu, două, dar nu era convins că merita să piardă atâta vreme – mai ales că Hofburg era o instituţie federală. Le spusese că prea multe lucruri ar putea s-o ia pe un făgaş greşit. Că în apropiere vor fi mulţi gardieni bine pregătiţi. Însă Boyd şi Maria au insistat, cerându-le practic să meargă la Viena.

Această ultimă informaţie îl ajută pe Payne să înţeleagă de ce.

În mod ciudat, legătura dintre Tiberius şi *Omul care râde* era de netăgăduit, dar, din nu se ştie ce motiv, asocierea dintre ei nu a fost niciodată recunoscută de cărţile de istorie. Aceasta însemna că un grup anume s-a făcut luntre şi punte să ascundă legătura dintre aceşti doi bărbaţi. Şi, în clipa în care secretul lor a fost ameninţat, au intrat în panică, trimiţând un detaşament de ucigaşi să-i elimine pe Boyd şi Maria la catacombe şi apoi au aruncat în aer un autobuz ca să închidă gura oricui i-ar fi putut auzi când discutau.

— Dar de ce? Şi, chiar mai important, cine? Nimeni nu s-ar osteni într-atât decât dacă acest secret ar avea vreun efect în zilele noastre. Şi, dacă ar fi aşa, asta trebuia să aibă o legătură cu Hristos şi oamenii care au crezut în El. Nimic altceva nu putea explica un asemenea comportament.

Payne şopti:

— Care-i părerea ta despre Biserica Catolică? Vreau să spun, crezi că ar putea acţiona din umbră?

— Asta e o întrebare delicată. Majoritatea oamenilor preferă să considere Biserica lor infailibilă. Dar când este vorba să se amestece omul, *orice* e posibil.

Preţ de câteva secunde, Jones chibzui cum să formuleze următoarea afirmaţie.

— Ştii ceva despre papa Ioan al VIII-lea? Legenda spune că a fost un scrib englez care a început să lucreze ca notar papal. Mulţi ani mai târziu, după ce îşi dedicase întreaga viaţă Bisericii, a fost numit papă. O poveste minunată, nu? Din păcate, are un final tragic. La scurtă vreme după ce şi-a început domnia, în mijlocul unei procesiuni publice a fost răpus de o durere cumplită. Înainte de a se putea face ceva ca să-l ajute, papa a murit chiar acolo, pe o stradă romană, în văzul tuturor... Ştie careva cum a murit?

— Stai să ghicesc. A fost otrăvit de un preot.

— Nuuu! A murit la naştere. Vedeţi voi, se pare că Ioan al VIII-lea a fost de fapt o femeie însărcinată.

— O femeie?

— Uluitor, nu-i aşa? Capul Bisericii Romano-Catolice i-a minţit pe toţi timp de câţiva ani pentru a obţine ceea ce *ea* a vrut de la viaţă. Jurămintele ei nu au contat. Legea catolică nu a contat. Singurul lucru pe care şi l-a dorit a fost să devină papa Ioan.

— Papa Ioan? Aşa o chema?

— Nu *adevăratul* ei nume! Aşa au numit-o înţelepţii secolului al XIV-lea.

— Legenda papei Ioan trece dincolo de istoria creştinătăţii. Cărţile de tarot medievale o onorau prin cartea Papessa (*la papessa*, în italiană) înainte ca Biserica Catolică să facă destule presiuni ca această carte să fie schimbată în cartea Preoteasa, sperând să minimalizeze scandalul.

Şi ea nu este singura care a încălcat legile bisericeşti de-a lungul vremii. Din ce-am auzit, în decursul timpului, papii au fost taţi a sute de copii. Plus că mulţi papi au obţinut tronul papal prin mijloace ilegale, gen mită, şantaj, jecmănire. Şi, chiar mai rău, mulţi dintre ei au ucis cât timp au fost papi, au făcut de toate, de la furt la atac şi apoi crimă.

Payne nu mai zicea nimic, gândindu-se la vorbele lui Jones. În cele din urmă, spuse:

— Dacă ai lucra pentru Vatican şi ai auzi zvonuri despre un pergament antic care ameninţă acel ceva căruia tu ţi-ai dedicat viaţa, ce-ai face ca să-i pui capăt?

— Nu vreau să fiu grosolan, dar cred că tocmai ai pus problema greşit. Cred că întrebarea mai potrivită ar fi: Ce *nu aş* face?

Camionul lor se opri la vreo 400 de metri de palat. Payne se apropie de geamul şoferului, nerăbdător să discute cu Ulster şi Franz despre Hofburg. Ştia că amândoi mai

fuseseră acolo. Ce nu ştia era cât de buni cunoscători erau ei în privinţa securităţii şi a planului interior al locaţiei. Întrebă:

— De câte ori aţi fost în acest palat? Franz răspunse:

— Asta-i o întrebare grea. După atâţia ani, le-am cam pierdut şirul. Poate de o mie de ori?

— Vorbeşti serios?

— *Ja*! Nu ţi-a spus Petr? Savanţii din Viena au tot venit la arhive timp de mulţi ani, în principal datorită bunicului lui Petr. Hofburg este un muzeu naţional, câteva muzee mari, toate împreună sub acelaşi acoperiş. Curatorii lor ne-au adus foarte multe documente la arhive, pentru a fi studiate. Adesea, acestea erau fie prea voluminoase, fie prea valoroase ca să fie mutate fără ajutor. De aceea avem camioanele.

— Asta înseamnă că tu cunoşti şi personalul de la pază? Franz zâmbi.

— *Ja*, *ja*! îi ştiu pe toţi pe nume.

Brusc, a intra în Hofburg părea să nu mai fie aşa de dificil cum crezuse Payne.

Jones rămase în camion cu Ulster şi Franz în timp ce Payne o luă pe Volksgarten, o coloratăfâşie de teren ce înfrumuseţa zona de lângă clădirea Parlamentului. Maria îl urma la câţiva paşi în spate, având părul bine băgat sub fes şi faţa ascunsă după o pereche de ochelari de soare că ai unei vedete de cinema, pe care şi-i cumpărase de la un vânzător ambulant.

Mai în spate era doctorul Boyd, persoana care-l îngrijora cel mai mult pe Payne deoarece poza lui era pe prima pagină a tuturor ziarelor din oraş. Din fericire, se integră perfect într-un grup de turişti scoţieni care tocmai se întâmpla să meargă în aceeaşi direcţie. Trăsăturile lui palide şi ţeasta chelioasă erau camuflate de o pălărie de soare roşie. Nasul îi era acoperit cu un strat gros de oxid de zinc. Iniţial, cam obiectase, pretinzând că o să arate ca un

moş. Payne îl asigură că tocmai asta era ideea. Toată lumea din Europa căuta un asasin nemilos, nu un boşorog cu faţa păstoasă, acoperită cu creme.

Dură vreo câteva minute să-şi croiască drum până la gardul din faţa Heldenplatz, curtea principală din faţa palatului Hofburg. Payne se prefăcu că-şi leagă şireturile pe trotuarul pietruit, pentru ca Boyd şi Maria să-l ajungă din urmă. Apoi, ca un grup, traversară prin faţa unui şir de *Fiakers*, nişte trăsuri trase de cai care erau folosite în oraşul interior de peste 300 de ani.

Boyd întrebă:

— Şi cum o să facem asta? Pot pur şi simplu să mă duc lângă statuie şi să o examinez?

Payne răspunse:

— Nu văd de ce nu... Dar, când soseşte camionul, plecăm imediat. Arătă spre o statuie ecvestră de lângă poarta exterioară. Eu o să stau pe-acolo şi sunt cu ochii pe tine. Şi, în timpul ăsta, fă-mi, te rog, o favoare şi află de ce râde nemernicul ăla.

Statuia *Omului care râde* era o copie identică a celei din Milano. Uzura marmurei era diferită din cauza climei mai aspre din Austria, însă Maria n-avea niciun dubiu că erau făcute de acelaşi artist, un fapt ce-l punea în încurcătură pe Boyd. De ce şi-ar pierde vremea un sculptor şi ar ciopli două statui identice? De ce nu ar interveni o variaţiune în aşezarea subiectului sau în expresia feţei? Şi de ce *Omul care râde* rânjea cu gura până la urechi în *toate* cazurile? Maria şopti:

— Avem cum să aflăm cine-i sculptorul?

Boyd clipi de vreo câteva ori înainte de a răspunde.

— Ciudat că întrebi aşa ceva, şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Păcat, orice cercetare pe care am face-o s-ar încheia în aceeaşi fundătură de rahat. Deşi sunt multe sculpturi şi tablouri de pe vremea imperiului, doar numele câtorva dintre artiştii romani au fost înregistrate. În cultura

lor, arta era creată pentru a fi admirată, nu pentru recunoaştere creativă.

— Nici măcar marii maeştri? Clătină din cap.

— Spune-mi tu, drăguţo, cine a proiectat Colosseumul? Sau Panteonul? Discutăm despre două dintre cele mai vestite clădiri din lume, însă nimeni nu ştie cine le-a proiectat. Pur şi simplu, aşa erau romanii. Nu preţuiau artistul.

— Atunci, lăsăm artistul şi ne concentrăm pe istoria artefactului? Dacă romanii erau aşa de meticuloşi în a consemna toate faptele, precum ziceţi, poate că vom reuşi să aflăm unde au fost create statuile sau de ce au fost duse în oraşe diferite. Cine ştie? Poate că tot ceea ce dorim să aflăm există între aceşti pereţi.

Boyd oftă.

— Sper, drăguţă. Altfel, adevărul despre Hristos nu se va afla niciodată.

63

Biblioteca Naţională Austriacă
(Situată în interiorul palatului Hofburg)
Viena, Austria

Franz trase camionul în Josefsplatz, o piaţetă din partea de est a palatului Hofburg. Cu o jumătate de secol în urmă, trupele americane şi-au riscat viaţa scoţând pe furiş armăsarii lipiţani din mâinile germanilor. Acum plătea datoria, strecurându-i pe americani în casa armăsarilor lipiţani, trecând de un gardian înarmat, al cărui tată luptase pentru al Treilea Reich în al Doilea Război Mondial.

Ironie, sublimă ironie.

Din ghereta de pază, Karl recunoscu camionul şi apăsă butonul care deschidea uşa de siguranţă. Poarta masivă, făcută din fier şi deasupra cu o serie de ţepuşe decorative,

scârţâi în timp ce aluneca pe şina mecanică. Franz trase într-o curticică îngustă, asigurându-se că nu a trecut direct pe sub camerele de supraveghere.

— Bună, spuse paznicul mai în vârstă, în germană. Chiar mă întrebam dacă o să te mai văd vreodată.

Franz coborî din camion şi-l salută cu o îmbrăţişare călduroasă.

— Ce vrei să zici, Karl?

— Mă gândeam că unul dintre noi o să moară până acum.

Franz râse în timp ce arăta cu degetul către locul pasagerului.

— Îl mai ţii minte pe şeful meu, Petr Ulster?

— Desigur! îl asigură Karl. Familia Ulster este venerată prin părţile astea.

Ulster dădu mâna cu paznicul.

— Mă bucur să te văd din nou!

Cei trei merseră agale până în spatele camionului, foarte degajaţi. În mod normal, Karl era mult mai precaut la livrări, dar nu şi atunci când era vorba de Franz. Drumurile lor se intersectaseră de multe ori şi deveniseră un fel de prieteni.

— Ai noroc că ţi-am deschis poarta. N-ar fi trebuit. O grămadă de idei îi trecură prin minte lui Franz.

— Dar de ce?

— Fac curăţenie în partea asta de clădire. Până duminică, e închisă pentru cei din afară.

— Nu dorim să-ţi creăm necazuri. Vrei să ne întoarcem?

— Nu, domnule Ulster, nu-i nevoie. Mereu suntem dispuşi să facem o excepţie pentru dumneavoastră. Karl privea cum Franz deschidea uşile. Azi, luaţi sau aduceţi ceva?

Zâmbind, Ulster răspunse:

— Aducem. Cu siguranţă, aducem.

Simţul practic îi spunea lui Payne că a intra prin efracţie într-o instituţie care deţinea cele mai mari comori ale lumii nu va fi un lucru uşor aşa cum pretinsese Franz. Dar se dovedi că avusese dreptate deoarece Karl dădu jos una

dintre lăzi fără a inspecta şi restul încărcăturii din camion. Aşa că pur şi simplu au aşteptat acolo până când Karl s-a dus înăuntru, apoi au coborât încetişor din camion.

Cei patru au intrat la parterul aripii din secolul al XVIII-lea al palatului Hofburg, în apropiere de intrarea în Biblioteca Naţională Austriacă, spaţiu care adăpostea una dintre cele mai impresionante colecţii de cărţi şi pergamente din lume.

Uriaşa secţiune centrală a bibliotecii era numită Sala Mare şi se întindea pe toată lungimea piaţetei Josefsplatz. Cu 76 de metri lungime, 14 lăţime şi 20 în înălţime, galeria avea pereţii lungi acoperiţi cu rafturi sculptate în lemn, fresce colorate, coloane în stil corintic şi câteva statui de marmură. În acea zi, biblioteca era închisă pentru public, aşadar, era luminată doar de razele soarelui care-şi croiau drum prin ferestrele circulare ale tavanului boltit.

Payne intră primul în bibliotecă, mergând agale pe podeaua din piatră cu modele, care nu scotea niciun sunet. Cu capul sus, ochii larg deschişi, parcurse mai mult de 15 metri, uitându-se bine la balcoanele care se ridicau deasupra lui precum într-o sală de operă bogat împodobită. Singurul element ce părea nelalocul lui era o ladă mare de lemn lăsată în mijlocul încăperii pentru Ulster şi Franz. Au spus că aşa se proceda – lăsau obiectul la destinaţia finală, cufărul urmând să fie deschis de vreun savant sau de managerul instituţiei. Dar, în acest caz, aveau de gând s-o deschidă ei înşişi. Venind înapoi spre grup, Payne şopti:

— De unde începem?

Boyd se răsuci privind rândurile de rafturi care se întindeau mai departe decât putea cuprinde privirea sa. Mai mult de 2.500.000 de cărţi umpleau această bibliotecă, plus 240.000 de hărţi, 280.000 de peisaje geografice, 43.000 de manuscrise din secolul al VI-lea şi peste 24.000 de autografe.

— Ar trebui să căutăm o listă cu sculpturile din Hofburg sau un registru cu artiştii austrieci din timpul lui Hristos. Din

păcate, avem toate şansele ca un astfel de document să nu fie în engleză.

— Asta mă scoate pe mine din calcul, recunoscu Payne. Nu e nimic altceva cu care să vă fiu de ajutor?

— De fapt, spuse Boyd, ai ochi buni pentru detalii. Poate că ai putea găsi desene ale prietenului nostru zâmbăreţ. Cine ştie? E posibil să stea ascuns pe-aici.

Payne încuviinţă, bucuros că poate face ceva ce nu presupunea să intre prin efracţie ori să împuşte tipi răi.

— Tu unde ai să fii?

— Majoritatea volumelor mai vechi sunt ţinute la etajele doi şi trei. Cu puţin noroc, eu şi Maria vom găsi documentele care datează din timpul lui Hristos.

— Mă duc cu ei, zise Jones. Asta în caz că etajele superioare nu sunt libere.

Payne se uita la ei cum se căzneau cu lada plină de cărţi, dar nu se oferi să le dea o mână de ajutor. Ştia că avea lucruri mai importante de care să se îngrijească decât ridicarea greutăţilor, cum ar fi să vadă dacă sunt paznici la parter. O să-l aibă în vedere şi pe *Omul care râde*, dar, până nu se lămurea că sunt singuri, principala sa grijă era să se asigure că biblioteca era în afara oricărui pericol.

Mai întâi siguranţă, apoi succes. Este un motto bun după care să trăieşti.

Cu pistolul în mână, Payne se furişă până la capătul din spate al Sălii Mari, trecând de bolta acoperită cu fresce ce se sprijinea pe o serie de coloane în formă de copaci. În spatele acesteia se afla cel mai spectaculos element al Bibliotecii Naţionale. La peste 27 de metri înălţime, cupola – un acoperiş ca un dom, care permitea luminii naturale să pătrundă – se ridica deasupra sa precum balconul aglomerat al unui teatru, însă niciunul dintre oamenii care stăteau ciorchine lângă balustrade nu era real. Toţi fuseseră pictaţi pe spaţiul oval înclinat, de Daniel Gran, în

1730. Payne se duse până în centrul Camerei-Dom, cu ochii lipiţi de tavan, când simţi celularul bâzâindu-i la şold.

— Alo? şopti el.

— *Signore* Payne? spuse Frankie. Tu eşti? Eu nu sigur dacă răspunde telefon. Eu sunat fiecare oră de ieri. De ce nu răspunde telefon?

Payne n-avea timp de explicaţii – trebuiau să termine conversaţia în mai puţin de un minut sau risca să fie găsit -, aşa că zise:

— L-am închis ca să economisesc bateria.

— A! Bun gând. Foloseşte numai la urgenţe. Asta e deştept! Amintiri ale conversaţiei de ieri veneau de-a valma. Nu pentru că Payne îi închisese telefonul în nas lui Frankie înainte ca acesta să-i fi spus despre soldaţii morţi de la Orvieto, ci pentru că, o oră mai târziu, erau atacaţi la Kusendorf. Poate că, până la urmă, celularul lui nu era sigur? Aşa că Payne zise:

— Scrie tot ce vrei să-mi spui, şi asta înseamnă *tot*. Te sun eu mai târziu şi-ţi las un număr de fax unde-mi poţi trimite raportul. Dar nu de la propriul tău fax. Trimite-l de la unul public, unul care să nu poată fi pus sub urmărire. Ai priceput?

— Da, dar...

— Şi nu mai suna la telefonul ăsta. Nu-i securizat, zise Payne şi închise înainte ca Frankie să mai poată rosti vreun cuvânt, mândru că discuţia lor a durat doar 23 de secunde.

Din păcate, lucrurile nu s-au schimbat cu nimic. Payne şi echipa lui au fost descoperiţi după scurtă vreme.

Nick Dial nu avea nici timp şi nici documentele necesare ca să zboare în China. Dar a sunat la biroul NEB din Beijing în clipa în care a descifrat ghicitoarea piunezelor.

La început, poliţiştii au fost sceptici, cel puţin până când reprezentanţii presei au fost anunţaţi că urma o demonstraţie care făcea aluzie la violenţă. Aceasta a fost

dovada de care aveau nevoie chinezii. În doar zece minute, desemnau trupe terestre pentru protejarea tuturor marilor locaţii turistice, făcând tot ce le stătea în putinţă să pară eficienţi în ochii presei.

Catrina Collins făcea parte din grupul mass-media. Stătea acolo, transfigurată, ochii ei de un albastru intens urmărind crucea uriaşă care plutea pe cer. Obiectivele aparatelor de fotografiat au început să zumzăie şi jurnaliştii să se îmbulzească, încercând să-şi dea seama unde va ateriza paraşuta. Soldaţii îşi aţintiră armele de asalt M14 spre cer, aşteptând ordinele, în timp ce ofiţerii superiori încercau să-şi dea seama de nivelul ameninţării.

Era o bombă? Un terorist? Sau a patra victimă a asasinului cu crucifix?

Directorul de ştiri de la CNN striga în casca lui Collins. Intrau în emisie în mai puţin de un minut. Lui Shawn Farley, cameramanul ei, i se spusese să urmărească acţiunea cât mai mult posibil în vreme ce Collins descria scena pe care o vedea pe un monitor micuţ.

— Rahat, rahat, rahat! înjură ea în barbă. Machiajul ei trebuia împrospătat şi n-avea nici cea mai vagă idee ce trebuia să spună. Nu sunt fericită. Nu sunt fericită deloc.

Directorul ignoră comentariile ei.

— Şi intri în trei... doi... unu!

Imaginea crucii în cădere apăru la televizoarele din toată lumea.

— Mă aflu în faţa Oraşului Interzis din Beijing, unde, acum o clipă, pe cerul de deasupra oraşului s-a zărit o paraşută... După cum puteţi vedea, se pare că avem a patra victimă din ciudatul lanţ de răstigniri care a captat atenţia lumii întregi.

Grafice cu detalii despre celelalte cazuri se derulau în partea de jos a ecranului, în transmisiunea CNN.

— Victima pare a fi un bărbat alb de vreo 30 de ani. A fost prins de cruce cu câteva piroane, în acelaşi mod în care a fost răstignit Iisus Hristos.

Directorul îi urlă în cască.

— La naiba! Nu-i da o turnură religioasă! Collins îşi adună gândurile.

— Se vede cum curge sânge din mâinile şi picioarele victimei, scurgându-se pe lemn ca într-un film de groază sinistru.

Farley apropie cadrul, încercând să obţină cea mai bună imagine.

— Pot vedea cum îi curge sânge dintr-o parte, ţâşnind din rană precum... O, Doamne! Priviţi-i faţa! Tocmai a deschis ochii! Iisuse! Nu e mort!

— Fir-ar să fie! urlă directorul. *Nu* folosi numele lui Iisus aiurea! Ai să-i stârneşti pe habotnici.

Collins încercă să rămână calmă.

— Soldaţii au împânzit străzile din jurul meu, nesiguri de ce au de făcut. Nu ştiu dacă ei şi-au dat seama că victima încă este în viaţă, că există o şansă de a fi salvat şi de a afla informaţii despre asasin. Se uită la monitor, căutând ceva ce să descrie. Mă uit pe cer ca să văd vreun avion, dar nu zăresc şi nici nu aud vreunul. Lucrul acesta nu face altceva decât să adâncească misterul. De unde a venit? De ce asasinul a ales China? Ce încearcă să transmită?

Crucea cădea în continuare, iar curentul o purta spre curtea interioară a Oraşului Interzis.

— Mai avem puţin şi vom pierde din ochi paraşuta din cauza locului în care ne aflăm. În acest moment, este la vreo 150 de metri deasupra marelui palat, un loc unde presa nu are acces. Vom rămâne cu ochii pe victimă în timp ce aceasta îşi continuă căderea. Trupele aleargă spre cea mai apropiată poartă, fiecare având arme automate, pentru eventualitatea în care acesta este un atac... Pe moment, nu văd echipaje medicale. Sper că acestea se află deja în

interiorul masivelor ziduri ale Oraşului, aşteptând aterizarea paraşutei.

Farley urmări paraşuta până când ieşi din câmpul vizual, apoi, foarte repede, trecu la un cadru cu Collins în picioare pe trotuar. Ochii ei albaştri priveau fix în cameră când încheie:

— Lucrez în presă de mulţi ani, dar *niciodată* nu am văzut o ciudăţenie mai mare ca aceasta... Şi, graţiei magiei televiziunii, puteţi s-o vedeţi şi dumneavoastră.

În camera sa de hotel din Boston, Nick Dial era întru totul de acord cu ea. Ca să vezi, *reality TV*.

Dădu sonorul mai încet şi merse până la panoul lui de informaţii. Patru piuneze roşii marcau scenele crimelor. Patru continente diferite, patru victime diferite. Toate interconectate pe harta lumii de două linii drepte. Linii care formau o cruce imensă. Linii care se intersectau în Italia.

Dar unde în Italia? Aceasta era întrebarea.

Crucea geografică trecea la o distanţă de peste 80 de kilometri de Roma şi Vatican. Era surprinzător pentru Dial de vreme ce ambele locuri se potriveau criteriilor celorlalte cazuri. Oraşe vestite şi mulţimi de turişti însemnau foarte multă atenţie. Însă, din câte înţelese Dial, punctul central al crucii era undeva în regiunea Umbria, pe coclauri, fix în mijlocul pustietăţii.

Dial se aplecă puţin să vadă mai bine, dar era clar că avea nevoie de o hartă mai detaliată a Italiei pentru a găsi exact locul unde longitudinea şi latitudinea se întâlneau, deoarece acolo ceva avea să se întâmple. Ceva important. Nu ştia ce, dar ştia că acolo se afla cheia misterului.

Ştia că acel X marca locul.

64

Boyd şi Maria se despărţiră la etajele superioare ale bibliotecii, căutând informaţii despre *Omul care râde*. Lucrul acesta îi oferea lui Jones şansa perfectă de a petrece ceva timp cu Maria. O găsi lângă colecţia de manuscrise de la etajul al doilea.

— Ce cauţi? Ea şopti:

— Acul în carul cu fân!

Jones se răsuci pe loc, parcurgând cu privirea toate cărţile şi artefactele din jurul lor.

— Cam mare carul cu fân... Cum arată acul tău? Poate că îţi pot fi de folos.

Maria ridică din umeri.

— N-am nicio idee... Absolut niciuna.

— Minunat! Asta chiar restrânge aria de căutare. Maria făcu un pas spre el, trecându-şi uşor degetele peste cotoarele cărţilor.

— Trebuie să recunoşti că există o oarecare ironie în faptul că ne aflăm aici. Adică, din toate locurile din lume, ne aflăm taman la Hofburg, căutând dovada morţii lui Hristos. Asta pare să se potrivească din cauza suliţei.

— Suliţă? Ce suliţă?

— Suliţa destinului. Lancea care a străpuns coasta lui Hristos. Se află aici, la Hofburg.

— O! *Acea* suliţă! Ea încuviinţă.

— Ştiai că primul lucru pe care l-a făcut Hitler când a revendicat Austria, în 1938, a fost să vină aici şi să ia suliţa? Istoricii spun că acesta ar fi fost motivul care l-a determinat să dorească să domine lumea. O văzuse când era tânăr student şi a avut o revelaţie cum că suliţa îl va face invincibil.

Dar Hitler nu era singurul care credea în această armă. Legenda spune că acela care avea suliţa destinului căpăta

puterea de a cuceri lumea. Se mai zicea însă că, dacă acela care avea suliţa o pierdea urma să moară de o moarte lentă – lucru ce nu s-a adeverit în cazul lui Hitler fiindcă acesta şi-a luat singur viaţa la nici opt minute după ce trupele americane au capturat buncărul său, unde păstra relicva. Unii o consideră pură coincidenţă, iar alţii o pun pe seama destinului.

Istoria suliţei sfinte (cunoscută, de asemenea, drept suliţa destinului) poate fi urmărită de-a lungul secolelor chiar de nimeni nu ştie sigur dacă a fost într-adevăr folosită de Longinus, centurionul roman care se presupune că a înfipt-o în trupul lui Hristos. Unii istorici cred că vârful de 50 de centimetri a fost făurit la câteva secole după moartea lui Hristos şi totul nu este nimic altceva decât o şarlatanie.

Unii istorici specializaţi în studiul *Bibliei* sunt dispuşi să meargă mai departe. Nu doar că au impresia că suliţa este pură ficţiune, dar pretind că nici Longinus nu a existat, deoarece numele său nu este menţionat nicăieri până la Evanghelia după Nicodim care a apărut în 715. Şi, mai mult, fiindcă „Longinus” este versiunea latină a lui „longehe”, cuvântul grecesc pentru „suliţă”, zic că numele a fost creat de Biserică pentru a identifica un bărbat de altfel necunoscut.

Maria spuse:

— Evangheliile susţin că suliţa dovedeşte că Hristos a murit. Acum, ne aflăm aici, în locul unde este ţinută suliţa mitică, şi căutăm dovada că Hristos *nu* a murit pe cruce. Ironia este izbitoare!

Jones se opri, gândindu-se la afirmaţia ei.

— Şi dacă nu este o ironie? Dacă există un motiv pentru care suliţa şi *Omul care* râde sunt amândoi aici? Şi dacă Longinus *era Omul care râde*?

Maria zâmbi.

— Glumeşti, nu?

— Deloc, sublinie el. Longinus a fost implicat în răstignire, corect? Şi nimeni nu poate descrie cum arăta, iar el nu a apărut în cărţile de istorie decât după căderea imperiului. E cam ciudat având în vedere cât de preocupaţi erau romanii să consemneze totul. Şi atunci, poate că identitatea sa a fost protejată de Tiberius. Poate că el l-a ţinut departe de cărţile de istorie.

— Şi cu P cum rămâne? Inelul statuii avea un P pe el. Trebuie să reprezinte ceva.

— Poate că reprezintă. Să zicem că numele lui Longinus *a fost* inventat de Biserică, aşa cum pretind unii. Numele său real a fost Petru sau Pavel, sau mai ştiu eu care. Ce vreau să spun e că Longinus stătea chiar lângă cruce în timpul crucificării, deci ar fi putut să-i dea mătrăguna lui Hristos. Şi, în plus, i-a zis mulţimii că Iisus murise, apoi a dovedit-o înjunghiindu-l în coaste.

Maria stătea tăcută, comparând teoria lui Jones cu tot ceea ce ştia ea. Undeva în străfundul fiinţei sale, simţea că nu se potrivea ceva, că lipsea ceva.

Avea să afle ce anume doar câteva ore mai târziu.

Nick Dial răsfoi atlasul până când găsi o hartă a Italiei. Cu mare grijă, trasă două linii pe suprafaţa colorată în timp ce se tot uita la piunezele roşii de pe panoul lui. Ştia că, dacă se îndepărta chiar şi cu o jumătate de centimetru, ar putea trece pe lângă ţintă la kilometri distanţă.

Aşa cum se aştepta, liniile se întâlniră în Umbria, o regiune fertilă, cunoscută mai ales datorită podgoriilor sale decât atracţiilor turistice. Intrigat, Dial îşi potrivi ochelarii cu lentile bifocale şi se concentră asupra punctului de intersecţie, căutând locul exact pe care îl indicau cele patru cruci.

— Orvieto, şopti el.

Îi suna a ceva cunoscut. Ceva recent.

Dial verifică e-mailul pe laptop. Câteva mesaje menţionau recent o explozie a unui autobuz lângă Orvieto şi vânătoarea de oameni în plină desfăşurare, în căutarea doctorului Charles Boyd.

Dial luă celularul, formă numărul de la biroul local NEB şi i se făcu legătura la biroul lui Henri Toulon. Răspunse la al treilea apel.

— Nick, prietene, unde eşti azi?

— Boston, dar nu pentru mult timp.

— O? Te-ai hotărât să renunţi la slujbă şi mă laşi pe mine să-ţi iau locul? Asta e al naibii de drăguţ...

— Boyd, îl întrerupse el. Doctorul Charles Boyd. Ce-mi poţi spune despre el?

— Momentan, e foarte popular. Îl caută toată Europa. De ce întrebi?

— Am senzaţia că are legătură cu cazul meu. Ce-mi poţi trimite?

— Ce vrei tu... Dar nu înţeleg. Cum e el...

— Este doar o bănuială. Vrei să-mi trimiţi informaţiile cât mai curând posibil? Îmi trebuie înainte să mă urc în avion.

— În avion? Dar n-ai terminat la Boston. Am informaţiile pe care le voiai pe fax.

„Rahat”, îşi zise Dial. Uitase de fax. Persoana care l-a trimis la Interpol ştiuse de moartea lui Orlando Pope înainte ca aceasta să aibă loc. Dacă Dial o găsea în Boston, ar putea să-i dea de capăt întregului caz.

— OK, trimite-le repede! Tot vreau să prind avionul.

— Dar, Nick, nu crezi că...

— Haide, Henri! N-auzi ce zic? N-am chef de rahaturi, nu azi. Doar trimite-mi ce-mi trebuie. Nu mai târziu, nu după următoarea pauză de ţigară, *acum*! Pricepi? În mă-sa, chiar acum!

Toulon rânji. Îi plăcea la nebunie să-l scoată din sărite pe şefu, mai ales de când Dial fusese promovat înaintea lui.

— Nick, relaxează-te! Verifică-ţi e-mailul! Informaţiile sunt acolo.

Nick Dial ştia că faxul de *avertizare* era important. Ştia că, dacă identifica expeditorul, ar putea face o legătură directă cu crima, posibil chiar să identifice asasinul sau pe unul dintre complici. Dar, în cazul de faţă, hotărî că avea lucruri mai importante de făcut, aşa că-l sună pe Chang la biroul local NEB şi-i spuse să facă nişte cercetări.

— Să n-o dai în bară, îl atenţionă Dial alergând prin aeroportul Logan. Şi, imediat ce ai informaţiile, te opreşti. Nu mai mergi pe niciun fir. Nu zici nimănui. Pur şi simplu, aştepţi. Ai înţeles? Te sun din nou peste vreo câteva ore, de la un telefon din avion.

— Nicio problemă. Mă duc acasă şi aştept să mă sunaţi... Altceva, domnule?

— Mda! Află cât mai multe posibil despre Beijing. O să vreau informaţii la zi când te sun.

— Da, domnule!

Dial se uită la unul dintre monitoarele de la plecări, încercând să descopere la ce poartă să meargă.

— Ai fost vreodată în China?

— Nu, domnule!

— Dar părinţii tăi? Ei de unde sunt?

— Noank. Se strâmbă.

— Noank? N-am auzit de locul ăsta. E aproape de Beijing?

— Nu prea, domnule. E în Connecticut.

Dial se simţi ca un idiot, aşa că se strădui cât de bine putu să schimbe subiectul.

— Află-mi informaţiile alea, Chang. Te sun înainte să aterizez.

— Domnule? De curiozitate, cât durează zborul spre China?

— *China*? Nu mă duc în China. Mă duc în Italia.

— Un moment, spuse Chang, încurcat. Am crezut că investigaţi crima de azi?

— Chiar deloc. Plec în Italia s-o previn pe următoarea.

Dante Pelati intră în biroul tatălui său şi-l văzu şezând la masa de lucru, bâţâind o fotografie de familie. Tatăl său era un om închis, un tip care prefera să-i ţină pe cei mai mulţi la distanţă. Singura excepţie fusese fratele mai mare al lui Dante. Roberto era primul fiu născut, ceea ce îl făcea prinţ moştenitor al lumii lui Benito. Între cei doi era o legătură pe care Dante n-a putut-o crea. Cel puţin, nu cât a trăit Roberto.

— Ai primit mesajul meu? întrebă Benito. Avea ochii injectaţi şi obrajii străbătuţi de lacrimi, o scenă pe care Dante n-o mai văzuse niciodată. Era o privelişte ce-i făcea plăcere.

— Am venit de îndată, şopti el. Ce pot face pentru tine? Benito puse fotografia pe birou şi se uită la Dante. Îşi dădu seama că el era cheia tuturor lucrurilor, tot ceea ce familia Pelati ţinea ascuns de secole. Şi aceasta îl determinase pe Benito să facă un lucru stânjenitor. Era pe cale să aibă o conversaţie personală cu al doilea său fiu.

— Ştiu că nu ţi-am fost mereu alături... cum ar trebui să fie un tată pentru fiul său... îmi dau seama acum şi... este unul dintre cele mai mari regrete ale vieţii mele.

Dante era blocat. Aşteptase o viaţă să audă acele vorbe, mereu întrebându-se ce ar trebui să se întâmple pentru a auzi aşa ceva din gura tatălui său. Acum, ştia.

— Aş putea sta aici şi găsi scuze... dar ar fi greşit... Meriţi mai mult de-atât... Meriţi adevărul.

Benito se lăsă adânc în scaun, străduindu-se să respire. Mai spusese lucrurile acestea cândva, cu mult timp în urmă, când Roberto ajunsese la vârsta potrivită. Dar această conversaţie va fi diferită. Benito nu va mai vorbi despre secretele ascunse la Orvieto şi cum spera să se folosească de ele. În schimb, îi va spune despre planul care se pusese deja în mişcare. Unul care mai avea un pic şi se materializa.

— Tată, întrebă Dante, adevărul despre ce?
— Adevărul despre familia noastră.

65

Un vraf de ziare prins cu o sfoară de un galben aprins zăcea chiar lângă biroul pentru public. Trecuseră vreo câteva zile de când Payne văzuse ştirile şi voia să citească ultimele noutăţi despre Orvieto. Răsfoi prin vraf până când găsi unul în limba engleză. Îl luă sus şi găsi un loc liniştit de unde putea să vadă dacă apar paznici şi putea să şi citească despre cel mai periculos om din Europa.

Fiecare articol îl înfăţişa pe doctorul Charles Boyd ca fiind un ucigaş cu sânge rece, un om care ar face orice ca să obţină ceea ce vrea, deşi ziarul nu avea nicio opinie despre ce ar putea fi. În ochii lor, el era un fugar periculos care, pe unde trecea, lăsa în urmă doar sânge şi cadavre. Niciun cuvânt despre catacombe sau despre elicopterul care se pare că a încercat să-l omoare. Nimic despre cei 30 de ani de predare la universitate sau despre premiile pe care le câştigase la Dover. De ce? Pentru că asemenea informaţii ar fi umbrit imaginea creată şi l-ar fi făcut să pară uman. Şi, după cum ştie toată lumea, chestiile umane nu se vând. Violenţa se vinde. Asta vor oamenii să citească. *Asta* vindea ziarele.

Ca dovadă era articolul de lângă cel cu Boyd. Îţi sărea în ochi titlul ASASINUL CU CRUCIFIX chiar lângă un prim-plan al cuiva care fusese ucis în Danemarca. În mod normal, Payne ar fi ignorat articolul, doar ca să-şi demonstreze punctul de vedere. Doar pentru că fotografia şi titlul erau atât de dramatizate, atenţia îţi era imediat distrasă de la alte articole din ziar care erau mai importante decât moartea unui om, indiferent cât de brutală şi violentă fusese. Totuşi, ceva în legătură cu cuvântul „crucifix” îi atrase atenţia lui Payne. Parcurse rapid istorisirea care explica tot ceea ce se întâmplase în Helsingor şi toate evenimentele din Libia. Articolul se încheia cu o notă a

editorului care făcea referire la ştirile de ultimă oră din secţiunea de sport, spunând simplu: „Pope este a treia victimă”.

„Rahatul naibii”, mârâi el, ştiind cine a murit înainte de a ajunge la pagina respectivă.

Orlando Pope era unul dintre cele mai bine-cunoscute nume din lumea sportului, de aceeaşi talie cu Tiger Woods şi Shaquille O’Neal. Dacă el era mort, povestea lui avea să umbrească orice altă ştire din lume, făcând din doctorul Boyd doar o amintire prăfuită. Payne dădu paginile până la secţiunea de sport, dar nu găsi nimic mai mult decât un paragraf scurt care menţiona că Pope fusese descoperit crucificat în Fenway Park şi altceva nu se mai putea confirma din cauza orei târzii. Fără fotografii, citate sau reacţii din partea echipei. Cea mai mare poveste din lumea sportului din ultimii zece ani şi el nu ştia nimic despre ea.

Frustrat, Payne apucă ziarul şi merse să-i comunice veştile lui Jones. Înainte să apuce să-i spună, Jones şi Maria începură să discute cu Boyd care frunzărea un text contemporan ce detalia istoria palatului Hofburg şi a familiei regale care îl făurise. Boyd spera să afle care conducător construise partea de clădire unde se afla *Omul care râde*.

— Aţi găsit ceva? întrebă Maria.

Boyd mai citi preţ de vreo câteva secunde înainte să se întoarcă spre ei.

— Hmm? Ce este?

Ea zâmbi. Acelaşi neschimbat doctor Boyd.

— Aţi găsit ceva?

— Frânturi, drăguţă! Frânturi. De-aş avea un indiciu cât de mic care să mă îndrume, sunt *sigur* că aş putea găsi. Făcu un gest cu mâna prin care cuprinse restul bibliotecii. Sunt sigur că răspunsul e undeva aici.

— Sunt de acord, spuse ea zâmbind. DJ. Are o teorie pe care aş vrea s-o ascultaţi.

Boyd se uită la Maria şi apoi spre Jones, încercând să vadă dacă vorbeau serios. Expresia de pe feţele lor îi zicea că da.

— Dă-i drumul! Ascult!

Şi Payne asculta. Dar, înainte ca Jones să poată scoate o vorbă, atenţia lui Payne fu atrasă de agitaţia pe care o auzi la capătul îndepărtat al bibliotecii. Mai întâi o uşă deschizându-se, apoi sunet înăbuşit de paşi. Mai mulţi paşi. Mulţi oameni intrând în edificiu în exact acelaşi timp. Poate că era o echipă de curăţenie sau o echipă de paznici înarmaţi, Payne nu putea să-şi dea seama care dintre cele două. Oricare ar fi fost, ştia că au dat de necaz.

— Ascunde-i, îi spuse Payne lui Jones.

Iar acesta pur şi simplu ştiu ce are de făcut. Lucrau împreună de suficient timp, încât să-şi cunoască tacticile reciproc.

Payne scoase Lugerul de la şold şi alergă încet spre capătul opus de la cel de-al doilea etaj, strecurându-se agil printre coloane şi statui. Mii de cărţi erau aliniate pe rafturile din spatele lui, protejându-l de un atac prin spate, în timp ce un parapet de lemn mărginea balconul din faţa sa. Se afla undeva sus, la cel puţin 4,5 metri deasupra parterului. Se ghemui sub o măsuţă de lângă parapet şi se uită printre baluştrii sculptaţi, de unde putea să vadă mai toată Sala Mare.

Doi bărbaţi în uniformă stăteau în umbra de la intrarea principală, în timp ce partenerul lor meşterea ceva pe după tapetul de pe peretele din dreapta. Payne se cam îndoia ca biblioteca să aibă un seif într-un spaţiu public, aşa că îi rămâneau doar două opţiuni: un sistem de alarmă sau panoul electric. Află răspunsul după vreo câteva declicuri, când tavanul fu inundat de lumină.

Payne rămase cu ochii aţintiţi asupra bărbaţilor în vreme ce aceştia se apropiau de mijlocul încăperii. Erau la mai bine de 30 de metri distanţă, astfel că Payne nu-i vedea şi

nici nu-i auzea prea bine. Din când în când, se auzea un murmur urmat de o replică rapidă, dar nimic inteligibil. În parte din cauza distanţei, în parte din cauza barierei de limbă. Oricum, n-avea nicio idee cine erau bărbaţii aceia şi nici de ce se aflau acolo.

Instinctul îi spunea că nu pe ei îi căutau. Dacă i-ar fi căutat pe ei, n-ar fi stat în mijlocul bibliotecii făcând atâta zgomot. S-ar fi mişcat lipiţi de pereţi, îndreptând armele spre fiecare colţ şi crăpătură, până când le dibuiau ascunzătoarea. Payne nu văzu nimic de acest gen, ceea ce-l determină să creadă că erau în siguranţă, atâta vreme cât stăteau liniştiţi.

Teoria lui Payne se schimbă radical o clipă mai târziu, când unul dintre ei strigă:

— Boyd, n-are sens să te ascunzi! Ştiu că eşti aici. Fii bărbat şi ieşi!

Payne văzuse o grămadă de mizerii în toţi anii de lupte, dar aceasta era prima dată când cineva îl provoca pe unul dintre oamenii lui să-şi arate faţa. *Ieşi-afară-ieşi-afară-de-oriun-de-te-afli* nu se aplică în majoritatea tacticilor militare. Uluitor, ciudăţenia luă amploare când doctorul Boyd ieşi dintre mormanele de cărţi. Cu o expresie sfidătoare, o expresie care spunea că era pe punctul de a face o prostie, cum ar fi să-l provoace pe tipul ăsta la duel, Boyd strigă tare, de răsună toată Sala Mare:

— Vino să mă prinzi, nătărăule!

Ei bine, Payne aproape că se scăpă în pantaloni. Dintre toate tâmpeniile, stupizeniile pe care le văzuse până atunci, de ce naibii un agent activ CIA, antrenat, cineva care se presupune că ar fi un geniu este dispus să-şi divulge poziţia şi să rişte tot ce încercau ei să facă. Cretinul! Ce-o fi fost în capul lui?

Boyd stătea cam la 6 metri distanţă şi nici prin cap nu-i trecea că Payne era sub una dintre măsuţe. Pe moment, acesta fu tentat să-i închidă gura ca să-i protejeze pe

ceilalţi. I-ar fi tras două gloanţe în genunchi şi s-ar fi prăbuşit peste balustradă, cum a făcut mama lui Damien când el a lovit-o cu tricicleta în *Profeţia*. Gândul acesta îi trecu repede când o văzu pe Maria cum se furişează în spatele lui Boyd. Şi, într-o clipă, lumea lui Payne păru că se răstoarnă cu susul în jos. Se întâmpla ceva, dar nu ştia ce. Să fie mai mulţi paznici decât putea el să vadă? Boyd şi Maria voiau să se predea? Sau el şi Jones erau traşi pe sfoară?

Payne primi răspunsul când văzu cine era jos. Mutra rânjită a lui Petr Ulster, obrajii roşii strălucindu-i în lumina vie din Sala Mare. Se uită în sus, spre Payne, şi spuse:

— Jonathon, băiete! Acum, te văd. Sper că nu te deranjează, dar m-am gândit că ne-ar trebui nişte ajutoare.

Toţi se reuniră la parter, unde se făcură prezentările oficiale, şi Boyd se reîntâlni cu un vechi coleg. Doctorul Hermann Wanke purta cămaşă şi cravată, însă în picioare avea papuci. Spunea că aşa făcea mai puţin zgomot prin palatul Hofburg, dar Payne ghici din strălucirea ochilor că era doar pentru amuzamentul personal. Majoritatea oamenilor îl considerau pe Wanke a fi cel mai mare expert al lumii în istoria austriacă, aşa că el o luase de bună că este dreptul lui să fie excentric. Lui Payne chiar nu-i păsa ce poartă, atâta vreme cât îi putea ajuta să-şi ducă misia la bun sfârşit. Îl întrebă pe Wanke de unde îl cunoaşte pe doctorul Boyd şi acesta se lansă într-un monolog care dură vreo cinci minute despre timpurile când erau la Oxford unde, după spusele lui Wanke, se înţelegeau de minune, în ciuda mediilor sociale diferite din care proveneau.

Celălalt bărbat cu care făcură cunoştinţă era Max Hochwälder, blajinul asistent al lui Wanke. Era cam de vârsta lui Boyd, deşi era greu să-ţi dai seama câţi ani avea, dat fiind că ezita să vorbească, iar părul scurt şi blond ascundea orice urmă de fire albe. Îi strânse timid mâna lui

Payne, apoi trecu din nou în uitare, practic dispărând în încăperea plină de personalităţi.

Oricum, după vreo câteva minute de discuţii mărunte, Payne realiză că venise vremea să treacă din nou la treabă. Începu cu cea mai evidentă întrebare. De ce se afla Wanke la Hofburg?

— Studii, *herr* Payne, studii. Vorbea într-o engleză perfectă, cu un accent slab sau chiar absent, deşi, din când în când, o presăra cu câte un cuvânt german, aşa, de amorul artei. Îmi planificasem să văd una dintre colecţiile regale, când i-am zărit pe vechii mei amici, Petr şi Franz. M-am prins imediat că nu făceau treabă curată şi-am vrut să mă distrez puţin cu ei. Le demonstră ce-a vrut să spună strigând vreo câteva cuvinte nemţeşti care păreau să se potrivească mai bine într-un *stalag*[11] decât într-o bibliotecă. Atunci când au ridicat mâinile, am ştiut de-ndată că făceau ceva scandalos. Ceva în care trebuia să mă bag şi *eu*.

Ulster îşi frecă fruntea jenat, o reacţie care îi zicea lui Payne că recrutarea lui Wanke nu fusese planificată, ci doar dăduseră peste el întâmplător.

— Şi de-aici a fost uşor, continuă Wanke. L-am trimis pe Franz afară, să-l ţină de vorbă pe paznic, în timp ce Petr mi-a spus în linii mari despre ce este vorba. În clipa în care am auzit numele lui Charles, am ştiut că trebuie să ajut. Chit că vrea sau nu.

— Sper că nu e nicio problemă, se scuză Ulster. Ştiu că ar fi trebuit să-i torn nişte minciuni şi să nu-l las pe Hermann să se amestece, dar, ţinând cont de reputaţia lui, m-am gândit că ne-ar fi de folos. Cel puţin, aşa sper. Nici nu vreau să mă gândesc că am făcut-o de oaie.

Boyd îl îmbrăţişă pe Payne de parcă ar fi spus *şi-ce-ai-de-gând-să-faci*? ceea ce exprima perfect sentimentele sale. N-avea să urle la Ulster sau să-l dea afară din bibliotecă. El

---

[11] Prescurtare germană pentru “Stammlager” tabără de bază (n. Red.)

doar l-a invitat pe unul dintre prietenii vechi ai lui Boyd, un om care ştia mai multe despre istoria austriacă decât toţi ceilalţi la un loc, să-i ajute la cercetări. Dacă tot a trebuit să trăncănească în faţa cuiva, măcar n-a făcut o alegere rea. Din fericire, Ulster nu zisese chiar totul, cum îşi închipuiseră ei – doar chestii generale despre *Omul care râde* şi nimic despre catacombe. Aşa că Boyd îi mai dădu câteva informaţii, iar Wanke se transformă rapid dintr-un excentric nătărău într-un istoric de mare talie.

— De unde să încep, de unde să încep? tot mormăia în bărbie. Apoi, fără să mai rostească un cuvânt, se îndreptă spre inima bibliotecii, urmat de Boyd, Ulster, Maria şi asistentul lui care era precum un mim. Payne îl apucă repede pe Jones înainte ca acesta să li se alăture, spunându-i că trebuiau să vorbească.

— Care-i treaba? întrebă Jones.

— În ultima vreme, tot am impresia că ne pierdem prea mult timp făcându-ne griji despre Boyd, încât am pierdut imaginea de ansamblu. Cum ar fi ceva mai mare decât catacombele.

— Mai mare decât catacombele? Îţi dai seama că eşti pe punctul de a dovedi că Hristos *nu a fost* crucificat. Mie asta îmi pare un lucru destul de important.

— Mda, ştiu... doar că am sentimentul că se petrece altceva. Jones se uită atent la chipul lui Payne.

— Hai, măi omule! Nu-mi zice, iarăşi treaba aia cu instinctul?

— De fapt, a trecut de faza instinctuală când am citit asta. Payne îi dădu ziarul. Coincidenţa e pur şi simplu prea mare ca să nu existe vreo legătură.

— Ce anume?

— Faptul că noi căutăm informaţii despre răstignire şi peste tot apar oameni crucificaţi. Mai întâi a fost un popă de la Vatican. Apoi a urmat un prinţ din Nepal. Şi noaptea

trecută a fost cineva şi mai dihai. I-au făcut felul lui Orlando Pope.

— Sfântul atacant? Payne făcu semn că da.

— L-au găsit pe Fenway.

— Serios? Jones făcu o pauză şi se gândi. Şi crezi că asta are legătură cu noi?

— Ghici când au început crucificările? Luni. Chiar în ziua când Boyd a găsit catacombele. Aceeaşi zi în care a explodat autobuzul. Aceeaşi în care *noi* am intrat în joc... Poţi să-mi spui că-s paranoic, dar asta *nu poate* fi coincidenţă!

— Ar putea fi, insistă Jones. La naiba, asta n-ar putea fi nimic mai mult decât...

— Ce? O întâmplare fericită? Când ai citit ultima dată o ştire despre o răstignire? Cu mult timp în urmă, corect? Şi când a fost ultima dată când un popă de la Vatican a fost ucis? Poţi să-mi dai măcar un singur exemplu din ultimii 20 de ani?

Payne aştepta un răspuns, dar ştia că nu va primi niciunul.

— Ascultă ce spun, D.J., chestiile astea au legătură. Nu ştiu cum sau de ce, dar am intrat în ceva mai mare decât doctorul Boyd. Şi instinctul îmi zice că, dacă nu aflăm rapid care-i treaba, o sfeclim cu toţii.

66

Tank Harper şi echipa sa ajunseră la aerodromul din Daxing înainte ca leşul să atingă pământul. Pilotul se învârtea în cercuri largi şi joase, semn că radarul nu va fi o problemă. Nu pentru autorităţile chineze. Până aveau să urnească avioanele de căutare, întreaga pistă de aterizare va fi acoperită de vite, iar avionul lui Harper va fi ascuns de vegetaţie.

Dar tocmai din acest motiv îl angajase Manzak. Ştia că Harper nu va fi prins.

Totuşi, ceea ce nu ştia Manzak era că Harper se prinsese de la bun început. În domeniul său de activitate, Harper înţelesese că partea cea mai grea a misiunii nu era misiunea însăşi, ci mai degrabă primirea remuneraţiei. Aceasta era sarcina cea mai periculoasă şi distractivă – mai ales că lucra pentru un angajator nou. Cineva cu care nu mai avusese legătură în trecut. Cineva în care nu putea avea încredere. Cineva ca Richard Manzak.

Manzak îl sunase pe Harper pe la începutul săptămânii şi-i spusese că banii urmau să fie împărţiţi duminică, la o vilă din Roma. Tot ce avea Harper de făcut era să meargă acolo la timp pentru a-şi primi plata. Harper zâmbise când auzise lucrul acesta şi-i pusese o întrebare cât se poate de directă: „Chiar vei fi acolo ca să te întâlneşti cu noi?” Manzak îl asigurase că va fi acolo, dându-şi cuvântul de onoare.

Desigur, Harper ştia că promisiunea lui Manzak nu făcea nici cât o ceapă degerată. Nu numai că minţise în legătură cu numele lui – cel *real* al lui Manzak era Roberto Pelati -, dar, din nu se ştie ce motiv, numele era cel al unui agent CIA dat dispărut. De ce ar face cineva aşa ceva? De ce să alegi un nume care putea fi verificat?

Harper chiar nu putea înţelege. Totuşi, viclenia lui Pelati îi spunea cam tot ce trebuia să ştie: n-avea nici cea mai mică intenţie să-l plătească. Şi, ca lucrurile să fie şi mai rele, deoarece Pelati i-a cerut să se întâlnească în clipa când el şi echipa lui ajungeau în Italia, Harper şi-a dat seama că, la vilă, ceva major avea să se întâmple. Ceva sângeros. Ceva violent.

Şi adevărul era că nu-l deranja deloc.

Harper sperase un milion de dolari, dar se mulţumea şi cu un scalp.

Crucea lui Harper ateriză în curtea principală a Oraşului Interzis, unde a fost imediat ascunsă vederii de o echipă de soldaţi mascaţi şi înarmaţi. Reprezentanţii biroului local NEB erau în apropiere datorită apelului primit de la Dial, care le ceruse să protejeze dovezile cât mai *omeneşte* posibil, deşi acel termen avea o altă definiţie în China faţă de America.

Personalul chinez de la HAZMAT cercetă crucea căutând fire şi fibre, apoi transmise raportul prin radio la sediul central. Trecură câteva minute până se luă o hotărâre, permiţându-le medicilor militari să examineze victima. Doctorii stabiliră că Doug Adams avea şanse reale de supravieţuire doar dacă era trimis rapid la spital pentru a intra în operaţie. Comandantul de la faţa locului le mulţumi pentru eforturi şi le spuse că va încerca să obţină permisiunea. Încuviinţând, doctorii se apucară din nou să-l îngrijească pe Adams fără să vocifereze. Ştiau că aşa se proceda în ţara lor şi o dispută le-ar fi creat necazuri şi lor, şi familiilor lor.

O oră mai târziu, veni vorbă de sus: evacuarea medicală fusese respinsă.

Lui Adams nu i se permitea să părăsească Oraşul Interzis dintr-un motiv oarecare. Chiar dacă asta însemna să moară.

Payne şi Jones îi ajunseră din urmă pe ceilalţi într-o secţiune a bibliotecii care era plină ochi cu mii de copii ale aceleiaşi cărţi. Cel puţin aşa i se părea lui Payne. Fiecare exemplar era legat în piele marocană roşie, albastră şi aurie şi embosat cu un blazon ce aparţinuse prinţului Eugene, membru al uneia dintre familiile de elită a Europei Evului Mediu.

Deşi fusese născut la Paris, Eugene era venerat în Austria, unde-şi făcuse un renume luptând împotriva turcilor pentru Sfântul Imperiu Roman. Mai târziu, şi-a sporit reputaţia donând biblioteca sa particulară – zeci de mii de cărţi, inclusiv unele dintre cele mai rare manuscrise pe care le deţinuseră Italia şi Franţa – palatului Hofburg, unde oamenii din Viena puteau beneficia de pe urma lor. Secole mai târziu, acestea încă erau accesibile celor interesaţi.

Oricum, doctorul Boyd stătea lângă doctorul Wanke în timp ce acesta răsfoia nişte cărţi. De îndată ce l-a zărit pe Jones, Boyd l-a rugat să vină la masă.

Boyd spuse:

— Maria mi-a povestit teoria ta despre Longinus şi-ţi apreciez efortul. Grupul care avea cel mai mult acces la Hristos pe durata chinurilor sale ar fi fost centurionii, de aceea oricare dintre ei poate fi un canditat plauzibil la titlul de conspirator... Cu regret, după cum sunt sigur că ştii, mulţi savanţi cred că Longinus nici măcar n-a existat, că e pur şi simplu rodul imaginaţiei exuberante a vreunui scriitor.

— Poate că nu pentru multă vreme, zise Wanke. Cred că am găsit ceva.

Boyd se întoarse.

— Ce vrei să spui cu *ceva*?

— Voi vreţi informaţii despre statuie, corect? Ei bine, le-am găsit.

Wanke ridică una dintre cărţile prinţului Eugene, arătându-le un desen alb-negru a *Omului care râde* făcut de

un artist local în 1732. Alături, era o descriere detaliată a statuii, în limbile italiană şi germană, făcută de unul dintre oamenii lui Eugene. Informaţii care acopereau aproape 2.000 de ani.

— Conform textului, un om de mare importanţă a venit la Vindobona în anii de început, un om fără nume, care era păzit de câţiva centurioni de parcă ar fi fost de neam regesc. Fără zarvă, i s-a dat un petic de pământ undeva în afara oraşului, lângă o carieră de marmură. A plătit oameni din oraş să-i facă o casă, una ce era protejată de ziduri masive şi săbiile gărzilor sale. A locuit acolo pentru următorii 30 de ani, până când a murit de boală.

Wanke continuă:

— Bărbatul fără nume a făcut tot ce i-a stat în putinţă să fie acceptat de comunitate – dându-le de muncă ţăranilor, predând religie, donându-şi timpul şi averile oricui considera el că merita. De fapt, era aşa de iubit şi preţuit de localnici, încât îi spuneau Sfântul din Vindobona.

Boyd întrebă:

— Ai mai auzit de el?

Wanke confirmă, punând cartea deoparte.

— Da, deşi miturile pe care le-am auzit s-ar putea să nu se potrivească deloc cu ceea ce căutaţi voi. Dacă e să ne luăm după ce spune istoria, Sfântul din Vindobona a fost unul dintre primii credincioşi ai lui Hristos. Era un predicator fervent al creştinătăţii.

— Creştinătăţii? rostiră toţi la unison. Wanke zâmbi.

— V-am avertizat că s-ar putea să nu se potrivească. Uluiţi, toţi comentau această turnură până când Boyd le îndreptă din nou atenţia spre Wanke. Zise:

— Vorbeşte-ne despre statuie. Cine a făcut statuia?

— Bună întrebare, Charles! Aici voiam să ajung. Wanke dădu mai departe paginile din cartea lui Eugene. La vreo câţiva ani după sosirea sfântului, Vindobona a fost vizitată de o echipă de artizani romani trimişi de împăratul Caligula

să aducă onorul acestui om printr-o serie de sculpturi în marmură.

— Ai spus Caligula? Al naibii de genial! Asta înseamnă că avem o dată! Sculptorii au ajuns la vreo patru ani după moartea lui Tiberius, undeva între 37 şi 41 d. Hr.

Gaius Caesar, mai bine cunoscut drept Caligula, a avut o domnie de patru ani, care a început chiar după moartea unchiului său, Tiberius, în 37 d. Hr. Una dintre primele lucruri făcute de Caligula ca împărat a fost să aducă onoruri în mod public numelui lui Tiberius – inclusiv comandarea câtorva opere de artă – pentru a intra în graţiile cetăţenilor romani. Dar, în acelaşi timp, a anulat testamentul lui Tiberius şi a distrus majoritatea documentelor lui personale pentru a proteja reputaţia familiei. A fost obligat să procedeze astfel deoarece Tiberius şi-a petrecut ultimii ani din viaţă comportându-se ca un nebun.

Ca o ironie, cel care a făcut mai mult rău numelui familiei sale a fost Caligula, nu Tiberius. Cei patru ani de domnie ai lui Caligula au fost umbriţi de poveştile despre nebunia şi depravarea lui sexuală care mai şochează şi în zilelele noastre. Printre acestea se numără relaţia incestuoasă cu sora lui, pe care o afişa în public, torturarea şi uciderea prizonierilor ca distracţie la cină, susţinerea discursurilor politice îmbrăcat în femeie, seducerea nevestelor de ofiţeri în faţa soţilor lor îngroziţi şi faptul că şi-a făcut calul preferat senator roman.

Wanke îşi continuă expunerea:

— Împlinind ultimele dorinţe ale lui Tiberius, împăratul Caligula a comandat câteva statui care să fie făcute din marmură locală. Faţa fiecăreia trebuie să reflecte veselia triumfului, sfidând lumea de parcă ştia un secret extraordinar. Apoi, când au terminat, una dintre ele trebuia să decoreze casa sfântului de pe vârful dealurilor albe ale Vindobonei. Celelalte urmau să fie împrăştiate în ţinuturi de zăpadă şi soare.

Maria tresări auzind potrivirea de cuvinte. „Zăpada şi soarele” apăruseră şi în pergamentele de la Orvieto.

— În timp, sfântul s-a cam săturat să se tot uite la propria imagine. Invocând umilinţa, a scos statuia din casă şi a dat ordine să fie distrusă. Dar pe centurionii lui nu i-a lăsat inima să strice un lucru atât de frumos. Şi atunci au pus statuia undeva la marginea oraşului, unde, mai târziu, a devenit un altar pentru oamenii urbei, un loc de venerat bunătatea şi dărnicia sfântului. Şi a stat acolo câteva secole, până când a început construcţia palatului Hofburg, moment în care a fost mutată în partea opusă a oraşului, într-un loc de onoare, la exterior.

Biblioteca se cufundă în tăcere. Era vremea să se gândească la ceea ce aflaseră.

În cele din urmă, Boyd vorbi:

— Mai este ceva? Ceva despre numele sau faptele acelui bărbat?

— Nu, nimic de genul acesta. Mai târziu, s-a menţionat că acei centurioni au îngropat secretele sfântului în pământul dealurilor albe, dar acesta este probabil doar un mod de a se referi la locul unde se află mormântul său.

— Da, probabil.

Wanke se uită fix la Boyd vreo câteva secunde, până să înceapă a vorbi iarăşi.

— Charles, iartă-mă că îndrăznesc, dar ce anume cauţi? Trebuie să fie ceva extraordinar de important, altfel nu ţi-ai arăta faţa în public.

Boyd îl aţinti şi el cu privirea, refuzând să admită ceva. În parte ca să-l protejeze pe Wanke, în parte din lăcomie. Pentru Boyd, aceasta era descoperirea *lui* şi doar la gândul că i-ar putea fura cineva gloria, mai ales când lucrurile se aflau într-o fază atât de avansată, i se făcea rău.

— Hermann, ai încredere în mine?

— Poţi să mă crezi sau nu, însă nu-mi stă în fire să-i ajut pe fugari.

— Atunci, crede-mă când îţi spun asta: nu vrei să ştii ce căutăm noi! Zeci de oameni au murit numai săptămâna trecută, oameni nevinovaţi, şi numai din cauza acestui secret. Boyd se gândi la toate victimele din autobuz şi cum urlau în agonie. Nu voia ca aşa ceva să i se întâmple unuia dintre prietenii săi. Hermann, fă-ţi singur un bine şi uită că m-ai văzut azi. Imediat ce se liniştesc lucrurile, îţi promit că iau legătura cu tine şi îţi explic totul. Dar, până atunci, *te rog*, nu mai spune nimănui că ne-am întâlnit! De asta depinde viaţa ta.

67

Au mai stat la Hofburg vreo câteva ore, până când i-a apucat paranoia şi au început să aibă gânduri despre paznici înarmaţi care dau buzna în bibliotecă, iar atunci s-au hotărât să plece.

Să nu mai punem la socoteală că, în acel moment, toţi voiau să dea un telefon. Petr Ulster trebuia să sune la Kusendorf să vadă pagubele produse de incendiu. Jones voia să sune la Pentagon ca să obţină ştiri proaspete despre crucificarea lui Orlando Pope şi orice altceva ar mai putea afla. Iar Payne promisese să-l sune pe Frankie ca să-i dea un număr de fax unde putea să-i trimită informaţiile. Singurii care nu aveau de dat telefoane erau Boyd şi Maria care erau aşa de intrigaţi de jurnalul pe care-l *împrumutaseră* din colecţia prinţului Eugene, încât erau mulţumiţi să stea în partea din spate a camionului lui Ulster şi să discute.

Grupul se instală într-un internet-cafe din centrul Vienei, în buricul oraşului, pe Ringstrasse, un bulevard de mai bine de 5 kilometri, mărginit de monumente, parcuri, şcoli şi vestita în lume Operă de Stat. La nord-est, puteau vedea vârful Catedralei Sfântul Ştefan cu turnul ei de 15 metri ţâşnind spre cer precum o stalagmită gotică. Chiar şi

cafeneaua era mare şi în plină forfotă, ticsită cu turişti care luau masa sau o cafea în timp ce-şi verificau e-mailurile.

Payne luă legătura cu Frankie la biroul acestuia şi îi ceru să trimită faxul cu informaţiile pe care le aflase. Payne nu voia să-i spună numărul de fax al cafenelei, de teamă ca telefonul lui Frankie să nu fie ascultat, dar au găsit ei o cale. Singura problemă era că Payne trebuia să aştepte până când Frankie ajungea undeva pe stradă, ca să sune de la o linie sigură.

Între timp, Jones îl găsi pe Raskin la Pentagon şi află că a patra crucificare avusese loc în Beijing, un caz mult mediatizat peste tot în lume. Îi zise lui Payne să găsească un televizor care să prindă CNN-ul în vreme ce Jones primi informaţii generale despre celelalte trei crime. Prezentarea pe care o făceau televiziunile era uluitoare. Un bărbat bătut în cuie de o cruce plutea în aer în timp ce sângele ţâşnea din el cu încetinitorul, din rănile de la mâini, picioare şi coaste. Un crainic vorbea despre recentele tragedii, apoi urmă un interviu cu un „expert” care spunea că nu are nicio idee despre motivaţia unor asemenea crime.

Payne se uită câteva minute, până când simţi o mână pe umărul său. Nu o mână ameninţătoare, doar o bătaie uşoară. Se întoarse şi-l văzu pe Ulster cu faţa palidă şi obrajii roşii, plini de lacrimi. Numai ce terminase de vorbit cu cineva de la Kusendorf şi era evident zdruncinat de veşti. Payne îi dădu un scaun să se aşeze lângă el, fără să insiste asupra detaliilor, până când acesta fu gata să vorbească. Alinase destui soldaţi îndureraţi ca să ştie cum să procedeze.

Trecură câteva minute până când Ulster fu în stare să vorbească despre pagubele de la arhive. Erau mult mai grave decât se aşteptase. Toate seifurile rezistaseră, protejând cele mai preţioase colecţii de foc şi apă. Însă multe ziduri exterioare ale clădirii fuseseră distruse, făcând ca structura de rezistenţă a arhivelor să devină instabilă.

Asta însemna că, deşi artefactele erau intacte deocamdată, ele puteau fi distruse dacă se dărâma clădirea.

— Trebuie să mă întorc, îi spuse lui Payne. Nu-mi pasă dacă-mi pun viaţa în pericol, trebuie să plec.

Payne fu de acord, deşi ştia că Ulster se îndrepta spre sentinţa cu moartea. Cu siguranţă, soldaţii aşteptau acolo.

oameni care salivau la gândul de a pune mâna pe el şi de a-l tortura ca să afle informaţii despre Boyd, catacombe şi orice altceva. În mod normal, Payne s-ar fi oferit să meargă înapoi cu el, ca gardă personală, dar nu şi azi. Nu cu toate cele care se întâmplau. Serviciile lui Payne erau necesare în Viena sau oriunde aveau să mai meargă.

Dar asta nu însemna că avea să-l abandoneze.

— Poţi aştepta douăsprezece ore? întrebă Payne. Ulster clipi de vreo câteva ori, apoi se uită confuz la el.

— De ce?

— Douăsprezece ore. Poţi aştepta atât înainte de a te întoarce?

— Jonathon, spuse el, amândoi ştim că nu mă poţi însoţi...

— Ai dreptate, nu pot veni cu tine. Dar asta nu înseamnă că nu te pot ajuta. Acordă-mi douăsprezece ore şi-ţi promit că o să am pregătită o echipă de gărzi înarmate care să-ţi ofere protecţie. Mai mult, îţi dau cei mai buni ingineri care există pentru a-ţi salva proprietatea. Ai încredere în mine, o să fac treabă mai bună decât orice firmă locală de protecţie.

Ulster fu cât pe ce să-l dezamăgească pe Payne, putea să vadă după ochii lui. Era cât pe ce să-i mulţumească lui Payne pentru ofertă, dar s-o refuze politicos din cauza preţului, a mândriei sale sau din cauza a o sută de alte motive oarecare. Payne le ştia prea bine deoarece şi el ar fi făcut exact la fel. De aceea, Payne se hotărî să i-o ia înainte, amintindu-i de înţelegerea lor anterioară.

Payne spuse:

— Când ne-am întâlnit, ţi-am promis că, dacă îmi dai acces total în arhive şi să mă folosesc de serviciile tale, o să fac să merite tot timpul acordat. Ei bine, acum a venit vremea să-ţi plătesc. Îi ceru lui Ulster să se uite la ceas. Spune-i lui Franz să conducă încet pe drumul de întoarcere acasă, pentru că, în douăsprezece ore din clipa aceasta, oamenii mei o să vă aştepte la graniţa elveţiană. Vei şti că sunt oamenii mei pentru că ei vor cunoaşte parola noastră specială.

— Parolă? întrebă Ulster cu lacrimi în ochi. Ce parolă? Payne îl luă de mâini şi le scuturã.

— Parola este *prieten*!

Payne dădu câteva telefoane colegilor săi de acasă, iar aceştia îl asigurară că ştiau ce au de făcut. Din clipa aceea, avu certitudinea că Petr Ulster şi arhivele sale vor supravieţui.

Vibraţia celularului lui Payne îl readuse în Viena. Frankie suna de pe numărul de fax de la cafenea, aşa că Payne răspunse zicând:

— Te-a urmărit careva?

— Nu, îl asigură el. Eu este foarte atent.

— Scrie asta.

Îi dădu numărul, apoi îi ceru să dea foc notiţei şi foii de confirmare când termină. Şi să şteargă memoria faxului.

— Unde te pot găsi?

— Biroul meu. Eu este la biroul meu.

Payne mârâi. Acela era ultimul loc în care voia ca Frankie să stea. Ce-o fi gândit Frankie când i-a spus să folosească un telefon public?

— Du-te în altă parte, dar nu acasă la tine. E prea uşor de găsit.

— Pot merg hotel.

— Perfect, acceptă Payne. Să plăteşti cash şi să foloseşti un nume fals, ceva ce nu uiţi uşor, cum ar fi... James Bond.

— *Şi*! chicoti el.

Era clar că-i plăcea alegerea.

Frankie rosti numele celui mai apropiat hotel care-i trecu prin minte, iar Payne îi memoră numele.

— Du-te acolo după ce termini. Camera şi room service-ul le plătesc eu, OK?

— *Si*, confirmă el.

— Şi să nu foloseşti cardul de credit pentru *nimic*.

— Nu card. Promit!

— Mulţam, Frankie! Mi-ai salvat viaţa. Vorbim curând.

34 de secunde. Nu era rău deloc. Mai ales dacă faxul lui avea să-l ajute pe Payne să priceapă ceva. Dar avea îndoieli. Ce naiba ştia Frankie, iar Payne nu?

Ceva mai târziu, primi răspunsul. Ticălosul ăla mic chiar îi salva viaţa.

Boyd şi Maria aduseră jurnalul prinţului Eugene în cafenea şi luară loc în faţa unui calculator. Maria puse stăpânire pe tastatură, iar Boyd, care încă mai purta loţiunea aia ridicolă pe nas, îi spunea ce să scrie. Curios, Payne vru să ştie ce căutau, dar nu putea pleca de lângă aparat până când nu primea faxul de la Frankie.

Jones i se alătură lui Payne o clipă mai târziu, imediat după ce încheie o conversaţie telefonică de 20 de minute cu Randy Raskin. Spuse:

— Omule, ce-mi mai place să sun la Pentagon cu taxă inversă. Convorbire plătită din banii de taxe.

— Ai sunat cu taxă inversă din Austria? Asta cam sună a o mie de parai.

— Dar face până la ultima centimă. Răsfoi prin notiţe. Până acum au avut loc patru crucificări, câte una în Danemarca, Libia, America şi China. Toate asasinatele sunt similare precum crimele la indigo.

— Cu alte cuvinte, o echipă. Clătină din cap.

— Patru echipe *diferite*.

— Patru? Crimele au avut loc în zile diferite, corect?

— Adevărat, dar răpirile se suprapun. Mai pune la socoteală călătoria şi fusurile orare, şi toate alea, iar poliţaii cred că au fost mai multe echipe. Dacă nu patru, cel puţin două.

Payne se gândi o clipă, încercând să înţeleagă ce ar avea careva de câştigat crucificând oameni la întâmplare.

— Există vreo legătură între victime?

— Nimic remarcabil. Ţări de proveniență diferite, ocupaţii diferite, totul diferit – cu excepţia faptului că erau bărbaţi la vreo 30 şi un pic de ani. Exact cum era Hristos când a murit.

— Iisuse! icni Payne.

— Mda, ăsta-i tipul. Oricum, i-am spus lui Randy că aceste crucificări ar putea avea ceva în comun cu cazul nostru, aşa că l-am pus să verifice toate înregistrările telefonice ale agentului Manzak, adică Roberto Pelati. Surpriză, acesta a sunat în Danemarca, China, Thailanda, America şi Nepal în ultimele şase săptămâni. Fie pregăteşte o vacanţă babană, fie este omul nostru.

— Omul nostru pentru ce? Jones ridică din umeri.

— Asta pare a fi o întrebare de un milion de dolari.

O întrebare de un milion de dolari. Ce glumă. Suma aceea nu mai avea de mult aceeaşi semnificaţie ca în trecut. Acum, părea că toată lumea are un milion de dolari. Participanţi la emisiuni-concurs, ciudaţi împătimiţi de internet, câştigători la reality-show-uri, diverşi intermediari. Payne chiar se îndoia că Roberto Pelati ar fi făcut oricare dintre aceste lucruri pentru *doar* un milion de dolari. Pentru un miliard, poate. Dar, cu siguranţă, nu pentru un milion. Ăştia erau bani de buzunar pentru infractorii din zilele noastre.

Şi apoi, care-i ăla să aibă un miliard de dolari de risipit? Bill Gates, Ted Turner şi ceilalţi din lista *Forbes*. Poate vreun şeic, doi. Poate vreun cap încoronat. În afară de ăştia, ar fi

nevoie de muls o ţară mare, astfel încât cetăţenii ei să nu le simtă lipsa.

Doar dacă... stai o clipă... doar dacă...

Sfinte Sisoe! Doar dacă nu este o ţară *fără* cetăţeni.

O ţară care să aibă miliarde de dolari puşi bine, de care să nu ştie nimeni.

O ţară care risca să piardă *totul* dacă acest scandal avea să ajungă la urechile publicului.

Doamne, Dumnezeule, asta era. Aşa stătea treaba cu banii. Banii Vaticanului.

Tot ceea ce se întâmpla – catacombele, crucificările, vânătoarea doctorului Boyd – era legat de bani. Grupul lui Pelati îi voia şi ar fi făcut orice să-i aibă.

Asta trebuia să fie. *Trebuia* să fie.

Sunetul faxului rupse şirul gândurilor lui Payne. Habar n-avea ce trimitea Frankie, dar se ruga să-i vină în sprijinul revelaţiei pe care tocmai o avusese. Altfel, ar fi tare încurcat din nou, înainte să fi avut şansa de a-i expune cuiva teoria lui. Oricum, înşfăcă prima pagină şi trecu repede cu privirea peste informaţii. Cumva, Frankie se prinsese cine murise când s-a prăbuşit elicopterul, din fotografiile lui Donald Barnes, în care fiecare soldat fusese marcat, iar dosarul personal verificat. Toate informaţiile din raportul său erau dactilografiate, cu excepţia unei note scrise de mână în josul paginii, care spunea că fotografiile şi graficele încă urmau să vină.

Payne râse. Glumea, nu?

Nuuu, Frankie nu glumea. Inclusese fotografii ale feţelor (preşi post-mortem) victimelor şi apoi folosise grafica pentru a ilustra unde şi-au făcut antrenamentele cei trei soldaţi şi câte luni fuseseră în acelaşi post împreună înainte de misiunea fatală. Într-o notă laterală, menţiona că pilotul era un poliţai din Orvieto care nu părea să se potrivească restului echipei, deoarece el nu fusese membru în Garda Elveţiană, precum ceilalţi.

Garda Elveţiană. Aceasta era dovada, una dintre dovezile ce nu puteau fi negate. Dacă garda era implicată, atunci Vaticanul era şi el, deoarece rostul gărzii era să-l protejeze pe papă. Doar dacă, desigur, Benito nu era în spatele atacului. Poate că a angajat foşti membri din gardă să-i facă treaba murdară?

Payne îi spuse lui Jones.

— Ştii piesa aia lipsă din puzzle? Cred că tocmai am găsit-o. Îl puse la curent cu tot ce aflase: bani, crime şi teoria lui despre Benito. Ştia că aproape totul era presupunere, dar tocmai aceasta era frumuseţea rolului lor în toată tărăşenia asta: nu le păsa deloc de lege. Nu erau de la poliţie şi nici nu încercau să condamne pe careva. Pur şi simplu, se străduiau să afle adevărul, indiferent care era acela.

Rugându-se să aibă şi şansa să-i pedepsească pe cei care îi băgaseră în această poveste.

Ca prin minune, în mai puţin de o oră, rugăminţile le-au fost ascultate.

68

Chang auzi telefonul şi se uită cine sună. Opri sonorul de la prezentarea ştirilor despre Beijing, apoi răspunse. De undeva de peste Atlantic, Nick Dial zise:

— Spune-mi despre fax. Chang îşi luă notiţele.

— Am fost la gara de unde a venit faxul şi am vorbit chiar cu şeful cel mare. Şi... ăăă... cred că am primit nişte informaţii greşite.

Dial îşi sprijini fruntea de fuzelajul avionului.

— Ce vrei să spui?

— Faxul nu putea veni de la acel număr, deoarece de la acel aparat anume nu se pot trimite. Este setat în aşa fel încât să poată doar primi faxuri, nu să şi trimită. Ceva de genul că prea mulţi poliţişti ar trimite faxuri personale.

Dial zâmbi superior, impresionat. Îşi dădu seama că, în zilele noastre, tehnologia era destul de bună ca să poată modifica identitatea apelantului. Poate că asta era o altă chi-ţibuşie ca să-l pună pe o altă pistă în timp ce criminalul planifica altceva.

— Spune-mi despre China.

Chang îl puse la curent cu ultimele noutăţi, inclusiv un raport neconfirmat, potrivit căruia victima era Doug Adams, un tip cunoscut peste tot ca Sfântul Sydney datorită activităţii sale de misionar.

— Să fiu al naibii, mormăi Dial. Au pus mâna şi pe Duh.

Practic, asta era vestea pe care o aştepta. Îi demonstra faptul că teoria sa despre semnul crucii era corectă. Şi mai însemna că, dacă asasinii continuau după tiparul acesta, urmau să ajungă în Italia cam în acelaşi timp cu el.

Ulster şi Franz erau pe drum, înapoi spre Küsendorf, iar echipa lui Payne avea două opţiuni: să ia un taxi sau să fure o maşină. În final, se deciseră pentru varianta a doua, sperând să evite o situaţie gen Jamie Foxx din filmul

Victime colaterale, unde un şofer de taxi a fost implicat într-o situaţie extrem de proastă.

Umblară pe străzi până când au dat peste un vehicul care le întrunea necesităţile. Era un Mercedes G500, un SUV ce arăta ca o combinaţie între un sedan şi un Hummer. Cheile erau înăuntru, aşa că nici măcar nu au trebuit să lege firele pentru a face maşina să pornească. Şi, mai mult, Jones a umblat la sistemul electric, pentru ca vehiculul să nu poată fi urmărit de echivalentul european al lui Onstar[12]. Ajunşi înăuntru, au înaintat pe alee trecând de Vermählungsbrunnen, o fântână uriaşă ce înfăţişează unirea dintre Maria şi Iosif. Ironia îi făcu pe toţi să se simtă puţin stingheri. Ei încercau să demonteze mitul răstignirii şi erau forţaţi să facă lucrul acesta chiar sub privirea părinţilor pământeni ai lui Hristos.

Peste drum de fântână se afla Hoher Markt, gazda locului public pentru spânzurătoare, asta până când arheologii au înţeles că era construită deasupra unui aşezământ roman de la Vindobona, care includea locul unde un împărat roman, Marcus Aurelius, e posibil să fi murit în 180 d. Hr. Se pare că există o scindare clară între istorici, unii susţinând că acesta nici măcar nu a trecut pe acolo. Alţii spun că a venit în această regiune având în vedere o expansiune spre graniţa de nord-est a teritoriilor romane, în timp ce unii afirmă că a murit la Sirmium, localitate aflată în prezent în Serbia, la peste 800 de kilometri distanţă. Evident că această discrepanţă a alimentat foarte multe speculaţii şi controverse. Boyd a concluzionat că diferenţele dintre aceste istorisiri este posibil să fi fost adevărate, dată fiind misiunea în care se afla când a murit. Dacă Aurelius, care avea o reputaţie de a persecuta creştinii mai mult decât oricare alt împărat, era în Vindobona ca să afle adevărul despre *Omul care râde*? Aşa s-ar explica existenţa a două

---

[12] Sistem de depistare a autovehiculelor (n.red.)

poveşti diferite consemnate în cărţile de istorie romane. Cea adevărată şi cea de dat publicităţii, despre extinderea imperiului.

Dar ceea ce nu înţelegea Payne era de ce Marcus Aurelius nu a ştiut despre *Omul care râde* din capul locului. Dacă imperiul avea să beneficieze de pe urma schemei lui Tiberius, atunci secretul lui nu ar fi trebuit transmis din împărat în împărat? Aceasta era singura modalitate prin care Roma ar fi avut de câştigat de pe urma creştinătăţii, dat fiind că Tiberius a murit la cinci ani după *uciderea* lui Hristos.

Boyd a corectat presupunerea lui Payne, subliniind că Tiberius înnebunise în ultimele zile ale domniei. Succesorul său, Caligula, a distrus majoritatea consemnărilor lui Tiberius, ştiind prea bine că, dacă ar fi ajuns pe mâini vrăjmaşe, ar fi adus multă ruşine asupra Romei. De aceea, Boyd credea că existau şanse bune ca niciun împărat de după Tiberius să nu fi ştiut despre complotul său ori că răstignirea lui Hristos fusese de fapt înscenată.

Ieşind din Viena pe o autostradă importantă, atenţia li s-a îndreptat asupra unei hărţi de prin partea locului. Boyd zise:

— Conform jurnalului lui Eugene, Sfântul din Vindobona locuia la nord de oraş, lângă o vestită carieră de marmură, o carieră care a dat naştere statuilor *Omului care râde* şi a furnizat foarte multă materie primă pentru întâile aşezăminte romane.

Boyd îi dădu cartea lui Payne. Înăuntru se afla schiţa unui artist despre cum ar fi arătat zona în secolul întâi. Dar nu era de mare ajutor.

— Aşadar, cum îl găsim?

— Hermann ne-a spus să mergem până vedem un munte alb lângă marginea şoselei. E o proprietate privată care a fost a familiei sale de generaţii. Conform legendei, a fost o carieră în funcţiune până la o alunecare masivă de teren

acum câteva secole. Şi, în zilele noastre, muntele a rămas împrejmuit din motive de siguranţă.

„Minunat”, îşi zise Payne. Unii încercau să-i omoare, şi ei erau pe cale să se joace de-a Indiana Jones pe un munte instabil.

— Care-i planul nostru când ajungem acolo? Zâmbind, Boyd îi bătu uşor pe umeri pe Payne şi Jones.

— Eu speram că voi doi o să veniţi cu nişte idei despre cum să intrăm acolo. Ştiţi voi, ceva ilegal.

Cerul era vineţiu, cu fâşii negre şi mov ce brăzdau o mare de nori gri anunţându-i că urma să vină o furtună serioasă. Payne scoase mâna pe geam şi simţi cât de umed era aerul, estimând cam cât mai aveau până să se rupă cerul. Poate 30 de minute, dacă erau norocoşi.

A fost mult mai uşor decât se aşteptaseră să găsească muntele alb. Au mers cu maşina mai puţin de 5 kilometri când au zărit piscul ţâşnind din pământ ca un aisberg în mijlocul unei păduri verzi. Jones a găsit un drum secundar ce părăsea autostrada şi îi ducea direct la poarta principală. Proprietatea era împrejmuită cu un gard de oţel înalt de 4,5 metri, iar deasupra avea sârmă ghimpată şi o serie de semne care, în mai multe limbi, spuneau: „Pericol: cădere de pietre”.

Jones umblă puţin la lacătul de la intrare în timp ce Payne se plimba sperând să găsească o gaură în gard, în caz că era nevoie să se retragă rapid. Din păcate, era o construcţie zdravănă. Pentru o proprietate teoretic abandonată, cineva investise o grămadă de bani ca să-i ţină pe curioşi la distanţă. Chiar şi lacătul era complicat, iar Jones a avut nevoie de un timp dublu faţă de cât i-ar fi trebuit în mod normal.

Stropi de ploaie începură să cadă când s-au întors la maşină şi au luat-o printr-un hăţiş des de copaci. Începuse să plouă şi mai tare când au ieşit într-un luminiş de la poalele muntelui.

O barieră de lemn cu şi mai multe indicatoare semnalând pericolul căderii de pietre îi opri la intrarea în carieră. Payne se opri o clipă ca să studieze terenul înainte de a da bariera deoparte. Ceea ce, de la distanţă, semăna cu un munte se dovedi a fi doar o aparenţă. Muncitorii tăiaseră întregul vârf, croind câteva cărări în zigzag, în unghi de 45 de grade de la bază spre vârf. Resturi de calcar căzute pe stâncă arătau ca un sânge roşu. Dându-şi capul pe spate, Payne încercă să examineze piscul, sperând să vadă ce se ascundea în pâcla de ceaţă, la 300 de metri deasupra pământului, dar nu reuşi din cauza ploii care nu contenea şi a soarelui care apunea.

Payne intră din nou în maşină şi începu să adune provizii.

— Noi ce trebuie să facem aici?

Boyd se uită la munte şi ridică din umeri. Descrierile din jurnalul prinţului Eugene erau vechi de mai bine de 200 de ani, aşa că nimeni nu putea şti ce era sus. Posibil, rămăşiţele unei case. Sau poate mormântul *Omului care râde*. Vorbind la rece, cam erau pe punctul de a-şi risca viaţa înfruntând un urcuş anevoios şi, ajunşi sus, să nu găsească absolut nimic.

Ca să le vină în ajutor, Jones răscoli prin portbagaj şi găsi o lanternă cu putere mare, un cric şi nişte funie pe care şi-o puse pe umăr şi în jurul taliei.

— Nu se ştie niciodată.

Payne încuviinţă, făcându-şi o idee despre neprevăzutul care ar trebui luat mereu în calcul când eşti în misiune pe vreme rea. Şi, mai mult chiar, când ai o echipă fără niciun pic de experienţă. Simţul practic îi spunea că ar trebui să amâne urcuşul până a doua zi, dar ştia că era doar o chestiune de timp până când cineva urma să-i găsească. Aşa că zise:

— OK, doamnelor, pierdem vremea. Avem de cucerit un munte.

Desigur, dacă Payne ar fi ştiut că doi dintre ei nu aveau să mai coboare, nu ar mai fi fost aşa de guraliv.

69

Dacă n-ar fi fost o astfel de vreme, Payne s-ar fi gândit mai curând la o ambuscadă. Cărările tăiate în coasta muntelui erau acoperite cu un strat de pudră albă, asemănător cu talcul brut, depus încă de când s-a oprit exploatarea carierei. În timp ce urcau pe potecă, urmele paşilor lor se vedeau uşor, de parcă se plimbau pe o plajă tropicală, înainte de a fi şterse de valuri. Acum le vedeai, şi în clipa următoare dispăreau şterse de ploaie.

Fiecare picătură care cădea pe cărare îi stropea pe picioare şi pe pantofi, făcându-i să arate ca nişte stafii de la fluierul piciorului în jos. În plus, şi mersul le devenise anevoios, forţându-i să-şi lege funia în jurul taliei, în caz că vreunul începea să alunece. Dar, chiar şi aşa, n-ar fi căzut decât vreo 30 de metri, deoarece, de fiecare dată când cărarea îşi schimba direcţia, exista câte o solidă barieră din piatră pe post de parapet. Pe de altă parte, dacă vreunul aluneca pe lângă potecă, căderea ar fi fost mult mai urâtă.

Ţinând cont de treaba asta, Payne conduse urcuşul spre vârful muntelui sperând că greutatea trupului său le va servi drept ancoră. Îl urmau Boyd, Maria şi Jones, care era şi ultima în linie de apărare. Urcaseră cam jumătate din drumul spre creastă când Payne văzu primul semn de necaz. Fulgerele străluceau în depărtare, luminând cerul suficient cât să vadă vreo mişcare pe munte. Un strat subţire de ceaţă le dădea şi mai mult de furcă decât ploaia, aşa că o luă drept iluzie.

— Ne putem opri la cotul următor? strigă Boyd prin furtună. Înnebunit, Payne urlă:

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse acesta abia respirând. Vreau să mă uit în jur. Payne a înţeles că Boyd avea nevoie de o pauză mai mult decât de orice altceva şi hotărî că era o idee bună să

se oprească, deşi mai aveau doar puţin până în vârf. Payne era şi el obosit. Încercă rezistenţa parapetului de piatră pentru a se sprijini de el. Între timp, Boyd şi Maria se întoarseră cu spatele la Payne, rezemându-şi piepturile şi braţele de parapet şi uitându-se după ruine în peisajul de dedesubt. Jones aşteptă ca aceştia să fie absorbiţi de cercetare ca să discute cu Payne.

— Nu-mi place treaba asta, şopti el. Împrejurimile sunt bine întreţinute şi praful pare proaspăt. Cineva a făcut săpături de curând. Întrebarea este ce căuta.

— E doar o singură cale să aflăm. Payne trase de funie ca să-i atragă atenţia lui Boyd. La drum!

Ultima parte era cel mai dificil de urcat şi nu din cauză că le obosiseră picioarele, ci din cauza unor pârâiaşe care curgeau pe potecă. Toţi se dezechilibrară cel puţin o dată, umplându-se de noroi alb. Urcuşul deveni atât de greu, încât Payne trebui să tragă până la ultimul parapet. Îşi folosea mâinile şi degetele ca pe nişte gheare, consumându-şi ultimul dram de energie ce-i mai rămăsese. Când ajunse în vârf, se rostogoli, îşi încolăci picioarele de pietroiul cel mai mare şi începu să tragă de parcă juca un joc uriaş cu odgonul. Îşi încordă fiecare mână, cu bicepşii arzându-i, folosindu-şi picioarele, spatele şi tot trupul pentru a reuşi. Ajunse şi Boyd după un minut, urmat de Maria şi, la sfârşit, de Jones care nu se mai uita înapoi din cauza noroiului din ochi.

Payne ar fi vrut să-l tachineze, dar pentru asta i-ar fi trebuit energie pe care nu-şi permitea s-o risipească. Aşa că zăcu întins în noroi, cu ochii închişi, cu gura larg deschisă încercând să bea suficientă apă de ploaie ca să-şi domolească arşiţa din gât. Câteva secunde mai târziu, durerea îi coborî în piept şi în stomac deoarece, atunci când deschise ochii, văzu clar ţevi de pistoale. Erau aţintite de soldaţi în camuflaj de iarnă care se integra perfect în terenul calcaros.

— Rahat! înjură Payne respirând cu greu. Hei, D.J., ar trebui să te uiţi la chestia asta!

— La ce chestie? se smiorcăi acesta. Încet, se ridică puţin, folosindu-se de genunchi ca punct de sprijin. Când se săltă în coate, îi văzu pe soldaţii care-i înconjurau şi hotărî că nu merita efortul de a se ridica. Zi-le să plece, mormăi el. Mă odihnesc.

— Cine? întrebă Maria cu privirea înceţoşată din cauza noroiului din ochi.

— Noi, răspunse singurul bărbat care nu avea armă. Se ascunsese în spatele soldaţilor şi se folosi de această ocazie ca să se arate. Despre *noi* vorbeşte.

Maria tresări, sărind practic în picioare la auzul vocii. Payne crezu că se comporta aşa pentru că era speriată. Câteva clipe mai târziu, îşi dădu seama că era vorba despre ceva mai mult, ceva mult mai important.

— Ce cauţi tu aici? întrebă fata.

— M-a trimis tata să te aduc la el. Bărbatul purta o pelerină din plastic transparent peste costum şi bocanci înalţi de alpinist, care urcau până la gambe. Eşti o fată reeeeeeaa!

Şocat, Boyd privi în sus, ca să vadă cine era.

— Dante? Tu eşti?

Lucrurile începeau să se lege în mintea lui Payne, deşi ceva cam târziu pentru gustul lui. Îl aveau în faţă pe Dante Pelati, fiul lui Benito şi frate vitreg al Mariei. Îi vorbise în treacăt despre Dante când au pus-o la zid în legătură cu celălalt frate al ei, Roberto. Mai târziu, Boyd le-a dat mai multe informaţii despre Dante, spunându-le că el era cel care le dăduseră permisele pentru a săpa la Orvieto.

— Charles, răspunse Dante, toată săptămâna am vrut să vorbesc cu tine. Pe unde ai umblat?

Payne n-avea nici cea mai mică idee de ce era aşa de prietenos, fie că era felul lui de a le mulţumi că i-a adus pe

Maria şi Boyd chiar la el în curte, întregi şi nevătămaţi sau era doar de faţadă. Payne voia să ştie, aşa că interveni:

— Nu cred că am fost prezentaţi. Mă numesc Jonathon Payne!

Payne se întinse să dea mâna cu Dante, dar Dante îl privi cu dispreţ.

— Mă scuzi, dar a da mâna cu tine nu ar fi tocmai în interesul meu.

— E din cauza noroiului? Payne îşi şterse mâna de fund, deşi nu prea se curăţase. E mai bine aşa?

— Nu e din cauza noroiului, domnule Payne. Este din cauza faptului că te afli aici. Presupun că, dacă ar fi să-ţi dau mâna, m-ai trage jos, în noroi, şi m-ai lua ostatic înainte ca oamenii mei să te poată împuşca. Nu-i o propunere prea atrăgătoare.

— Pentru mine, este.

Dante ignoră replica şi vorbi cu soldaţii în italiană, mârâindu-le parcă nişte ordine. Niciuna nici două, Payne văzu cum toţi erau ridicaţi în picioare şi puşi să mărşăluiască în şir indian spre un luminiş din mijlocul platoului, unde soldaţii săpaseră de curând. Groapa gigantică era înconjurată de o serie de proiectoare, niciunul în mişcare, şi acoperită de un cort uriaş, care ţinea locul uscat.

Apropiindu-se, Payne se gândi să-l doboare pe unul dintre paznici şi să-i ia arma, dar se răzgândi, dat fiind că toţi erau legaţi unul de altul cu un nod pe care nici măcar un cercetaş nu l-ar fi putut desface. Mai mult, Payne avea sentimentul că, în puţină vreme, va avea o ocazie mai bună de a ataca.

Soldaţii îşi traseră vizierele colorate peste căşti când intrară în cort. Odată aflaţi acolo, i-au forţat pe toţi să îngenuncheze şi apoi au aprins proiectoarele. Afară era un întuneric negru ca smoala, din când în când, întrerupt de fulgerele pasagere care-i oboseau teribil. Payne îşi puse

mâna la ochi timp de câteva secunde, clipind şi foindu-se până când putu zări umbre, apoi forme şi, în cele din urmă, toate detaliile. Totuşi.

din cauza poziţiei joase nu putea să vadă ce era în groapă, deşi putea observa că era adâncă de vreo câţiva metri. Dante spuse:

— Trebuie să recunosc că sunt surprins că aţi ajuns atât de departe. Familia mea este foarte mândră de felul în care îşi apără această proprietate şi secretele ei. De fapt, *eu* nu ştiam de existenţa acestui loc până de curând. Şi asta probabil că nici nu s-ar fi întâmplat fără ajutorul domnului Payne.

Jones îi aruncă o privire ce spunea: „Despre ce vorbeşte tipul?” Dar Payne, nesigur, ridică din umeri. Din fericire, Dante explică:

— Dacă nu l-ai fi omorât pe Roberto, tatăl meu nu mi-ar fi spus nimic niciodată. Aşa merg lucrurile, înţelegi! Fiul cel mai mare deţine secretul.

Secret? Ce secret? Ei ajunseseră în acest loc pur şi simplu întâmplător, datorită unei combinaţii de noroc şi sincronizare. Nimic mai mult. Însă Dante a presupus că ei aflaseră totul. Şi Payne nu avea de gând să-i spulbere această iluzie, nu atâta vreme cât aşa de multe întrebări i se învârteau în minte.

Aşa că spuse:

— Tipule, frate-tău a fost aşa de vorbăreţ, mai ales când l-am torturat! Tot zicea: „Tatăl meu aşa, Orvieto astfel”. Le turna una după alta... Am dreptate, Maria?

De parcă fusese învăţată să spună, fata punctă:

— Nu-şi putea ţine gura. Era jenant!

Dante se uită atent la faţa ei, încercând să-şi dea seama dacă minte.

— Vrei să spui că ai privit cum Roberto era torturat şi n-ai făcut nimic să-i opreşti? Cum ai putut? Era fratele tău.

— Fratele meu? A *încetat* să mai fie fratele meu când a încercat să mă omoare... Aşa cum nici tu nu mai eşti fratele meu după *asta*.

Replica îl duru pe Dante. Payne citi durerea în ochii săi. Un amestec de şoc, inimă frântă şi trădare. Payne vru să-i spună Mariei să-şi retragă cuvintele, că zisese ce nu trebuie.

dar era prea târziu. Se spulberase orice şansă de a miza pe sentimentele de familie.

— Dezleag-o şi urc-o în elicopter! ordonă Dante scârbit. La fel şi cu profesorul. Trebuie să-i interoghez înainte de a-i aduce în faţa tatii.

Un paznic tăie funia în două locuri, iar celălalt stătea cu ochii pe Payne. Capătul tăiat căzu pe piciorul lui Payne când paznicul, dintr-o smucitură, îl ridică în picioare pe Boyd. La fel se întâmplă şi cu Jones când o luară pe Maria. Un motor prinse viaţă în afara cortului şi Payne privi cum Boyd şi Maria erau împinşi prin furtună spre elicopterul care-i aştepta.

În tot acest timp, Dante rămase nemişcat, uitându-se în groapă, gândindu-se ce trebuia să facă mai departe:

— Aşteptaţi până se îndreaptă vremea şi apoi puneţi asta în elicopter! Nu-l putem lăsa să se ude.

Curios, Payne îşi întinse gâtul şi încercă să vadă ce se afla acolo până ce unul dintre paznici ridică arma şi ţinti spre capul său. Payne spuse:

— Scuze! Crampe.

Dante zâmbi, ştiind bine că Payne minţea.

— Este remarcabil că-i încă intact după toţi aceşti ani, ţinând cont de tot ce i s-a întâmplat. În privinţa aceasta, cred că este foarte asemănător cu catacombele. S-ar putea spune chiar că intervenţia divină l-a protejat, deşi ştiu adevărul. Familia mea l-a păstrat, a făcut totul să-l protejeze, chiar întorcându-ne spatele mie şi Mariei... Dar toate astea se vor termina curând. A venit vremea să

spunem tuturor adevărul despre Hristos, fie că sunt pregătiţi sau nu.

Payne spera că aceasta însemna că urma să le arate ce se afla în groapă. În schimb, luă o prelată şi acoperi gaura, aşa cum face un tată când îşi înveleşte copilul abia născut.

— Păstraţi locul ăsta uscat şi camuflat, le spuse paznicilor. Apoi, de parcă s-a răzgândit, se apropie de Payne şi Jones. Şi ştiţi ce aveţi de făcut cu ei!

Oamenii săi încuviinţară, iar Dante ieşi din cort şi urcă în elicopter. După câteva secunde, zgomotul se intensifică de trei ori când pilotul tură motoarele şi se pregăti pentru o decolare dificilă. Payne ştia că ploaia împreună cu fulgerele şi vântul aveau să complice lucrurile nu doar pentru elicopter, ci şi pentru soldaţii de la sol. Aerul avea să înceapă să şfichiuiască, iar apa să înţepe şi curând toţi cei de pe munte aveau să-şi adăpostească feţele şi ochii de năpastă.

De unde ştia Payne? Pentru că mai trecuse prin aşa ceva de vreo câteva ori. Chiar şi cu cască, vizieră şi dopuri în urechi, este firesc să-ţi protejezi faţa în condiţii de vreme rea. E pur şi simplu în firea omenească. Şi uneori se puteau trage foloase de pe urma firii omeneşti.

— Jon! urlă Jones, deşi sună ca o şoaptă pe lângă zgomotul motorului. La trei?

Payne îşi ascunse mâna lângă şold şi o ţinu aşa până când vântul şi zgomotul atinseră apogeul. Apoi, la momentul potrivit, numără invers pe degete doar cât să poată vedea Jones.

Trei... doi... unu... hai!

La unison, au sărit în picioare şi au alergat spre ieşire. Jones fu cu jumătate de pas mai rapid şi ajunse la mai puţin de un metru de peretele cortului, înaintea lui Payne. Totuşi, Payne îl pierdu din clipa în care păşiră afară. Ochii i se obişnuiseră cu lumina puternică şi acum, în întuneric, nu mai putea vedea nimic. Plus vântul, ploaia şi zgomotul

elicopterului – Payne se simţi ca Dorothy în tornada din *Vrăjitorul din Oz*.

Lumina unui fulger îi arătă că se îndrepta în direcţia bună şi Jones era încă în faţa lui. Paznicii avură şi ei acelaşi avantaj, aşa că Payne sări imediat vreo câţiva metri în stânga, în caz că aveau să deschidă focul. Acum, elicopterul era chiar deasupra lui şi nu mai putea să audă focuri de armă ori pe Jones, ori altceva. Întunericul îl orbi, iar ploaia şi noroiul îi dereglară şi celelalte simţuri. Se putea baza numai pe instincte şi acestea îi spuneau să alerge în linie dreaptă.

O rază de lumină orbitoare apăru pe cer, dar nu mai era un fulger ca înainte. De data aceasta era proiectorul elicopterului şi îi oferi lui Payne o vedere de ansamblu a terenului din faţă. O stâncă la stânga, o crevasă la dreapta, Jones drept în faţă. Pentru o clipă, se gândi că aveau să-i caute cu lumina elicopterului, aşa cum fac poliţiştii din L.A., însă îi ignorară, folosind lumina ca să poată trece de vârfurile înconjurătoare şi să se strecoare nevătămaţi prin furtună.

Pe măsură ce zgomotul motorului se pierdea, Payne auzi paşi în spatele său. Şi strigăte. Multe strigăte. De parcă apăreau oameni de pretutindeni, costumele lor de camuflaj ţinându-i ascunşi până când ajunseră lângă Payne. Îl fentă pe unul, apoi pe altul, îl dărâmă pe un al treilea cu o lovitură urâtă în faţă. Se aştepta să fie împuşcat în orice clipă, aştepta să simtă arsura bruscă a glonţului sfâşiindu-i carnea, dar întunericul îl salvă. N-avea sens să rişte să tragă într-o ţintă pe care n-o puteau vedea, nu cu atât de mulţi soldaţi în preajmă.

— Pe-aici, strigă Jones cam de la vreo 3 metri în faţă.

Şi, ca prin farmec, dispăru. Mai întâi picioarele, apoi pieptul şi în cele din urmă capul. Acum era, apoi nu mai era, ascuns de marginea platoului la care ajunse în fugă.

Payne vru să-l urmeze, însă un paznic înarmat îi tăie calea. Aţinti puşca spre Payne şi strigă ceva într-o limbă

străină, pe care el n-o putea înţelege. Asta îi dădea lui Payne două opţiuni: s-ar fi putut opri pentru o explicaţie scurtă *sau* să-şi coboare umărul şi să treacă de el. Varianta a doua părea mai înţeleaptă, aşa că îşi înfipse capul în pieptul acestuia şi-l doborî pe pantă, la vale. Cumva, tipul îşi încolăci braţele în jurul lui Payne şi se ţinu de el până se loviră cu putere de pământ.

Lumina unui fulger îi permise lui Payne să vadă faţa soldatului în timp ce alunecau la vale pe spinarea lui, de parcă făceau surfing. Paznicul era tânăr şi speriat – Payne putu să constate asta doar din acea singură privire -, dar nu-l deranja. El era inamicul, şi Payne trebuia să scape de el cât mai repede posibil.

Şi ocazia s-a ivit când s-au apropiat de prima cotitură, pe care paznicul n-a putut-o vedea. Payne o zărise cu mult înainte şi se rostogoli pe spate chiar înainte de a lovi peretele de piatră. Cu o trosnitură înfiorătoare, paznicul se izbi de piatră cu capul înainte, amortizând lovitura lui Payne. Cinci secunde mai târziu, Payne îi luase casca şi arma şi aluneca la vale, încercând să-l prindă din urmă pe Jones înainte de a fi ajuns din urmă de alţii.

Peisajul îi vâjâia în faţa ochilor cu o viteză uluitoare. Ochii lui Payne se obişnuiră din nou cu lipsa luminii, dar ploaia, vântul şi noroiul împroşcat îl făceau să zboare orbeşte. Se obişnui repede cu lungimea pantei şi anticipa bine curbele, aşa de bine că practic le tăia, alunecând drept. Se simţea ca un înotător într-o piscină întunecată, care făcea tumbe exact atunci când trebuia, deşi nu putea vedea pereţii. A ţinut-o aşa tot drumul până jos, unde l-a găsit pe Jones aşteptându-l în Mercedes, cu motorul pornit.

— Te duc undeva cu maşina? întrebă acesta deschizându-i portiera. Te rog, pune picioarele pe preşuri. Nu vreau să murdăreşti interiorul.

Payne urcă. Noroi şi sânge curgeau de pe el, dar totuşi arăta remarcabil de vioi. Cam aşa te simţi când scapi de moarte.

— Încotro?

— Italia, răspunse Jones călcând acceleraţia. Avem de prins un elicopter.

70

Sâmbătă, 15 iulie
Aeroportul Leonardo da Vinci
(30 de kilometri sud-vest de Roma, Italia)

Nick Dial fu întâmpinat de şeful securităţii aeroportului, care l-a trecut prin vamă şi l-a plimbat cu o maşinuţă de golf mai mare. S-au oprit cu scârţâit în faţa biroului de securitate, unde l-a plimbat pe Dial într-un scurt tur. Prima încăpere era echipată cu zeci de monitoare arătând diverse imagini ale aeroportului, totul de la recuperarea bagajelor până la locurile de parcare.

Marco Rambaldi, şeful securităţii, îşi puse legitimaţia în faţa unui ochi electronic şi aşteptă să se deblocheze uşa următoare. Era un bărbat chipeş, cu păr negru ca abanosul, care nu prea se potrivea cu sprâncenele gri. Dial îi dădea vreo 50 de ani, probabil vreun fost poliţist cu ceva experienţă în terorism. Cineva adus să preîntâmpine un 11 Septembrie în Italia.

— Nu prea se vorbeşte despre încăperea asta, spuse Rambaldi când uşa scoase un bâzâit deschizându-se. Cu cât mai puţini criminali ştiu de ea, cu atât mai bine.

Dial păşi înăuntru şi zări o reţea de calculatoare foarte asemănătoare cu sistemele de securitate pe care le văzuse în Las Vegas – o combinaţie de mecanisme de transmisii video live, conexiuni de date şi tehnologie de ultimă oră în domeniul identificărilor. În momentul în care cineva intra în aeroport i se făcea o fotografie care era transformată în informaţii digitale, apoi comparată cu bazele de date cu terorişti din toată lumea. Dacă obţineau vreo potrivire de identităţi, atunci suspectul era ţinut sub urmărire până când puteau fi anunţate autorităţile corespunzătoare.

Rambaldi se aşează la unul dintre calculatoare:

— Ne putem concentra atenţia asupra plecărilor, sosirilor sau oriunde în altă parte doriţi. Asociatul dumneavoastră, agentul Chang, le-a zis oamenilor mei că asasinii cu cruce vor sosi azi la Roma. E adevărat?

— Aşa presupunem.

— Însă nu le ştiţi numele, nu ştiţi cum arată şi nici când vor sosi?

Dial schiţă o grimasă. Ştia că, prezentat astfel, cazul lui părea nefondat.

— Va trebui să aveţi încredere în mine în această privinţă. Nu sunt genul de poliţai care să exagereze...

Rambaldi îi făcu semn să se oprească.

— Cine sunt eu ca să vă contrazic metodele? Sunteţi şef de departament la Interpol. Înseamnă că vă pricepeţi... Spuneţi-mi ce am eu de făcut!

Dial îl bătu pe umăr, apreciind respectul ce-i fusese arătat.

— Căutăm mercenari, soldaţi de serviciu. Oricine cu un profil militar sofisticat.

— De ce? întrebă Rambaldi în timp ce schimba nişte parametri. În loc să se concentreze pe terorişti, unul dintre sisteme avea să caute acum un mercenar. Care-i legătura?

— Asasinatele au fost executate cu precizie, în locaţii străine. Presupunem că sunt ucigaşi cu expertiză militară, oameni care ştiu să se descurce în ţări străine, oameni care au contacte. Dial aşteptă până ce Rambaldi se opri din dactilografiat, apoi reluă: Şi, cum toate victimele erau tinere şi în putere, aş paria că trebuie să căutăm bărbaţi, probabil între 25 şi 40 de ani.

— Minunat! Chiar mi-e de ajutor. Cu cât puteţi fi mai exact, cu atât mai uşoară este căutarea. Dacă vă mai gândiţi la altceva, anunţaţi-mă. Putem reactualiza căutarea oricând.

Dial încuviinţă.

— Spuneţi-mi, mai există sisteme de acest gen prin oraş? Roma Ciampino era un aeroport mare, în celălalt capăt al Romei.

— Da, unele foarte asemănătoare. Le putem trimite şi lor parametrii de căutare dacă doriţi.

— E bine. Am să-mi anunţ agenţii din Ciampino.

— Şi cum rămâne cu aerodromurile mici? Sunt vreo câteva împrăştiate în toată regiunea.

— Trimitem oameni în cât mai multe locaţii posibil, dar presupun că tipii ăştia o să apară într-un aeroport mare. Cu toate avioanele acestea şi oamenii, le va fi mai uşor să se amestece în mulţime.

Payne şi Jones n-aveau de ales. Trebuiau să ia un avion spre Italia. Doar aşa îi puteau ajunge din urmă pe Boyd şi Maria. Au calculat cam cât durează drumul până la Roma şi au socotit că vor ajunge înainte – deoarece avioanele cu reacţie zboară mult mai repede decât elicopterele – dacă ar găsi un zbor direct, care să plece imediat. Dar asta era doar una dintre problemele lor. Erau acoperiţi de noroi din cap până-n picioare, conduceau o maşină furată, nu voiau să folosească vreun card de credit şi habar n-aveau încotro se-ndreptau.

În afară de asta, totul era floare la ureche.

Oricum, Jones ştia că aveau nevoie de puţin ajutor, aşa că-l sună pe Randy Raskin ca să vadă ce putea face pentru ei. Dacă putea face ceva.

— D.J., rosti Raskin, ce surpriză plăcută! Jones nu putu să nu remarce sarcasmul chiar şi de la jumătate de lume distanţă. Îţi dai seama că sunt la muncă, nu? Şi că *nu* muncesc pentru tine?

Timpul era preţios, aşa că Jones intră direct în subiect. Îi explică situaţia – totul, mai puţin aspectele religioase – şi-i ceru ajutorul. Raskin trebuie să fi sesizat disperarea din vocea lui Jones, pentru că încetă să-l mai ia peste picior şi începu să răpăie pe tastatură.

După câteva minute, Raskin zise:

— E un avion de marfă al Marinei care pleacă din Viena peste o oră. Este vorba despre un transport militar. Fără perdeluţe, câteva locuri şi puţine întrebări. Se îndreaptă spre Madrid, dar sunt sigur că îi pot convinge să oprească în Roma dacă sunteţi interesaţi.

— Foarte, îl asigură Jones.

— Nicio problemă... Şi îmi închipui că v-ar plăcea să vă aştepte şi nişte haine curate. Purtaţi aceeaşi mărime ca atunci când eraţi la MANIAC? Pot intra în dosarele voastre să vă găsesc măsura perfectă. O să arătaţi ca proaspăt ieşiţi de la croitor.

Hangarul se afla într-o secţiune izolată a aeroportului, departe de terminalul pentru public. Raskin îl sună pe pilot şi-i spuse de ce aveau nevoie Payne şi Jones, probabil făcând povestea să pară ceva mai oficială decât era. Când au ajuns, totul îi aştepta acolo, inclusiv nişte boxeri curaţi. Încă mai încărcau avionul, aşa că aveau timp să facă un duş fierbinte şi să mănânce repede ceva. Condiţiile meteo întârziaseră totul – decolări, plecări, încărcări de marfă etc. – şi ei erau recunoscători pentru asta. Avioanele se puteau ridica deasupra norilor, aşa că se descurcau mai bine în furtună decât elicopterele, însemnând că vremea aspră îi avantaja.

Din partea lui Payne şi Jones, putea să plouă, să plouă, să plouă!

Zborul în sine dura 80 de minute, ceea ce le oferea timp suficient să se gândească încotro s-o apuce. Jones îl sună pe unul dintre detectivii pe care-i avea în subordine şi o rugă să caute nişte informaţii despre Benito Pelati. Ea găsi adresa unui birou din buricul Romei, două apartamente în apropiere unde probabil îşi *ţinea* prietenele (un obicei comun pentru bărbaţii înstăriţi în Italia) şi o proprietate somptuoasă la lacul Albano. Dante fusese foarte explicit, zicând că mergeau să discute cu tatăl său, iar Jones

presupuse că ar dori ca această conversaţie să fie cât mai particulară posibil. Astfel erau excluse toate adresele din oraş şi presupuse că trebuiau să meargă la lac. Dacă Jones se înşela, se gândi că i-ar putea tortura -, *interoga* – pe oamenii din slujba lui Benito şi afla unde se ascunde acesta.

Oricum, de îndată ce avionul lor se ridică în aer, pilotul anunţă o falsă problemă tehnică şi rugă autorităţile aeriene din Roma să le acorde permisiunea de aterizare pe una dintre pistele auxiliare. Nu numai că i s-a acordat imediat, dar i-au permis pilotului să ducă avionul până la una dintre staţiile de service de unde Jones şi Payne puteau să intre în ţară neobservaţi.

Din fericire, planul merse brici. Sau cel puţin aşa sperau ei.

Tocmai îl mituiau pe unul din echipajul de la sol să-i ducă la lacul Albano, când auziră un bip în urma lor. Un cart de la serviciul de securitate veni cu soarele în spate şi intră în penumbra din hangar. Au făcut tot ce ştiau ei mai bine ca să pară ocupaţi în vreme ce tipul asculta instrucţiuni în cască. Mormăi vreo două vorbe, apoi ascultă din nou. În sfârşit, aduse cartul lângă Payne şi Jones.

— Veniţi cu mine, vă rog! anunţă el cu un puternic accent italian.

— De ce? întrebă Payne arătându-se surprins. Abia am ajuns. Confirmând din cap, paznicul arătă spre un obiectiv mic din colţul hangarului.

— Ştim.

În doar câteva minute, Payne şi Jones erau duşi spre o cameră de securitate a aeroportului, unde au fost făcuţi să se aşeze la o masă de metal prinsă cu şuruburi de podea. Trecuseră prin suficiente interogatorii ca să-şi dea seama ce se întâmplă. O grămadă de întrebări, tactici de intimidare, cafea oribilă.

Jones se uită prin încăpere şi se strâmbă.

— Pare familiar. Payne încuviinţă.

— Dacă Manzak şi Buckner intră pe uşa aia, fac pe mine.

Ei bine, cei doi nu au apărut, dar Payne aproape că făcu pe el pentru că nu se aştepta să vadă faţa bărbatului care intră în cameră. Sau bărbia enormă. Deoarece acesta era singurul lucru pe care Payne îl observa atunci când vorbea cu Nick Dial. Imensitatea aceea de bărbie.

Dial intră în cameră fără să zâmbească şi îi şopti ceva gardianului care îi păzise pe Payne şi Jones. Dial aşteptă o clipă să plece gardianul, refuzând să spună un singur cuvânt până când nu au rămas singuri. În momentul în care uşa s-a închis, Dial dădu mâna cu Payne.

— Cât a trecut? Cinci, şase ani?

— Poate mai mult.

— E, arăţi ca naiba... La fel şi sor-ta. Jones râse la auzul împunsăturii.

— Uite cine vorbeşte, tataia!

Cei trei se cunoşteau de mult, din zilele când Payne şi Jones erau la MANIAC, şi Dial lucra la Interpol. Baruri americane erau peste tot în Europa, locuri pentru turişti cărora li se făcea dor de acasă sau oameni de afaceri care să poată respira o gură din aerul de acasă. Soldaţii frecventau aceste localuri mai mult decât alţii, sperând să alunge singurătatea cu care majoritatea nu se obişnuiau niciodată.

Într-o noapte, Payne şi Jones jucau biliard într-un loc numit Stars & Stripes când au surprins o dezbatere aprinsă despre fotbal. Unul dintre tipi, Dial, zise că tatăl său antrenase la Pitt şi asta a fost tot ce Payne avea nevoie să audă. Nu dură mult şi beau bere împreună, îşi spuneau istorii şi se distrau straşnic. Cei trei au rămas în legătură în decursul anilor, luând masa împreună ocazional, când se aflau în acelaşi oraş. Din păcate, din cauza secretomaniei de la MANIAC, nu se prea întâlneau aşa de des cum le-ar fi plăcut.

Oricum, faptul că s-au întâlnit era cumva ireal pentru toţi. Dial nu ştia de ce Payne şi Jones doreau să intre pe furiş în Italia. Şi nici ei nu aveau habar de ce i-a oprit Dial.

După ce terminară cu schimbul de amabilităţi, Dial deveni serios.

— Băieţi, am o problemă aici. În momentul ăsta, verificăm pe toată lumea din aeroport care să fi avut experienţă militară dură şi – ce credeţi? – avem un film cu voi doi intrând fraudulos în această ţară.

— Există un motiv bun pentru treaba asta, îl asigură Payne. Ştiu că îţi poate părea nebunesc, dar doi dintre prietenii noştri au fost luaţi din Viena sub ameninţarea armei şi aduşi aici cu elicopterul, aşa că noi am venit să-i recuperăm.

— Ai dreptate. Pare o nebunie. De ce nu aţi sunat la poliţie?

— Nu puteam. Nu având în vedere despre cine-i vorba. Prea multe întrebări.

— Cum aşa?

— Deja îi cauţi.

— Aşa să fie? Dial se aplecă în faţă, uşor enervat. Cum îi cheamă?

— Nick, nu pot. Nu putem.

— Jon, dacă-i vrei în viaţă, spune-mi cum îi cheamă. Altfel, vor muri în timp ce noi stăm în camera asta şi ne jucăm de-a întrebarea şi răspunsul.

Dial cam avea dreptate, aşa că, în următoarele câteva minute, Payne şi Jones îi povestiră pe scurt, trecând peste partea cu Hristos şi catacombele atât cât puteau, însă oferindu-i lui Dial toate informaţiile de care avea nevoie. Payne îi arătă notiţele cu adresele lui Pelati şi îi explică de ce se gândise să meargă la lacul Albano, şi nu în oraş.

— Lasă-mă să înţeleg, familia Pelati e răspunzătoare de *totul* – crime, violenţă, răpiri – şi doctorul Boyd nu e nimic mai mult decât un pion?

— Da, zise Payne. Ceva de genul ăsta.

Dial se lăsă pe spate pe scaun şi zâmbi, o cu totul altă reacţie decât dacă nu s-ar fi cunoscut de atâta vreme. După cum stăteau lucrurile, Payne îşi dădea seama că Dial încă nu putea să creadă ce auzise.

— OK, băieţi, iată dilema mea! Pur şi simplu, nu pot să sun la poliţia locală şi să le comunic că unul dintre cei mai puternici oameni din Italia este vinovat de o faptă aşa gravă. Mai ales fără dovezi. Jones protestă:

— Dar *ai* dovezi. *Ai* martori.

— Martori la ce? Nu l-ai văzut pe Benito făcând nimic. Mai mult, fiindcă aţi intrat ilegal în ţară, oficial, voi nici nu sunteţi aici. Sunteţi persona non grata.

— Bine, acceptă Payne dezamăgit. Dar, te rog, fă ceva! Măcar poţi să trimiţi nişte agenţi Interpol la lac. Ascultă-mă, Maria şi Boyd sunt în pericol!

— Jon, pur şi simplu nu pot! În momentul de faţă, suntem atât de puţini că e chiar jenant.

Sunetul telefonului îi distrase atenţia lui Dial. Se uită la număr enervat, până când îşi dădu seama cine suna. Sări în picioare şi spuse că trebuia să răspundă la acel telefon.

— Dial la telefon!

— Nick, sunt cardinalul Rose! Îmi cer scuze că te sun atât de târziu, dar mi-ai spus să te ţin la curent cu orice zvon în Vatican. Şi tocmai am aflat ceva ciudat.

În următoarele câteva minute, Rose îl informă despre acţiunile lui Benito Pelati de la ultima întâlnire a Consiliului Suprem – cel puţin, asta era tot ceea ce trimisul american i-a îndrugat lui Rose la un pahar de băutură. Băutură foarte tare. Rose râse:

— Aş fi aflat mai multe, dar am rămas fără coniac.

Dial îi mulţumi cardinalului pentru informaţii, apoi se întoarse la masă cu o cu totul altă mină. Cu un minut în urmă, tot bâiguia ceva de lipsa dovezilor şi cum nu poate

risca să-şi mute agenţii. Acum, avea un zâmbet pe faţă şi strălucire în ochi.

— Deci, întrebă el, aţi mai fost la lacul Albano?

71

Villa Pelati
Lacul Albano, Italia
(17 kilometri sud-est de Roma)

Elicopterul vâjâi pe deasupra apelor liniştite ale lacului Albano şi coborî într-o curte pietruită, la vreo 100 de metri de casa principală. Construită pe la 1500, clădirea se afla pe buza craterului unui vulcan preistoric şi oferea o privelişte spectaculoasă spre lac, pădure şi vii.

Maria era năpădită de amintiri din copilărie şi se uita fix pe geamul elicopterului la locul pe care cândva îl numise acasă. Amintiri despre mama ei şi jocurile inocente pe care le jucau o copleşeau cu nostalgie şi scârbă.

— Cât a trecut? întrebă Dante deschizând uşa. Zece ani?

Îl ignoră, neavând chef să stea de vorbă cu cel care o forţa să se întoarcă în trecut. El îi mai distrusese viaţa o dată şi acum ameninţa să o facă din nou.

Ironia era că Maria şi Dante fuseseră cei mai apropiaţi dintre progeniturile familiei Pelati. Deşi aveau mame diferite şi între ei era o diferenţă de 12 ani, amândoi purtau povara de a *nu* fi primul fiu născut al lui Benito şi erau forţaţi să suporte toată dezamăgirea ce decurgea de aici. Dacă Roberto era tratat regeşte, Maria şi Dante erau consideraţi un fel de persoane de rangul doi, fără să primească nici iubirea şi nici atenţia acordate fratelui lor. În timp, Benito s-a mai înmuiat faţă de Dante, când şi-a dat seama că al doilea său fiu era un copil capabil, şi i-a permis să intre în afacerea familiei, chiar înainte ca Maria să fie trimisă la şcoală. Nu-i de mirare că fata se simţi jignită de acest afront şi o parte din furia împotriva tatălui şi-o concentră asupra lui Dante.

Considera că Dante îi întorsese spatele pentru a câştiga afecţiunea tatii.

Era un păcat pe care ea încă nu-l uitase. Sau iertase.

Maria ieşi din elicopter şi-l aşteptă şi pe Boyd să coboare. Cei doi rămaseră tăcuţi pe toată durata călătoriei de la Viena, spre supărarea lui Dante. Încercă să-i interogheze în primele zece minute de zbor, dar, deoarece au ales să nu vorbească, s-a hotărât să nu insiste. Ştia că opţiunile sale erau limitate şi că putea fi mult mai convingător la sol.

Luminile din copaci sclipeau când traversară o grădină elaborată şi de acolo trecură mai departe, pe aleea de piatră. Coloane de marmură împrejmuiau apa sclipitoare din piscina aflată în stânga, iar o serie de statui străjuiau aleea la dreapta. Un şir de trepte late îi conduse spre o pajişte şi intrarea din spate a casei.

Dante tastă codul de siguranţă.

— Tata e la Vatican până dimineaţă. Mai sunt lucruri de discutat până se întoarce.

Maria aproape că se înecă la auzul cuvântului „tată”. Crescuse fără el şi n-avea niciun chef ca el să intre din nou în viaţa ei. Nu acum. Nu dacă era să fie omorâtă pentru acţiunile sale. Acela ar fi un mod crud de a muri, să fie forţată să-l mai vadă o dată înainte de a fi ucisă.

Dante o întrebă:

— Îţi mai aminteşti locul ăsta? Holul era înalt de aproape 6 metri, aşa că vocea lui avea ecou. Îţi citeam poveşti acolo, lângă şemineu. Mama se supăra *aşa tare* pe mine. Mereu păstram cea mai grotescă poveste ca să ţi-o citesc înainte de culcare. Te speriam în asemenea hal, încât trebuia să stea cu tine în pat jumătate de noapte.

Deşi nu voia, Maria zâmbi aducându-şi aminte. Acelea erau alte timpuri, o altă viaţă, când ea era fericită şi lucrurile erau mult mai simple.

Locul era exact aşa cum îl ştia. În stânga, era un birou antic cu faţa spre şemineul de pe peretele din dreapta. O

canapea din piele, două scaune şi o masă de sticlă umpleau spaţiul dintre ele. Rafturi de cărţi şi tablouri erau aliniate de-a lungul pereţilor, la fel şi o gamă largă de relicve etalate pe piedestale de marmură. Un covor viu colorat acoperea podeaua şi-i dădea încăperii un aer cald şi tihnit. Maria îşi spuse în sinea ei că era aproape o ironie, ştiind cui aparţinea acea cameră.

— Luaţi loc! zise Dante arătând spre canapea! Apoi, îşi îndreptă atenţia spre gărzi anunţându-i: Domnilor, de aici, mă descurc şi singur. Vă rog să aşteptaţi pe hol!

Bărbaţii închiseră uşa lăsându-l pe Dante singur cu Maria şi Boyd, pentru prima dată în noaptea aceea. Gazda vorbi în continuare:

— Ştiu că voi doi aveţi o sumedenie de întrebări.

Dante îşi scoase haina de la costum şi o aşeză pe spătarul unuia dintre scaune, dezvelind astfel hamul pentru armă şi pistolul. Faptul că se aflau la vedere sporea tensiunea din încăpere.

— A fost o săptămână obositoare pentru noi toţi. Maria îşi dădu ochii peste cap. Nu reuşea să înţeleagă cum i-a putut aduna Dante pe toţi trei laolaltă. Erau adversari, nu aliaţi.

— Mai întâi de toate, i se adresă Dante lui Boyd, permite-mi să-mi cer scuze pentru lipsa de comunicare din ultima vreme. Imediat ce ai plecat din Orvieto, nu am avut cum să mai iau legătura cu tine.

Faţa lui Boyd se destinse dintr-odată.

— Am vrut să sun, dar atacul m-a derutat. N-aveam cum să ştiu cine îl comandase. Dacă ai fost tu sau altcineva.

— Încă o dată, îmi cer scuze! N-am ştiut de planurile lor până luni noapte, *după* ce ai plecat de la catacombe. De-aş fi ştiut ce-aveau de gând să facă, te-aş fi avertizat.

Maria era înmărmurită. Fratele ei vorbea cu Boyd de parcă erau parteneri. Conversaţia dintre cei doi era aşa de neaşteptată încât îi trebui un timp să priceapă despre ce era vorba.

— Dumnezeule, ce se întâmplă aici? *Professore*? Voi doi vorbiţi de parcă aţi fi prieteni.

— De ce n-am fi? El ne-a dat permisele pentru săpat.

— Mda, comentă fata căutând cuvintele potrivite, dar el o să ne omoare.

— Să vă omor? izbucni Dante. De ce mama naibii aş face aşa ceva? Tocmai v-am salvat.

— Ne-ai salvat? urlă Maria. Ne-ai luat pe sus, cu pistolul la tâmplă. Asta nu înseamnă că ne-ai salvat!

— Ba exact asta înseamnă, ţinând cont de câţi oameni vor să vă vadă morţi.

— Da, dar...

Boyd o bătu uşor pe umăr, îndemnând-o să se liniştească.

— Ca să-i iau partea Mariei, trebuie să recunosc că nici eu n-am mai fost sigur de intenţiile tale până acum o clipă. Aveai o expresie atât de detaşată, încât nu ştiam ce să mai cred.

Dante râse.

— Îmi cer scuze şi pentru asta. Nu uitaţi că gărzile lucrează pentru tatăl meu, nu pentru mine. Dacă vreţi să reuşim, va trebui să fac în continuare jocul ăsta cât putem de mult.

— Despre ce vorbeşti? Ce joc? întrebă tânăra.

— Să mă prefac că îl ajut pe *tata*.

Fata ghici în tonul lui o amărăciune pe care nu o bănuise. Ca şi când pronunţase cuvântul cu dezgust.

— Dintre toţi, tu eşti cea care ar trebui să ştie.

— Dar. Se bâlbâi ea negăsindu-şi cuvintele. Boyd ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

— O să puteţi vorbi despre ura pe care o împărtăşiţi faţă de el mai târziu. În clipa asta, avem alte chestiuni arzătoare de discutat.

Dante prinse privirea Mariei. Avea atâtea să-i spună, dar îşi dădu seama că nu era nici locul şi nici momentul potrivite.

— Are dreptate! Avem multe de plănuit. Am să-ţi dezvălui un secret de familie.

Şoferul trase maşina la poarta principală a vilei. Benito stătea pe bancheta din spate, gândindu-se la tot ce se întâmplase. Violenţele de la Orvieto, evenimentele de la Vatican, moartea fiului său. Totuşi, în pofida tuturor celor întâmplate, avea un sentiment de bine de parcă în curând avea să dea norocul peste el, iar toată străduania lui avea să-i fie răsplătită.

Desigur, nu-şi închipuise niciodată că va fi recompensat în felul acesta.

Boyd şi Maria îl urmăreau cu privirea pe Dante cum se apropie de masa de lucru. Apoi, de parcă secretul pe care îl purta era prea greu pentru a-l mai duce, bărbatul oftă şi se aşeză pe scaunul tatălui său.

Începu:

— Ştiu că se întâmplă ceva de ani de zile. Când intram într-o cameră, tata se oprea brusc din ceea ce discuta cu Roberto. La început, am crezut că vorbeau despre mine. După un timp însă, mi-am dat seama că era vorba despre ceva mult mai important. Ridică o statuetă de pe birou şi o privi fix – refuzând să ridice ochii spre musafiri -, apoi continuă: Am început să caut prin dosarele lor, să verific de două ori tot ceea ce mă rugau să fac, până când am găsit un tipar care se tot învârtea în jurul localităţii Orvieto. Era vorba de gărzi suplimentare, fonduri suplimentare, totul era suplimentar. Se întâmpla ceva acolo şi mie nu voiau să-mi spună. Lăsă statueta deoparte cu un gest ca de frustrare: La un moment dat, devenisem atât de curios, încât m-am dus la tata şi l-am întrebat despre ce era vorba,

implorându-l să-mi zică adevărul despre catacombe şi ce era cu toţi banii pe care-i cheltuiam. Însă mi-a râs în nas şi mi-a spus să-l las singur. Puteţi crede aşa ceva? M-a ignorat. Am ştiut imediat că nu-mi va zice niciodată nimic. Tăcu o clipă, apoi se uită la Boyd: Ei bine, atunci m-am hotărât să-mi iau un asociat!

— Cum adică un asociat? întrebă Maria.

— Ştiu că o să te superi, dar eu te-am tot urmărit în decursul anilor. Cum îţi merge la şcoală, unde stai, am observat că nu ai viaţă socială. La urma urmelor, eşti sora mea. Nu te-aş fi putut uita niciodată, chiar dacă ai fi vrut asta.

Maria nu mai scoase niciun cuvânt. Era năucă. Încerca să înţeleagă tot ce i se spune. Dante reluă:

— Aşa am aflat despre doctorul Boyd, recunoscu el. Te urmăream pe tine şi am aflat despre pasiunea lui pentru catacombe. La început, îmi părea că doar un miracol v-a adus împreună pe voi doi. Mai apoi, mi-am dat seama că nu era doar o întâmplare fericită. Tu te-ai dus la Dover cu un scop anume. Ai mers acolo ca să înveţi despre Orvieto. I-ai devenit studentă pentru că şi tu ai fost la fel de curioasă ca şi mine.

Ochii Mariei se umplură de lacrimi care-i umeziră obrajii. Încercă să le şteargă înainte să le mai observe careva, dar Dante le văzu şi zâmbi. Ştia că era pe drumul cel bun, că încă îşi cunoştea sora chiar şi după atâţia ani.

Explică mai departe:

— Acum un an, mă uitam prin cererile pentru permise de săpături când am dat peste cererea doctorului. Am înţeles imediat că asta era scuza perfectă pentru a putea intra în vorbă cu el, aşa că l-am sunat în legătură cu catacombele.

Maria îi aruncă o privire dură lui Boyd.

— Aţi vorbit cu Dante încă de acum un an şi mie nu mi-aţi spus?

Boyd se apără.

— Îţi jur că n-am ştiut că e fratele tău. Mi-a zis că-l cheamă Dante şi că era asistentul tatălui tău. Asta e tot ce mi-a spus!

— Aşa este, o asigură Dante. N-am vrut să ştii, pentru că bănuiam că te-ai fi îndepărtat. Ştiu cât de încăpăţânată poţi fi. Te ştiu de-o viaţă!

Furia de pe faţa Mariei se risipi. Se întoarse spre Dante care mai avea de povestit:

— De vreo câteva luni, fac schimb de informaţii cu doctorul Boyd. Mi-a zis de descoperirile pe care le-a făcut şi eu la rândul meu îi comunicam ce am mai aflat, totul în ideea planificării unor săpături reuşite. Ştiam că nu pot să merg cu el la Orvieto – n-aveam cum să fac asta în secret -, dar m-am gândit că unul dintre noi ar putea fi acolo. Mai exact, *tu*! Şi pentru mine era foarte bine şi aşa.

Maria lăcrimă din nou:

— Asta ascunzi tu? Asta este secretul de familie? Dante râse de inocenţa ei.

— Nu, nu acesta-i secretul. Tata a ascuns ceva faţă de noi doi toată viaţa, ceva ce ar fi trebuit să ne spună de multă vreme. Îţi jur că nu am ştiut despre ce este vorba până ieri. Când tata a aflat de moartea lui Roberto, m-a luat deoparte şi mi-a zis totul. Mi-a spus adevărul despre catacombe, crucificare şi arborele nostru genealogic. Vezi tu, catacombele de la Orvieto au fost construite pentru noi. Pentru familia noastră. Au fost construite în onoarea rudelor noastre.

— Despre ce vorbeşti? Cine-s rudele noastre?

În loc să mai vorbească, Dante arătă peste umăr, către tabloul pe care tatăl lor îl comandase la scurtă vreme după ce vizitase prima dată catacombele. Imaginea era identică, doar că mai mică decât cea pe care Boyd şi Maria o găsiseră în prima încăpere a catacombelor. Cea pe care Maria ştia că o mai văzuse undeva, dar nu-şi dădea seama

unde. Brusc, înţelese de ce. Subconştientul ei blocase acea imagine.

— Este *Omul care râde*, izbuti să îngaime cu răsuflarea tăiată. Sunt rudă cu *Omul care râde*?

Dante se încruntă.

— Cine-i *Omul care râde*?

— El, zise ea. Aşa i-am spus noi pentru că nu am ştiut niciodată cum îl cheamă. Imaginea lui era peste tot în catacombe. Pe pereţi, în sculpturi, pe o cutie funerară. De atunci, tot încercăm să aflăm cine este.

— Atunci, căutarea voastră s-a încheiat, pentru că deja ştii cum îl cheamă.

— Ştiu?

Dante confirmă dând din cap.

— Pentru că la fel te cheamă şi pe tine.

— Pe mine? Cum adică? Era din familia Pelati?

— Nu, răspunse Dante. Numele a fost schimbat ca să ne apere pe noi de păcatele lui... Pe el îl chema *Pilat*.

— Pilat?

— Adică Ponţiu Pilat! El a fost strămoşul nostru. Noi suntem urmaşii lui.

— Ce îi suntem? Fata se holbă la Dante. Apoi, la Boyd. După aceea, iarăşi la Dante. Despre ce vorbeşti?

— Că numele nostru de familie nu este Pelati... Este Pilat. Numele a fost modificat pentru a ne proteja familia de persecuţie.

— Ponţiu Pilat este *Omul care râde*? Dante dădu din cap afirmativ.

— Şi strămoşul nostru.

Dură un pic ca Maria să accepte vestea, după care gemu uşor, supărată că fusese luată pe nepregătite. Ar fi vrut să protesteze, să se certe, dar, în adâncul inimii, ştia că fratele ei nu ar minţi-o în legătură cu aşa ceva. Iar asta însemna că tot ceea ce-i spusese era adevărat.

Erau din aceeaşi familie cu cel mai infam criminal din toate timpurile.

Încet, într-un acces de disperare, se întoarse spre doctorul Boyd, care stătea lângă ea, şi-i ceru o confirmare:

— *Professore*, este posibil aşa ceva? Să fie oare adevărat? Boyd închise ochii şi se gândi la cele auzite.

— Da, draga mea, s-ar putea să fie.

— Dar... cum?

Bărbatul trase adânc aer în piept, încercând să aleagă cuvintele potrivite.

— Poate că o să ţi se pară ciudat, însă se ştiu foarte puţine lucruri despre Ponţiu Pilat. Majoritatea cărturarilor sunt de acord asupra faptului că a devenit procurator în Iudeea în anul 26 d. Hr. Şi şi-a încheiat mandatul zece ani mai târziu. Totuşi, nu se ştie nimic despre naşterea sau moartea sa, deşi sunt foarte multe teorii despre amândouă.

Unii istorici cred că Pilat a fost executat de Senatul roman la scurtă vreme după moartea lui Tiberius, în anul 37 d. Hr. Alţii susţin că s-a sinucis, înecându-şi amarul într-un lac de lângă Lucerna, în Elveţia – un lac situat pe muntele Pilatus. Între timp, folclorul german insistă că Pilat a dus o viaţă lungă şi fericită în Viena Allobrogum (sau Viena de pe Ron), unde un monument de aproape 16 metri, numit mormântul lui Ponţiu Pilat, încă se mai găseşte şi în zilele noastre.

— În ciuda tuturor dubiilor, sublinie Boyd, există şi câteva lucruri care se ştiu cu siguranţă, cel mai interesant dintre acestea fiind în legătură cu soţia sa, Claudia Procula. Puţini îşi dau seama, dar soţia lui Pilat era nepoata lui Augustus şi fiica adoptivă a împăratului Tiberius.

— Cum?! exclamă Maria clipind des de câteva ori. Tiberius era socrul lui Pilat?

Boyd confirmă.

— Pun pariu că n-ai auzit niciodată treaba asta la şcoala de duminică, nu-i aşa?

— Nu, răspunse năucită.

Brusc, gândul că Pilat şi Tiberius au conlucrat nu mai părea aşa de imposibil. Bărbaţii aceştia erau mai mult decât aliaţi politici. Erau înrudiţi.

Boyd continuă:

— Ştiai că Biserica Coptă din Egipt şi Biserica Abisiniană din Etiopia au susţinut întotdeauna că Ponţiu şi Claudia s-au convertit la creştinism după crucificare? De fapt, îi cinstesc ca *sfinţi* în 25 iunie!

Dante îl întrerupse:

— Doctore Boyd, cred că încă nu vezi imaginea de ansamblu. Nimic din toate acestea nu contează. Noi ar trebui să ne concentrăm atenţia asupra crucificării şi atât.

— Tocmai asta voiam să spun! răspunse acesta, oprindu-l cu un semn. Sunt ani buni de când i-am tot crezut nebuni că-l cinstesc pe Ponţiu Pilat ca pe un erou, numindu-l creştin. Acum, ştiu că aveau dreptate. Doamne! Practic, el a întemeiat religia. Mă simt ca un neghiob.

— Dumneavoastră vă simţiţi aşa? interveni Maria. Dar eu cum credeţi că mă simt? Numai ce-am aflat că am alergat prin toată Europa căutându-mi o rudă. Că un tablou al *Omului care râde* se află chiar în casa tatălui meu. Inspiră adânc, încercând să se calmeze. Cum de nu m-am gândit la Pilat? Era atât de evident. Trebuia să ne fi gândit la el.

Boyd o mângâie.

— Linişteşte-te, draga mea! Nu eşti singură în toată povestea asta. Niciunul dintre noi nu s-a gândit la Pilat ca la un posibil suspect. Înveseleşte-te! Nu-i sfârşitul lumii.

— Ba da, este! rosti o altă voce din pragul uşii. Înlemniţi, se întoarseră şi-l văzură pe Benito. Pelati şi patru gărzi înarmate intrară în încăpere. Vocea încheie:

— Pentru Dante!

Benito îşi sublinie vorbele cu două focuri rapide de armă. Din pieptul lui Dante ţâşni sânge care împroşcă peretele din spatele său şi tabloul cu Pilat. Apoi, trupul său lipsit de viaţă

alunecă încet de pe scaunul biroului pe podea. Imaginea îi stârni Mariei o reacţie incontrolabilă de furie ucigaşă, încât sări şi încercă să ia pistolul din mâna tatălui ei. Însă unul dintre bodyguarzi interveni, blocând-o.

Deloc intimidată, fata îl zgârie, lovindu-l cu palmele şi pumnii peste faţă. Bodyguardul încasă câteva lovituri, după care reacţionă dându-i un cap în piramida nazală. Apoi, cu un pumn sub bărbie, o lăsă inconştientă, aruncând-o spre măsuţa de cafea din spatele ei, de care se izbi în cădere.

Impresionat de spiritul ei răzvrătit, Benito o privea fix pe Maria.

— Cine şi-ar fi putut închipui aşa ceva? Dintre toţi copiii mei, cel mai curajos este fata!

72

Maria îşi recăpătă cunoştinţa şi constată că era legată de un scaun. Îi curgea sânge din nas şi gură, era plină de tăieturi şi avea o groază de cioburi înfipte în piele. Camera se învârtea cu ea.

Clipi de câteva ori şi încercă să-şi concentreze privirea asupra figurii pierdute în ceaţă, din faţa ei. Totul era înceţoşat. Văzul, memoria, auzul ei. Sunetul înăbuşit al numelui ei îi răsună în cap ca un ecou. Cineva îi vorbea. Clipi din nou, încercând să-şi dea seama cine era.

— Maria? repetă tatăl ei. Mă auzi?

— Cum? bolborosi ea. Unde sunt?

— Eşti acasă, Maria. După atâţia ani, eşti în sfârşit acasă... Cred că se impune să sărbătorim.

Unul dintre bodyguarzi îi dădu o sticlă de votcă lui Benito, care începu să i-o toarne Mariei pe cap. Lichidul ca de foc îi intra în răni, provocându-i un uragan de durere care părea că-i sfârtecă tot corpul. Bărbatul începu să râdă, comentând ţipetele ei de agonie:

— Te face să te simţi în viaţă, nu-i aşa?

Brusc, detaliile situaţiei în care se afla o loviră ca o avalanşă. Ştia unde se află şi ce i se întâmplă. Cel mai rău era că ştia cine o tortura. Într-o clipă, coşmarurile ei de-o viaţă deveniră realitate. Stătea în faţa tatălui ei.

Benito spuse:

— Ştiam eu că am să te revăd într-o zi! Deşi nu mi-am închipuit niciodată că va fi în felul acesta.

— Nici eu, se răsti fata. Speram să fie la căpătâiul tău, pe patul de moarte.

Bărbatul clătină din cap.

— Şi, când colo, patul de moarte e-al tău.

Maria se uită de jur-împrejur prin cameră, căutând din priviri o rază de speranţă. O armă. O cale de ieşire. Orice

i-ar fi putut fi de ajutor. Însă chiar atunci observă că doctorul Boyd era legat lângă ea. Stătea cu bărbia înfiptă în piept. Avea cămaşa îmbibată de sânge şi ochii umflaţi de loviturile repetate primite peste faţă.

— Ah, Doamne! Ce i-ai făcut?

— Eu nu am făcut nimic. Deşi oamenii mei au cam avut de lucru. S-au înfuriat când eu nu am primit răspunsuri la întrebările puse. Îi studie groaza din ochii ei de un căprui intens. Mai văzuse aceeaşi privire cu mulţi ani în urmă, într-o situaţie asemănătoare, una care avusese loc în aceeaşi încăpere. Acum, sper ca tu să fii mai cooperantă decât a fost el.

— Nu te baza pe asta. Benito ridică din umeri.

— Foarte rău! Atunci, presupun că vei avea aceeaşi soartă ca mama ta.

— Mama mea? Ce vrei să spui? Despre ce vorbeşti? Torţionarul zâmbi. Ştia că o să-i cadă în cursă. Era imposibil să rateze.

— Zău, Maria! Doar *nu crezi* cu adevărat că s-a sinucis, nu? Tu o cunoşteai mai bine decât oricine altcineva. Ţi se pare că era genul care să se sinucidă?

O cuprinse iarăşi ameţeala, de data aceasta din cauza întrebărilor care i se învârteau nebuneşte în cap. Mereu avusese îndoieli în privinţa morţii mamei sale. Dintr-odată, parcă toate se grăbeau să se limpezească. Cum a murit mama ei? Ce s-a întâmplat cu adevărat? A fost omorâtă? A fost un accident? Avea atâtea lucruri despre care voia să întrebe, încât nu reuşea să articuleze nimic.

— Să-ţi zic ceva, se oferi Benito. Facem schimb de informaţii. Tu-mi răspunzi la o întrebare, eu îţi răspund la o întrebare... Ce spui?

Fata încuviinţă din cap, acceptând fără ezitare târgul cu diavolul.

Bărbatul îşi trase un scaun în faţa ei, sperând că va citi adevărul în ochii ei.

— Cine ştie despre catacombe?

— Jumătate de Europă, mârâi ea, încă simţind arsuri pe piele. Oamenii vorbesc despre ele de ani de zile.

Benito rânji cu superioritate la auzul răspunsului insolent. Apoi, drept pedeapsă, apăsă o bucată de sticlă ce se iţea din pulpa ei. Urletul feţei umplu încăperea, iar rânjetul lui se transformă în zâmbet.

— Nu-ţi îngreuna situaţia. Vreau doar să aflu adevărul. Dacă mi-l spui, îţi dau ceea ce cauţi... Dar, dacă mă minţi, o să suferi... ’Ţeles?

Fata aprobă din cap.

— Cine ştie de catacombe?

— Doar noi... Eu şi Boyd... N-am avut încredere în alţii... aşa că a rămas între noi.

— Şi ceilalţi? Petr Ulster? Payne şi Jones? Ei ce ştiu?

— Nimic, insistă fata încă suspinând. Ştiu că le căutăm. Dar n-au aflat că le-am şi găsit.

Benito dădu din cap afirmativ. Fără ca Maria să ştie, doctorul Boyd îi îndrugase aceeaşi poveste în timpul interogatoriului, iar Benito nu avea de ales decât să-i creadă. Cel puţin deocamdată. Mai târziu, o să-şi lase oamenii să scoată adevărul de la ei prin nişte metode ceva mai persuasive.

— E rândul meu, mârâi fata. Ce s-a întâmplat cu mama?

— Nu pierzi timpul deloc, aşa-i? N-am să-l irosesc nici eu. Mama ta a fost omorâtă.

— Omorâtă? De cine?

— Îmi pare rău, Maria! Acum e rândul meu. Tocmai ţi-ai folosit întrebarea.

— Dar...

— Niciun dar! Bătu uşor cu degetul în ciobul de sticlă, doar să-i aducă aminte cine era şeful. Ce aţi luat de la catacombe?

— Un pergament. Am luat un pergament. Nimic altceva.

— Fii mai explicită, îi ceru el. Povesteşte-mi despre pergament.

— Nu, asta e o altă întrebare. Bărbatul clătină din cap.

— Nu este o întrebare. Este un ordin. Spune-mi despre pergament! Sublinie ideea, apăsând mai tare pe ciob. Primul tău răspuns a fost incomplet.

— Bine, mormăi ea, detestându-şi călăul din ce în ce mai mult. L-am găsit într-un cilindru de bronz. La subsol.

Benito completă descrierea:

— În camera cu documente. Într-un cufăr din piatră, pe care este încrustată imaginea lui, zise el arătând spre tabloul din spatele biroului. Am dreptate?

Fata confirmă încurcată.

— De unde ai ştiut asta?

— De unde? Pentru că eu l-am pus acolo. Doar nu crezi cu adevărat că voi aţi fost primii în catacombe? Extraordinar. Femeile pot fi atât de naive!

— Cum? Stai puţin! Vrei să zici că ai fost înăuntru?

— Bineînţeles că am fost înăuntru. Eu le-am descoperit. Sau, mai bine zis, redescoperit. Biserica ştie de catacombe de ani de zile.

— Dar pergamentul? Dacă ştiau de pergament, de ce l-au lăsat acolo?

Benito zâmbi compătimitor. Chiar aşa de proastă era?

— Biserica nu ştia de pergament *sau* despre nivelul inferior. Romanii au sigilat intrarea spre scara de acces acum 2.000 de ani. A stat închisă până când am făcut nişte teste pe platou şi am descoperit subsolul.

Rânji gândindu-se la ironia legată de locul de odihnă al pergamentului. Papa Urban al VI-lea alesese Orvieto ca fiind locul perfect pentru a apăra Vaticanul în timpul Marii Schisme. Între timp, o ameninţare şi mai mare – un document care putea zdruncina creştinismul din temelii şi tot ceea ce reprezenta Biserica – a stat neobservată pe tot parcursul timpului cât acesta a folosit catacombele. Benito

îşi dăduse seama că, dacă vreunul dintre oamenii papei ar fi găsit intrarea ascunsă către casa scării, dovada complotului lui Pilat ar fi fost distrusă de Biserică prin anii 1300. Din fericire, lucrul acesta nu s-a întâmplat.

— E rândul meu, spuse Maria cu îndrăzneală. De ce a fost omorâtă mama?

— De ce? Din cauza ta!

— Poftim? Ce vrei să zici? Bărbatul o opri ridicând un deget.

— Ai tradus pergamentul?

Maria vru să mintă. Însă ştia că, dacă îşi dă seama, n-o să-i mai dea nicio informaţie despre mama ei. Şi nu putea să rişte. Pentru ea, misterul morţii mamei sale era mult mai important decât secretul pergamentului.

— Da. L-am tradus la Milano. Bănuia.

— Atunci, ştii adevărul. Eroul crucificării nu a fost Hristos. Adevăratul erou a fost Pilat, strămoşul tău. Păcăleala lui a dat naştere celei mai mari religii a tuturor timpurilor.

Fata înălţă din umeri, refuzând să-i ofere vreo reacţie.

— De ce a fost omorâtă din cauza mea?

— N-ai auzit ce-am spus? Eşti rudă cu Ponţiu Pilat. El a fost strămoşul tău.

— Şi? Mă preocupă mai mult mama. De ce ai omorât-o? rânji de îndrăzneala ei. Se hotărî să o recompenseze cu un răspuns.

— De ce? Pentru că te voia înapoi. Tu erai fetiţa ei... Din clipa în care ai mers la şcoală, a devenit din ce în ce mai greu de manevrat. Ştia că nu o să cedez, aşa că s-a hotărât să mă preseze indirect, sperând să mă răzgândesc.

— Cum adică?

Din nou, Benito o făcu să tacă, îi trecuse rândul.

— Când Roberto a fost torturat, ce a spus?

— Nu ştiu. Nu eram acolo.

— Maria, rosti el ferm, punând mâna pe ciobul de sticlă.

— Serios, nu eram acolo. De aceea i-a tăiat Payne degetul lui Roberto pentru identificare. Dacă aş fi fost acolo, l-aş fi identificat eu însămi.

Benito cântări vorbele ei, apoi o îndemnă să întrebe.

— Cum adică te-a presat? repetă ea.

— Mama ta găsise la mine în birou informaţii despre catacombe. M-a ameninţat că le face publice dacă nu te las să te întorci acasă.

În sfârşit, totul începea să capete sens. De aceea o sunase mama la şcoală şi îi spusese să-şi facă bagajele. Se gândise că informaţiile despre catacombe erau suficiente pentru a-i putea oferi Mariei biletul de întoarcere acasă. Evident, se înşelase. Concluzionă amar:

— Şi atunci ai pus să fie omorâtă?

— Nu, *eu însumi* am omorât-o! Chiar aici, în camera asta. Zâmbi gândindu-se la ziua aceea. Femeia era soţia lui şi considera că era dreptul lui să facă tot ceea ce făcuse. Ca atunci când eutanasiezi câinele familiei.

— Nicio femeie n-o să-mi comande mie ce să fac! Nu în casa mea! Şi nici când este vorba de Orvieto. Acesta era secretul familiei *mele*, nu al ei. Nu era treaba ei să se implice în asta. A meritat să moară.

73

Payne îl informă pe scurt pe Nick Dial în drum spre lacul Albano, avertizându-l ce fel de gărzi avea angajate Benito Pelati. Foşti militari, gărzi de corp elveţiene, genul de indivizi pe care doi foşti luptători din trupele MANIAC ştiau cum să-i trateze. Dial îşi dădu seama că, fără ajutorul lor, nu s-ar fi descurcat, aşa că apelă la superiori ca să-i numească oficial asistenţi Interpol. Însă Payne şi Jones bănuiau că formele lor nu prea erau legale.

Dial sună şi ceru şi întăriri, dar ei reuşiră să ajungă la locul faptei înaintea poliţiei locale. Păcat, pentru că nu

stăteau să aştepte pe nimeni. Nu câtă vreme Boyd şi Maria erau prizonieri.

La intrarea din faţă a proprietăţii îi întâmpină o poartă de fier, iar ghereta paznicului era goală. Payne îi ajută pe Jones şi Dial să sară peste zid, înaintea lui. Curtea era întunecoasă şi mare. Alergară rapid printre tufişuri şi copaci, fiind cu ochii în patru după gărzi. Nici măcar nu erau siguri dacă era cineva acasă până când auziră o împuşcătură. Apoi, încă una. Două sunete identice venind de undeva din interiorul casei. Era cazul să intre în acţiune. Nu ştiau cine era implicat sau ce aveau să înfrunte, dar nu le păsa. Focurile de armă într-o casă nu-s niciodată semn bun. Aşa că hotărâră să intervină.

Jones merse înainte, intenţionând să ia cu asalt uşa din faţă, în timp ce Dial îi asigura spatele. Payne se târî de-a lungul zidului, uitându-se pe la ferestre, încercând să-şi dea seama cine era înăuntru. Trasă în gând eventuale căi de ieşire, găsi punctele slabe, estimă configuraţia încăperii şi dimensiunile. Erau în joc nişte vieţi şi era conştient de asta. Cu cât strângea mai multe informaţii, cu atât vor fi mai multe cadavre. Morţi din rândul *inamicului*, nu al lor. Payne nu concepea să aibă oameni ucişi în timpul misiunilor.

Ajunse la veranda din faţă exact în momentul când Jones spărsese yala. Payne îi informă pe scurt despre ceea ce văzuse şi se oferi să preia conducerea. Nimeni nu obiectă. Al doilea venea Dial, urmat de Jones. Două scări curbate duceau sus, de ambele părţi ale holului, şi se uneau la etaj. De-a lungul pereţilor erau numai tablouri şi statui. Un candelabru atârna din tavan, deşi nu dădea niciun pic de lumină. Stăteau aproape în beznă, fiind recunoscători pentru licărul de lumină ce venea dinspre o încăpere. Se hotărâră să meargă acolo.

În vreme ce înaintau pe coridor, auziră zgomote. Ţipete de agonie. Sunete de tortură. Trosnituri de pumn când se izbesc de faţă. Pocnitura surdă a cărnii bătute. Payne

n-avea niciun dubiu, ştia sigur că era vorba despre doctorul Boyd. El era interogat. Şi nu de un singur bărbat. Uşa de la birou era închisă şi încuiată. O fâşie de lumină răzbătea în jurul uşii. Strălucirea ei îi ghidă ca un far.

Jones examină broasca şi constată că era veche de o sută de ani. Nu cunoştea modelul respectiv. Îi spuse lui Payne că o să încerce s-o deschidă, dar nu era sigur că va reuşi. Mai grav era că nu ştia dacă o putea face fără zgomot. Payne clătină din cap, dându-i de înţeles că era prea riscant şi că era de acord să doboare uşa. Nu ştia cum să se descurce cu o încuietoare aşa de veche. Dacă nu ceda la prima încercare, pierdeau elementul-surpriză. Şi, cum nici nu ştiau cine era înăuntru şi ce arme aveau, nu merita să rişte.

Payne se întoarse către Dial şi şopti:

— Avem nevoie de o oglindă. Una care să încapă pe sub uşă. Dial confirmă că a înţeles şi zise:

— Dă-mi două minute!

Până să apuce Payne să mai spună ceva, Dial începu să alerge prin casă. A naibii beznă! A naibii securitate! Pentru Dial nu conta decât să-şi îndeplinească obiectivul. 90 de se cunde mai târziu, reveni cu un fragment dintr-o oglindă spartă. Payne se miră în gând cum de o spărsese fără zgomot, dar nu aveau timp de pierdut. Aşa că se întinse pe podea şi strecură oglinda pe sub uşă. Înclinând-o înainte şi înapoi, putu să vadă tot ce era în birou. Boyd îşi pierduse cunoştinţa şi de pe faţă i se scurgea sânge. Maria stătea lângă el şi era interogată de un tip în vârstă, pe care Payne nu-l ştia. Presupuse imediat că era tatăl ei. În încăpere erau postate gărzi de corp înarmate. Unul stătea chiar lângă Boyd, altul lângă Maria şi al treilea în spatele bărbatului în vârstă, urmărind interogatoriul.

Lucru curios, Payne nu-l zărea pe Dante nicăieri. Mai plimbă oglinda, sperând să obţină o imagine şi din colţul îndepărtat al camerei. Îndrăzneala lui aproape că era să-i coste când îşi dădu seama că împinsese oglinda între tălpile

unuia dintre bodyguarzi. Fără să vrea, află că exista şi acesta, al patrulea, chiar lângă uşă. În tot acest timp, studiase camera printre picioarele lui.

Cu inima-n gât, Payne scoase oglinda, apoi îi trase pe Jones şi Dial mai departe pe coridor ca să le descrie camera. Patru gărzi înarmate. Un şef. Doi ostatici. O canapea şi nişte scaune. O masă mare de lucru. Nicio fereastră sau uşă laterală. O intrare care era păzită. Boyd leşinase, iar Maria era interogată. Niciunul dintre ostatici nu fusese împuşcat.

— Ce facem? întrebă Dial. Jones se uită la Payne.

— Atacăm repede şi dur?

Payne încuviinţă. Era singura alegere pe care o puteau face. Dacă ar fi încercat să scoată gărzile din birou, riscau să-şi cheme ajutoare de la lac. Sau din zona gardului. Sau dintr-un alt loc nebănuit de ei. Şi, dacă se întâmpla aşa ceva, atunci erau pierduţi. Pe de altă parte, dacă aşteptau să ajungă poliţia locală, erau şanse ca unul dintre ostatici să fie omorât.

Trebuiau să atace. Imediat. Cu o forţă letală.

Payne îi lămuri ce avea de gând şi Dial îl privi ca pe un nebun. În schimb, Jones aprobă, impresionat nu doar de idee, ci şi de curajul inconştient al lui Payne. Din păcate, Payne nu putea şti dacă planul lui era prostie sau îndrăzneală până când nu vedea rezultatul. Era conştient că aveau o singură încercare dacă mizau pe elementul-surpriză. Asta însemna că trebuiau să treacă de uşă de la prima încercare. Obligatoriu. Nu putea încerca să slăbească broasca din cauza gardianului de lângă uşă. Acesta nu numai că i-ar fi auzit, dar era foarte probabil să stea lipit de clanţă, încât cea mai mică vibraţie a mecanismului de deblocare mişcat de Jones i-ar fi dat de gol.

Pe de altă parte, Payne nu prea era sigur dacă aveau putere să doboare uşa. Era mare şi groasă, şi era prinsă în

balamale vechi de fier, ce păreau făcute de Leonardo da Vinci. Prin urmare, habar n-aveau la ce să se aştepte. La fel şi cu broasca. Oare ar ceda la fel de uşor ca una modernă sau ar rezista forţei unui berbec medieval?

Oricum, Payne nu voia ca succesul misiunii să depindă numai de piciorul lui drept, aşa că se hotărî să întoarcă sorţii în favoarea lui. În loc să atace uşa de unul singur, îi spuse lui Jones să tragă un foc de armă în broască, cu o fracţiune de secundă înainte ca piciorul lui Payne să intre în contact cu lemnul, sperând ca focul de armă să slăbească încuietoarea. Desigur, dacă Jones trăgea prea târziu sau dacă glonţul ricoşa spre Payne, avea toate şansele să-şi piardă nişte degete de la picioare.

— Ei bine, glumi Payne, poate am noroc şi-mi cresc la loc!

Fără să mai ezite, Jones îşi potrivi pistolul în timp ce Payne calculă distanţa până la impact. Era loc de trei paşi până lovea uşa. Trei paşi mari, care hotărau totul. Dial stătea în spatele lui Jones, pregătit să năvălească în cameră şi să-l doboare pe gardianul de lângă Boyd. Jones avea să-l atace pe cel de lângă Maria, iar Payne pe cel din spatele lui Benito. Al patrulea bodyguard, cel de lângă uşă, era factorul incontrolabil. Payne spera să-l poată elimina la impact. Dacă nu, unul dintre ei trebuia să se ocupe şi de el. Şi, mai mult ca sigur, era răspunderea lui Payne. Nu că s-ar fi plâns. Situaţiile de genul ăsta erau specialitatea lui.

Oricum, de vreme ce Dial avea sarcina cea mai uşoară, Payne îl puse responsabil cu numărătoarea.

Trei. Jones potrivi arma în dreptul broaştei.

Doi. Payne îşi propti piciorul în peretele din spate, ca să-şi ia elan.

Unu. Se lansă, gata să lovească.

Jones trase un foc de armă cu o fracţiune de secundă înainte ca Payne să intre în contact cu uşa. Metalul scrâşni şi lemnul trosni când uşa se izbi de spatele celei de-a patra

gărzi, doborând-o la pământ. Cumva, Payne îşi păstră echilibrul şi reuşi să sară în cameră. Jones şi Dial îl urmară, năvălind în încăpere cu armele scoase.

Atacul lor fusese atât de precis, încât putură să lovească gărzile înainte ca acestea să se dezmeticească. Payne îşi altoi ţinta cu un cot urmat de un genunchi în bărbie, doborându-l peste cel de-al patrulea, care zăcea inconştient pe podea. În parte din cauza impactului cu uşa, dar şi pentru că glonţul lui Jones îl nimerise prin încuietoarea uşii.

Într-o clipă, Payne înşfăcă armele celor doi bătăuşi. La rândul lui, Jones îşi eliminase omul cu o lovitură în gât, apoi se orientă spre bătrânul de pe scaun. Dial, pe de altă parte, se lupta. Se juca de-a artele marţiale cu ţinta sa până când Payne îl pocni cu patul armei, izbindu-l cu faţa de perete.

Zâmbind, Dial îi aruncă lui Payne o privire prin care părea că se justifică: „De regulă, clienţii mei sunt morţi când apar eu”.

Payne îi întoarse căutătura tot drept răspuns: „Ai mei nu”.

Între timp, Jones era grămadă pe Benito. Îl dezarmă înainte de a-şi trece braţul în jurul gâtului său şi a-l strânge. O strângere uşoară şi bătrânul nu mai opuse rezistenţă. Fără ameninţări. Fără luptă. Fără mită de vreun fel. Pentru Jones, era destul de patetic. Se aşteptase ca vestitul Benito Pelati să-i pună probleme mai mari.

— Omoară-l, îl imploră Maria din celălalt capăt al încăperii. Era legată de scaun şi se uita fix la tatăl ei. Privirea tulbure din ochii ei le spunea tuturor că vorbea serios. Voia ca Jones să-i frângă gâtul lui Benito ca unui pui de găină. Mi-a omorât mama. Mi-a împuşcat fratele. Merită să moară!

— Probabil că ai dreptate, dar...

— Dar ce? Nu pricepi? Ei n-o să-l bage la închisoare *niciodată*. Ştie prea multe despre Biserică! N-au să-l acuze.

Nimeni nu-l va acuza! O să fie liber, aşa cum erai şi tu la Pamplona.

Payne îi ascultă pe cei doi în vreme ce căuta prin încăpere, asigurându-se că nu sunt surprize. Însă găsi una, în spatele biroului. Dante zăcea acolo, într-o baltă de sânge.

— Maria, protestă Jones. Aş vrea să pot, dar nu pot. Pur şi simplu, nu pot...

— Atunci, lasă-mă pe mine s-o fac! Dezleagă-mă doar. O să zicem că a murit în timpul operaţiunilor de salvare. Nimeni nu va şti.

— O să ştiu eu, spuse Dial din capătul opus al încăperii. Şi, cum eu conduc ancheta, va trebui să te opresc.

— Unde mai pui, rosti Payne verificând pulsul lui Dante, că te înşeli în privinţa fratelui tău. E încă în viaţă.

Poliţia a ajuns câteva minute mai târziu, dându-i lui Dial şansa de a-i suna pe ofiţerii NEB de la aeroport. L-au informat că una dintre echipele de la crucificări fusese prinsă şi că mărturiseau totul despre celelalte trei echipe. „Cu puţin noroc, gândi Dial, vor fi prinşi toţi până în zori. Şi toată corvoada crucificărilor se va sfârşi”.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă Boyd. Avea ochiul stâng atât de umflat, că nici nu-l putea deschide. O pânză îi acoperea tăietura de pe frunte. Eu când îmi recapăt reputaţia?

Dial se strâmbă.

— Asta s-ar putea să dureze puţin mai mult. Însă mă ocup şi de treaba asta.

— Ei bine, chiar sper să faci aşa, fir-ar să fie, spuse Boyd încercând să se amuze. Atunci, ce mai aştepţi? Du-te şi apucă-te de treabă! Eu am altele de făcut, trebuie să mă întâlnesc cu diverşi. Sunt un om ocupat, domnule Dial!

Râzând, Dial îl salută în batjocură şi se îndreptă spre sufragerie.

— E un tip de treabă, comentă Payne spre Jones, care confirmă din cap. Slavă Domnului c-a plecat!

Payne tot nu ştia ce se întâmplase în ultimele câteva ore şi ardea de nerăbdare să audă detaliile, nu doar despre *Omul care râde*, ci şi despre familia Pelati. Ultima dată când îl văzuseră pe Dante, acesta îi urca pe Boyd şi Maria într-un elicopter. Iar acum fata implora un doctor să-i salveze viaţa fratelui ei în timp ce acesta era urcat într-o ambulanţă.

Evident, pierduseră un episod important.

Casa era înţesată de anchetatori, aşa că ieşiră lângă piscină, unde doctorul Boyd îi informă despre tot ceea ce se întâmplase, de la focul de armă până la ura lui Dante faţă de tatăl lui. Le-a mai zis şi despre discuţia sa anterioară cu Dante, iar lui Payne şi Jones le sări muştarul, până când înţeleseră că lucrul acesta se întâmplase cu mult înaintea evenimentelor de la Orvieto şi nu prea avea cum să le fi pus în pericol siguranţa. Boyd chiar nu-şi putuse da seama de partea cui era Dante până când au ajuns acasă, aşa că a ţinut informaţia aceasta doar pentru el.

— Stai puţin! i-o trânti Jones. Vrei să-mi spui că, la cariera de piatră, noi nu eram în pericol? Haide! Chiar nu cred. Gărzile lui nu voiau să ne lase să plecăm de pe munte.

Payne era de aceeaşi părere.

— Are dreptate, doctore! Şi am destule vânătăi pe tot corpul ca să-ţi demonstrez.

Boyd se încruntă, nedorind să vorbească despre răni, nu când faţa lui arăta în halul acela.

— Gărzile lucrau pentru Benito, nu pentru Dante. Astfel, el era forţat să continue mascarada.

Jones se scărpină în cap.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce v-a adus Dante pe voi doi aici? Din punctul de vedere al siguranţei, cred că ăsta este ultimul loc unde ar fi trebuit să vă aducă.

— Dacă supravieţuieşte, poţi să-l întrebi singur. Între timp, sunt lucruri mult mai importante cu care ar trebui să

ne batem capul. Payne se întoarse spre Boyd. Ce ai aflat despre *Omul care râde*?

— Despre cine? chicoti Boyd. A, da, misteriosul *Om care râde*. Se pare că, până la urmă, identitatea lui n-a fost chiar atât de misterioasă.

74

Nick Dial se simţea tentat să părăsească scena crimei şi să meargă înapoi la aeroport. Era foarte dureros să se gândească la faptul că unul dintre suspecţii lui era interogat de altcineva, nu de el. Unde mai pui că el fusese cel care a remarcat relevanţa geografică a crucificărilor, aşa că voia să fie prezent la focul de artificii. Nimic nu-i oferea satisfacţie mai mare decât momentul în care-l făcea pe criminal să vorbească.

Tot gândindu-se la lucrul acesta, ştia că nu putea rata ocazia de a vorbi cu Benito Pelati. Nu era niciun avocat de faţă şi poliţiştii locali erau prea preocupaţi cu strângerea dovezilor ca să-şi mai facă griji în legătură cu un simplu interogatoriu. Pentru ei, Dial făcuse arestarea, aşa că el se cuvenea să fie primul care să stea de vorbă cu Pelati. De fapt, se oferiseră chiar să păzească uşa în tot acest timp.

Pelati arăta impunător când intră în camera din spate. Hainele nu aveau niciun defect şi mersul îi era lent. Ţinea bărbia în sus, de parcă era pe punctul de a se adresa ţăranilor de la balconul palatului. Avea mâinile în cătuşe, însă ascunse de materialul jachetei, aşa încât iluzia pe care încerca să o menţină nu prea era ştirbită. Era o icoană naţională şi se aştepta să fie tratat ca atare.

În clipa în care Dial îl văzu intrând în încăpere, ştiu că urmau să poarte o conversaţie care nu va avea niciun rezultat. Îi era clar că nu o să scoată nimic de la Pelati. Se strădui însă, punând întrebare după întrebare despre familia lui Pelati, crucificări şi orice altceva îi mai trecea prin

minte. Dar Pelati nici nu se clinti. Pur şi simplu, stătea acolo, neimpresionat, de parcă era pe jumătate dezamăgit că Dial era cel mai bun poliţist pe care Interpolul l-a putut găsi.

Din fericire, o bătaie în uşă a schimbat totul. Dial ar fi vrut s-o ignore, până când a auzit scârţâitul uşii care se deschidea în spatele său.

— Ce este? mârâi el. Am treabă aici.

— Domnule, şopti un poliţist, vă caută un anume cardinal Rose. Spune că este urgent.

Dial zâmbi, dându-şi seama că îi va putea mulţumi cardinalului în persoană pentru că l-a avertizat în legătură cu încercarea de şantajare a Bisericii. Mai ştia şi că Rose ar putea avea informaţii suplimentare, care i-ar putea fi de folos la interogatoriul lui Pelati.

— Da, bine. Trimite-l în spate!

Deşi nu se întâlniseră niciodată, Rose nu era dificil de identificat. Nu doar pentru că era îmbrăcat ca un cardinal, purtând o robă stacojie şi o *biretta* roşie pe cap, dar umbletul îi era tot de Texas. Parcurse coridorul ca un şerif la un duel cu pistoale. În alte circumstanţe, Dial i-ar fi ridicat poalele robei, ca să vadă dacă nu cumva poartă pinteni.

— Joe, eu sunt Nick Dial! Îmi pare bine să te cunosc. Cei doi îşi strânseră mâinile în apropierea camerei de interogatoriu. Ei, care-i treaba? Mi s-a spus că ai ceva urgent de discutat.

Rose dădu din cap

— Am mai primit o informaţie despre Benito Pelati şi m-am gândit că ţi-ar putea fi de folos. Dar, dacă e un moment nepotrivit, mă întorc mai târziu.

— Nici vorbă. Nici nu mă gândesc să te expediez. Plus că vorbesc cu Benito chiar acum şi tot zice ceva care mă zăpăceşte. Tipul abia dacă îmi adresează o vorbă, dar,

atunci când dă să spună ceva, tot face aluzie la un secret. L-am presat, însă nu zice nimic.

— Ţi-a dat vreun indiciu despre acest secret?

— Aş vrea eu. Mi-ar uşura munca al naibii de mult... Opa! Scuze c-am afurisit.

Rose ignoră profanarea, mai ales că majoritatea texanilor înjurau.

— Ai vorbit cu cei din familia lui? Poate că ştiu ei ceva. Eu nu l-am cunoscut niciodată, aşa că nu prea ştiu ce aş putea să-ţi spun.

— De fapt, cred că fiul lui ştia. Asta-i motivul pentru care Benito i-a tras două gloanţe în piept. Să-l oprească din a-l zice cuiva.

Rose făcu semnul crucii pentru Dante.

— Aşa a făcut?

— Aşa a făcut ce?

— A spus celorlalţi. Unul dintre poliţişti mi-a spus că au fost vreo câţiva martori la împuşcături.

Dial confirmă.

— Gărzile lui erau în apropiere, dar niciunul nu vorbeşte engleză. Am senzaţia că asta era una dintre cerinţe pentru angajaţi. Îi permitea să-şi conducă afacerile în linişte.

— Isteţ tipul. Aşa este cel mai bine. Fără teama vreunor urechi mai fine.

— Că veni vorba de isteţime, de ce am senzaţia că tu cunoşti secretul? De aceea te afli aici, nu-i aşa?

Rose ridică din umeri.

— Probabil. Misterioase sunt căile Domnului. „Slavă Domnului!” îşi zise Dial în sinea lui.

— Spune-mi, este ceva în legătură cu Biserica? Despre asta era vorba în şantaj? A aflat ceva despre Biserică şi s-a hotărât să facă nişte parale?

— Nick, ascultă, am mâinile legate în privinţa aceasta. Nu pot vorbi despre asta. Chiar nu pot.

Dial nu se putu abţine să nu zâmbească. Dar... Rose râse.

— *Dar* mă gândesc că dacă pot să-l fac să vorbească fără ca practic să pomenesc de secret...

— ... Atunci eu o să aflu ce vreau să aflu şi tu rămâi cu conştiinţa curată.

Prelatul încuviinţă.

— Da, ceva de genul ăsta.

Dial se uită la ceas şi văzu că era în întârziere. Avocaţii lui Pelati puteau să ajungă în orice clipă.

— Bine. Dar trebuie să ne grăbim. Rose ridică mâna dreaptă a promisiune.

— Nu-ţi fie teamă, nu durează mult.

Zâmbind încă, Dial intră primul, urmat de Rose care trase uşa după ei. Rose îl văzuse pe Pelati la Vatican de vreo câteva ori, însă nu-i vorbise niciodată, în principal din cauză că ei doi nu aveau nimic în comun. Rose era dispus să dea Bisericii tot ce avea, fără să aştepte ceva în schimb, în vreme ce Pelati era exact invers. Conacul respectiv era o dovadă. Rose era darnic. Pelati era strângător. Şi aşa vor rămâne lucrurile până la sfârşit.

Pelati îi privi pe cei doi cum intră în încăpere şi păru să se însufleţească. Ochii i se îndreptară spre omul în roşu care se uita fix la el.

— Spune-mi, domnule Dial, cine e prietenul dumitale?

— Dumnealui este cardinalul Joseph Rose de la Vatican. A venit să-mi vorbească despre cazul dumitale şi m-am decis să-l las să ne însoţească.

— A? Şi de ce, mă rog? Eu nu eram o companie destul de bună pentru dumneata?

— De fapt, ai înţeles greşit. Am crezut că eu nu sunt o companie bună pentru dumneata. Vezi, mi-ai tot vorbit despre ceva ce eu nu cunoşteam, aşa că am decis să aduc un expert, cineva care să mă poată ajuta să înţeleg.

Pelati rânji auzindu-l.

— Omul acesta este un expert? În ce? În Hristos?

— Nu, îl întrerupse Rose. Sunt expert în secrete.

— Secrete? icni el, ascunzându-şi teama. Vreun secret anume? Al meu, poate?

Rose dădu din cap afirmativ şi făcu un pas mai aproape. Pelati continuă:

— A, bun! Atunci, o să ne distrăm. Te rog, trage-ţi un scaun, Eminenţă! Mi-ar plăcea să aud ce ştii despre mine şi secretul meu.

Rose refuză să se aşeze.

— Nu-i nevoie să m-aşez. I-am promis lui Nick că voi fi concis şi vreau să-mi ţin promisiunea.

— Cum doreşti, Eminenţă... Îi admir pe oamenii care-şi ţin promisiunile făcute.

Rose se apropie.

— De fapt, asta-i problema cu secretele care mereu m-a deranjat. Oamenii nu-şi ţin niciodată cuvântul, în sensul că un secret nu rămâne *niciodată* secret pentru mult timp.

Pelati îi făcu un semn că era de acord cu afirmaţia respectivă, fiind foarte familiarizat cu subiectul acesta.

— Cardinale Rose, dacă pot avea îndrăzneala, de ce îmi spui toate aceste lucruri? Încerci să mă convingi că dumneata cunoşti secretul familiei mele? Asta încerci să faci?

— Dimpotrivă, am vrut să ştii că şi reversul este valabil. Dumneata eşti singur în treaba asta. Nimeni în afară de dumneata nu cunoaşte întregul secret. Mă auzi? *Niciun alt suflet*!

Pelati se încruntă. Nu era lucrul la care se aştepta.

— Şi dumneata ai venit până aici să-mi zici asta?

Rose zâmbi la auzul remarcei răutăcioase. El fusese trimis de Curtea Supremă să protejeze Biserica şi avea de gând să-şi ducă treaba la bun sfârşit.

— Nu, am venit aici pentru că am vrut să văd privirea din ochii tăi când o să-ţi spun asta... Scoase un pistol din faldurile robei şi zise: Secretul tău moare azi!

Până să poată reacţiona Dial, Rose înfipse pistolul în tâmpla lui Pelati şi trase. Un zgomot ca de tunet umplu încăperea, urmat de sunetul ca un pleoscăit făcut de sângele şi creierul împroşcate pe perete.

Instinctiv, Dial sări după arma lui Rose, dar cardinalul era prea rapid ca să poată fi oprit. Retrăgându-se în colţul îndepărtat al încăperii, Rose duse ţeava fierbinte a armei la tâmpla sa şi-i ceru lui Dial să rămână pe loc.

— N-o face! urlă Dial. Te rog, nu!

— Trebuie, Nick! Trebuie să se termine aşa.

— De ce? întrebă el în timp ce un grup de poliţişti năvăli pe uşă. Spune-mi de ce!

Rose zâmbi cu înţeles şi strânse mâna pe pistol.

— Deoarece Hristos este mântuitorul meu.

75

Payne şi Jones nici nu auziseră împuşcăturile. Erau afară, lângă piscină, comentând evenimentele din timpul săptămânii în momentul în care cardinalul Rose trase primul foc. Sunetul fusese acoperit de zgomotul unui elicopter care survola zona şi de sirenele maşinilor de poliţie care veneau spre ei.

Mai târziu, când au aflat ce se întâmplase, Payne fu dezamăgit că nu a fost de faţă la execuţia lui Benito. Poate suna cam morbid, dar, când vezi atâţia oameni buni murind, cum văzuse el, uneori îţi prinde bine să vezi cum moare şi un diavol. Parcă ajută la menţinerea echilibrului. Cel puţin un timp.

Apoi, Payne îşi dădu seama că, dacă s-ar fi aflat în acea încăpere, martor la un asemenea eveniment, ar fi ratat cea mai mare surpriză. Ceva atât de neaşteptat, încât tot nu ştia ce să creadă.

Stând între Jones şi doctorul Boyd, Payne se uita fix la strălucirea apei albastre, gândindu-se la religie. Pe parcursul câtorva zile, aflase mai multe despre creştinism decât în toată viaţa lui de până atunci. Şi totuşi voia să ştie mai multe. Pentru fiecare întrebare la care primise răspuns se iveau alte zece nedumeriri. Şi erau una mai complicată decât precedenta. Payne îi spuse asta doctorului Boyd care susţinea că acesta era paradoxul religiei. Boyd considera că, în general, cu cât înveţi mai multe, cu atât ştii mai puţine.

Glumind, Payne zise:

— Fir-ar să fie! Atunci înseamnă că, faţă de mine, tu nu ştii nici cât negrul sub unghie!

Surprinzător, Boyd râse mai tare decât toţi ceilalţi.

Payne se întoarse către Jones, aşteptându-se să vadă un zâmbet şi pe faţa lui. În schimb, observă o privire uluită

care spunea că el încă încerca să pună lucrurile cap la cap. Catacombele, pergamentul, secretul familiei Pelati. Pentru el, acestea erau piesele dintr-un puzzle uriaş, pe care încă nu reuşise să-l rezolve.

— Te simţi bine? întrebă Payne.

Făcu semn că da, deşi Payne ştia că nu era adevărat. Ceva îl chinuia. Ceva important. În cele din urmă, Jones întrebă:

— Doctore, doar din curiozitate, ce crezi că s-a întâmplat cu el?

Boyd făcu o grimasă.

— El? La cine te referi?

— La Iisus, răspunse el. Dacă Iisus nu a fost crucificat, atunci ce s-a întâmplat cu el?

— Ahhh!

Oftatul indica faptul că Boyd aşteptase toată săptămâna să i se adreseze această întrebare.

— Cred că asta depinde de cel pe care-l întrebi. Diverşi experţi au diferite păreri, deşi unele dintre ele sunt puţin cam nebuneşti. Cea mai cunoscută teorie este aceea că Hristos era un bărbat însurat, care şi-a trimis familia la Marsilia, imediat după judecata lui din Iudeea. Am citit multe manuscrise franceze care fac referire la descendenţi ai lui Hristos care încă mai trăiesc şi astăzi în Franţa.

Şi ei auziseră această teorie. Payne ştia că unii experţi credeau că Maria Magdalena fusese soţia lui Hristos. Desigur, nu avea nici cea mai vagă idee dacă lucrul acesta era adevărat sau pură ficţiune.

— Aşadar, tu crezi că Hristos s-a dus în Franţa? Boyd ridică din umeri.

— Asta este ceea ce cred unii. Alţii consideră că riscul ar fi fost prea mare. Adevărul este că, dacă Hristos ar fi fost descoperit, întreaga lui familie ar fi fost măcelărită pe loc.

Jones se înfioră.

— Atunci, unde s-a dus?

— Conform tradiţiilor islamice, a plecat spre est, unde, în cele din urmă, a murit după vreo câteva zeci de ani, într-un oraş indian din Kashmir. Alţii cred că a plecat la Alexandria, în Egipt, unde a ajutat la convertirea oraşului la creştinism. Chiar am citit o istorisire care spunea că a fost ucis la Masada, în anul 74 d. Hr., când fortăreaţa evreiască a fost cucerită de romani.

Dar niciuna dintre aceste teorii nu-l mulţumi pe Jones. Frustrat, aruncă o piatră undeva în piscină. Stropii săriră în toate direcţiile.

— Cu alte cuvinte, nimeni nu ştie cu adevărat. Boyd dădu uşor din cap.

— Cred că nu.

— Aşa că s-au întâmplat atâtea, făcu Jones un gest amplu cu mâna, referindu-se la tot ce întreprinseseră ei până atunci, şi tot nu ştim cu siguranţă!

— Nu cu certitudine, nu... Şi adevărul este că probabil nu vom şti niciodată.

Doctorul Boyd se scuză şi se îndreptă spre casă. Avea faţa umflată şi diformă, iar pansamentul steril nu mai avea niciun efect. Trebuia neapărat să-şi pună o pungă de gheaţă şi să înghită un tub de analgezice.

Payne şi Jones se uitară după el cum intră în casă, apoi îşi îndreptară atenţia spre elicopterul care tot survola zona. La început, crezură că este elicopterul poliţiei pus să protejeze perimetrul. Apoi, le trecu prin cap că erau ziarişti, posibil chiar paparazzi care încercau să obţină o fotografie cu locul crimei. Continuară să creadă astfel până când Jones îi arătă ceva. Elicopterul zbura fără să fi aprins luminile. Nici urmă de far. Niciun bec pe coadă. Niciun fel de semnalizare luminoasă. Pentru un anumit motiv, încerca să se piardă pe fundalul cerului întunecat. Se străduia să rămână nevăzut.

— Doar nu crezi că...

Jones dădu din cap că da. Ştia la ce se gândea Payne.

— Poate fi al doilea elicopter de la Viena.

Înainte ca Dante să plece de la cariera de marmură, le dăduse ordine oamenilor lui să aştepte până când cerul se limpezea şi apoi să încarce în cel de-al doilea elicopter ce descoperise la Viena. După aceea, urmau să zboare până la vila unde intenţiona să-l întâlnească pe tatăl lui.

Brusc, conştientizară că elicopterul acela nu sosise sau, cel puţin, nu aterizase. Dacă teoria lor era corectă, pilotul încă survola zona, neştiind ce avea de făcut în continuare. Jones rânji.

— Ia să vedem dacă vrea să ni se alăture. Payne se înclină în direcţia lui.

— După tine, prietene şiret!

Elicopterul personal al lui Dante se afla încă pe heliportul din spatele moşiei. Era suficient loc să aterizeze şi un al doilea în curte. Mai rămânea doar să-l convingă pe pilot că asta trebuia să facă. Payne sugeră să folosească o lumină pentru a-i semnaliza în Morse, dar Jones se gândi la ceva mai bun. Urcă în elicopterul lui Dante şi îşi puse casca. După ce apăsă câteva butoane, începu să-i dea ordine prin staţie, pe un ton răstit:

— Ce mai aştepţi? zbieră Jones în italiană. Coboară acum! Pilotul răspunse după vreo 30 de secunde.

— Şi poliţia?

— Nu pe voi vă aşteaptă. Au fost împuşcături în casă. Dante se ocupă de asta.

Pilotul se gândi o clipă înainte de a aprinde luminile. După câteva minute, ateriză în mijlocul curţii din spate.

— Şi acum? întrebă pilotul.

— Descarcă marfa şi apoi pleacă de aici! Te chem eu când am nevoie de tine.

Ca prin minune, o echipă de şase soldaţi scoase relicva din elicopter şi o aşeză pe iarbă. Payne şi Jones nu puteau risca să fie văzuţi, aşa că stătură ascunşi în primul elicopter, deşi probabil că nu era necesar. Bărbaţii erau prea speriaţi de poliţie, încât nici nu se uitau în jur. Un

minut mai târziu, se ridicau iarăşi în aer, retrăgându-se rapid spre Roma. Sau Viena. Sau cine ştie încotro. Payne urmărea scena şi nu-i venea să creadă.

— A mers ca la carte, se amuză Jones. Sper că nu e vreo bombă.

Cei doi traversară peluza, neştiind ce o să găsească. Cerul era întunecat şi luna era parţial ascunsă după nori. În partea aceea de curte erau câteva becuri, dar nu voiau să le aprindă. Nu doreau să folosească nici măcar o lanternă. Payne însă aproape că se răzgândi când văzu sarcofagul. Era din marmură albă şi avea o serie de crestături ornamentale care-i aminteau de cele văzute pe caseta Mariei. Din prima clipă, ştiu că scobiturile în piatră spuneau o poveste – îşi dădea seama din înşiruirea lor -, dar nu le putea interpreta semnificaţia pe întuneric.

Pe moment, Payne se întrebă în sinea lui dacă nu cumva acesta era motivul pentru care Dante îi adusese aici pe Boyd şi Maria. Să-l ajute să le înţeleagă semnificaţia. Poate chiar să-l ajute să decidă ce avea de făcut mai departe. Apoi însă îşi îndreptă toată atenţia asupra artefactului din piatră.

Payne reacţionă ciudat, îşi trecu degetele peste crestăturile acelea antice ca un orb care vrea să descifreze în Braille o poveste. Chiar atunci, luna se iţi de după nori şi putu să distingă imaginea lui Hristos pe cruce şi *Omul care râde* undeva în apropiere. Un grup de centurioni ducea un trup într-o peşteră. Apoi, văzu un om care ieşea din ea. Între timp, Jones, aflat pe cealaltă latură a lăzii, descrise cu voce tare imaginile pe care le vedea şi el.

Erau soldaţi. O barcă mare. Un lanţ muntos. Vârful unei săbii.

Niciunul dintre cei doi nu pricepea exact povestea scrisă în piatră. Şi şi-au dat seama că vor afla doar dacă apelează la ajutorul lui Boyd şi al Mariei. Dar nu mai avea haz aşa.

Şi atunci s-au hotărât să încerce singuri, examinând conţinutul lăzii. În fond, nu stricau nimic. Voiau doar să arunce o privire înăuntru, numai un pic. Dădeau capacul deoparte.

se uitau repede înăuntru şi apoi trăgeau capacul la loc. N-ar şti nimeni. Ar fi secretul *lor*.

Studiară construcţia cutiei şi hotărâră să împingă capacul din partea în care se afla Payne. Zâmbind, numărară până la trei şi împinseră cu toată puterea. Capacul de piatră scoase un scrâşnet puternic, se cutremură, apoi alunecă vreo 15 centimetri spre dreapta. Un iz de aer stătut le umplu nările lor, dar nu le păsa. Deloc.

Erau prea ameţiţi de ceea ce descoperiseră înăuntru.

76

Luni, 31 iulie
Kiisendorf, Elveţia

Elicopterul survola arhivele de câteva secunde bune, timp suficient ca Payne şi Jones să vadă reconstrucţia din aer. Trecuseră mai puţin de trei săptămâni de la incendiu, dar şantierul era în plină activitate. Buldozerele arau pământul. Camioanele zbârnâiau. Muncitorii tăiau panouri şi băteau cuie. Lucrurile arătau minunat, cel puţin pentru nişte necunoscători ca ei.

Din păcate însă, nu puteau afirma acelaşi lucru şi despre creştinism.

Payne şi Jones petrecuseră două săptămâni căutând informaţii despre această temă, mai mult ca să-şi domolească toată curiozitatea dacă nu din alt motiv. Au citit cărţi. Au vorbit cu experţi. Au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să găsească răspunsuri la întrebările care-i chinuiau. Unele răspunsuri i-au lăsat cu gura căscată.

De exemplu, nu ştiuseră că Biblia islamului, Coranul, susţine că povestea cu crucificarea lui Hristos este falsă. Da, contrafăcută. Musulmanii îl consideră pe Hristos un profet, cineva care ar trebui venerat în acelaşi fel ca şi Abraham, Moise şi Mohamed, aşa că Payne şi Jones au fost uimiţi când li s-a spus cum Coranul pune sub semnul întrebării integritatea lui Hristos. Totuşi, consemnează că *nu* a fost crucificat. Versetul zice:

[4:157] *Şi ei au spus*: *Cu siguranţă*, *l-am ucis pe Mesia*, *Iisus*, *fiul Mariei*, *apostolul lui Allah*; *şi ei nu l-au ucis şi nici nu l-au crucificat*, *ci aşa li s-a părut lor*...

Surprinzător, acest verset nu era dosit în vreun pergament ascuns sau închis printr-o pivniţă a Vaticanului. Este cunoscut de un miliard de musulmani din toată lumea.

Însă nici Payne, nici Jones nu mai auziseră de crucificarea trucată până când nu i-au întâlnit pe Boyd şi Pelati.

Cum se poate aşa ceva?

Cum se poate ca un fapt de o asemenea importanţă să fie ignorat de Occident?

Indiferent dacă este sau nu adevărat. Payne nu putea înţelege de ce acest verset nu fusese niciodată discutat într-un forum public. De ce nu era nimeni destul de curios să-l cerceteze. Payne făcu o glumă spunând că era un păcat că Oliver Stone n-a regizat filmul *Patimile lui Hristos*. Deoarece el ar fi închipuit un altfel de final – ceva cu o întorsătură conspiraţională.

Ei, poate Mel Gibson are în plan vreo continuare?

Schimbând subiectul, au mai găsit câteva chestii interesante despre Ponţiu Pilat. Cea mai surprinzătoare era prietenia lui strânsă cu Iosif din Arimateea, care a avut un rol important la momentul răstignirii şi la aflarea locului de înhumare a lui Hristos. Toate cele patru Evanghelii susţin că trupul lui Hristos a fost închis într-un mormânt de pe pământurile lui Iosif, chiar dacă legea romană interzicea înmormântarea celor răstigniţi. În acele vremuri, victimele erau lăsate pe cruce şi, în cele din urmă, sfârşeau prin a fi mâncate de păsări. Mai mult chiar, romanii erau atât de stricţi cu privire la această lege, încât practic puneau soldaţi de pază ca să fie siguri că prietenii sau rudele victimelor nu se atingeau de leşuri.

Şi totuşi Pilat a fost dispus să treacă peste acest cod şi să-i dea trupul lui Iisus lui Iosif din Arimateea, deşi acesta nu avea niciun drept să-l pretindă. Doar dacă, desigur, se întâmpla ceva ce nimeni altcineva nu ştia, iar Pilat şi Iosif erau cei doi conspiratori.

Şi mai ciudată este alegerea cuvintelor folosite în Evanghelia după Marcu. În versiunea grecească originală, când Iosif i-a cerut lui Pilat să-i dea trupul lui Hristos, a folosit cuvântul *soma*, prin care se face referinţă la „un trup

viu”, nu *ptoma*, ce înseamnă „cadavru”. Cu alte cuvinte, Iosif i-a cerut lui Pilat să-i dea pe cineva care era încă în viaţă. În cele din urmă, acest verset a fost schimbat în traducerile în latină şi engleză ale *Bibliei*, deoarece traducătorii au folosit cuvinte nespecifice, care nu au reuşit să explice dacă Hristos era viu sau mort când a fost coborât de pe cruce. Totuşi, în versiunea originală, chiar şi Marcu spune că Hristos era viu când i-a fost încredinţat lui Iosif.

Payne şi Jones au dat peste nenumărate amănunte similare, frânturi de informaţii despre care nu s-a discutat în nicio biserică, deşi fuseseră verificate de cercetători. Payne nu era sigur de ce toată aceasta – conspiraţie? ignoranţă? sau altceva? -, dar intenţionau să sape în continuare până când vor fi mulţumiţi. De fapt, acesta era unul dintre motivele pentru care se întoarseră la arhive.

Să găsească răspunsurile pe care le căutau.

De îndată ce Payne şi Jones aterizară, Petr Ulster îi întâmpină cu o îmbrăţişare. Stresul care era atât de evident la Viena dispăruse, acum avea o strălucire în priviri şi un zâmbet cald. Una peste alta, arăta mai fericit decât atunci când l-au întâlnit prima dată. Şi asta spunea multe, deoarece Ulster era unul dintre cei mai fericiţi oameni pe care Payne îi întâlnise vreodată.

— Jonathon! DJ! E minunat să vă revăd! Mă bucur atât de mult că v-aţi întors!

— N-aş fi ratat aşa o întâlnire pentru nimic în lume, răspunse Jones.

Payne confirmă din cap.

— Se pare că ai fost ocupat.

— Foarte! zise Ulster. Dar a fost minunat. Mereu m-a tentat ideea de a extinde arhivele şi aşa am găsit pretextul

perfect. Dacă donaţiile continuă să vină, vom putea să facem construcţia de două ori mai mare. Payne fluieră impresionat.

— Şi cu artefactele cum rămâne? Ai pierdut ceva în incendiu?

— Nimic nepreţuit, doar câteva lucruri personale, lucruri cu valoare sentimentală, pe care nu le-am putut salva. Cum ar fi colecţia de fotografii a bunicului meu.

Payne oftă auzind asta.

— Te referi la acelea de pe hol? Aoleu, îmi plăceau la nebunie pozele alea!

— Şi mie. Dar, mulţumită ţie, mi-a mai rămas una dintre ele.

— Serios?

Dădu din cap afirmativ.

— Cea cu armăsarii lipiţani. Ştii c-ai dat-o jos de pe perete ca să ni-l arăţi pe *Omul care râde*? În felul ăsta, fotografia a scăpat de incendiu.

— Ca un american veritabil, spuse o voce groasă din spatele lui. Iarăşi ne-aţi salvat caii!

Payne se întoarse şi-l văzu pe Franz, care continuă:

— *Ja*! *Ja*! E adevărat! Voi, soldaţii, mereu vă daţi grozavi. Payne zâmbi şi-l salută cu o strângere de mână.

— Ce mai faci, Franz? Încă te refaci după aventura prin care am trecut?

— Aventură? Asta n-a fost nimic! Ultima mea excursie la Amsterdam, *aia* da aventură!

Payne şi Jones se amuzară dezgustaţi de posibilă imagine a lui Franz gol. Acesta reluă:

— Aşadar, de ce vă aflaţi aici? Aţi venit să daţi o mână de ajutor? Ne-ar fi de folos nişte braţe puternice.

— Franz! îl certă Ulster râzând. Sunt oaspeţii noştri. Şi ar trebui trataţi ca atare.

Franz ridică mâna, oprindu-l nerăbdător.

— Nu mă lua aşa, Petr! Până şi femeia munceşte.

— Care femeie? întrebă Jones.

— Femeia *ta*, răspunse Fran. Ja, *ja*! A ajuns aici ieri, cu doctorul Boyd.

— Femeia mea? Vrei să spui Maria? E aici?

Lui Payne i se păru grozavă expresia de pe faţa lui Jones. Un amestec de extaz, confuzie şi şoc total.

— Opa! exclamă el. Oare-am uitat să-ţi zic asta? Scuză-mă! Cred că mi-a scăpat.

— Stai puţin! Tu *ştiai*?

— Daaa! Doar aşa am putut să planific venirea, nu?

— Dar am crezut că e în Italia şi are grijă de fratele ei şi de moşia familiei.

— Până acum, spuse Payne. Apropo, când a devenit Maria femeia *ta*? Ea ştie treaba asta?

— Nu, dar...

— Dar ce? Femeile nu-s proprietăţi, ştii doar! Nu poţi să strigi în gura mare că sunt ale tale.

— Înţeleg, dar...

— Poate că ai avea ceva mai mult noroc la doamne dacă le-ai trata cu respectul pe care-l merită. Şi, în plus, înainte să dai năvală să-ţi înfigi steagul în Maria sau *orice* ai de gând să faci pentru a o revendica, noi avem o treabă de care trebuie să ne ocupăm.

— Treabă?

Se uită la Payne încurcat, până când înţelese ce voia să spună.

— A, corect! Treaba noastră. Aproape că uitasem de asta. Ulster şi Franz se holbau la Payne şi Jones ca la doi nebuni. Ceea ce, desigur, erau. Doar nu li se zicea MANIACi de pomană.

Payne îi explică lui Ulster:

— Când eu şi D.J. Am fost în Italia, am dat peste un obiect care credem noi ar arăta minunat în arhive. Este unul dintre acele lucruri pe care toată lumea ar trebui să aibă şansa să-l studieze, nu doar o mână de preoţi în vârstă de la Vatican.

Jones adăugă:

— Dacă nu-l vreţi, noi vă înţelegem. Adică, e cam masiv, ocupă mult spaţiu. Dar, din moment ce construiţi o aripă nouă, ne-am gândit că s-ar găsi loc şi pentru el.

— Ce este? întrebă Ulster.

— Ţi-l putem arăta dacă vrei. L-am adus cu noi.

— Serios?

Payne dădu din cap afirmativ în timp ce deschidea uşa din spate a elicopterului. Ulster şi Franz aruncară o privire înăuntru şi văzură sarcofagul închis ermetic în plastic foarte rezistent.

— N-am vrut să fie expus la mediu, aşa că doctorul Boyd ne-a arătat cum să-l protejăm. Sper că voi puteţi să găsiţi o soluţie pe termen lung pentru a-l conserva.

Străduindu-se să vadă prin plastic, Ulster se încruntă.

— Sunt sigur că aş putea dacă aş şti ce se află înăuntru... Spune-mi, te rog, că nu e un corp înăuntru!

Jones râse.

— Şi eu îmi făceam aceleaşi probleme când l-am deschis. Dar, spre norocul nostru, am găsit ceva mult mai, brrr, şocant.

— Şocant? se miră Ulster.

În loc să-i răspundă, Payne scoase câteva fotografii din buzunarul de la cămaşă şi i le dădu lui Ulster. Fuseseră făcute din mai multe unghiuri şi arătau sarcofagul atât deschis, cât şi închis. Ultimele câteva poze erau focalizate pe un obiect dinăuntru, un artefact ce supravieţuise intact de 2.000 de ani. Dovada salvată de Pilat pentru a putea spune povestea din punctul lui de vedere. Sau cel puţin o parte din poveste. Cealaltă parte va fi explicată într-un document separat.

Ulster icni când văzu obiectul.

— Bârnele alea sunt dintr-o cruce?

Cei doi confirmară. Bârna verticală fusese tăiată în două cu ferăstrăul, însă cea orizontală era întreagă. Important

era că oameni de ştiinţă din Pittsburgh au testat o aşchie din lemn şi au stabilit că este stejar african din secolul întâi.

Exact aşa cum trebuia să fie.

— Vrei să spuneţi, se bâlbâi Ulster, că asta este crucea *Lui*? Payne ridică din umeri.

— Asta sperăm noi să poţi dovedi tu! Adică, doar dacă ai timp.

— Da, răspunse el cu respiraţia tăiată. Am timp!

— Şi asta nu-i tot. Payne intră în elicopter şi scoase o cutiuţă. Apoi, explică: Mai era un obiect în sarcofag, unul pe care noi încă nu l-am deschis. Ne-am gândit că ar fi cel mai bine dacă l-am lăsa pentru tine, Boyd şi Maria.

Cu mâinile tremurânde, Ulster deschise cutia şi văzu un cilindru de bronz asemănător cu cel din catacombe. Însă, în loc de sigiliul lui Tiberius, cilindrul era imprimat cu însemnul oficial al lui Ponţiu Pilat, o emblemă ce nu mai fusese folosită încă din zilele lui Hristos.

— Habar n-am ce-i înăuntru, dar, dacă avem noroc, s-ar putea să ne spună exact ce s-a întâmplat.

Şi din fericire, chiar le-a spus.

Din perspectiva lui Payne, doar ei şase (Dante, Maria, Boyd, Ulster, Jones şi el) ştiau totul. Şi prin *totul* Payne se referea la adevărul despre catacombe şi identitatea *Omului care râde*. Alţi câţiva – toţi de la Franz, la Nick Dial sau Randy Raskin, fără să-i mai numărăm pe cei de la Pentagon care monitorizau apelurile lui Raskin – ştiau doar frânturi din poveste. Iar Payne era convins că ar fi fost greu pentru oricare dintre aceştia să le pună cap la cap şi să afle totul, doar pentru faptul că niciunul dintre ei nu avea suficiente informaţii pentru a avansa pe firul dovezilor pe care le avea.

Nu, după el, doar cinci dintre ei cunoşteau secretul pe care cardinalul Rose a crezut că l-a îngropat pe veci în clipa când l-a omorât pe Benito Pelati. Din fericire, Rose, ca

detectiv, a eşuat lamentabil, altfel Payne s-ar fi aşteptat să fi fost căutat între timp de superiorii acestuia.

Că tot veni vorba, Payne nu prea era sigur cât ştia (sau nu aflase) Vaticanul despre aventura lor. Şi cei doi nu aveau nicio intenţie să-i întrebe vreodată.

De ce? Există o zicală veche care spune că nu există întrebări stupide. Ei bine, poate că aşa e, dar Payne ştia prea bine că *existau* întrebări periculoase.

Mai ales dacă răspunsul era căutat de cine nu trebuia.

Sau de cineva care voia să-l ţină secret.

EPILOG

Era remarcabil faptul că pergamentul se afla în stare bună, ţinând cont că fusese scris de Ponţiu Pilat pe patul de moarte, apoi îngropat în dealul din Vindobona, unde a rămas neatins vreme de aproximativ 2.000 de ani, protejat de un cilindru din bronz, un sarcofag de piatră şi o familie cu un trecut secret.

Una după alta, generaţiile de bărbaţi Pelati au murit considerând că strămoşul lor, Ponţiu Pilat, a fost un erou. Că el era adevăratul fondator al credinţei creştine. Că Tiberius l-a chemat pe nobilul lui servitor şi i-a cerut să falsifice moartea lui Hristos pentru binele romanilor. Că Tiberius a fost atât de impresionat de eroismul lui, încât i-a onorat realizările în piatră, imortalizând chipul şi faptele uimitoare ale lui Pilat în Catacombele din Orvieto. Şi totuşi niciunul din neamul Pelati – nici Benito, Roberto, Dante sau oricare dintre predecesorii lor, cu excepţia lui Pilat – nu ştia toată povestea răstignirii, până când Maria n-a rupt sigiliul de pe cilindru.

În timp ce traducea ultimele cuvinte ale lui Pilat, fata inspiră înfiorată la aflarea sensului celor citite, pentru că ţinea în mână un document care demonstra adevărul convingerii ei că: Misterioase sunt căile Domnului.

Ponţiu Pilat către fiii şi moştenitorii mei.

Mă aflu pe patul de moarte, pregătit să fiu judecat pentru tot ce am făcut şi am sperat să fac, dar, cu toate astea, nu înseamnă că nu am cunoscut deja slava lui Dumnezeu.

pentru că mi-a fost dat să o văd cu ochii mei, şi măreţia ei m-a schimbat în omul care sunt astăzi.

Îl ştiam pe Nazarinean cu mult înainte să îl văd în faţa mea, vestea despre cei care-l urmau şi minunile lui se răspândiseră ca o ciumă pe tot cuprinsul deşertului, una care ameninţa pacea şi prosperitatea ţinutului aflat în

administrarea mea. Ştiam că, în timp, zvonul o să ajungă şi dincolo de mare, cum e dat să se întâmple, şi că mi se va cere să-l suprim pe Nazarinean înainte ca adepţii lui să se formeze într-o mulţime pe care Roma să se zbată s-o strivească. Însă se întâmplă exact pe dos, când am fost înştiinţat în taină de stăpânul meu să întreţin vâlvătaia acelui foc până când vom putea să-i folosim căldura în favoarea noastră. Nu ştiam ce vrea să spună, dar am îngăduit focului să ardă până a ajuns la zidurile Ierusalimului, moment în care am fost îndrumat de însuşi Tiberius ce aveam de făcut şi cum trebuia să acţionez. Urma să-l urc pe Nazarinean pe un piedestal, cu mult deasupra falşilor Mesia care apăruseră înaintea lui, şi să le dau iudeilor dovada de care aveau nevoie că acesta era Dumnezeul lor adevărat şi că într-adevăr El era.

Se hotărâse că acest lucru nu se putea face decât prin moarte sau prin ceva care să aducă a moarte, pentru că moartea este un miracol ce nu poate fi înscenat şi care-i stinge chiar şi pe necredincioşi. Nazarineanul a fost adus în faţa judecătorilor neamului lui şi, pentru o sumă derizorie, am putut să decid deznodământul, încheind vicleşugul prin gestul spălării mâinilor de evenimentele respective, ca şi când n-avusesem niciun rol în verdict. Asta a enervat-o pe Claudia mea, care ar fi vrut să-mi exercit autoritatea şi să-l protejez pe omul sfânt pe care îl văzuse în vis, însă nu puteam face una ca asta de teamă să nu-l enervez pe cel de pe tronul roman, cel care îmi şoptise şi încurajase şiretlicul.

Pentru a garanta iluzia renaşterii, Nazarineanul a fost obligat să îndure expunerea la brutalitate în văzul tuturor, încât la sfârşitul zilei să nu fie nicio îndoială că acest om a trecut prin chinurile iadului şi totuşi a supravieţuit numai prin originea sa cerească. Am ţinut totul sub observaţie de la distanţă, pentru că n-aveam ce căuta aproape de cruce, unui om cu statutul meu nu s-ar fi putut să-i pese de un

infractor de drept comun, unul dintre cei mulţi reduşi la tăcere în fiecare zi din ordinul meu. În schimb, am pus să-L păzească oameni din garda mea de elită, cărora le-am cerut să ducă la îndeplinire sarcina ce îmi fusese comunicată şi pentru care le-am promis proprietăţi într-o ţară îndepărtată. De recompensa aceea însă nu vor apuca să se bucure vreodată pentru că tăcerea lor putea fi garantată numai cu tăişul sabiei mele. Lui Hristos i s-a dat un drog care să-i inducă o stare de moarte aparentă, trecându-L doar într-un somn adânc, din care să se poată trezi mult mai târziu. Dar doza a fost prea mare sau era mult prea slăbit, aşa încât am fost anunţat că Nazarineanul, bărbatul pe care îl alesesem să fie Cel Ales, murise. M-am dus imediat la El să mă conving, sperând că este doar într-un somn adânc şi e o stare trecătoare, dar nu era aşa, întocmai cum mi se spusese, osânditul plecase dintre cei vii.

Departe de ochii lui Tiberius, însă suficient de aproape să m-ajungă pedeapsa lui, ştiam ce trebuie să fac ca să nu am soarta lui Hristos, numai că, în cazul meu, viaţa mi-ar fi fost curmată fără pacea mătrăgunii sau gloria unei morţi în luptă. Aveam puţini aliaţi şi opţiuni limitate, astfel că, după o noapte de nesomn, am hotărât că trebuie să fug ca să-mi salvez viaţa. Am început să mă pregătesc în grabă, fără să spun nimănui, nici măcar Claudiei, ca să nu umble zvonul şi să nu fiu luat la întrebări de cei care apărau funcţia pe care intenţionam s-o abandonez. În felul ăsta, am dus-o până în a treia zi, ziua în care trebuia să plec, când am fost anunţat de unul dintre oamenii mei, unul de încredere, pe care mă puteam bizui în momente de restrişte şi care mi-a dat de ştire ceva inexplicabil, veste ce m-a forţat să deschid ochii spre un nou drum în viaţă: Nazarineanul înviase şi ieşise viu din mormânt!

Ştiam că una ca asta nu era cu putinţă, pentru că niciun om nu s-a trezit dintr-un somn de moarte la care am fost

martor: i-am simţit răceala pielii, am văzut că din răni nu-i mai curge sânge, n-am auzit niciun sunet când mi-am lipit urechea de pieptul lui. Şi totuşi, două zile mai târziu, omul sfânt din Nazaret, cel pe care L-am ucis pentru bunăstarea Romei, a găsit putere din ceruri să scape din ghearele morţii şi să iasă din mormântul în care fusese închis pe veci.

Gândindu-mă înapoi cu înţelepciunea vârstei înaintate la care am ajuns, mi-am petrecut ultimii ani din viaţă căindu-mă în acest loc îndepărtat, trăind din averea romană ce mi-a fost dată pentru misiunea secretă pe care nu am îndeplinit-o. Regret amarnic că, după ieşirea Lui din peşteră, nu L-am căutat pe străzile Ierusalimului să-I cad la picioare şi să-i cer iertare pentru ce făcusem. Mă dispreţuiesc că nu m-am alăturat credincioşilor Lui şi să-I propovăduiesc cuvântul, pentru că, prin prezenţa mea ca roman, martor la moartea din care a înviat, aş fi ajutat cauza Lui şi aş fi salvat vieţile multora dintre discipolii Lui. În schimb, am făcut cum era mai rău şi cel mai laş lucru posibil: am trimis vorbă la Roma că totul fusese dus la îndeplinire, că moartea Lui fusese trucată şi revenirea Lui dezvăluită membrilor din turma Lui – deşi evenimente neprevăzute n-au lăsat să se petreacă în public, aşa cum sperase Tiberius, fiindcă, dacă s-ar fi procedat cum fusese plănuit, religia lui Hristos ar fi pus imediat stăpânire pe toţi, iar iudeii ar fi cântat Lumii Slava Lui, iar lumea cu siguranţă ar fi ascultat, crezând că Mesia s-a întors cum este profeţit. Şi toţi din toate ţinuturile romane şi-ar fi dat mâinile în unitate, iar beneficiile imperiului ar fi fost imense.

Uitându-mă în urmă, unii poate că vă întrebaţi de ce scriu asta acum, de ce mi-a luat atât de mult să-mi împărtăşesc povestea cu cei care trebuie s-o audă, şi de asta răspunsul meu nu-mi dă nicio satisfacţie pentru că înseamnă că mi-am trăit viaţa ca un laş şi nu ca un erou, cum l-am lăsat pe Tiberius să creadă: fiind pe moarte, am curaj cum n-am

avut în viaţă şi totodată cu acest curaj îi rog pe fiii mei şi la fel pe fiii lor să cinstească viaţa lui Hristos, pentru că El a fost adevăratul Mesia.

NOTA AUTORULUI

(AVERTISMENT: În secţiunea aceasta se vor prezenta anumite aprecieri esenţiale despre subiect. Dacă n-aţi citit cartea, n-ar trebui să citiţi această notă. Rataţi efectul unor răsturnări de situaţie importante.)

Ideea pentru *Semnul crucii* mi-a venit în minte în 1998. La vremea aceea, predam engleză la liceu şi abia începusem să creionez structura primului meu roman publicat, *Plantaţia*. Îmi plăceau la fel de mult ambele proiecte, dar am ales s-o las pe cea de faţă „la dospit”, ştiind că pentru ea se impune genul de documentare pe care nu o puteam face într-o comunitate rurală.

Analizând retrospectiv, consider că a fost cea mai bună decizie pe care aş fi putut-o lua vreodată ca scriitor. Nu doar pentru faptul că am avut acces la câteva biblioteci de talie internaţională când m-am mutat iarăşi în Pittsburgh, ci şi datorită exploziei internetului. Asta mi-a permis să consult documente de la Vatican, să văd Manuscrisele de la Marea Moartă din Biblioteca Qumran şi să citesc scrisorile care au fost scrise chiar de mâna lui Tiberius. Toate acestea mi-au permis să-mi extind povestea dincolo de conceptul plănuit iniţial.

Cartea *Semnul crucii* ar fi putut să aibă o mie de pagini. Agentul meu mi-a impus să închei manuscrisul needitat la 711 pagini, deşi mai aveam destul material documentar să continui. Privind în urmă, mă bucur că m-a oprit. Altfel, pentru apariţia ei, s-ar fi distrus jumătate din pădurea tropicală.

Mă întristează însă că am salvat parte din ce era mai bun în documentarea mea pentru sfârşitul variantei originale şi n-am mai putut s-o folosesc în versiunea aceasta mai scurtă. Ei, dacă o să se facă şi un film, pot include tot ce am consultat în materialul-bonus de pe DVD.

Între timp, dacă vă interesează istoria neconvenţională a creştinismului, sunt multe cărţi non-ficţiune care explorează ultimii ani ai lui Hristos. Cea mai controversată este *Sângele Sfânt*, *Sfântul Graal*, de Michael Baigent, Richard Leigh şi Henry Lincoln. Publicată în 1983, dezvăluie multe teorii despre răstignirea lui Hristos pe care am hotărât să nu le includ în povestea mea. Alte cărţi pe care le-am menţionat în căutările mele (dar pe care nu înseamnă neapărat că le-am citit) sunt: *Misterul Templierilor*, de Lynn Picknett şi Clive Prince, *Rosslyn*: *Guardians of the Secret of the Holy Grail*, de Tim Wallace-Murphy şi Marilyn Hopkins, *Jesus and the Lost Goddess*: *the Secret Teachings of the Original Christians*, de Timothy Freke şi Peter Gandy.

O listă completă de cărţi poate fi găsită pe site-ul meu: www. Chriskuzneski. Com

Schimbând subiectul, aş dori să fac referire la un ultim aspect. După lectura cărţii, câţiva m-au rugat să le indic ce părţi sunt reale şi care sunt ficţiune. Evident, am luat-o ca pe cel mai frumos compliment, pentru că sugerează că am amestecat lucrurile suficient de bine, încât să creez o lume plauzibilă. Acestea fiind zise, n-am nicio intenţie să spun cuiva (nici măcar mamei mele) care detalii sunt adevărate şi care sunt inventate. Adică, acesta este unul dintre motivele pentru care am ales să devin autor. Tânjeam să am posibilitatea de a anula linia care desparte realitatea de ficţiune fără să fie nevoie vreodată să dau explicaţii.

Cu alte cuvinte, tot ce-aţi citit este *realmente* în felul în care s-au petrecut în universul meu.

Şi-apoi, Jonathon Payne nu mai vrea să-mi zică mai multe, ticălosul!

Mulţumiri

Scrierea unui roman e o treabă dificilă, dar nu chiar atât de grea, comparativ cu creşterea unui fiu care vrea să devină scriitor. Prin urmare, aş vrea să încep prin a mulţumi mamei şi tatălui meu. Sub nicio formă nu aş fi fost scriitor

fără ei. Ei au fost cheia a tot şi a toate. Într-un fel sau altul, ei şi-au dat seama întotdeauna de ce am avut nevoie (dragoste, sprijin, mâncare gratis, etc.) şi mi le-au dăruit. Sunt cei mai buni părinţi pe care i-aş fi putut avea.

Din punct de vedere profesional, aş vrea să îi mulţumesc lui Scott Miller, agentului meu de la Trident Media. Cum am ajuns noi doi să lucrăm împreună e o poveste remarcabilă. El este cel care a cumpărat cartea *Plantaţia* (primul roman care îi avea ca protagonişti pe Payne şi Jones), pe care am publicat-o pe propria cheltuială, dintr-o librărie din Philadelphia şi i-a plăcut atât de mult încât mi-a scris un e-mail. În acel moment aveam mai mult de 100 de scrisori de respingere de la diverşi agenţi literari, dar cel mai tânăr şi mai bun dintre agenţi mia cumpărat cartea şi m-a contactat. Nu doar că am primit bani pe cartea pe care el a cumpărat-o, dar m-am ales şi cu cel mai bun agent. Uimitor!

Desigur, Scott nu munceşte de unul singur. De asemenea, aş dori să îi mulţumesc lui Claire Roberts, care s-a ocupat de vânzarea drepturilor de publicare în străinătate, şi întregii echipe de la Trident Media. Aţi făcut o treabă excelentă!

Apropo de „treburi”, aş vrea să îi mulţumesc lui Berkley că m-a plătit să fac ceea ce îmi place. Nu, nu să mă uit la fotbal îmbrăcat doar în boxeri, ci să scriu cărţi. Îi mulţumesc din suflet lui Natalee Rosenstein, pentru că mi-a acordat o şansă. Sunt atât de norocos să lucrez cu un redactor care vede lucrurile în ansamblul lor şi speră să îmi construiască o carieră.

Michelle Vega este cea cu care am lucrat zi de zi, şi e un superstar în domeniu. Din punctul meu de vedere, s-ar pricepe de minune să prezinte concursuri, pentru că a ştiut să îmi răspundă la toate întrebările. Dar din nou, nu ar trebui să fiu surprins, deoarece toţi cei de la Berkley au fost minunaţi.

În continuare, aş dori să îi mulţumesc lui Pat LoBrutto, Joyce Kuzneski şi Joe Golden pentru expertiza editorială. M-au ajutat să scurtez prima variantă de 711 pagini în ceva ce poate fi citit. Of, şi o să fiu considerat neglijent dacă nu îl menţionez pe Ian Harper pentru că mi-a răspuns la întrebări chiar şi în toiul nopţii şi lui Randy Rakin pentru experienţa în domeniul calculatoarelor. Sunteţi nişte prieteni minunaţi!

În cele din urmă, aş vrea să le mulţumesc fanilor mei. Prima versiune a *Plantaţiei* a fost publicată cu mult timp în urmă, şi de atunci am primit veşti de la mulţi dintre voi, în special mi-aţi cerut să pun mâna şi să scriu o altă carte până nu mor de bătrâneţe Payne & Jones. Aş vrea să fie aşa de uşor! Din nefericire, lumea editorilor e una în care pătrunzi cu greu. De-a lungul timpului, am învăţat câteva *lecţii*, dar am şi dat vreo câteva. Sper că *Semnul crucii* a meritat aşteptarea...

La Editura RAO va apărea

ELIZABETH PETERS

MORMÂNTUL PĂSĂRII DE AUR

Romanul se desfăşoară în jurul marii descoperiri a mormântului lui Tutankhamon din Valea Regilor, în 1922. Soţul Ameliei Peabody (eroina unei serii de romane de succes ale autoarei) a reuşit să-i convingă pe lordul Carnarvon şi pe Howard Carter să-i permită să efectueze săpături în zona Văii Regilor, ceea ce i-a făcut pe concurenţii acestuia să înţeleagă că acolo s-ar putea afla relicve valoroase. Ulterioara descoperire a camerei mortuare a regelui Tutankhamon, cu minunatele artefacte găsite acolo, a atras o mulţime de curatori de muzee, de specialişti în antichităţi, de oficiali guvernamentali, de reporteri şi de hoţi.

Intriga se complică şi implică atacuri asupra familiei Ameliei, politica în Orientul Mijlociu, conspiraţii şi poveşti de iubire. Un amestec irezistibil de crime, răpiri, arheologie, acţiune, umor şi mister, pe care nu-l poate rezolva decât renumita Amelia Peabody.